

Giới thiệu Trốn Quả Đào Lớn

Thể loại: Đô thị tình duyên, quân lữ, cán bộ cao cấp.

Nhân vật chính: Đào Y, Thẩm Thạc; vai phụ: Hạ Nhữ; cái khác: Cầu huyết, ẩm áp

Converter: ngocquynh520

Editor: Hanayuki001

Bị ép JQ trên giường, bị ép phải cưới, Thẩm Thạc nhăn mày bực bội không nói nửa lời..

Sau một hồi, nắm đầu tên Quả Đào đầu sỏ đến bàn đàm phán.

Thẩm Thạc: "Ký đi."

Quả Đào: "Cái gì loạn xạ vậy nè?"

Thẩm Thạc: "Hiệp nghị đồng minh thống nhất trận tuyến kháng hôn."

Hiệp nghị đồng minh thống nhất trận tuyến kháng hôn:

(Một) Thẩm Thạc và Đào Y kết thành đồng minh thống nhất trận tuyến, hợp tác hữu nghị, nhất trí đối ngoại;

(Hai) Không can thiệp chuyện tự do thân thể của nhau, tôn trọng toàn vẹn lãnh thổ lẫn nhau;

(Ba) Lợi dụng mâu thuẫn, tranh thủ phần nhiều, phản đối thiểu số, tiêu diệt từng bộ phận;

(Bốn) Để cho tất cả kẻ địch bức hôn vứt bỏ vũ khí, không bức hôn nữa.

Quả Đào: "Không ký."

Thẩm Thạc: "Hả?"

Quả Đào: "Tôi không phải là lính của anh, anh nói gì tôi cũng phải nghe sao."

Vài câu giới thiệu vắn tắt: Đây là câu chuyện của nữ ký giả thường xuyên xù lông thoát tuyến và sĩ quan S mặt than.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Ban đêm đen kịt giống như con mực phun ra mực nhuộm đen, Đào Y mềm mại lăn lộn trên giường lớn, “Àm ——” kết kết thật thật ngã xuống mặt đất, mặc dù có thảm Ba Tư thật dày lót, vẫn lòi cô ra khỏi giấc mộng.

Đào Y dụi dụi mắt, đợi ánh mắt thích ứng với bóng tối, cô nhìn quanh một vòng, nhìn trang trí xa lạ, gãi gãi đầu, không rõ chân tướng lác lư đầu, không chút để ý từ dưới đất bò dậy, ra cửa quẹo phải đi toilet.

Từ toilet ra ngoài, Đào Y vô tri vô giác lác lư từng bước quẹo phải trở về phòng ngủ.

Đến trước cửa, cô nhìn cửa đóng lại nhúc nhủ đầu —— Oa? Ta đóng cửa lại lúc nào hả?

Không muốn dùng đầu bị ngấm rượu còn để suy nghĩ nhiều, cô vịn mở tay nắm cửa hình cầu, từng bước lao đảo đi vào cửa, ngã lên chiếc giường lớn.

Ừm, thứ gì cứng như vậy, các cầm của cô.

Đào Y hơi nhủu mày, muốn nhắm nghĩ, nhưng nà lần lượt bị sâu ngủ quấy rối, ngáp một cái, tạt ba tạt ba miệng sa vào ngủ mê man.

Đào Y nằm mơ, trong mơ là một hôn lễ, cô mặc lễ phục dâu phụ, bụng mâm anh đào u oán ở trong góc, cầm quả anh đào lớn cỡ ngón cái “A ô” một tiếng cho vào trong miệng.

Cô liếm a liếm a, cắn a cắn a, lại liếm a liếm a...

Ừm —— này anh đào sao không có mùi vị đây?

“Hi ——” Thảm Thạc nhíu lông mày thành chữ xuyên, tay của anh vô ý thức vung trước ngực, ba một tiếng, bàn tay đánh vào vật gì.

Nửa mê nửa tỉnh, bàn tay của anh vuốt vuốt cái đồ đó —— trơn bóng, mềm mại, hơi mát mẻ...

Loại hơi lạnh này đúng lúc thấm hút phần nóng rang trên người của anh, chỉ tiếc, thật sự quá ít, gì đó quá nhỏ gần sát cơ thể của anh.

Anh không thỏa mãn, tay giống như tự mình ý thức từ từ trượt xuống, trượt một đoạn ngắn, lại giống như có thứ gì trở ngại tiến trình của tay.

Trong giấc mộng anh mới gần mi ra lại nhíu lần nữa, không kiên nhẫn lắm lắm...”Đâm nữa ——” anh quả quyết xé toang tầng trở ngại kia.

Chạm tay lần mò mặt ngoài tơ lụa mát mẻ, anh hài lòng hơi nhếch khóe môi.

Yêu thích không buông tay, Thảm Thạc lấy tay ma sát thứ đó nhiều lần, càng sờ, cơ thể lại càng nóng rang mãnh liệt, cộng thêm con muỗi đáng chết kia vẫn tiếp tục đốt trên đỉnh hồng ở ngực của anh, đáy lòng của anh lại sinh ra loại dục vọng kỳ quái.

Càng ngày càng không đủ với đụng chạm thân thiết trên tay, anh lật người đè đồ đó ở dưới, chỉ quần quần lót trên người, tay chân từ từ ma sát.

Quả Đào đang ăn anh đào ở trong mộng, “Bùm ——” bầu trời đột nhiên nện khối bánh thịt lớn xuống, lại là bánh thịt nặng nề, hung hăng áp đảo cơ thể nhỏ bé của cô té xuống đất.

Bánh thịt kia lại còn sống, mở miệng to a ô cắn lên miệng của cô.

MD, Quả Đào nói tục thô bạo ở trong mộng, tạo phản tạo phản, vậy mà bánh thịt lại ăn thịt người.

Quả Đào tức sùi bọt mép, không hề nhượng bộ, a ô cắn lên đôi môi của bánh thịt, xé rách ra.

Môi của Thảm Thạc bị thứ gì đó anh đang liếm lấp phản cắn lại, anh buồn bực hừ lạnh, không cam lòng yếu thế cũng bắt đầu gặm nuốt lại...

***

Cháu gái Triệu U của Thảm Thạc muốn chạy bộ buổi sáng, đi qua trước cửa phòng ngủ của Thảm Thạc, đang muốn chạy chậm qua, nhưng lại hơi sững sốt —— oa? Chú Ba làm sao mở cửa ngủ?

Tò mò nghiêng đầu nhìn lên, Triệu U lập tức hóa đá tại chỗ.

Cậu Hai Thảm Lịch của nhà họ Thảm dậy sớm đi nhà cầu híp mắt quan sát, ngắm cháu gái Triệu U duy trì tư thế chạy bộ kỳ quái đứng một mình nghiêng đầu xem xét phòng của Thảm Thạc, anh đánh ngáp to, cười ha hả nói: “Hét, Tiểu U, con luyện yoga? Ai, con động như vậy không chuyên nghiệp? Vậy mà Kim Kê Độc Lập* trước cửa lão Tam, oa ha ha, thật sự làm cho...”

* Kim Kê Độc Lập: gà vàng đứng một mình.

Chữ “Cười” còn chưa phun ra, anh cũng đứng bất động tại chỗ, tròn tròn mắt.

Hồi lâu, Triệu U phản ứng kịp lập tức trở về phòng cầm điện thoại, giống như trận gió trở lại trước phòng Thảm Thạc chụp hình lưu lại bằng chứng, sau này thuận tiện làm vật uy hiếp với anh tốt hơn.

Mới vừa chụp hai tấm, chỉ thấy Thảm Lịch cũng trở về phòng cầm DV, nhắm ngay hai người trên giường mà chụp hình.

Triệu U chụp mười mấy tấm chứng cứ phạm tội, lập tức gọi điện thoại cho thân bằng hảo hữu ở Thảm Trạch hôm nay:

“Alo? Cô cô, người đến trước phòng của chú Ba, có trò hay xem.”

“Tiểu Dục, ai nha, thật ngượng ngùng quá rầy cậu sáng sớm tân hôn, tôi đã nói với cậu, cậu đến trước phòng của chú Ba, bảo đảm cậu không thua thiệt. Đúng vậy, đến đây đi đến đây đi, đừng nói nhảm.”

“Ông nội Thảm, ngại mau đến trước phòng của chú Ba, chuyện tốt mà ngài mong đợi năm sáu năm thật sẽ thành.”

“Alo? ...”

Ba lạp ba lạp...

***

Thảm Thạc bị âm thanh chói tai hỗn tạp cái vả.

Anh từ từ mở mắt, ngó đầu về chỗ phát ra âm thanh, lập tức nghi ngờ tròn to hai mắt.

Già trẻ nhà họ Thẩm từng người tù trước phòng của anh với gương mặt quý dị nhìn anh, giống như nhìn kỳ quan thế giới, khiến cả người anh không được tự nhiên.

Anh chợt nhớ mình ngủ trần truồng, lấy phát hiện mức độ mát mẻ của cơ thể để phán đoán, anh nhất định giữ chân bị đá đi.

Anh bận rộn kéo chăn, trong nháy mắt cúi đầu, chợt dừng lại động tác, ánh mắt trừng còn lớn hơn chuông đồng, bất khả tư nghị nhìn cơ thể mềm mại trong ngực, rồi nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, hiểu nguyên nhân người nhà họ Thẩm đứng ở đây.

Mặc kệ vì sao cô gái lại xuất hiện trên giường của anh, sợ nhiều người thấy nửa người lộ thể của cô, anh lập tức kéo chăn qua bên cạnh, che lại cơ thể mềm mại trong ngực. Sau đó, anh vẫn trấn định đứng lên, dùng chân vây quanh, ngồi ngay ngắn trên giường, lạnh lùng mở miệng: “Rất đẹp mắt sao?”

“Ha ha...” “Hô hô...” Mọi người thiên hình vạn trạng, duy nhất không thay đổi đều là cười ha ha.

Thẩm lão gia - gia trưởng nhà họ Thẩm bước lên trước một bước, mặt nghiêm túc nói với Thẩm Thạc: “Là quân nhân, có sẵn tư tưởng quan trọng nhất là gì?”

“Bảo vệ quốc gia.” Thẩm Thạc rõ ràng.

“Rất tốt,” Thẩm lão gia gật đầu, “Vậy là người đàn ông cần có tố chất cốt lõi gì?”

Thẩm Thạc vẫn bình tĩnh như cũ nói: “Trách nhiệm.” Trong lòng lại dâng lên dự cảm xấu.

Thẩm lão gia hài lòng vuốt râu, ánh mắt càng phát sáng mạnh mẽ như cũ, thấy thái dương của Thẩm Thạc thỉnh thoảng rạo rực.

Lão hồ ly tính kế anh, loại cảm giác này thật không tốt.

Quả nhiên, Thẩm lão gia ra lệnh: “Một tiếng sau báo cáo kết quả con cần chịu trách nhiệm với ta, thuận tiện viết báo cáo tư tưởng ba nghìn chữ.”

Thẩm lão gia xoay người rời đi, “Đóng cửa.”

Một đám người về mặt khác nhau nhìn anh sau cùng, mỗi người đều trở về ô, mỗi người làm mỗi chuyện.

***

Thẩm Thạc cúi đầu ngó tiểu nha đầu vẫn còn ngủ say sưa, cau mày, phiền não gãi đầu, hơi bồn chồn làm sao lại uống ít rượu, tỉnh dậy, trên giường của anh xuất hiện thêm một người sống.

Nếu là người không quen biết thì thôi, anh sẽ cho là ông cụ nhà anh cố ý đưa thiêu thân đến, cho hạ bộ của anh. Nhưng cô gái này rõ ràng là dâu phụ của cô vợ mới của Thẩm Dục cháu anh.

Hôm qua anh còn đi sân bay đón nha đầu này.

Một người tùy tiện, ngay cả thời gian hôn lễ cũng có thể làm, hoàn toàn không có dáng vẻ tâm nhân gì. Hơn nữa, hôm qua hai người là lần đầu tiên gặp mặt, trước đó ông cụ cũng không biết cô, hiển nhiên đây là Ô Long, không phải là âm mưu.

Thẩm Thạc lại gãi đầu, đang suy nghĩ nên mặc quần áo tử tế trước, sau đó nghĩ biện pháp, tiểu nha đầu đang ngủ an ổn lại từ từ mở mắt.

Cô mê hoặc liếc anh, như không có chuyện gì liếc mở mắt, nhắm mắt lại, không lâu sau chân mày nhíu lại, bỗng nhiên mở mắt, nghi ngờ đưa mắt ném trên người anh... Nhìn hồi lâu, ánh mắt bỗng nhiên tròn to, bất khả tư nghị nhìn trên người của người đàn ông tuấn tú, ngồi ngay ngắn trên giường, mặt chính trực không hề có vẻ mặt bí ối nhìn cô.

Đào Y dừng lại, cúi đầu vén chăn lên nhìn áo ngủ của mình —— ách, thất linh bát lạc, vô cùng thê thảm.

Chẳng lẽ, cô bị gì kia rồi hả?

Nhưng... Cô căn bản không đau.

Kỳ quái.

Nhưng, mặc kệ có ả núp thành công hay không, lễ nghi này lúc nào cũng phải đòi lại.

Ừ, còn phải ôn hòa đòi nợ.

Cô hít thật sâu, muốn nhìn xuống một bụng đầy tức giận, rồi lại chết sống nhìn không được, “Tôi lau, anh rốt cuộc đã làm gì với tôi?”

Thẩm Thạc nhúc đầu nhìn cô, trên mặt vẫn lạnh nhạt, giọng nói rất trấn định giải thích: “Về chuyện vì sao cô xuất hiện trên giường của tôi...”

“Tôi ở trên giường của anh?” Đào Y rất nóng nảy, rề rà bò ngồi dậy, chần lặng lẽ chày xuống khỏi đầu vai của cô, cô lại không phát hiện, chỉ vào giường bên dưới, phồng má, vốn ánh mắt không nhỏ khi trừng lại càng ngọt ngào, “Anh tròn to hai mắt nhìn, đây rõ ràng là giường của tôi, vì sao có thể là giường của anh?”

Thẩm Thạc liếc ** trước ngực của cô, lúng túng dời tầm mắt, rất là nghiêm túc đằng hoàng nói: “Mời cô nhìn thật kỹ giường này.”

Đào Y nhăn mặt cau mày, vốn không muốn nhìn, nhưng vẫn cúi đầu liếc mắt nhìn ——chăn nguy trang, khăn trải giường màu xanh quân đội.

Ách... Giống như, thật sự không phải giường mà tôi qua cô đã ngủ.

Cô lại len lén liếc nhìn trang trí bên trong phòng một lần, trán từ từ rỉ ra mồ hôi lạnh dày đặc. die~ndan~lequy~~don

Thẩm Thạc nhìn ra nha đầu này đã rõ ràng vấn đề căn phòng của ai, hơn nữa rõ ràng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cùng với nguyên nhân gây ra, lại nghĩa chánh ngôn từ nói: “Chuyện biến thành dạng này, chúng ta đều hồ đồ, nhưng, xét thấy chuyện này lại bị tất cả mọi người trong nhà chúng ta biết, chúng ta nhất định phải lập chiến lược, hoạch định chiến thuật, từng bước từng sung mà trụ, giải quyết vấn đề.”

Đào Y vừa nghe, đầu đầu —— người nhà của anh cũng biết? Vậy nói cách khác, Tiểu Tiểu, Diệp Lạc và Lâm Lâm cũng biết. Nguy rồi, lúc này toi rồi. Cô không có cách nào lẩn lộn trong phòng của chị em

Nhưng mà, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Cô làm sao tỉnh dậy, đã di chuyển đến đây?

Mộng du? Không thể nào. Cô không có tật xấu này.

Bị người tính toán, di chuyển qua đây? Không thể nào. Nhà họ Thẩm đâu có người nhảm chán như vậy.

Hoặc là, là người đàn ông trước mắt này tự mình làm ra chuyện tốt?

Đào Y liếc anh giống như xem xét kỹ ——đường cong cương nghị buộc vòng quanh khuôn mặt hoàn mỹ của anh, mi tựa như núi xa, mắt như hoa đào, con ngươi sâu thẳm, lỗ mũi thẳng đứng, môi mỏng như dao gọt... Tổng thể mà nói, rất tuần tú. Hơn nữa, mấu chốt là gương mặt chính khí đang phốc phốc tỏa ra ngoài, căn bản không giống loại người sẽ làm ra loại chuyện xấu xa này.

Như vậy, chuyện này cuối cùng làm sao phát sinh?

Đào Y rất hoang mang, nghe lời anh vừa mới nói, hiển nhiên đã nghĩ xong đối sách. Vì vậy cô tạm thời nhịn xuống tức giận, nhường mảy xem xét Thẩm Thạc, nghe anh lập ra chiến lược chiến thuật gì.

Sống lưng của Thẩm Thạc rất thẳng tắp, không hề để ý lồng ngực của mình bị Đào Y nhìn hết sạch, dùng giọng nói lạnh lùng hỏi: “Cô tên là Đào Y đúng không?”

Đào Y gật đầu, khí thế vừa rồi đã tan mất.

“Cô thích tôi sao?” Thẩm Thạc mặt không thay đổi hỏi ra những lời này.

“Đùa gì thế?” Đào Y khí thế trở về, lập tức xù lông, “Hôm qua chúng ta mới quen, tôi cũng không phải hoa si, làm sao có thể thích anh? Huống chi, anh còn là chủ của Thẩm Dục, sau này cũng là chủ của Tiểu Tiểu, tôi làm sao có thể thích một người đàn ông già.” Thật là tự đại cuồng! Đào Y cô không phải là không ai muốn, làm sao có thể thuận theo!

Người đàn ông già? Anh đã đi vào hàng ngũ người đàn ông già sao?

Thẩm Thạc nhú chặt lông mày, bày tỏ rất bất mãn với cái từ này, “Năm nay tôi 30 tuổi, mạo muội xin hỏi Đào tiểu thư bao nhiêu xuân xanh?”

Đào Y rất tự hào nói: “Tôi mới 22, làm sao? Lớn hơn tôi tám tuổi, còn không thừa nhận mình là người đàn ông già sao?”

Mới tám tuổi mà thôi, anh mới không thừa nhận mình là người đàn ông già đây.

Thẩm Thạc nhịn xuống kích động muốn vò khuôn mặt như hoa kiêu ngạo của cô, quyết định không không chấp nhận với tiểu nha đầu, bình tĩnh nói sang chuyện khác: “Rất tốt, tôi cũng không thích Đào tiểu thư.”

Đào Y nhú mi, lại xù lông, “KAO, anh không thích tôi thì không thích tôi đi, tôi cũng không xin anh thích tôi. Anh nói lời này có ý nghĩa?”

Lần đầu tiên gặp có người nói với cô không thích anh, không thích thì không thích đi, trực tiếp quay đầu đi là được, làm gì nói ra lời nói ác độc. Như vậy cũng tốt giống như có người đi mua trái cây gặp phải nước trái cây, người ta có lòng tốt để bạn nếm thử mùi vị, bạn a ô a ô ăn vài miếng, sau đó tạp ba tạp ba miệng nói, ai nha, trái cây này quá chua, không thể ăn không thể ăn. Ăn không ngon bạn còn ăn, khiến người trông ngóng bên cạnh sợ hãi giờ chân không trước, rồi quay đầu đi.

Đào Y không phục, âm thầm đánh giá: ghét nhất loại người lời nói ác độc, không nhân phẩm nhất.

Thẩm Thạc coi thường lời của Đào Y, gợn gàng dứt khoát nói: “Chúng ta không có tình cảm với nhau, nhưng người nhà của tôi không cho là như vậy. Cho nên, chúng ta cần lập ra liên minh mặt trận thống nhất kháng hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Thẩm Thạc giống như đánh giấc, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, quay lưng nói với Đào Y: “Tôi qua phòng của cô lấy quần áo cho cô.”

Vừa nói đã mở cửa, đi ra ngoài.

Đến khi truyền đến tiếng đóng cửa, Đào Y mới phục hồi tinh thần, mới chú ý mình vừa ngồi ở đây nhìn chăm chăm người ta thay quần áo xong. Loại hành vi này thật sự hơi tổn hại phong phạm tiểu thư khuê các của cô. Nhưng mà, đến bây giờ cô không có thừa nhận mình là tiểu thư khuê các, cái gì phong phạm đều là mây trời a mây trời.

Nhưng mà, nói thật, thái độ của Thẩm Thạc thật là lạnh nhạt mà, vóc người đúng là cấp độ một.

Tùng khối bắp thịt kết kết thật thật trên người, không khoa trương giống như vận động viên tập thể hình vậy, lại vô cùng có sức hấp dẫn của phái nam, khiến cô không kim nén được nước miếng.

“Sắc nữ.” Đào Y mắng mình, người lại yêu thích loại đàn ông đầu hủ không phẩm chất lời nói ác độc. Cần thận bị anh phát hiện, còn nói người nhìn trộm anh.

Đào Y hừ hừ, tùy tiện bắt đầu quan sát phòng của Thẩm Thạc.

Một tủ quần áo không lớn không nhỏ, một cái bàn, trên bàn đặt một ly nước, còn có một quyển sách. Một cái ghế, còn có một giá áo... Ách, đơn giản, thật đúng là đơn giản.

Nghe Lục Tiểu nói, chú Ba mới của cô là tham gia quân ngũ. Nhìn trang trí của phòng, quả nhiên có khuôn cách tham gia quân ngũ mà.

Đào Y cảm thấy rất không thú vị, duỗi thắt lưng, bỗng nhiên cảm thấy dây áo ngủ của mình rơi xuống. Cúi đầu muốn kéo thắt lưng áo ngủ, mới giật mình kinh ngạc phát hiện cô... Vậy mà bộ ngực của cô cứ như vậy ngồi nửa tiếng.

Không trách được lúc Thẩm Thạc nói chuyện vẫn không nhìn cô, cô còn tưởng rằng người này vô cùng ngạo mạn không có lễ phép. Thì ra người ta là chánh nhân quân tử, không ăn đậu hủ của phụ nữ.

Chắc — cũng có thể anh vốn nhìn cô chướng mắt, khinh thường ăn đậu hủ của cô.

Đào Y theo bản năng nhìn bộ ngực trắng non mềm của mình, lấy tay cầm, mềm mềm mại mại. Cô nhỏ giọng lầm bầm: “Hoàn hảo, 34B, một tay của tôi còn cầm không đủ.”

Cửa đứng lúc mở ra, Đào Y ngẩng đầu, hoa mắt giống như thấy khóe miệng của Thẩm Thạc giật giật liền quay đầu một bên. Cô vội vàng thả tay đang nắm ngực xuống, kéo cao chăn, động tác lúng túng 囧囧 che giấu ở bản thân bị người phát hiện, đáng vẻ làm bộ như không có chuyện gì xảy ra ho nhẹ một tiếng, “Anh cầm quần áo qua đây, rồi đi ra ngoài đi.”

Thẩm Thạc không quan tâm giọng Đào Y ra lệnh giống như nữ vương, cầm quần áo đặt trên giường, nhìn cũng không nhìn Đào Y, thì xoay người đi ra ngoài.

Đào Y nhanh chóng mặc chỉnh tề, để Thẩm Thạc vào phòng, sau đó, Thẩm Thạc vừa mới đưa ra nhật trình của thống nhất mặt trận kháng hôn.

So với Đào Y xiêu xiêu vẹo vẹo nằm úp trên bàn, Thẩm Thạc đoan đoan chánh chánh thẳng lưng ngồi trên ghế. Anh nhìn đáng ngồi lộn xộn của Đào Y, chân mày nhu chặt, trong lòng lại có tiểu Thẩm Thạc lắc đầu, thở dài: Rõ ràng là cô nàng có dáng dấp xinh đẹp, lúc không nói chuyện rất là tiểu thư khuê các, nhưng làm sao ngồi xuống như vậy, hoàn toàn làm hỏng hình tượng?

Anh lấy bút máy trong ống đựng bút, bá bá trên giấy viết thư, không mấy phút đã lập ra hiệp nghị. Chính anh ký tên lên trên trước tiên, mới đưa giấy bút cho Đào Y.

Đào Y nhìn lên trên giấy viết thư, chữ viết tuấn dật, nét chữ cứng cáp. Nhưng mà, thấy nội dung, khóe miệng của cô không nhịn được rút rút.

Hiệp nghị đồng minh thống nhất mặt trận kháng hôn:

(Một) Thẩm Thạc và Đào Y kết thành mặt trận thống nhất đồng minh, hợp tác hữu nghị, nhất trí đối ngoại;

(Hai) Không can thiệp chuyện tự do thân thể của nhau, tôn trọng toàn vẹn lãnh thổ lẫn nhau;

(Ba) Lợi dụng mâu thuẫn, tranh thủ phần nhiều, phản đối thiểu số, tiêu diệt từng bộ phận;

(Bốn) Để cho tất cả kẻ địch bức hôn vứt bỏ vũ khí, không bức hôn nữa.

“Thứ gì lộn xộn.” Đào Y không nhận được lắm bầm.

Thẩm Thạc không ngại phiền toái nói lại với cô một lần: “Hiệp nghị đồng minh thống nhất mặt trận kháng hôn.”

Trán của Đào Y hạ xuống mấy đường hắc tuyến, cô không phải mù chữ không biết chữ, còn cần anh nói nhảm lặp lại lần nữa. Cắt.

“Không ký.” Đào Y quyết đoán cự tuyệt.

Thẩm Thạc không hiểu: “Hả?” Đây cũng không phải là hiệp ước bất bình đẳng, vì sao không ký?

Đào Y trả giấy bút lại cho Thẩm Thạc, “Vi sao anh kêu tôi ký tôi liền ký, tôi không phải là lính của anh, không cần phục tùng mệnh lệnh.” Kêu tôi ký tôi liền ký, vậy tôi qua không có cá tính.

Thẩm Thạc cau mày, trầm nghĩ, tính tình của tiểu nha đầu này vẫn rất ngang ngược.

Anh hỏi ngược lại: “Vậy cô có biện pháp tốt gì?”

“Chưa nghĩ ra.” Đào Y vuốt hai tay, con ngươi đen nhánh thanh thanh triệt triệt nhìn anh, cứ thế xem như không thấy tính nóng nảy của Thẩm Thạc vừa mới nổi lên.

Chưa nghĩ ra? Không nghĩ mà dám phủ quyết kế hoạch tác chiến của anh? Tiểu nha đầu này cũng quá lớn gan rồi. Anh nên nuông chiều sinh hư, hay là cho nha đầu này một bài học, để cô biết cái gì gọi là trời cao đất rộng đây?

Con ngươi của Thẩm Thạc sụp xuống, che dấu vẻ mặt tính toán trong mắt của anh.

Một lúc sau, anh mới ngẩng đầu lên, khoe miệng nhếch lên, “Chẳng lẽ, cô muốn gả cho tôi?” Lấy lùi làm tiền, xem cô có ký hiệp nghị hay không.

Ánh mắt Đào Y nháy nháy hai lần, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn tờ giấy đơn giản vì nụ cười nhàn nhạt tỏa sáng sức quyến rũ bắn ra bốn phía, trái tim nhỏ bùm bùm đập lung tung hai nhịp, trầm nghĩ: Yêu nghiệt, đây nhất định là yêu nghiệt, nếu không làm sao biết Nhiếp Hồn Thuật đây?

Thẩm Thạc nhìn Đào Y sững sờ nhìn mặt của anh không trả lời vấn đề của anh, die??nda??nle??quydon mắt xem xét khoảng cách giao báo cáo cho Lão hồ ly gần một phút đồng hồ, dứt khoát không để ý tới cô chẳng biết tại sao dờ dẫm, cầm bút lên máu bút thành văn trên giấy.

Đào Y chóng tay lên trán, ngồi ngay ngắn nhìn người nghiêm túc viết ở trên ghế, nhớ lại anh vừa tươi cười, khoe miệng không nhận được nhếch lên vòng cung.

Thật ra thì, gả cho một anh trai làm lính ca ca cũng không tệ.

***

Hơn nửa tiếng sau, thư phòng của Thẩm lão gia.

Thẩm Thạc hai tay đệ trình báo cáo tư tưởng cho Thẩm lão gia, sau đó xoay bước đứng thẳng tại chỗ, chờ ông cụ chỉ thị.

Thẩm lão gia tùy tiện lật vài tờ, phía trên đều là hối lỗi đã gây ra chuyện lên giường với tiểu cô nương nhà người ta, không hề nói đến phương thức xử lý.

Ông cụ đập mấy tờ giấy trên bàn, phẫn nộ, “Kết quả đây? Cậu làm sao không đề cập đến phát sinh với nha đầu kia... A? Loại quan hệ đó... kết quả đây? Làm sao không nói muốn nói chuyện hôn sự với cha mẹ của người ta?”

Hôn sự? Người tốt. Ngày hôm qua mới quen, bày quạ đen, lên giường, chuyện gì cũng không làm, đã nói hôn sự?

Ra mắt nhanh chóng cười, chưa từng thấy loại phương pháp nhanh chóng cười này.

Đây là cuộc sống, không phải là tiểu thuyết phim truyền hình, cho là một cha chồng một mẹ gấp mặt một lần là có thể xoa xát ra tia lửa? Huống chi, anh là một người lính, quanh năm suốt tháng không có mấy ngày nghỉ kỳ, khiến tiểu cô nương nhà người ta làm sao chịu được? Bậc cha mẹ không thể nào để con gái bảo bối của mình gả cho loại binh lính không ai quản lý như anh.

“Báo cáo thủ trưởng,” Thẩm Thạc đứng nghiêm chào, mặt nghiêm túc, “Đồng chí Đào Y không coi trọng tôi, chuyện kết hôn không thể một bên nhiệt tình nhóm lửa.”

“Không coi trọng cậu?” Râu bạc của Thảm lão gia lại vểnh vểnh lên, “Không coi trọng cậu, cậu không thể khiến người ta coi trọng cậu.”

đáng đáp của con trai thứ ba của ông là dạng chó hình người, tiểu cô nương kia làm sao không nhìn trúng nó đây?

Nói ra, đáng đáp của tiểu cô nương kia cũng không kém, bộ đáng trong veo như nước, nhìn qua cũng rất cơ trí.

Mặt của Thảm Thạc không chút thay đổi, trong lòng đang lầu bầu, không coi trọng mới tốt, đánh chết tôi cũng không để cô ấy coi trọng tôi, ngoài miệng lại nói: “Báo cáo thủ trưởng, cưới nữ đồng chí niềm vui tác chiến độ khó rất cao, xin thủ trưởng chỉ rõ.”

Xem Lão hồ ly người làm sao bây giờ? Cả đời chỉ xác định một người phụ nữ là mẹ của tôi, lại là mẹ tôi đuổi theo người, người có thể có kinh nghiệm tác chiến? Mới là lạ.

Thảm lão gia tròn tròn mắt, ông... Ông thật sự là không có kinh nghiệm ở phương diện này.

Ông không được tự nhiên sờ sờ râu bạc, khụ khụ, đầu óc xoay xoay, bỗng nhiên ánh mắt sáng trưng, cầm điện thoại nội bộ lên, ấn nút kết tiếp, “Alo? Tiểu Dục, chuyến bay du lịch tuần trăng mật của con và Tiểu Tiểu là buổi trưa đi? Ha ha, còn chút thời gian, con đến thư phòng của ông nội.”

Thảm Thạc vừa nghe cũng biết Thảm lão gia đánh chủ ý gì.

Người tốt, vợ chồng son vừa mới kết hôn ngày hôm qua, hai tiếng nữa sẽ xuất phát đi sân bay, anh chế giễu, trước chặn chú rể qua đây, để cậu ta truyền dạy cho anh kinh nghiệm theo đuổi con gái.

Nhưng mà, không tôi là Tiểu Dục. Tôi không tin, Tiểu Dục vui lòng để bạn thân của vợ mình gả cho tôi làm vợ chú.

Đừng nói, Thảm Thạc đoán đúng không sai. Thảm Dục vốn không muốn Quả Đào và Thảm Thạc kết thành đôi.

Quả Đào là bạn cùng phòng kiêm bạn thân của Lục Tiểu, còn là sư muội của mình, Thảm Thạc là chú Ba của anh, nếu Đào Y và Thảm Thạc ở cùng một chỗ, vậy sau này anh và Lục Tiểu không phải gọi Đào Y là thím ba? Càng không được tự nhiên.

Trên đường đến thư phòng Thảm Dục quyết định chủ yếu muốn áp dụng chiến thuật vu hồi, ngoài mặt ứng phó ông cụ, trên thực tế vốn không cho Thảm Thạc chủ ý. Muốn ra, cũng là chủ ý ôi thiêu, làm thế nào cũng không thể để hai người tiếp xúc với nhau.

***

Cùng lúc đó, Đào Y ở tạm trong khách phòng, bạn cùng phòng đại học kiêm bạn bè Diệp Lạc, Lâm Lâm cùng với cô dâu Lục Tiểu của nhà họ Thảm nhất tề ngồi trước mặt cô, bày ra tư thế Tam đường hội thảo. Lâm Lâm cầm đầu, tính toán thật tốt mà thăm tra chuyện Đào Y và Thảm Thạc cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Đào Y uống hợp sữa tươi, híp mắt cười: “Mọi người không cần nghiêm túc như vậy, thoải mái, thoải mái. Chuyện không nghiêm trọng như các người tưởng tượng như vậy. Tôi tự mình cảm nhận tình huống mà nói, Thảm Thạc không có được như ý, tôi còn nguyên quả đào, không thiếu một tấm màng, hang động càng không dễ dàng ra vào.”

Tay Diệp Lạc đang lột chuối tiêu bị đình trệ, nghĩ thêm lời mà Đào Y nói, nhất thời không muốn ăn chuối tiêu, lặng lẽ đặt chuối tiêu lột một nửa vào trong mâm, cầm khăn giấy xoa tay, đằng hoàng ngồi ở đó.

Mặt Lục Tiểu trắng rồi xanh, không khỏi nhớ đến mình bị đối xử đêm qua.

Ngược lại Lâm Lâm rất bình tĩnh, vẫn nuốt xuống hóp cả phê đang ngậm trong miệng, lấy khăn tay ưu nhã lau khóe môi, sau đó nhìn Đào Y, nhàn nhạt hỏi: “Vậy cậu nghĩ thế nào?”

“Cái gì nghĩ thế nào?” Đào Y không rõ nội tình.

Lâm Lâm đề ly cà phê xuống, nhìn thẳng Đào Y, hơi nghiêm túc nói: “Cậu cảm thấy Thảm Thạc thế nào? Muốn có điều phát triển với anh ấy sao?” Bây giờ hỏi Quả Đào có thích Thảm Thạc hay không còn quá sớm.

Đào Y rất muốn nói cô không thích, nhưng lại nghĩ đến nụ cười của anh làm cô nuốt xuống nhịp tim đập không dứt, nhất thời hơi mê hoặc, suy nghĩ chốc lát mới nói: “Hắn là không thích đi?”

A, cũng chính là có thể phát triển thử. Lâm Lâm hạ phán đoán.

Đào Y lại nói tiếp: “Nhưng anh ấy rõ ràng nói anh ấy không thích tôi.” Cô hơi phồng má, đáng vẻ tức sùng máu.

Diệp Lạc và Lục Tiểu sừng sốt, còn có người không thích Quả Đào?

Lâm Lâm nhú lại chân mày, hừ hừ, “Nếu anh ấy nói như vậy, vậy cậu nhất định phải để anh ấy thích cậu. Ừ, đến lúc đó, cậu tiếp tục hẹn hò với anh ấy, rồi một cước đạp anh ấy, đều là chuyện không quan trọng.”

Về mặt Diệp Lạc ngẩn ngơ, sùng bái nhìn về Lâm Lâm.

Lục Tiểu lại nghĩ, này không tốt lắm đâu? Dù sao Thẩm Thạc xem như là chú Ba của cô. Nhưng mà thôi, chị em lớn nhất, ai bảo anh ấy người nào không chọc, lại cứ chọc đến Quả Đào đây?

Đào Y cảm thấy lời của Lâm Lâm rất có đạo lý.

Một lát sau, Thẩm lão gia tìm Đào Y nói chuyện, hỏi cô có cảm giác gì với Thẩm Thạc.

Bạn trẻ Đào Y chúng ta bày ra gương mặt ngưng ngưng đáng vẻ khéo léo, nhỏ giọng nói: “Thẩm Thạc tốt vô cùng.”

Tốt vô cùng, nhưng không có nghĩa là cô thích anh.

Lời nói này lại lập lờ nước đôi, Thẩm lão gia không phải nghe không hiểu, cũng chưa nói lộ chân tướng, chỉ khi tiểu nha đầu này có ý nghĩ của mình.

Nhưng là, có câu nói thế nào? A, có điều kiện liền tiến lên, không có điều kiện thì sáng lập điều kiện cũng cần phải tiến lên.

Thẩm lão gia cười híp mắt nói: “Con cảm thấy thành phố B có được hay không? Có hứng thú ở đây chơi mấy ngày rồi trở về hay không?”

Quả Đào biết Thẩm lão gia tính toán điều gì, không phải là muốn cho cô và Thẩm Thạc kết thành đôi, để anh kết thúc cuộc sống độc thân vạn năm sao?

“Tốt.”

Dù sao tháng chín cô mới đi làm, bây giờ là ngày 9 tháng 8, còn có hơn hai mươi ngày.

Như vậy, bắt lại Thẩm Thạc trong khoảng thời gian này, để anh trở thành bè tôi dưới váy của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Bạn cùng phòng của Đào Y là cô dâu Lục Tiểu và ông xã Thẩm Dục đi hưởng tuần trăng mật, bạn cùng phòng Lâm Lâm và Diệp Lạc có chuyện đã về nhà trước, Đào Y không có chuyện có thể làm, Thẩm lão gia giữ Đào Y ở lại thành phố B trước mặt mọi người, nói gì nếu đã đến đây, nhà họ Thẩm của họ phải tận tình chủ nhà thật tốt, để cô nàng Đào Y cảm nhận sự nhiệt tình của nhà họ Thẩm.

Thẩm lão gia có dụng ý khác, lòng dạ Tư Mã Chiêu người ngoài đường đều biết, lại không ai đưa ra dị nghị, tính toán đứng một bên xem kịch vui.

Đào Y là người thành phố H, ngược lại khi còn bé đã đến thành phố B, nhưng đã là chuyện rất lâu rất xa. Tuy nói thành phố B là Hoàng Thành hiện nay, trị an không tệ, nhưng một cô nàng thanh xuân tịnh lệ một mình đông nhảy tây chạy dễ dàng trên chọc mắt người.

Ừ, đây là đoạn văn ngắn tình túy mà Thẩm lão gia nói trước khi kín đáo đưa Đào Y cho Thẩm Thạc.

Lúc ấy Thẩm Thạc ngay cả chân mày cũng không nhíu, tiếp nhận nhiệm vụ thoải mái này.

Anh vốn không xem chuyện hướng dẫn du lịch cho Đào Y là quan trọng, hoàn toàn là vì làm một quân nhân, ngày nghỉ của anh có hạn, cho dù là Trung tá, lúc này cũng chỉ xin mười ngày.

Trước sau hao phí ba ngày trong hôn lễ của Thẩm Dục cháu anh, còn dư lại một tuần, anh không tin tiểu cô nương Đào Y này có thể ép buộc ra con thiêu thân nhỏ gì.

Thẩm Thạc trong ba mươi năm không dài không ngắn rất ít phán đoán sai chuyện gì, nên tương đối tự tin với năng lực phán đoán của mình, chỉ là lúc này anh tự tin được, vốn không ngờ tiểu cô nương Đào Y này không chỉ chinh ra thiêu thân nhỏ trong bảy ngày, còn thiếu chút bắt anh chinh hồng mắt.

Một nhóm người cất bước đi sân bay, chỉ còn lại Thẩm Thạc và Đào Y.

Thẩm Thạc cho rằng, đúng giữa trưa, ngày nóng như vậy, anh lấy trình độ nhất định chắc chắn tiểu cô nương coi trọng bảo dưỡng làn da của mình nên sẽ không ra cửa, trăm phần trăm đòi về nhà thổi máy điều hòa không khí ăn dưa hấu.

Cho nên, anh cực kỳ bình tĩnh hỏi ý kiến tượng trưng của Đào Y: “Đi đâu?”

Đào Y ngoan ngoãn khéo léo nói: “Chúng ta đi Trường Thành đi?”

Thẩm Thạc: “...”

Anh không tự chủ được nhìn xuyên qua đại sảnh thủy tinh của sân bay ra bên ngoài, ừ, thời tiết tháng tám còn là giữa trưa mà đi Trường Thành, thật là có sáng ý.

Thẩm Thạc huấn luyện quanh năm, đều có tình huống diễn tập dưới mặt trời gay gắt hơn bốn mươi độ, cũng không phải quan tâm mặt trời nhỏ trên ba mươi lăm độ, nhưng anh thật sự hoài nghi tiểu cô nương da mịn thịt mềm trước mặt có thể trải qua khảo nghiệm sôi nổi dưới ánh mặt trời hay không, “Thật sao?”

Lời của anh luôn không nhiều, vào lúc này lại không nhận được chứng thực.

Đào Y nghiêm túc gật đầu, “Thật hơn cả râu bắp châm chọc.”

Thẩm Thạc không tự chủ được nhìn nhìn gương mặt trắng nõn của cô, trắng nõn cánh tay, chân trắng dài lớn giống như củ sen... d?/?/dle?/?qdon Vẫn hoài nghi như cũ, nhưng không hề do dự khởi động xe chạy đến Trường Thành.

Xe hơi mới vừa khởi động, Đào Y bắt đầu lái nhai để trực tiếp hiểu biết tình hình quân địch.

Đào Y: “Anh đang làm lính ở đâu?”

Thẩm Thạc: “Quân đoàn A quân khu X thành phố N.”

Đào Y: “Anh có chức vị quân hàm gì?”

Thẩm Thạc: “Trung tá, Tham mưu trưởng.”

Đào Y: “A...”

Trung tá Tham mưu trưởng? Đây là quan lớn gì? Cô ngu ngốc chuyện quân sự, vốn không biết. Có hỏi chuyện này hay không đều được, không bằng hỏi điều thực tế.

Đào Y: “Tiền lương của các anh cao không? Một tháng bao nhiêu tiền? Có phúc lợi gì?”

Thật ra thì, cô không quan tâm cái này, dù sao cha của cô có tiền, tương lai cô là phóng viên giải trí, phát triển tiền đồ trong tương lai cũng không tệ, cô có thể nuôi anh.

Thẩm Thạc: “Giữ bí mật.”

Đào theo: “...”

Được rồi, cô hiểu, quân nhân sao, không phải muốn tuân thủ nguyên tắc giữ bí mật gì đó.

Đào Y: “Vậy các anh có phải có rất nhiều máy bay xe tăng hay không?”

Thẩm Thạc: “Giữ bí mật.”

Đào theo: “Hiểu. Tôi chỉ tùy tiện hỏi. Hắc hắc.”

Qua lúc lâu...

Đào Y: “Anh thích màu gì, thích ăn gì? Cay không cay, mặn hay là nhạt? Thích ăn đồ ngọt sao? Sẽ nấu cơm sao? Bình thường có yêu thích gì? Thích động vật nhỏ gì?”

Thẩm Thạc: “Giữ bí mật.”

Đào theo cau mày: “Cái này cũng xem như trong cơ mật quân sự?”

Thẩm Thạc: “...” Anh nói thuận miệng.

Sau đó, Tham mưu trưởng Thẩm bình tĩnh sửa miệng nói: “Không có màu sắc đặc biệt thích, không kén ăn, cay không cay đều được, mặn nhạt cũng được, không thích đồ ngọt, nhưng nếu không có biện pháp ăn theo không bỏ lỡ, biết nấu cơm, ngoài diễn tập huấn luyện đọc sách thì không có yêu thích đặc biệt, thích chó lớn.”

Ngoài thời điểm bày mưu tính kế khi diễn tập tác chiến, anh rất ít nói một hơi nhiều lời như thế, hơn nữa, lại vì trả lời những vấn đề nhàm chán đến không chút ý nghĩa nào.

Trí nhớ thật là tốt, Đào Y cảm thán.

Cô hỏi dài chuỗi như vậy, anh có thể nhớ kỹ.

Vì vậy, bạn trẻ Đào Y nhảm chán làm khảo nghiệm: “89302932463EKL89396437685436ML8654GOPS, ai, tôi quên những con số và chữ cái vừa rồi là cái gì. Anh còn nhớ hay không? Thứ ấy rất quan trọng.”

Thẩm Thạc: “89302932463EKL89396437685436ML8654GOPS.”

Đào Y tròn mắt hốc mồm, xoay đầu xem xét Thẩm Thạc.

Cô không nhớ rõ mình vừa nói lung tung cái gì, nhưng... Nhưng mơ hồ cảm giác dường như là thứ chuỗi dài mà Thẩm Thạc nói kia.

Chẳng lẽ, cô gặp được thần đồng? Ách, không, không phải là thần đồng, là chú thần?

Đào Y lập tức tăng hứng thú với Thẩm Thạc hơn, tình cảm sùng bái với anh như châu chấu gặp hoa màu sẽ phịch cánh ong ong xông đến, lại như cỏ dại mùa xuân lớn lên khỏe mạnh.

Thẩm Thạc bị Đào Y nhìn không được tự nhiên, tay vốn là vững vàng lái xe lại bỗng nhiên trượt, xe chềch sang bên phải, Đào Y đang chuyên chú nghiêng người xem xét Thẩm Thạc, trên người mất thăng bằng, vì quán tính thẳng tắp nghiêng về Thẩm Thạc ——

“Phịch ——” âm thanh nhẹ nhàng hôn gương mặt xem như vang lên bên trong xe an tĩnh, Thẩm Thạc đình trệ, Đào Y cũng u mê, cứ thế duy trì tư thế hôn mặt của anh không nhúc nhích, mắt to vụt sáng vụt sáng nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại gần trong gang tấc, trong đầu hỗn loạn.

Thẩm Thạc phục hồi tinh thần đầu tiên, cảm nhận lông mi của cô thật dài quét trên mặt hơi gãi ngứa, đáy lòng không biết sao run lên, tay nắm tay lái theo bản năng buộc chặt, thân thể cứng ngắt, mặt không biểu tình, phát ra giọng nói bình tĩnh trước sau như một, “Cô hôn đủ chưa?”

Ánh mắt Đào Y nháy nháy, lập tức ngồi thẳng người, bần rợn nghiêng đầu nhìn thẳng phía trước, khụ khụ, rất không được tự nhiên dạn dò: “Lái xe cẩn thận chút mà.”

Thẩm Thạc không lên tiếng, tay cầm tay lái hơi buông lỏng.

Đào Y náo loạn Ô Long, trên quảng đường còn lại cũng ngưng om sòm, đằng hoàng ngồi trên ghế, trong đầu ngổn ngang nhớ lại chuyện lộn xộn.

Từ sân bay đến Trường Thành khoảng chừng một tiếng đường xe, không nói, bên trong xe yên tĩnh thần kỳ, Đào Y tự hỏi rồi tự hỏi chỉ thấy Chu công.

Xe nhanh chóng lái đến Trường Thành, Thẩm Thạc hơi buồn bực vì sao Đào Y có thể an tĩnh cả đường đi, lặng lẽ liếc cô xuyên qua kính chiếu hậu, phát hiện nha đầu này đã nghiêng ngả dựa trên ghế ngủ thiếp đi.

Hồ hấp nhỏ nhẹ đều đặn, có vẻ như cực kỳ say nồng.

Khóe miệng Thẩm Thạc không nhịn được rút rút —— xem anh là tài xế sai bảo, mình lại ngủ hôn thiên địa ám, thật là tự tại.

Hai người bọn họ lại không quen, cẩn thận xem như, cô còn là âm mưu mà ông cụ cứng rắn kín đáo đưa cho anh, cô và anh là giai cấp quân địch không hơn không kém. Anh không có xua đuổi cô, trước hết cô lợi dụng anh đến đây. Anh phải nghĩ biện pháp làm khổ cô.

Ý xấu tư đột nhiên xông ra, Thẩm Thạc hành động ngay lập tức.

Anh điều khiển tay lái trượt nhiều vòng trên cùng phương hướng, xe đột nhiên trượt sang trái, nghe tiếng va chạm “Ầm” không ngờ vang lên bên trong xe, đầu rắn chắc của Đào Y tiếp xúc thân mật với cửa xe.

Thẩm Thạc len lén chăm chú nhìn Đào Y ôm đầu từ từ tỉnh lại, khóe miệng bên phải không nhịn được hơi cong cong, tâm tình bỗng nhiên thật tốt.

Đào Y che đầu bị đau, bị cứng rắn kéo trở về từ trong mộng nên thần trí còn mơ hồ hồ hồ, không biết người đang ở đâu, dĩ nhiên càng không biết cô bị nhìn giống như chính trực của người nào đó cho trò đùa dai nho nhỏ.

Ánh mắt chậm chạp dao động xung quanh, biết mình dường như ở trong một chiếc xe. Tiếp tục dao động, đã phát hiện tài xế tiên sinh mặt không biểu tình.

Ánh mắt Đào Y ngốc trệ trên mặt tài xế tiên sinh, trong miệng lầu bầu: “Tài xế này đáng đáp thật là đẹp trai.”

Sau khi lâu bầu xong, thần trí mới từ từ thanh tỉnh để giải mã ra một tin tức: Ách, tài xế tiên sinh dường như là Thẩm Thạc cô mới quen biết.

Tiếp tục giải mã: Cô ngộ nhận anh là tài xế, anh sẽ không mất hứng đi?

Đào Y lại nghẹo đầu quan sát biểu cảm trên gương mặt của tài xế tiên sinh, quan sát xong cũng không phát hiện bất kỳ vẻ mặt ngoài không chút biểu tình.

Đào Y thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm đoán chừng anh vốn không nghe thấy đi?

Không nghe thấy? Nói giỡn.

Loại ý nghĩ này đúng là vũ nhục một Trung tá tiên sinh có thánh lực siêu tốt.

Thẩm Thạc đang nghe Đào Y lầu bầu, vốn là có khí phách muốn lay cho cô tỉnh, để cho cô xem người trước mặt cô thật ra không phải là tài xế xe taxi. Nhưng lại nhớ vừa rồi anh làm hại cô đầu đụng vào cửa xe, hai sự việc đối chọi nhau, xem như không thiếu nợ lẫn nhau, nên lười phải so đo với cô, tiếp tục mặt than lái xe của anh.

Thần trí của Đào Y từ trong mơ màng mới tỉnh ngủ đã hoàn toàn tỉnh lại, cổ xoay vặn trái phải hơi đau nhức, đột nhiên phát hiện trán bên phải của mình hơi đau, cô chạm tay sờ sờ, “Hí ——” làm sao đau như vậy.

Móc gương nhỏ từ trong túi xách tùy thân, đặt kính soi cái ót, soi thấy trên ót có chấm đỏ lớn hơn tiền xu Nhất Nguyên, sừng sốt, buồn bực nói thầm: “Tôi bị đụng đầu khi nào? Kỳ quái.”

Tài xế Trung tá tiên sinh ngồi một bên chuyên tâm lái xe trong lòng cười trộm, nhưng ngoài mặt vẫn khá nghiêm trang chuyên chú lái xe.

Chạy đến dưới chân Trường Thành khoảng một giờ bốn mươi chiều, là lúc mặt trời cay độc nhất.

Đào Y vừa xuống xe liền mua nón che nắng đỉnh đầu, vành nón thật to nhất thời triệt để che cả khuôn mặt xinh xắn của cô.

Cô còn có lòng tốt hỏi Thẩm Thạc: “Anh cần không?”

Thẩm Thạc liếc cô, lắc đầu.

Đào Y không thêm đề ý lạnh nhạt của anh, lại mua một cây gậy, rồi mới trả tiền.

Vì là quyết định tạm thời đi đến Trường Thành, bọn họ vốn không có chuẩn bị thứ gì, thật may là trong xe của Thẩm Thạc trang bị túi lên núi dài hạn thật to, có thể cất chứa không ít đồ.

Hai người bỏ chạy đến siêu thị nhỏ, tự mình lựa chọn vật phẩm trang bị tạm thời.

Thẩm Thạc chỉ chọn một chai nước suối hơi lớn, Đào Y lại ôm một đồng loại mùi vị đồ uống muốn đi tỉnh tỉnh.

Thẩm Thạc nhìn thấy những đồ uống trông được lại không dùng được, cũng không lên tiếng, thầm nghĩ: Xem cô lên trên Trường Thành uống những chất lỏng hương liệu có màu mà không giải khát thì làm sao bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quá Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Đề một đồng đồ uống trong túi xách thật to rồi lên núi, rất nặng, dĩ nhiên là Thẩm Thạc phụ trách vác, Đào Y chỉ phụ trách tùy thời nhận lấy đồ miễn phí cất trữ trong túi xách mà thôi.

Lúc mua vé vào cửa, Đào Y hưng phấn, “Còn có người giống như tôi đến Trường Thành vào giữa trưa, thật là hảo hán có xuất hiện hảo hán.”

Thẩm Thạc nhìn người xếp hạng mua vé trước mặt bọn họ, bày tỏ im lặng sâu sắc.

Hảo hán? Dựa vào cô cánh tay bắp chân nhỏ cũng được là hảo hán? Đợi lát nữa vừa mệt vừa nóng vừa khát ngược lại tôi muốn xem cô làm sao từ hảo hán biến thành gấu bọc trứng.

Thẩm Thạc vác nặng mà đi, Đào Y chỉ khiêng một cây gậy không thực dụng nhiều, nhưng người trước tốc độ tiêu sái nhanh không ít hơn người sau.

Đào Y rút lại sau Thẩm Thạc hai bước, lấy gậy trên bả vai xuống, bước nhỏ nhanh chóng đi lên trước, cười hi hi cảm gậy không nhẹ không nặng thọt bả vai của Thẩm Thạc, “Này, anh đi nhanh như vậy làm gì? Chúng ta đến chơi, không phải là hành quân tác chiến, đi chậm rãi, vừa có thể rèn luyện cơ thể, còn không làm trễ nãi thương thức phong cảnh quan sát di tích cổ.”

Anh sinh ra và trưởng thành ở thành phố B, di tích cổ của Trường Thành thật sự đã quan sát không ít, xuân hạ thu đông mùa nào đều gặp.

Nhưng mà, cân nhắc đến Đào Y dù sao cũng là cô gái, anh cứ dựa theo ý của cô giảm tốc độ lại, cùng Đào Y đi từ từ.

Đào Y thấy Thẩm Thạc dùng một bên vai để vác túi leo núi, đi nửa tiếng, cô hơi mệt mỏi, hơi thở của anh vẫn vững vàng, ngoài chảy ít mồ hôi, hãy tự nhiên tự đắc giống như ngồi trên ghế sa lon xem ti ở nhà, không khỏi hoài nghi thật ra túi kia không nặng như vậy, hoặc giả cô cũng có thể vác.

Đào Y là một cô nàng rất hoạt bát, mặc dù điều kiện gia đình đãi ngộ giàu có, cũng là bảo bối trong tay cha mẹ, từ nhỏ chưa từng chịu khổ gì, nhưng

trong xương của cô vốn ngược lại với dáng vẻ nhu nhược của cô, hoàn toàn không yếu ớt. Mà cô chưa từng có suy nghĩ nam nữ đi ra ngoài không muốn cho đàn ông vác nặng, cô gái nhàn rồi suy nghĩ, dĩ nhiên, ngoại trừ người đàn ông kia là bạn trai của mình, vậy thì lại là chuyện khác.

Vì vậy, Thẩm Thạc xem như là nửa người đàn ông xa lạ, Đào Y vỗ bờ vai của anh, gọi anh dừng lại, chỉ vào túi leo núi trên người của anh nói: “Anh vác nửa tiếng, đến lượt tôi vác một lúc đi.”

Thẩm Thạc kinh ngạc, quan sát cơ thể nhỏ gầy yếu của cô từ đầu đến đuôi, trên mặt lại không hề biểu cảm, “Tôi vác vật nặng 90 kg chạy bộ cũng không có vấn đề gì, túi này không đến 20kg, không tạo thành bất cứ uy hiếp gì với tôi.”

Đào Y không hoài nghi sức nặng như vậy sẽ làm một quân nhân nằm xuống, nhưng là, mới quen đã chiếm tiện nghi của người ta, trong lòng cô không thẳng băng, “Vậy anh hoài nghi nó sẽ tạo thành uy hiếp với tôi?”

Thẩm Thạc hơi nhíu mày, rõ ràng là hoài nghi năng lực vác nặng của cô.

Đào Y nổi giận, mềm không được sẽ cứng rắn, hai tay bắt đầu kéo túi từ trên bả vai của anh xuống, “Tôi phải vác nửa tiếng để anh nhìn không được.”

Thét to, còn dừng cảm.

Thẩm Thạc nhìn tiểu nha đầu bướng bỉnh bắt đầu kéo túi leo núi của anh xuống, hai tay chợt trầm xuống, cơ thể cứng đờ, con ngươi nhiễm ý cười.

NND, túi này thật nặng.

Trong lòng Đào Y oán thăm, trên mặt vẫn giả bộ rất nhẹ nhàng như cũ, “Không nặng đi, easy, easy.”

Thẩm Thạc buồn cười nhìn cô cạy mạnh mào ra sức vác túi leo núi to lớn lên trên người, dù bận vẫn ung dung chờ xem cô làm sao kêu cha gọi mẹ ném túi cho anh.

Đào Y đeo túi bước tiếp đã không còn nhẹ nhõm như lúc bắt đầu nữa mà bước chậm đi lên trên, mắt liếc Thẩm Thạc hai tay trống trơn rãnh rỗi lững thững, nhất thời căn răng nghiêng lợi lên tinh thần, bước vèo vèo như gió.

Nhưng, không quá năm sáu phút, bước chân của cô đã chậm lại, còn dựa trên tường thành thờ hồng hộc, túi hơi cọ xát lên trên, để thành tường giúp cô chia sẻ sức nặng.

Thẩm Thạc từ phía sau không nhanh không chậm vượt qua, mặt không đỏ hơi thở không gấp, nhìn mặt của cô rõ ràng không lộ vẻ gì, nhưng Đào Y cứ thể cảm thấy anh đang cười nhạo cô.

Xem thường nữ nhân dân bình thường, phải không?

Mặc dù chưa tiến hành huấn luyện đặc biệt gì, thể năng không bằng chiến sĩ giải phóng quân, nhưng cũng may tôi có chí khí.

Đào Y hừ nhẹ, nghiêng đầu đi, dứt khoát kiên quyết rời khỏi thành tường, chịu đựng túi nặng nề, bắt đầu đi lên.

Thật ra thì, sức nặng của túi đã giảm bớt không ít. Không tới một tiếng, cô đã xử lý ba chai đồ uống. Nhưng vẫn rất nặng, nhất là đeo túi xách đi một đoạn đường thật dài, sức nặng của túi sẽ càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng, giống như có người phía sau lôi túi.

Không phải là quý đề người đi?

Đào Y đột nhiên sợ run cả người, quý đề người ban ngày, quý kia phải cường hãn bao nhiêu.

Nhưng mà kỳ quái, túi này đúng là nặng không ít hơn ba phút trước. Sẽ không thật sự có đồ gì không sạch sẽ rơi vào túi đi? Trường Thành này trải qua nhiều năm như vậy, năm đó xây Trường Thành làm dân chúng mệt chết không ít, sẽ không có oan hồn bắt tẩn, nhìn thấy những du khách bọn họ thì buồn bã bỏ lên đi?

Đào Y càng nghĩ càng sợ, trong lòng run rẩy.

Cô nói thầm: A di Đà Phật thiện tai thiện tai, Quan Âm Như Lai các lộ thần tiên, tôi là một thanh niên tốt thiện lương tuân thủ kỷ luật Pháp Chính nhìn thẳng về phía trước, ngài có thể phù hộ tôi đừng trên chộc đồ đặc ngắn ngang có thể chất đặc biệt...

Cô một mực yên lặng nhớ những lời này khiến mình thêm can đảm, suy nghĩ nếu ma quỷ ra ngoài dọa người, thay vì ban ngày bị nó hù dọa như vậy, vậy không bằng cô hù dọa quý một lần.

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên quay đầu lại, trong nháy mắt đối mặt với điều cô vừa mới cho là ma quỷ.

Đào Y thấy Thẩm Thạc mặt không đổi sắc rút tay đang bắt dưới túi ra, vừa thấy anh đang phía sau lưng mình thì kinh ngạc lập tức biến thành tức giận, trong nháy mắt biến thành mèo xù lông: “Tôi CA, anh lại vô sỉ nắm túi xách, ý đồ tăng sức nặng của túi để tôi nhanh đầu hàng? Vô sỉ, quá vô sỉ. Làm một chiến sĩ giải phóng quân, sao anh có thể nhỏ nhen như vậy?”

Thẩm Thạc vẫn mặt không thay đổi nhìn cô, không cho bất kỳ giải thích nào.

Đào Y hung hăng trợn mắt nhìn anh, lập tức nghiêng đầu đi, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng mới vừa đi hai bước, đột nhiên quay đầu lại, nhìn Thẩm Thạc không biết xấu hổ có phải lại đang làm chuyện xấu hay không. Thấy anh còn đứng tại chỗ, lại hừ hừ, nghiêng đầu đi về trước. Lập lại ba lần như thế, Đào Y mới hoàn toàn yên tâm.

Thẩm Thạc tính toán giữ khoảng cách nhất định với anh. Không có biện pháp, lòng tốt không được báo đáp, rõ ràng thấy cô mệt chết đi, lại vệt chết còn cứng mồm, len lén giúp cô kéo lên mấy phút, nhưng nha đầu này dám nói anh tăng sức nặng túi.

Không cảm kích xem như xong, lại vu oan người, anh đại nhân có đại lượng, lười phải so đo với tiểu nha đầu này.

Đào Y lại đi hai phút, mặt trời nóng hừng hực treo trên đỉnh đầu, cánh tay của cô đã bị phơi phai hơi đau, hai túi khăn giấy trong túi quần áo đều bị cô dùng hết, da mặt của cô dường như cũng bị cô chà phá, mỗi lần có mồ hôi lưu lại thì hơi ngứa đau đớn.

Hơn nữa, túi dường như càng nặng nề hơn. Nếu không phải cô vừa quay đầu lại phát hiện Thẩm Thạc cách cô hai ba bước, cô sẽ cho là anh đang len lén sờ túi xách xuống.

Ai, thật là tự làm bậy không thể sống.

Rõ ràng muốn đi Trường Thành giữa trưa, vì giả bộ ngã bất tỉnh, làm ra hoạn nạn gặp chân tình, để Thẩm Thạc thích mình. Kết quả khéo quá thành vụng, cô theo bản năng chị lớn, thật sự quên dự tính ban đầu, ở đây nổi lên tranh luận vấn đề bình đẳng nam nữ, làm hại mình không giả làm chim nhỏ yếu đuối nép vào người, để anh phát hiện cô là người phụ nữ vô cùng cường hãn.

Càng thua thiệt là, làn da rám đen, mặt phơi nắng phồng da, lúc này không biết phải dùng bao nhiêu mỹ phẩm mới có thể dường lại đây.

Còn đang hối hận, chợt nghe Thẩm Thạc sau lưng nói: “Nửa tiếng đến.”

“Hắc?” Cái gì nửa tiếng? Đào Y quay đầu lại nhìn Thẩm Thạc.

Thẩm Thạc liếc túi trên lưng của cô, nói: “Cô nói vác nửa tiếng.”

“Nga.” Thì ra là có chuyện như vậy. Ha ha, nói cách khác cô kiên trì tiếp, thông qua thử thách của mình.

Đào Y ngoan ngoãn lột túi trên lưng xuống, đột nhiên cảm thấy được nhẹ nhõm. Hơi thở của cô đến cũng nhanh đi cũng nhanh, đã quên chuyện Thẩm Thạc vừa quấy rối, lúc đưa túi cho Thẩm Thạc, trên mặt thần thái phấn khởi, “Này, thế nào? Tôi đúng là phụ nữ không thua đáng mày râu.”

Thẩm Thạc nhận lấy túi, trong mắt có nụ cười thần nhiên, trên miệng lại nói: “Da vai nhanh chóng bị cọ sát, còn khoe khoang.”

Đào Y mới phát hiện cô mặc váy dây gần dây an toàn hồng hồng, nghiễm nhiên là bị túi leo núi siết ra.

Mặc dù Đào Y cảm thấy hơi đau, trong lòng càng hối hận đến xanh ruột, phồng miệng, cãi lại: “Da nhanh cọ sát, anh cũng phải thừa nhận tôi không kém hơn anh bao nhiêu.”

Thẩm Thạc nhếch khóe miệng, khẽ mỉm cười nói: “Được rồi, tôi thừa nhận.” Sinh mệnh lực của nha đầu này ương ngạnh như vậy, thật sự có thể trở thành nữ trung hào kiệt.

Đào Y lại bị nụ cười của anh làm choáng váng con ngươi hoa mắt, sững sờ nhìn mặc dù nụ cười không lớn lại vì vậy mà trở nên rất hoa mỹ, không tự chủ phun ra một câu: “Anh cười lên thật là đẹp mắt.”

Thẩm Thạc sững sốt, phản ứng kịp, lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, giọng nói cũng nghiêm túc: “Không có việc gì thì đi bộ tiếp, đừng hết nhìn đồng tới nhìn tây.”

Trong lòng hơi tê rần, trong đầu nổi lên khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra nụ cười hi hi, nói: “Này, anh cười lên thật là đẹp mắt, anh nên cười nhiều hơn.”

Thẩm Thạc bước đi không dừng lại, nhắm mắt, phát nhẹ đột nhiên dâng lên chua xót và bi thương.

“Cắt, hẹp hòi.” Đào Y bĩu môi, rất là khinh thường.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cô lại nghĩ đến một loại khả năng, chạy lên lấy tay nhẹ nhàng nắm cánh tay bên trái của anh, cười nói: “Này, này, anh không phải xấu hổ đi? A? Ha ha, tham gia quân ngũ sẽ xấu hổ? Ai nha nha, thật là đáng yêu.”

Trung tá Tham mưu trưởng tiền sinh bị ngộ nhận là xấu hổ, còn bị khích lệ vì đáng yêu, Đào Y thật sự đã lời ký ức thống khổ của anh ra ngoài.

Từ bi thương chuyển sang tức giận: Đây là hình dung từ rầm chó không kêu gì? Đáng dấp của anh cao như vậy lớn rắn chắc như vậy, da mặt có thể dày hơn thành tường, làm sao sẽ xấu hổ sẽ đáng yêu?

Thẩm Thạc rất ít có biểu cảm nghiêng đầu hung hăng trợn mắt nhìn Đào Y, “Học Ngữ văn học thật kém. Cô nên báo danh lớp phụ đạo tiểu học, bồi túc giờ học thật tốt.”

Vậy mà lại khinh bỉ cô? !

“Này, tôi là phóng viên chuẩn. Anh lại khinh bỉ một phóng viên có tài văn chương tiêu chuẩn? Mặc dù tôi không xuất thân chính quy, nhưng không kém được rồi? Nếu không cũng không thể nào biết vào GK.” Đồng chí phóng viên Đào Y lại xì lông.

“Phóng viên giải trí?” Thẩm Thạc suy đoán.

“Đúng.” Đào Y rất kiêu ngạo.

Thẩm Thạc gật đầu, ánh mắt giống như xem đội Cầu Từ.

Đào Y nóng nảy, “Anh có ánh mắt gì, xem thường phóng viên giải trí? Nếu không có phóng viên giải trí chúng ta, những diễn viên ca sĩ gì gì gì, có thể thành công như vậy sao? Quần chúng nhân dân đông đảo trả dư thừa hậu có thể có nhiều bất quải như vậy sao? Nói cho anh, phóng viên giải trí chúng ta rất không dễ dàng, muốn chống ông chủ, người ái mộ, minh tinh từ các phương diện áp lực mới có thể đào được tài liệu hay.”

Thẩm Thạc mặc kệ cô giải thích, tiếp tục bước nhanh lên đi.

Đào Y bị Thẩm Thạc xem nhẹ, rất tức giận, vô cùng tức giận, đuổi theo sau lưng anh bỏ lê ba la nói lịch sử máu và nước mắt chua xót của phóng viên giải trí.

Thẩm Thạc bị làm âm ỉ hơi phiền vì khiến Đào Y căm miệng, vội vàng thành thật nghiêm túc tỏ vẻ anh rất tôn trọng phóng viên giải trí, phóng viên giải trí thật vĩ đại.

Đào Y nói nhiều lời như vậy, khát nước, liền túm túi xách của anh, ý bảo chính cô muốn uống nước.

Lấy lon cola trong túi xách ra, mở ra, ừng ực ừng ực đổ nửa lon, cô mới phát hiện cổ họng khô khốc tốt hơn nhiều. dien~~dan~~lequyd

Lại đi tiếp, Đào Y thấy có người cuồng chụp hình ở chỗ nào đấy, để sát vào mới phát hiện, trên đó viết mấy chữ to “Sườn núi hảo hán “.

Đào Y bỗng nhiên hưng phấn, lấy điện thoại di động ra đổi lại góc độ chụp hình, còn toét miệng rộng, nụ cười rực rỡ tự chụp. Tự chụp lại không đã ghiền, cô chạy đến đứng trước người Thẩm Thạc nhằm chán chờ cô cách đó không xa, đưa điện thoại di động cho anh nói: “Này, chụp giúp tôi tấm đi?”

Thẩm Thạc ngoan ngoãn nhận lấy điện thoại di động, đi cùng Đào Y đến trước chỗ phong cảnh. Đào Y tìm vị trí đứng lại, anh lui về sau mấy bước chọn góc độ, đang muốn bấm nút chụp, điện thoại di động không có pin.

Anh gio điện thoại di động lên với Đào Y, “Không có pin.”

“A? Không thể nào?” Đào Y thất vọng chạy đến, “Mới vừa chụp quá nhiều hình, dùng hết pin.”

Còn có, cô tạm thời nổi hứng đi leo Trường Thành, hôm qua tham gia hôn lễ của bạn tốt Lục Tiểu, uống nhiều rượu, buổi tối vốn không có sạc pin, hôm nay chụp hình, pin vốn không còn nhiều. Sớm biết, trước đó chụp ít hình lại.

Thấy vẻ mặt của Đào Y thất vọng, Thẩm Thạc móc điện thoại di động của mình ra, nói: “Dùng của tôi đi.”

Đào Y giống như thấy cứu tinh, hưng phấn đột nhiên ôm Thẩm Thạc, “Ai nha, anh thật tốt quá, yêu anh chết mất. Trờ về mời anh ăn cơm.” Sau đó bỏ chạy đến vị trí vừa rồi, bày tư thế xong, chờ Thẩm Thạc chụp hình cho cô.

Thẩm Thạc vừa mới phục hồi tinh thần từ trong vừa cái ôm của Đào Y, nghe Đào Y vui vẻ kêu to cô đã chuẩn bị xong, thì giờ tay lên máy, khuôn mặt tươi tắn trong khuôn xanh biếc, nhấn nút “Rắc rắc ——“.

Đào Y lại bày mấy tư thế, và lại một kiểu hoạt bát một kiểu. Cô thậm chí còn vui vẻ nhảy dựng lên, để Thẩm Thạc giúp cô chụp hình.

Thẩm Thạc đều nhất nhất làm theo, nhìn khuôn mặt tươi cười phấn chấn của cô, trên mặt của anh không nhận được hiện ra ý cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Leo hai tiếng, Đào Y hoàn toàn không còn sức lực.

Sau nửa tiếng, cô cũng không kêu hô cái gì phụ nữ không thua mày râu, nhìn túi đeo trên lưng của Thẩm Thạc, mặc dù bên trong chỉ còn bình nước suối mà Thẩm Thạc mua, không tính là quá nặng, cô cũng không dám mở miệng nói muốn mình xách.

Chân của cô quá mệt đến mức đau đớn , còn mài rách da.

Trên chân của cô mang một đôi giày da nhỏ đế bằng, vốn có cảm xúc mềm mại, mang nhiều ngày cũng không cọ chân. Ai biết giày này không phải hoàn toàn không cọ chân, mới nhìn đường đi bao xa, lại đi vùng đất bằng phẳng còn là Vạn Lý Trường Thành. Bất cứ người nào mang đôi giày cao gót leo Trường Thành hai tiếng khiến cô nửa tàn phế, sẽ không tệ.

Làm người không thể quá lựa chọn, miệng đầy oán giận.

Nên biết đủ.

Vì vậy, Đào Y thỏa mãn thà chết chống chịu sau chân bị mài rách da đau đớn, khắp khễnh chậm chậm đi dọc theo đường lúc đến để xuống Trường Thành.

Thẩm Thạc sải bước đi phía trước tạo khoảng cách dài, cảm giác dường như không có hơi thở của nha đầu rất cường tồn tại sau lưng, quay đầu lại nhìn ra sau, thấy được nha đầu kia bị anh bỏ rơi hai ba mươi thước, đang đỡ tường thành, đi đứng cẩn thận không lưu loát như rùa bò.

Thẩm Thạc nhanh chóng đoán được chân của nha đầu này khẳng định có vấn đề, chân mày thoáng cau lại, bước nhanh trở về bên cạnh Đào Y, lạnh nhạt hỏi: “Mệt mỏi không thể đi?”

Đào Y vệt chết còn mạnh miệng, “Không mệt, không hề mệt mỏi.”

Thẩm Thạc nhìn cô đáng vẻ con gấu buồn bã ỉu xiu, không vạch trần, gật đầu nói: “Vậy đi thôi.”

Đào Y mới đi hai bước, không nhìn được hí hí hít hít, sau đó bỗng nhiên ý thức Thẩm Thạc vốn không có động tác vẫn đứng tại chỗ, không khỏi 囧囧 quay đầu lại, cố ý hung dữ che giấu bản thân bị người nhìn đến xấu hổ: “Này, sao anh còn chưa đi?”

Thẩm Thạc không lên tiếng, vác túi leo núi trước người, đi đến trước mặt của Đào Y ngồi chồm hỏm, chỉ nói hai chữ: “Đi lên.”

Đào Y 囧囧 hữu thần: “Anh muốn cống tôi?”

Thẩm Thạc buồn bực không lên tiếng, Đào Y vốn định sẽ tiếp tục hết sức chống đỡ, vừa định giơ chân lướt qua bên cạnh anh tiếp tục đi lên trước, phát hiện chân của mình đau muốn chết, lại đi hai tiếng nữa thì hai chân nhất định phải phế bỏ.

Vì vậy, vì chân của mình ít chịu tội, cô rất không tình nguyện chuyển từ từ lên lưng của Thẩm Thạc, sau đó nói thêm một câu: “Đây là anh muốn cống tôi, tôi không để cho anh cống.”

Khóe miệng của Thẩm Thạc co rút, thầm nghĩ nha đầu này miệng thật đúng là cứng rắn, đòi trước tám phần là con vệt.

Đào Y có phương tiện thay đi bộ, chân giảm bớt sức lực, tâm lại không cảm thấy nhẹ nhõm.

Cơ thể của cô dính thật chặt trên lưng của Thẩm Thạc, nhiệt độ cơ thể của Thẩm Thạc nóng bỏng xuyên thấu qua áo quần thật mỏng của hai người không ngừng truyền cho cô, cô cảm giác trước ngực mình đều bị tổn thương. Nhịp tim cũng bị nhiệt độ này làm phồng đập tốc độ nhanh gấp đôi —— “Thình thịch thình thịch...”

Lúc này mới biết hai ngày, cô đã tiếp xúc khoảng cách gần với người này hai lần, nhớ đến đã cảm thấy bất khả tư nghị, càng bị đỏ mặt đến mang tai.

Thẩm Thạc công Đào Y trên người thì hỏi hận.

Chỗ mềm mại của nha đầu này dán chặt phần lưng của anh, anh mỗi lần đi một bước, có thể cảm giác hai vật hình tròn ma sát vào lưng. Mỗi lần ma sát, thì có loại cảm giác kỳ quái cào tâm của anh ngứa, cổ họng cũng kỳ quái trở nên khô khốc.

Anh không nhìn được nuốt nước miếng, phát hiện cổ họng càng khô khốc.

Cơ thể mềm nhẹ sau lưng lại không an phận chán hai lần, trong lòng của anh càng ngứa đau xót.

Thẩm Thạc phiền não đặt Đào Y xuống, càng lạnh nhạt giải thích: “Tôi khát nước, uống chút nước.”

Nói xong, lấy nước từ trong túi đeo lưng ra, vắn mở nắp ừng ực ừng ực uống xuống.

Ai, hiện tại nếu có thể tắm nước lạnh thì tốt rồi.

Hôm nay nóng!

Đào Y trơ mắt nhìn lượng nước nhanh chóng giảm bớt, môi mấp máy khô khốc, nuốt ngậm nước bọt, muốn nhấn lại nhìn không được, bắt lấy bình nước suối lớn trong tay của anh, lấy lòng nói: “Chừa cho tôi chút đi mà, tôi cũng chết khát.”

Động tác uống nước của Thẩm Thạc bỗng nhiên dừng lại, trên cao nhìn xuống Đào Y đáng thương tội nghiệp, đột nhiên cảm thấy cô dường như càng

nhỏ gầy. Chẳng lẽ, anh già thật rồi? Làm sao ông cảm thấy nha đầu này phải là học trung học phổ mà không phải đã tốt nghiệp đại học đây?

Thẩm Thạc buồn bực không lên tiếng mà đưa nước suối cho Đào Y, Đào Y ngay cả miệng bình cũng không lau thì trực tiếp rót vào miệng.

Động tác của Đào Y này trực tiếp đưa đến Thẩm Thạc khẽ nhếch môi, hơi kinh ngạc nhìn môi của cô mềm mại đỏ thắm, ánh mắt dòi cũng dòi không ra.

Theo bản năng, hầu kết của Thẩm Thạc qua lại trên dưới.

Đào Y uống nước xong, đầu lưỡi tự nhiên liếm sạch sẽ nước đọng trên môi, thấy trong bình không ít nước, nghĩ đến hai người còn khoảng nửa giờ mới có thể xuống dưới chân Trường Thành, nên thương lượng với Thẩm Thạc, nói sau này hai người phải duy trì nước, phòng ngừa tạo thành thiếu hụt vật tư, chết khát trên Trường Thành.

Thẩm Thạc cúi đầu “Ừ”, lúc cô đưa bình cho anh, vội vàng mượn cơ hội bỏ bình vào trong ba lô để xoay mặt đi, trong lòng thầm chửi mình khốn kiếp, cho nên thất thần với tiểu nha đầu chưa dứt sữa.

Thẩm Thạc cất bình xong vừa nghĩ đến tâm sự, vừa bước đi về trước.

Đào Y đang chuẩn bị nằm trên lưng của anh nữa, nhìn lên thấy anh vốn mặc kệ cô, vốn định gọi anh lại, nhưng lời ra đến khóe miệng lại bị cô nuốt xuống.

Thay vì nằm trên người của anh lúng túng, không bằng tự mình đi.

Đào Y hiên ngang lẫm liệt đi về trước hai bước, gầy mà sát da thịt đau đón chạy thẳng lên trái tim kiên cường của cô, cô nhất thời có loại thống khổ khi tiểu mỹ nhân ngư bị kéo vấy.

Cô dừng bước lại, nhìn chân của mình bị cọ đến không tương nổi, lại nhìn mặt đường xem như sạch sẽ, dứt khoát cỡi giày ra cầm trong tay.

Hí ——

Trường Thành này thật là nóng.

Đào Y không nhịn được giẫm chặn tại chỗ, muốn để chân của mình từ từ thích ứng với nhiệt độ của Trường Thành.

Thẩm Thạc đi hơn bốn mươi mét, để tim của mình hoàn toàn tỉnh táo lại, đột nhiên phát hiện anh giống như vút tên tiểu nha đầu kia, vội vàng quay người lại, quay trở lại đường cũ tìm cô.

Đi một đoạn đường ngắn, xa xa thấy tiểu nha đầu, chỉ thấy cô chân trần nhìn dưới mặt đất nhảy tới nhảy lui, giống như đang giẫm lên bóng của mình, động tác rất là tức cười buồn cười.

Không nhịn được, anh hơi cau khóe miệng, ánh mắt chuyên chú nhìn cô, trong con ngươi chứa đựng ý cười.

Anh đi nhanh đến trước người của Đào Y, không nói lời nào, vẫn nhìn cô nhảy lên tại chỗ.

Đào Y giẫm bước nhảy, nhanh chóng thích ứng nhiệt độ, đột nhiên phát hiện bóng dáng cao gầy trước người. Cô bỗng nhiên ngừng đầu lên, nhìn thấy Thẩm Thạc tự tiểu phi tiểu đang đâm trước mặt cô dù bận vẫn ung dung mà nhìn tình trạng của cô.

Đào Y trẻ con lại không vui, dừng động tác lại, phồng má, hung hăng trừng mắt Thẩm Thạc bắt đầu oán giận: “Chỉ biết nhìn tôi cười nhạo.”

Thẩm Thạc mỉm cười, quay lưng lại, ngồi chồm hóm trên mặt đất, động tác máu chó thuần thực, giống như đã làm vô số lần.

Đào Y vốn không muốn để ý đến anh, có thể tưởng tượng đến nhiệt độ dưới chân, còn có hòn đá nhỏ dính trên lòng bàn chân, lại ngoan ngoãn bò lên lưng của anh.

Lúc này Đào Y thành thật, có thể là mệt mỏi, nằm trên lưng của anh, từ từ mơ hồ.

Thẩm Thạc nghe tiếng hít thở đều đều truyền đến bên tai, mặt hơi nghiêng, dư quang khóe mắt quét gương mặt ngủ điềm tĩnh của Đào Y, lại xoay đầu lên trước, cơ thể vốn hơi cứng ngắc từ từ buông lỏng xuống.

***

Lúc Đào Y tỉnh lại, xe đã chạy trên đường trở về nhà họ Thẩm, cô ngáp, duỗi cái lưng, mắt lim dim không mục đích ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài, phát hiện ngoài cây cối màu xanh lá mạ thì không có gì đẹp mắt, chậm chậm dời tầm mắt sang bên Thẩm Thạc.

Thấy anh quay mặt chuyên chú lái xe, Đào Y đột nhiên nghĩ đến cơ thể của hai người dán chặt trước khi ngủ, trên mặt trở nên nóng lên.

Cô lập tức dời mắt khỏi gương mặt của anh, mắt nhìn thẳng phía trước, trong lòng rối bời.

Ngồi như vậy một hồi, Đào Y không nhịn được đau nhức hông, xê dịch hông, lại cảm thấy hai người không nói lời nào, này trong xe quá an tĩnh, an tĩnh khiến cô không thoải mái.

Cô há miệng, nhin xuống không được tự nhiên, hỏi: “Trong xe này có đĩa sao? Mở bài hát nghe đi.”

Tay trái của Thẩm Thạc nắm vô-lăng, tay phải trực tiếp đề xuống phím truyền phát hình, âm nhạc êm dịu chậm chậm phát ra ngoài.

When I was young,

I'd listen to the radio,

Waiting for my favorite songs,

...

Là một bài hát cũ nổi tiếng ——《YESTERDAY ONCE MORE》.

Đào Y lắng lắng nghe xong, phía dưới lại mở tiếp《 Tình hữu nghị thiên trường địa cửu 》，cũng là nhạc Anh.

Nhắm mắt lại nghe, Đào Y lười mở ra, không nhin được hỏi: “Thẩm Thạc, anh thích bài hát cũ như vậy?”

Không nghe đáp lại, Đào Y nghiêng đầu đi nhìn Thẩm Thạc, chỉ thấy ánh mắt của anh nghiêm túc, mặt bên lại có loại bi thương nhân nhạ.

Không biết vì sao, trong lòng Đào Y nhất thời dâng lên điều không thoải mái như vậy, cứ thế cảm thấy vẻ mặt ưu thương này không nên xuất hiện trên người Thẩm Thạc chiến sĩ giải phóng quân dương cương.

Mắt của cô vòng vo, đợi 《Tình hữu nghị thiên trường địa cửu》 kết thúc, tắt máy truyền phát, đợi Thẩm Thạc không hiểu liếc nhìn cô, cô cười hi hi nói: “Tôi hát cho anh nghe đi?”

Thẩm Thạc dường như còn đắm chìm trong u buồn vừa rồi chưa hoàn toàn đi ra, không ứng tiếng, Đào Y không thèm để ý, cứ thế hé miệng, tiếng hát nhẹ nhàng nghịch ngợm thanh thúy phát ra từ cổ họng ra ngoài:

“Ồ bên kia núi bên kia biển có một bầy lam tinh linh,

Bọn họ hoạt bát lại thông minh,

Bọn họ nghịch ngợm lại bén nhạy,

Bọn họ tự do tự tại sinh hoạt ở rừng rậm lớn màu xanh biếc kia,

Bọn họ thiện lương dừng cảm quan tâm lẫn nhau...”

Thẩm Thạc nghe đến ca khúc dường như rất quen tai nhất thời ngẩn người, không nhin được liếc nhìn Đào Y, phát hiện cô đang nhìn anh, vừa hát vừa huoi tay múa chân vui sướng khoa tay múa chân tới khoa tay múa chân đi.

Đau buồn của Thẩm Thạc từ từ nhạt đi không ít theo tiến độ ca hát của cô, xóa sạch bóng dáng nhỏ gầy khiến anh vẫn nhớ thật nhiều năm đang chậm rãi bay xa.

Đào Y hát xong 《Lam Tinh Linh chi ca 》，thấy mặc dù trên mặt Thẩm Thạc còn bóng dáng thương cảm, trở nên nhạt hơn vừa rồi rất nhiều, vì vậy lại hát một bài nhạc vui thiếu nhi. Vừa hát, cô vừa nhìn về mặt của Thẩm Thạc, hát xong, thấy ánh mắt của anh đã trang nghiêm, lại không có vẻ mặt cao hứng. Vì vậy, mắt của cô châu nhanh như chớp vòng vo hai vòng, liền bật ra《 hi là tả 》.

Thẩm Thạc không xa lạ với với những bài hát không có tên thường được hát trong phố lớn ngõ nhỏ, trước kia lúc nghe không cảm thấy có gì, bây giờ nghe Đào Y hát, thế nào lại cảm thấy khôi hài như vậy? Nhất là cô còn không thành thật quay tới quay lui mông trên ghế ngồi, thỉnh thoảng còn “mu ma~” gì gì đó. Thật khiến người ta buồn cười.

Khi cô làm tư thế hôn gió “mu ma~”, sau đó lập tức bủi môi giả bộ tức giận, Thẩm Thạc rốt cục không nhin được bị hạ gục “Phốc”.

Đào Y thấy Thẩm Thạc rốt cục đã cười, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hát xong lời ca cuối cùng, mới ngừng lại, tùy tiện lấy mu bàn tay xoa xoa mồ hôi chảy ra ngoài, cũng toét miệng cười, “Này, hai chúng ta không thiếu nợ nhau.”

Anh công tôi từ trên Trường Thành xuống, tôi khiến anh đi ra khỏi bi thương, chúng ta tặng ân huệ cho nhau, cả hai không thiếu nợ nhau.

Thẩm Thạc không rõ ý tưởng, nghi ngờ nhìn cô.

Đào Y cũng không giải thích, vui tươi hơn hờ chuyển sang phía trước, lúc này đã vào nội thành, nhanh chóng đến nhà họ Thẩm, cô từ từ an tĩnh lại, tính toán lát giả dạng làm tiểu cô nương khéo léo ngoan ngoãn trước mặt của người nhà họ Thẩm.

Vừa đến nhà họ Thẩm, Thẩm lão gia ở dưới gốc cây lên tiếng chào hỏi, Đào Y giống như tiểu thư khuê các tao nhã đi vào trong nhà nhỏ hiện đại của nhà họ Thẩm.

Đội trở lại của mình căn phòng, cô lập tức lộ ra nguyên hình, đá gầy vừa mới mang vào lúc xuống xe từ trên chân xuống, gào khóc kêu “Đau chết đau chết rồi”, nhảy cẫng ngồi trên giường, không hề có hình tượng dõ lên chân xem xét thương thế.

Ô ô... Trầy da sứt thịt, còn chảy mủ.

Lần này đi Trường Thành đã thiệt thòi lớn rồi. Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại diễn Đàn Lequydon.com

Đào Y mặc niệm ba giây cho chân của mình, lập tức nhảy từ trên giường xuống đất, tính toán đi tắm trước, rồi xử lý vết thương.

Cầm quần áo và khăn lông tắm rửa, cọ trên dép, đi đến phòng tắm ở lầu hai.

Khi đến phòng tắm, mở vòi hoa sen ra, Đào Y trẻ con nhắm chán ngắm nữ sinh đen thui giả Châu Phi trong gương, nhất thời bị giết ngay lập tức.

Cô nâng tay phải run rẩy lên, ngón tay chỉ vào người quái dị trong gương, người quái dị trong gương cũng chia về cô, sau đó cô lại chỉ mặt của mình, người quái dị trong gương cũng chia về mặt của cô, miệng Đào Y nhất thời run rẩy: “Này... Điều đó không thể nào là tôi, không thể nào... Oa ~ cho người không có việc gì muốn đi Vạn Lý Trường Thành, cho người không có gì muốn quyến rũ chú, lần này tốt rồi? Nghi com rồi. Thiệt thòi lớn, thiệt thòi lớn rồi.”

Đào Y buồn bã ỉu xiu vọt tắm rửa, tắm dội trong vòng nửa tiếng, Đào Y trẻ con đang tiến hành sám hối chiều sâu.

Chờ tắm xong, từ trong phòng tắm ra ngoài, bả vai của cô vẫn còn cụp, đầu cũng buồn bã ỉu xiu buông xuống, bước chân khề nhẹ bồng, xa xa nhìn qua, chân tướng là cương thi trong Plans vs Zombie.

Triệu U còn chưa trở về nhà của mình đi ngang qua, thấy dáng vẻ của Đào Y, sợ hết hồn, chào hỏi Đào Y, Đào Y không để ý cô. Ngắm lại vừa mới thấy chú Ba trở về cùng Đào Y, hương vị hài hòa nhẹ nhàng tỏa ra giữa hai người, rõ ràng khác hẳn lúc rời đi nước giếng không phạm nước sông vào buổi trưa, vội vàng đi đến phòng của Thẩm Thạc bày tỏ quan tâm Đào Y trẻ con cả thể xác và tinh thần, kì thực bản chất lấy tin tức bất quá mà gõ cửa phòng của Thẩm Thạc.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Thẩm Thạc mở cửa phòng, vừa thấy cháu gái lớn Triệu U, để cô đi vào.

Vừa lau tóc ướt sũng, anh vừa nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

Triệu U tà tà nhếch môi, nháy đôi mắt quyến rũ, không có ý tốt nói: “Chú nhỏ, con vừa thấy Đào Y ủ rũ ư ờ ời cúi đầu đi trên hành lang, chân giống như bị khắp khềnh, chú biết nguyên nhân gì sao?”

Từ khắp khềnh này là Triệu U tự mình phát huy trí tưởng tượng lên, cô vừa nghe ông nội Thẩm nói hai người họ đi Trường Thành, bản thân không nhận được tán thưởng thật là một đôi đũa cảm, nên chọn giữa trưa chạy lên trên kia chịu tội, sau đó liền tưởng leo Trường Thành xong cô nàng nhà ta tắm chín phần mười là chân cẳng không chịu nổi.

Thẩm Thạc dừng tay, lại tiếp tục bình tĩnh lau, trong đầu không tự chủ được nhớ lại và phân tích Đào Y cuối cùng là vì cái gì mà chịu mất mát, tự nhiên còn tổn thương chân.

Triệu U vừa thấy Thẩm Thạc lâm vào suy tư, suy đoán người chú nhỏ này của cô khẳng định không ghét bạn trẻ Đào Y như vậy. Mục đích đạt được, cô thành công lui người tạm biệt, vui vẻ thông thả rời khỏi.

Thẩm Thạc suy nghĩ, không hiểu rõ Đào Y vì nguyên nhân gì mà ư ờ ời. Để khăn lông xuống, anh cầm một quyển sách lên xem, nhìn chút, không nhìn vào mấy chữ. Liên đề sách xuống, lại mở ti vi, từ một đài chuyên đến hai mươi ba đài, không phát hiện tiết mục thích xem, lười phải chuyển tiếp qua nữa, lại mở đơn tuyển chọn hạng mục muốn tìm về đề tài giáo dục quân sự để xem, kết quả mới nhìn ba phút anh đã không nhận được đóng lại.

Thở dài thật sâu, gãi mái tóc vẫn còn ẩm ướt, anh ném điều khiển ti vi xuống, đứng lên tính đi xem tình huống của tiểu nha đầu bên kia.

Đào Y ra khỏi phòng tắm sau khi trở về, lấy mặt nạ trong túi du lịch nhỏ của cô ra, nước làm trắng da, dung dịch trắng đẹp và một đồng sản phẩm bảo dưỡng ra ngoài, trước tiên phủ lớp nước làm trắng da trên mặt, mới dán mặt nạ ẩm ướt bảo vệ lên. Cô tính làm mặt nạ ẩm ướt bảo vệ trước, tiếp theo là mặt nạ trắng đẹp. Mỗi ngày sáng tối một lần, thế nào cũng không thể trong ba bốn ngày sẽ làm trắng da.

Ngoài làn da không để lộ trên người thì đều tốt. Lúc này Đào Y mới may mắn mình nhớ lầm thời gian kết hôn của Lục Tiểu. Đến thành phố B trước, cô đúng lúc nghỉ phép ở nước Pháp, mua một đồng mỹ phẩm dưỡng da, chưa kịp chở về thành phố H, đã trực tiếp bay đến thành phố B. Lúc này tốt lắm,

hoàn toàn có tác dụng.

Lấy ra một lon trắng đẹp thân cao lớn, nặn ra thật nhiều, xoa đều trên đùi, cánh tay và trên cổ, lần lượt dùng bọc nilong thức ăn quân kỹ lưỡng, sau đó dùng ngón tay người trên ghế sa lon ôm IPAD chơi.

Đào Y đang chơi trò đua xe vui vẻ, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Cô cầm IPAD, vừa cúi đầu tiếp tục chơi, vừa chậm chậm đi đến cạnh cửa, không hề nghĩ ngợi tự biết trang phục có thể hù chết người hay không, đã mở cửa ra.

Cửa mở ra, Thẩm Thạc đang muốn hỏi cô có chuyện gì hay không đã bị cánh tay của cô, cổ và trên đùi có gì đó xanh mướt dọa cho sợ đến nghẹn trong cổ họng, muốn lên không lên mà muốn xuống không xuống, giống như nuốt cả viên bánh trôi mắc kẹt trong cổ họng vô cùng khó chịu.

Đây là... Cô đang làm sao vậy? Chẳng lẽ toàn thân đều bị thương? Nhưng anh nhớ hôm nay cô rõ ràng vui vẻ cả ngày?

Đào Y chơi xong trò chơi, kết quả là cô lại chạy hạng nhất đếm ngược lên, không khỏi hậm hực.

Bỗng nhiên ý thức được trước người dường như có người đứng, cô nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thẩm Thạc vốn là mặt không biểu tình nay ánh mắt trở nên tròn to, sau đó nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, chỉ là khóe miệng lại có dấu hiệu co rút mờ ảo.

Đào Y đột nhiên nhớ mặt nạ toàn thân của mình, trên mặt cũng dán mặt nạ giấy, hơi xấu hổ gờm vuốt lên, híp mắt hơi khẽ động khóe miệng, cố gắng không làm động đến khối bắp thịt nào trên mặt, chào hỏi nói: “Hi. Có chuyện gì?”

Thẩm Thạc nuốt nước miếng, hầu kết chuyển động trên dưới, phun mấy lời vừa nghẹn trong cổ họng ra: “Cô không sao chứ?”

Đào Y nháy mắt, nói: “Không có sao.”

Thấy Thẩm Thạc nghi ngờ nhìn lướt qua trên người của cô, nhất thời hiểu anh chỉ là cái gì. Cô hắc hắc cười, “Tôi bị nắng ăn đen, làm mặt nạ đây.”

Thì ra là như vậy.

Khóe miệng của Thẩm Thạc co rút, đột nhiên buồn bực bản thân lúc nào thì biến thành gà mẹ, lúc này mới có tiếng cũng có miếng mà chung sống với nha đầu này một ngày, anh đã trở nên không bình thường, nếu tiếp tục chung sống, vậy anh không phải là mẹ đến bị chiến sĩ toàn quân cười chết?

Cách xa Đào Y, cách xa bị thông. Đây là lúc Thẩm Thạc rời khỏi trước cửa phòng Đào Y mới nghĩ đến cảnh giới.

Chờ Thẩm Thạc đi, Đào Y đóng cửa lại, đang chuẩn bị tiếp tục đại chiến đua xe, phản phát từ lúc Thẩm Thạc đến chơi mà tạo ra hương vị kỳ quái.

Chẳng lẽ, hoặc giả, có thể Thẩm Thạc có chút quan tâm cô như vậy?

Nghĩ đến có khả năng này, Đào Y đã vui vẻ nhếch miệng cười.

Hắc hắc, xem ra hôm nay leo Trường Thành vẫn có thu hoạch.

Còn chưa lỗ vốn toàn bộ.

Buổi tối ăn cơm, Đào Y không sợ mặt mặt cùng ăn cơm với người nhà họ Thẩm, chứng minh bạn trẻ Đào Y đã khôi phục năng lực ngoan cường, nên có thể trong vòng một tiếng ngăn ngừa đầy máu sống lại.

Thẩm lão gia cố ý kêu người sắp xếp vị trí của Đào Y bên cạnh Thẩm Thạc, bên khác của cô chính là bản thân ông, dễ dàng gần gũi tác hợp tiểu nha đầu lanh lợi với con thứ ba vạn năm độc thân của mình.

Triệu U dù sao cũng là con gái, đầu tiên phát hiện mặt của Đào Y bị nắng rám đen, nên không tiện nhiều lời. Dù sao không có cô bé nào nguyện ý người khác nói chuyện mình biến thành đen, diện mạo của cô cũng không nhin được chút thì nhìn Đào Y, chút thì Thẩm Thạc, giống như là điều tra tình hình quân địch, muốn điều tra gian tình như có như không giữa hai người kia.

Chỉ tiếc, Đào Y và Thẩm Thạc mạnh ai nấy ăn, vốn không có trao đổi gì, khiến cô thất vọng, mất đi hăng hái tiếp tục quan sát.

Người thất vọng không chỉ mình Triệu U, Thẩm lão gia ở một bên cũng gấp rất.

Từ trước đến nay nhà họ Thẩm tuân theo ăn không nói lúc ăn cơm, nhưng lúc này Thẩm lão gia lại không quản nhiều như vậy, nhẹ giọng ho khan, nói với con thứ ba Thẩm Thạc: “A Thạc, gấp miếng gà xào cay cho Y Y. Đừng chỉ tự mình ăn, không nhìn xem tiểu cô nương người ta có đủ hay không?”

Thẩm lão gia nói hai câu này, không đơn thuần dọa Thẩm Thạc, ở đây có anh cả Thẩm Chiêu và vợ anh Triệu Quân Dao, với Triệu U đều sừng sốt, tiếp đó thì hiểu Thẩm lão gia phá quy củ vô cùng gấp gáp tìm vợ cho con trai nhỏ của mình.

Thẩm Thạc nhăn mặt cau mày, trả lời: “Đào Y không ăn cay.” Sau đó, buồn bực không lên tiếng ăn cơm của mình.

Loại ngụ ý hàm nghĩa sâu xa này nhất thời khiến Thẩm lão gia và Triệu U bát quái cùng xem kịch vui với Triệu Quân Dao ánh mắt sáng lên, ngay cả Thẩm Chiêu luôn luôn không để ý đến chuyện bên ngoài, là người trầm ổn không nhận được thả chậm tốc độ ăn com, dựng thẳng lỗ tai muốn thám thính nhiều nội dung hơn nữa.

Không có biện pháp, không nên trách người nhà họ Thẩm gà mẹ như vậy. Muốn trách thì trách Thạc quá không để cho người ta đỡ lo. Đã ba mươi tuổi, ngay cả đối tượng mục tiêu cũng không có. Hai năm qua Thẩm lão gia tạo không ít cơ hội cho Thẩm Thạc, mặc dù trong bộ đội, Thẩm lão gia cũng sẽ đưa đến bên cạnh anh một cô gái hơi đáng tin. Đáng tiếc a đáng tiếc, Thẩm Thạc ngay cả liếc mắt cũng không cho cô gái nhà người ta.

Nhưng lúc này Đào Y lại khác biệt. Đầu tiên là gây ra “Tình một đêm”, tiếp là leo Trường Thành, bây giờ Thẩm Thạc mặt co quắp dùng giọng nói lạnh nhạt tuôn ra sở thích của tiểu cô nương người ta. Dù chuyện khác hẳn người khác không thể không khiến người nhà họ Thẩm chú ý, nhất là khiến Thẩm lão gia tin tưởng hôn sự của con trai nhỏ.

Đào Y nghe lời của Thẩm Thạc cũng hơi buồn bực, quên đây là nhà họ Thẩm, cô nhanh mồm nhanh miệng lập tức hỏi: “Làm sao anh biết tôi không ăn cay?”

“Đoán.” Thẩm Thạc mới phát hiện lời anh vừa nói là một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng, đẩy mình đến chỗ bất lợi cho mình, vội vàng bổ sung thêm, “A, hình như là vợ của Tiểu Dục đề cập đến. Trí nhớ của tôi tốt, liền nhớ.”

Đào Y gật đầu, không hề khả nghi, người nhà họ Thẩm lại đều nghi ngờ.

Lục Tiểu vợ của Tiểu Dục làm sao có thể nói vấn đề sở thích của bạn thân mình với chú Ba không quen như vậy đây? Còn nữa, từ trước đến nay Thẩm Thạc không nói nhiều, lười phải giải thích với người khác, lúc này giải thích giống như giấu đầu lòi đuôi, còn lòi mớ đầu không thêm hậu ngữ, không phải tự mình nâng đá đập chân của mình sao? Cho nên nói, Thẩm Thạc lấy cớ này vô cùng gượng ép, tám phần là giả.

Người nhà họ Thẩm phân tích đúng chỗ, Thẩm Thạc hoàn toàn dựa vào năng lực quan sát bén nhạy để có được kết quả.

Thẩm Thạc xuất thân là lính trinh sát có năng lực quan sát bén nhạy và năng lực phân biệt, trưa nay trước khi đưa Thẩm Dục và Lục Tiểu đi đã ăn com trưa, Đào Y trước mặt rõ ràng thả một con mực hương cay, cô lại bỏ gần tìm xa gấp một con mực thìa là trong đĩa.

Lúc ấy Thẩm Thạc đứng lúc muốn gấp con mực thìa là, hơn nữa đứng dịp chiếc đĩa của Đào Y không hện mà cùng duỗi về cùng miếng mực, lúc ấy hai người Thẩm Thạc và Đào Y đều làm động tác nhường nhau, chuyển sang miếng mực khác, chờ Thẩm Thạc gấp món ăn lên, bỏ vào trong chén, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, mới phát hiện Đào Y trước mặt vòng vèo miếng mực cay, tiếp theo là len lén quan sát cô theo bản năng, mới phát hiện hiện tượng ở trên, sau đó nhận định Đào Y không ăn cay.

Nhưng loại chuyện không có việc gì liếc trộm người khác cũng không xem như chuyện mất mặt, nhất là thời khắc mấu chốt gió thổi cỏ lay ở đây, mọi người rất nhạy cảm với động tác của anh và Đào Y, nếu anh thật sự nói là trong lúc vô tình phát hiện, nhất định sẽ làm mọi người hiểu lầm anh có suy nghĩ gì không an phận với tiểu cô nương chỉ muốn người ta.

Cho nên, chỉ trong mấy giây, Tham mưu trưởng Thẩm đưa ra phán đoán, dứt khoát đổi khẩu cung.

Chỉ là, mặc dù không phải chiến trường, tiểu nha đầu trước mặt và người nhà cùng luôn đánh bắt ngờ, từ trước đến nay Tham mưu trưởng Thẩm suy nghĩ kín đáo chiến thuật cao siêu vẫn lộ ra chân tướng.

Khúc nhạc đệm nhỏ không tạo thành ảnh hưởng gì với bạn học Đào Y, lại khiến Thẩm lão gia cực kỳ hài lòng.

Truyện được đăng tải duy nhất tại diễn@Đàn@le@quydon

Từ trước đến nay Thẩm lão gia thi hành nguyên tắc làm việc phải nhanh, chính xác, ngoan, nhưng chuyện tình cảm lại không gấp được. Ông cảm giác tìm tòi cậu con trai thứ Ba này dường như mở ra mấu chốt, cần phải từ từ hướng dẫn, tránh nóng vội làm anh ghét, ngược lại hoàn toàn.

Vì vậy, còn lại thời gian ăn com, Thẩm Thạc ăn rất yên ổn.

***

Hôm sau, Thẩm lão gia vốn đề nghị Thẩm Thạc dẫn Đào Y đi Cổ Cung chơi, Đào Y lấy cớ nói mình không thoải mái, Thẩm lão gia quan tâm mấy câu, dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt.

Đào Y lừa gạt Thẩm lão gia được ở nhà họ Thẩm làm trạch nữ.

Mà Thẩm Thạc lại biết tiểu nha đầu này nhất định vì leo Trường Thành bị trắng biến thành đen dạy dỗ, chết sống không muốn ra cửa. Anh không vạch trần, bản thân mừng rỡ thanh nhàn. Khó có được một ngày không có chuyện gì như thế, anh đều ở nhà cầm Tôn Tử binh pháp nghiên cứu một lần.

Đào Y cũng không phải không làm chuyện gì trong phòng. Trải qua một ngày nghiêm túc nghiên cứu và suy tư, cô cho là nếu muốn Thẩm Thạc thích mình, trước tiên phải hiểu rõ con người của anh. Muốn hiểu con người của anh, thì phải hiểu nghề nghiệp của anh trước. Mà hiểu rõ nghề nghiệp của anh, chính là nội dung liên quan đến tham gia quân ngũ, cô phải tra tài liệu.

Vì vậy, Google có trăm trình độ kiến thức quân sự, thấy những cấp bậc a chức danh gì gì đó, đầu óc của Đào Y choáng váng.

Tài những kiến thức quân sự xuống, Đào Y tính sau này từ từ nghiên cứu, nhưng lại sợ tính tình của cô nhanh quên ngày sau sẽ quên nghiên cứu, cô bắt đầu gọi điện thoại cho anh họ Cốc Bình Xuyên của mình, muốn hỏi có biện pháp nhanh chóng hiểu rõ quân nhân hay không.

Điện thoại chỉ vang lên hai tiếng đã được nhận, trong loa truyền ra giọng nói ý cười từ tính: “Alo? Đây là di động của Cốc Bình Xuyên, xin hỏi ngài có quan hệ thế nào với anh ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Đào Y sững sốt như vậy, mới dẫn đo nói: “Tôi là em họ Đào Y của anh ấy, xin hỏi, anh họ của tôi đây?”

“A, em họ nha? Ha ha, xin chào xin chào. Anh ấy đang tắm đây, chút ra ngoài.” Tiếng cười xấu xa cười cười, “Cô có chuyện gì không? Có việc gấp, đợi lát tôi nói lại cho anh ấy, để anh ấy gọi điện thoại lại cho cô, nếu không có việc gì, tôi sẽ không nói với anh ấy. Hôm nay tâm tình của anh ấy không được tốt, tối qua chúng ta cũng mệt muốn chết rồi, đợi lát phải ngủ bù lại đây.”

Đào Y kinh hãi.

Tối qua chúng ta cũng mệt muốn chết rồi...

Đợi lát còn phải ngủ bù lại...

Khi nào thì anh họ có khẩu vị nặng như vậy, chẳng lẽ anh ấy theo đuổi chị Ngự xinh đẹp không thành, đổi thành bao nuôi nam sủng?

Nghe mẹ nói, gần đây anh già đi theo anh không học vấn không nghề nghiệp cả ngày xen lẫn trong bạn bè mình tính ngành giải trí để lêu lổ, không phải thật sự bị hư đi?

Đào Y nuốt nước miếng, trấn định tinh thần, dùng giọng bình thường như vừa rồi nói: “Ngượng ngừng hắc, làm phiền anh, đợi lát anh họ của tôi từ trong phòng tắm ra ngoài, anh nói anh ấy gọi điện thoại lại cho tôi.”

Không được, nếu anh là con, cô cũng phải bẻ anh lại thẳng.

Đi ở nhà cô có một con trai bảo bối như vậy, còn đặc biệt tiền đồ học ở Cambridge thành trở về, nếu anh thật sự là con, đi ở nhà còn không phải sẽ trở mặt.

Người đàn ông bên kia cười nhẹ đồng ý, Đào Y mới cúp điện thoại, cũng không ngồi yên, đứng dậy xoay vòng vòng trong phòng ngủ.

Qua lúc lâu sau, điện thoại di động vang lên.

Đào Y lập tức nhận điện thoại, “Alo? Anh họ, tối qua anh làm gì, hôm nay còn phải ngủ bù lại?” Sẽ không thật bị cô đoán trúng, cùng người đàn ông vừa rồi có gì đi?

Giọng nói ôn hòa của Cốc Bình Xuyên xuyên qua sóng điện truyền vào tai của Đào Y: “Ngày mốt có một vụ án kinh tế muốn mở phiên tòa, phải chỉnh lý tài liệu, thời gian eo hẹp, nên suốt đêm”

Thì ra là nguyên nhân này. Đào Y thở phào nhẹ nhõm.

Rồi chợt nhớ đến giọng cười vừa rồi, cô hơi không yên tâm hỏi: “Người vừa nhận điện thoại của anh là ai? Tối qua anh ta và anh cùng thức đêm?”

Cốc Bình Xuyên cười nhạt: “Là Hạ Nhĩ nha, em đã quên?”

“Hạ Nhĩ?” Đào Y cau mày suy nghĩ, không nghĩ ra, “Hạ Nhĩ nào?”

“Chính là khi em còn bé lão yêu trên cột Hạ Nhĩ ca ca của em?”

Đào Y nhớ ra, “A phi, cái gì mà Hạ Nhĩ ca ca Hải Nhĩ ca ca, anh họ anh đừng nói lung tung. die~nd~anle~~quydon Em và anh ta không đội trời chung. Năm đó anh ta khi dễ em như vậy, nếu không phải anh ta nhanh chạy trốn khỏi nước, em không chính chết anh ta.”

Cốc Bình Xuyên không quan tâm lời nói ngoan độc của cô, từ trước đến nay công phu miệng của nha đầu này lợi hại hơn công phu quyền cước, còn không mang thù, a, không đúng, người làm chuyện xấu gì với mình thì không mang thù, với bạn tốt hoặc người nhà từng có tổn thương lại có thể nhớ cả đời. Cho nên, những lời này của Đào Y có thể trực tiếp xem như không có, cô quá nghiện miệng.

“Ha ha, tốt tốt tốt, em và cậu ta không đội trời chung.” Cốc Bình Xuyên sùng ái nuông chiều cô từ nhỏ, không phẩy ý của cô, “Đúng rồi, em vừa gọi điện thoại đến đây, có chuyện gì không?”

“A,“ lúc này Đào Y mới nhớ đến chuyện của mình, “Anh họ, anh có biết phương pháp mau lẹ gì để hiểu biết quân nhân hay không?”

“Trực tiếp tìm quân nhân làm bạn bè không phải được. Ài? Y Y, sao em đột nhiên muốn hiểu biết quân nhân? Em không phải là làm phóng viên giải trí sao? Chẳng lẽ muốn chuyển nghề?”

“Không có không có, chỉ là đột nhiên muốn biết.” Đào Y vội vàng giả bộ ngờ nghệch để lừa đảo, nói giỡn, chuyện theo đuổi đàn ông như vậy mặc dù cô không cảm thấy mất mặt, nhưng người trong nhà tám phần sẽ không tán thành, muốn cho anh họ biết, cô nhất định sẽ bị điều về trở về thành phố H lập tức, “Ngoài làm bạn bè với quân nhân, còn có phương pháp khác không? Dĩ nhiên, đừng nói với em xem tài liệu gì. Em search Google một đồng, không nhìn nổi.”

“Vậy em xem ti vi đi.”

Cốc Bình Xuyên giới thiệu cho Đào Y mấy tiết mục quân sự, còn có một bộ phim truyền hình, Đào Y tự nhiên chọn xem phim truyền hình.

Nói giỡn, để cô xem những chuyên mục tường thuật tại hiện trường nói nhiều khô khan thì có nhiều khô khan, không phải muốn mạng của cô sao?

Bộ phim truyền hình gọi 《 binh lính đột kích 》, diễn tình tiết hai thằng ngốc tính tình ngay thẳng đôi mới hoàn toàn từ binh nhì từ lớn lên thành bộ đội đặc chủng.

Trước kia Đào Y không tiếp xúc với người làm lính, không biết đi lính, nghe qua không ít tin tức về quân nhân từ TV báo chí internet bạn bè cùng lớp và các đường khác, chính diện, mặt trái đều có. Cô không phải thanh niên bốn tốt yêu Đảng yêu nước, nghe nhiều những tin tức hư hơn tốt, giữ vững thái độ trung lập với quân nhân. Không thích, cũng không ghét.

Nhưng hai ngày qua chung sống với Thẩm Thạc, cô không thể không thừa nhận, thiện cảm của cô với Thẩm thạc tăng lên tương đối nhanh chóng, cụ thể đến trình độ nào, ngay cả cô cũng không biết rõ.

Cho nên, muốn lý giải suy nghĩ của Thẩm Thạc cứ như vậy tự nhiên xông ra.

Đào Y vừa xem 《 binh lính đột kích 》, vừa cảm khái không thể không nói có tình cảm kính nể quân nhân.

Chỉ là... Tên nhân vật chính Hứa Tam Đa không khỏi quá ngu chưa?

Đào Y đã thấy ngu chưa từng thấy lại ngu như vậy, làm chuyện gì cũng quái không quá khom đến.

Nhưng mà, không thể không nói, người dựa vào quần áo ngựa dựa vào yên, vốn Hứa Tam Đa ăn mặc què mùa mà mặc quân trang vào lại thật phong nhã khí thế.

Từ trước đến nay bé gái xem phim truyền hình đề tài quân lữ không giống với bé trai, các cô rất ít chú ý cái gì chiến dịch chiến lược anh em tình thâm, đa số là bày tỏ thân thiết hứng thú bên trong có người nào đáng đáp anh tuấn, người nào mặc quân trang đặc biệt đẹp trai linh tinh.

Cho nên, nếu trong phim truyền hình đề tài quân lữ nhiệt huyết chỉ có dáng vẻ của diễn viên biểu diễn lấp ba lấp bắp, xem phim truyền hình chín thành chín là nhân vật quan trọng. Mà loại phim truyền hình giống nhau nhất, bạn lấy diễn viên đẹp trai cao phú đến diễn, dù chỉ có một soái ca giữ mã bệ ngoại, nhóm con gái xem phim sẽ gia tăng không ít. Nếu như, này bộ phim truyền hình thêm chuyện tình yêu xưa, số lượng nhóm con gái sẽ từ từ cao bội lần.

Đào Y chính là loại nữ sinh rất điển hình. Cô không chú ý ở đây người ta huấn luyện nhiều khổ nhiều mệt mỏi, người nào giúp người nào, người nào ích kỷ vì cái gì tiền đồ, cô chỉ xem người nào mặc quân trang đẹp trai.

Sau khi xem hai ba tập như vậy thì Đào Y muốn xem đáng về Tham mưu trưởng Thẩm mặc quân trang.

Đào Y là loại người nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, không hề dong dài dây dưa, để IPAD xuống đi đến phòng Thẩm Thạc.

Gõ cửa, đợi một lát, cửa bị Tham mưu trưởng Thẩm mở ra.

Thấy Đào Y, Thẩm Thạc hơi ngoài ý muốn, lại không để lộ ra, chỉ nghi ngờ nhú mi, bày tỏ hỏi thăm.

Đào Y cười lộ ra tám cái răng tiêu chuẩn, hỏi: “Anh tham gia quân ngũ đi?” Biết rõ còn hỏi, cô đây là không chuyện nói nhảm tìm lấy lời dạo đầu đây.

Thẩm Thạc gật đầu, hơi cẩn thận nhìn cô.

Đào Y bỗng nhiên đưa tay phải ra, nói: “Đồng chí giải phóng quân, cực khổ rồi.”

Thẩm Thạc phản xạ có điều kiện cũng đưa tay phải ra, cùng cầm tay của cô, “Không cực khổ, vì...” Tiếp, ngây ngẩn cả người, câu “Vì nhân dân phục vụ” cũng mắc kẹt trong cổ họng.

Anh... Anh làm sao bắt tay với cô, còn nói “Không cực khổ”? Cho là lãnh đạo kiểm duyệt an ủi chiến sĩ đây?

囧, quá 囧.

Bị phản xạ có điều kiện của Thẩm Thạc này sinh đến.

Đào Y híp mắt hì hì vui vẻ: “Anh vẫn đầy thú vị.”

Chơi thật khá?

Đánh giá này, đánh chết anh cũng không thừa nhận là khen ngợi anh.

Thẩm Thạc cảm thấy Đào Y lại tiếp tục nói đùa như vậy nữa, anh sẽ bị cô càng làm đến tình cảnh mặc danh kỳ diệu, trực tiếp rõ ràng hỏi: “Cô tìm tôi có việc?”

“A, cũng không có gì chuyện, ha ha... Cái đó cái gì, anh có mặc quân trang trở về sao?”

Thẩm Thạc không biết ý nghĩ của Đào Y, nhưng vẫn thành thật nghiêm túc trả lời: “Bộ đội có quy định, nghỉ phép thăm người thân không thể mặc quân trang.”

“Vậy làm sao phim truyền hình trình diễn có thể nha?” Đào Y nhỏ giọng lầu bầu.

Thẩm Thạc nghe được, lại không giải thích, chỉ nhìn Đào Y khẽ cúi đầu suy nghĩ ý đồ của cô.

Đào Y nâng trán, lại nói: “Anh có album hình hay không? Chứ số album hình cũng được.”

“Cô muốn làm gì?” Thẩm Thạc càng cẩn thận. Nha đầu này từ mới vừa bắt đầu đã vây quanh công việc của anh, không phải muốn tìm kiếm cơ mật gì đi? Nhìn cô không có dáng vẻ để tâm gì cũng không giống như gián điệp.

“Đừng khần trương, đừng khần trương, hắc hắc,” Đào Y vỗ vỗ bờ vai của anh, trực tiếp chen giữa anh và khe hở khung cửa để vào trong cửa, “Tôi chỉ muốn nhìn dáng vẻ của anh mặc quân trang có đẹp trai hay không mà thôi.”

Một câu nói, lại khiến Tham mưu trưởng tiên sinh đứng thẳng bất động tại chỗ.

Đào Y đại khái quét nhìn tủ chứa đồ của anh, làm một người không tính là quen biết, cô tự nhiên không đi lật lộn. Vì vậy, nói với Tham mưu trưởng Thẩm còn ngu đứng ở cạnh cửa: “Album hình của anh đâu?”

Thẩm Thạc giật giật miệng, muốn nói không có, die@ndl@quyd nhưng trong lòng lại không biết quỷ thần xui khiến đi đến trước tủ chứa đồ rút album hình ra, đưa cho Đào Y.

Đào Y lấy được album hình, tương đối cao hứng, hỏi: “Tôi có thể xem ở đây sao?”

Thẩm Thạc gật đầu.

Đào Y ôm album hình giống như đứa bé ôm hũ kẹo lớn mà mình thích ăn thật vui vẻ ngồi trên ghế sa lon.

Đào Y mở ra album hình, đầu tiên đập vào mi mắt là mở ra tấm hình trắng đen của đứa trẻ một tuổi ngồi dưới đất ôm súng tự động.

Ánh mắt của Đào Y trong nháy mắt trợn to, nhìn Tiểu Bàn (nhỏ béo) không cao hơn cán súng cũng ôm đồng súng, thần sắc trên mặt tương đối thật sự nghiêm túc, cô không nhận được vui vẻ: “Đây là đứa trẻ nhà ai, làm sao Tập Oa Y như vậy.”

Thẩm Thạc đi nhanh đến đây, cúi đầu nhìn vào hình, trên da cổ màu đồng lập tức nổi lên đỏ ửng không rõ ràng, “Đừng xem, cô muốn xem tấm hình mặc quân trang, tôi cho cô tìm thì tốt.”

Đào Y lập tức ôm lấy album hình, giống như sợ bị người đoạt đi bảo bối mà cô thật vất vả có được, nói: “Này, anh nói để cho tôi xem, một chú giải phóng quân vì sao có thể nói không giữ lời đây?”

Thẩm Thạc lúng túng, tay để lại trên album hình, suy nghĩ câu cô vừa nói “Chú giải phóng quân” trong lòng không rõ suy nghĩ không được thoải mái.

Thẩm Thạc chịu đựng loại không thoải mái này, tính toán đánh chiến thuật cảm xúc, “Cô lật qua chậm như vậy, phải lật thật lâu mới có thể thấy hình tôi mặc quân trang, còn không bằng...”

“Thẩm Thạc, tiểu tử ôm súng không phải là anh đi?” Đào Y đầu óc linh quang chợt lóe, chợt nghĩ đến loại khả năng, “Nếu không, anh khần trương như vậy làm gì?”

Ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Thẩm Thạc không được tự nhiên, Đào Y híp mắt vui vẻ, “Yên tâm, yên tâm, tôi đang xem album hình ở chỗ của anh xong, ra khỏi cửa của anh, tôi bảo đảm sẽ quân thật nghiêm thật nghiêm cái miệng, sẽ không nói với người nào. Thật, tin tưởng tôi. Tôi sẽ trải qua được khảo nghiệm của tổ chức.” Cuối cùng, cô còn dùng tay làm động tác kéo lại khóe miệng, bày tỏ miệng gió thổi không lọt.

Bị động tác đáng yêu của cô chọc cười. Về mặt của Thẩm Thạc buồn lòng, suy nghĩ để cô nhìn thấy những tấm hình này cũng không có gì không được, nên để mặc cô cầm album hình lật tiếp.

Ai biết, nha đầu Đào Y này vừa lật, còn vừa cười trộm, làm hại anh đọc sách ở bên cạnh vốn không nhìn nổi.

“Ha ha, này thật là đáng yêu.”

“Ha ha, đây cũng quá buồn cười đi? Cưng nhiên cảm sung nhắm ngay chỗ sấn lớn?”

“Cái này càng muốn làm, lớn như vậy, mới ba bốn tuổi đi, chỉ mặc quần trang lớn như vậy trên người, ha ha, mặc một cái áo đã dài vậy, dài kéo xuống mặt đất.”

“Ai hết uy, cái này vui chết tôi...” Truyện được đăng duy nhất tại

...

Tham mưu trưởng Thẩm tiên sinh không thể nhìn được nữa, trực tiếp đoạt lấy album hình, lật tới tờ cuối cùng, rút ra một tấm hình đưa cho Đào Y, “Cô không phải muốn xem hình tôi mặc quần trang sao? Thấy được chưa? Thấy được thì đi ra ngoài đi.”

Rõ ràng đang đuổi người.

Đào Y nho nhỏ le lưỡi, trầm nghĩ, xong rồi, lại đắc tội người họ Thẩm nào đó.

Nhận lấy hình, Đào Y lập tức dấu phía sau, con người chuyển a chuyển, nói: “Anh đừng để ý, tôi vừa mới cười... Không có ý tứ gì khác. Chỉ là cảm thấy đáng về khi còn bé của anh đặc biệt đáng yêu đặc biệt thảo hi.”

Đào Y đột nhiên ôn hòa khiến Thẩm Thạc không thích ứng, tay cầm album hình khẽ lung lay, trực giác được anh vừa có chút chuyển bé xé thành to.

Đào Y tiếp tục nói: “Tôi không quấy rầy anh, tôi đi về. Tấm hình này, tôi trở về nhìn lại, nhìn xong trả lại anh.”

Thẩm Thạc vốn chưa kịp nghĩ tấm hình rõ ràng xem xong rồi, nha đầu này làm sao phải đổi chỗ ngồi mới xem, Đào Y tung tăng chạy không còn bóng dáng.

Trở lại phòng ngủ, Đào Y như hồ đói bỏ nhào dề đột nhiên bỏ nhào trên giường lớn mềm mại, cười hắc hắc nhớ lại động tác và biểu tình của tiểu Thẩm Thạc ra về đại nhân trong hình, trong lòng mềm mại rồi tỉnh rồi mù.

Suy nghĩ kỹ một chút, cô mới thả tấm hình bị cô giành được từ trong tay ra, đặt ở trên giường, cẩn thận nhìn.

Ngũ quan tuần mỹ, về mặt nghiêm túc, quần trang chỉnh tề lão luyện...

Đào Y không tự chủ đưa ngón trỏ tay phải ra nhẹ nhàng miêu tả mặt mày của người trong hình, lỗ mũi, đôi môi, khuôn mặt... Trong lòng ngọt ngào không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Đào Y muốn trong ba bốn ngày sẽ làm da trở nên trắng, thật đúng là đang buổi sáng ngày thứ tư...khi tỉnh lại phát hiện da khôi phục không sai biệt lắm.

Không cần hoài nghi năng lực khôi phục của Đào Y, cô đúng là thuộc Tiểu Cường, thể chất có thể so với Vampire, sau khi định ra mục tiêu, thân thể sẽ vèo vèo nhanh như bay dựa theo mục tiêu đó.

Tự nhiên, làn da của bạn Đào Y tốc độ biến thành đen cũng tương đối nhanh chóng, người bình thường bị phơi một buổi chiều có thể sẽ không đen như vậy, nhưng cô sẽ đen xấp xỉ người da đen, hợp lại với than tre.

Tóm lại, có thể dùng một động vật để giải thích năng lực biến hóa làn da biến thái trên người Đào Y như vậy—— tắc kè hoa, tắc kè hoa chỉ là chơi đùa chuyển qua lại hai màu đen trắng.

Da vốn khôi phục màu gốc, bạn Đào Y cao hứng quay tới quay lui trước gương, chính mình lên mặt, lại cầm IPAD tự chụp mấy tấm hình, truyền cho bạn tốt Lục Tiểu của cô, để so sánh hình trước chia của cô, khoe ra năng lực tự lãnh cường hãn của mình.

Không lâu lắm, QQ của Đào Y nhận được tin nhắn, viết: “Trong tuần trăng mật, xin đừng quấy rầy lần nữa.”

Đào Y xem tin nhắn này rõ ràng cho thấy Thẩm Dục chồng của Lục Tiểu gọi đến, chân mày co rút hai lần, đang muốn trả lời một câu “Cẩn thận tinh thần người mất”, chữ đã đánh xong, đột nhiên nghĩ đến này người ngây thơ dù sao cũng là chồng của bạn bè mình, xóa bỏ những lời không tính may mắn này, đổi thành “Chú ý kết hợp lao động và vui chơi ~” rồi gửi đi.

Sau đó, cô nhảy nhót lộc cộc rửa mặt xong, sải bước xách túi tìm Tham mưu trưởng Thẩm bồi dưỡng tình cảm.

Gõ mở cửa, Thẩm Thạc mặc áo sơ mi màu trắng, quần tây màu xám tro thoải mái tiến vào tầm mắt của Đào Y.

Trước mắt Đào Y sáng lên, lập tức nâng khuôn mặt tươi cười rực rỡ, đưa ra móng vuốt chào hỏi anh: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Tham mưu trưởng Thẩm gật đầu, lập tức giương cờ cảnh giác với người đẳng cấp chỉ đụng mặt vào giờ cơm trong hai ngày qua.

Phá lệ sáng sớm đến gõ cửa phòng anh tuyệt đối không có lợi, ký ức của anh vẫn còn mới mẻ với tình cảnh cô đến gõ cửa cầm album hình của anh cười cuồng tiếu vào hai ngày trước, vào lúc này cô sẽ không lại ra chiêu thức gì đi đối phó anh đi?

“Hôm nay anh không có chuyện bận rộn đi?” Đào Y nháy nháy mắt, mặt mong đợi nhìn anh.

Thẩm Thạc vốn muốn nói có chuyện, lời đến khóe miệng lại quý thần xui khiến biến thành “Không có việc gì”.

“Thật tốt quá!” Đào Y vỗ tay, giống như tiểu hài tử lập tức kéo tay của Thẩm Thạc nói, “Đi, đi dạo phố với tôi đi.”

Thẩm Thạc nhìn bị tay phải bị cô lôi kéo, lông mày co rút hai lần, thầm nghĩ: Miệng của người lúc nào thì trở nên không bền chắc như vậy, vậy mà bản đứng lâu dài của mình, bản đứng tổ chức của mình?

Trên miệng lại nhân nhật nói với Đào Y: “Đào tiểu thư, trời nóng.”

Đào Y quay đầu nháy mắt với Tham mưu trưởng Thẩm, không rõ anh làm gì đột nhiên nói ra câu trời nóng, chẳng lẽ là nhắc nhở cô, trời quá nóng, anh không muốn bồi cô đi dạo phố?

Đào Y lập tức tùy tiện làm công tác tư tưởng với Thẩm Thạc: “Yên tâm, chúng ta đi dạo trong cửa hàng, có máy điều hòa, sẽ không rất nóng.”

Thẩm Thạc nhíu chặt chân mày, không lên tiếng, ánh mắt rơi vào trên tay mà bọn đang lôi kéo.

Đào Y mới phát giác tầm mắt của anh không ở trên người của cô, vị trí hơi có thiên lệch, trong vô hình thực sự nhìn lên nhìn xuống, nhất thời hiểu anh nói “Trời nóng” là có ý gì.

Anh nói, không muốn để cô lôi kéo tay của anh cứ việc nói thẳng, làm gì quanh co lòng vòng nhắc nhở cô? Hơn nữa, ngoằn ngoèo rẽ từ Trung Quốc rẽ đến Ấn Độ lại rẽ đi Nhật Bản, vòng quá tròn rồi.

Đào Y lập tức ngoan ngoãn buông móng vuốt trong lúc vô tình kéo Thẩm Thạc ra, cười chối lại: “Tôi không phải cố ý, hắc hắc. Nhưng mà, trên tay của tôi không mang vi khuẩn (virus), anh đừng sợ như vậy.”

“Tôi sợ bị người khác hiểu lầm.” Anh nói nghiêm túc, không tự chủ vào phòng đổi dép thành giày da.

Đào Y ghé đầu nhìn anh, buồn bực: “Hiểu lầm cái gì? Chúng ta đã từng có quan hệ ngủ trên một giường, nên hiểu lầm đã hiểu lầm từ lâu...”

Ách, cô là một cô gái nói ra lời buru hân như vậy trước mặt người theo đuổi? Rõ ràng chính cô cũng cảm thấy sự kiện kia rất lúng túng không được tự nhiên, làm sao bị một câu ngắn gọn của người nào đó kích thích ra bản tính?

Bạn nhỏ Đào Y lập tức im lặng, tiến hành sám hối bản thân sâu sắc.

Động tác mang giày của Thẩm Thạc hơi chậm lại, có cảm giác tự mình nhảy vào trong cạm bẫy của mình, mình bị chính mình đào cái hố chôn.

Kiểm chân nhanh khoảng một phút, Thẩm Thạc mới lặng lẽ nhét chân vào giày da, mình xoay người lại nhìn Đào Y, vẫn nhân nhật nói: “Không phải tôi không muốn phụ trách, chỉ là, với tình huống của tôi, phụ trách không bằng không phụ trách sẽ tốt với cô hơn.”

Một năm phần lớn thời gian đều ở quân đội, cơ hội mọi người gặp mặt rất ít, muốn thật sự ở cùng, không bằng không ở chung, để cô tìm một bạn trai tốt có nghề nghiệp bình thường.

Nhưng... Vì sao nghĩ đến đây thì trong lòng của anh có cảm giác buồn buồn đây?

Có thể là quá oi bức đi. Dự báo thời tiết nói, buổi tối trời sẽ mưa.

Đào Y vừa nghe lời của anh, không hề nghĩ ngợi, lập tức nói nói nhanh: “Ha ha, phụ cái gì trách, tôi không nói để anh phụ trách, bây giờ là xã hội gì, chuyện người tình một đêm và tình N đêm cũng không phụ trách đây, huống chi hai chúng ta chuyện gì cũng không phát sinh. Ha ha, gì kia, anh bận việc của anh, tôi đột nhiên nhớ hôm nay tôi có việc, trước hết không đi dạo phố.”

Nói xong, Đào Y nhìn cũng không nhìn Thẩm Thạc, cúi đầu đi trở về.

Cô nha, thật đúng là hèn hạ.

Sống hai mươi hai năm, lần đầu tiên theo đuổi phái nam, còn bị người ta ghét bỏ.

Thật ra thì, đã sớm nhìn ra anh không muốn gặp mình đi? Cô làm sao không có chừng có mực, không nên để người ta nói thẳng thắn đến mức này mới hiểu được đây? Chưa tới phút cuối chưa thôi đúng không? die@@nda@@nlequ@@ydon Rất tốt, vào lúc này đến Hoàng Hà, hết đường, đừng cố gắng lấp Hoàng Hà lót đường.

Đàn ông tốt trên thế giới có một xấp đầy, theo đuổi cô xếp thành một hàng, làm sao treo cổ nghỉ chân trên một gốc cây vĩnh viễn sẽ không vì thanh xuân của cô mà này mầm nở hoa?

Đào Y ơi Đào Y, thanh tĩnh, thanh tĩnh, ta là thanh niên tốt thế kỷ hai mươi mốt không thể không có cốt khí như vậy.

Thẩm Thạc nhìn bóng lưng Đào Y vội vã rời đi, vốn nên thờ ra, vừa ý lại đột nhiên bị nhéo chặt.

Hoi buồn bực, không đúng, là rất buồn bực rất buồn bực, buồn bực khiến anh không thờ nổi.

Đào Y trở về phòng, càng nghĩ càng cảm giác hành động khác thường của mình mấy ngày nay.

Cô làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy, thích một người đàn ông đây? Mà người đàn ông kia còn là tảng đá thối tha không hề răng, mặt than đầu gỗ khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ cô nghe lời của Lâm Lâm, biết Thẩm Thạc không thích cô, cô ghen giọng, không nên bắt Thẩm Thạc lại đi.

Đúng vậy, cô muốn bắt trái tim và người của Thẩm Thạc, sau khi bắt lại, không hề do dự mà vứt đi như giày cũ, cho anh biết không thể cứng rắn nói không thích cô trước mặt một cô gái.

Nghĩ đến đây, Đào Y lại lên tinh thần lần nữa, ý chí chiến đấu sục sôi xông trở lại phòng của Thẩm Thạc, gõ cửa, thấy Thẩm Thạc mặt không biểu tình đến mở cửa thì nói: “Chuyện của tôi xử lý xong, anh còn bận rộn không? Không bận thì hãy đi dạo phố với tôi đi.”

Không có nụ cười gì, nhưng trong nháy mắt Thẩm Thạc thấy Đào Y đến có một loại cảm giác vui mừng. Loại cảm giác này khiến anh hoang mang, nhưng rất nhanh bị anh liều mạng ném qua một bên.

Lần này Đào Y mua đồ rất điên cuồng, chạy đến Tân Quang Thiên Địa, ở tiệm nữ trang, giày nữ, túi xách nữ, mỹ phẩm dưỡng da, thấy thích thì cà thè mua, mua xong thì ném vào trong tay Trung tá tiền sinh chủ động yêu cầu xách túi.

Sau đó, cô còn ngại không đã ghiền, lại chạy đến bách hóa Vương Phủ Tĩnh, đi dạo một vòng.

Đến khi Thẩm Thạc mở chỗ ngồi phía sau xe việt dã đã chứa đầy đồ, tâm tình của cô mới hoàn toàn thoải mái.

Mà Thẩm Thạc rốt cục mở mang sức mua của cô, không có công việc, nhìn thấy túi đeo vai mấy vạn đồng mà chân mày không nhăn chút nào đã quẹt thẻ.

Hôm nay cô mua gì đó đã tiêu hết bằng tiền lương một năm của anh, đủ để thấy được thực lực gia đình tương đương của nhà đầu này, không phải người chủ thiếu tiền.

Nhưng chính vì điều này, anh càng không thể cùng xuất hiện điều gì với cô.

Vì anh phán định Đào Y chịu khổ không nổi, mặc dù sẽ không thiên trường địa cửu với anh.

Đừng nói anh sẽ không chơi trò yêu đường cùng một nữ sinh, mặc dù nói chuyện, cũng là lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để yêu.

Thậm chí, tương lai vì để ông cụ yên tâm, anh có thể sẽ tìm một người phụ nữ chừng chạc không suy tính tình yêu để trực tiếp kết hôn.

Như vậy ít tốn thời gian và sức lực cũng bớt lo lắng.

Lơ đãng nhìn Đào Y ngồi ở ghế cạnh tài xế qua kính chiếu, trong lòng Thẩm Thạc đưa ra nhận định, hạ quyết tâm.

Mà không biết mình đã trở thành Tham mưu trưởng Thẩm cự tuyệt kết giao với Đào Y, đột nhiên vứt bỏ một ngày tối tăm, cười hi hi hỏi: “Thành phố B có chỗ nào có thể ngắm sao hay không, tôi đột nhiên muốn ngắm sao.”

Còn là nữ sinh nhỏ lẳng mạn.

Loại lẳng mạn này, là nữ sinh nhỏ thường đòi hỏi, cũng là hành vi quân nhân anh cho không nổi.

Ánh mắt của Thẩm Thạc tối sầm lại, suy nghĩ chút rồi nói: “Có.”

Khởi động xe, Thẩm Thạc đi đến vùng ngoại thành.

Thẩm Thạc dẫn Đào Y đi đến chỗ không phải là đồi cao của thành phố B, mà là một nông thôn tương tự.

Đào Y không biết ở thành phố hóa như thành phố B có trình độ số một số hai trong nước lại vẫn có chỗ thuận phắc này.

Nhưng mà, Thẩm Thạc lái xe rất lâu, hơn hai giờ, có lẽ ở đây đã ra khỏi thành phố B từ lâu rồi?

Bọn họ chạy mãi đến một mảnh đất nhỏ dưới sườn núi, Thẩm Thạc mới dừng xe lại, chỉ vào mảnh đất nhỏ dưới sườn núi nói: “Phía trên kia, cảm giác ngắm sao không tệ.”

Hai người xuống xe, sóng vai từng bước một leo lên sườn núi, Thẩm Thạc lấy tấm ăn cơm đã ngoại lớn từ trên xe xuống dùng thăm để trải trên mặt đất, ngồi lên cùng Đào Y.

Thẩm Thạc cố ý giữ khoảng cách giữa hai người, lúc đầu Đào Y không phát hiện.

Đào Y ngẩng đầu mừng rỡ nhìn bầu trời đầy sao, trong tai là tiếng côn trùng kêu giân dị nhất, chớp mũi là hương cỏ mẻ, lòng của cô trở nên yên tĩnh, tâm tình giống như vừa nhìn bóng tối vô tận đột nhiên phát hiện ánh rạng đông, rồi lại phát hiện ánh rạng đông chiếu rọi xuống vùng đất tỏa ra hương thơm vui mừng mà lại tĩnh lặng.

Cứ nhìn như vậy rất lâu, Đào Y mắt tự nhiên từ từ nhắm ngửa người trên tấm thảm, bầu trời đêm tĩnh lặng rực rỡ xa xôi rộng lớn, giống như chăn mềm khâu đầy bảo thạch, treo hơn đỉnh đầu.

“Này, Thẩm Thạc, làm sao anh biết có chỗ tốt như vậy?” Đào Y nhẹ nhàng hỏi, chỉ sợ phần yên tĩnh bị cô không cẩn thận đánh vỡ.

Thẩm Thạc ngồi ở chỗ đó, hơi nghiêng đầu nhìn Đào Y, lại đưa mắt nhìn sang bầu trời đêm, khó được nhẹ nhàng từ từ dùng giọng dịu dàng nói: “Có người thích đến đây ngắm sao.”

Một câu nói rất đơn giản rất bình thường, Đào Y cứ thế nghe ra hương vị không tầm thường.

Chưa bao lâu, anh dùng giọng nói dịu dàng đến mức tận cùng để nói với cô quá một câu?

Anh vẫn lạnh lùng, lạnh nhạt, cô không ngại, cho rằng anh vốn là người như vậy.

Nhưng lúc này, trả lời cô, anh nhắc đến một người khác, giọng nói lại cực kỳ hòa hoãn mềm mại.

Là không quen cô sao?

Hoặc là, anh chỉ lộ ra giọng nói của anh vì một người khiến người ta muốn yêu?

Cô ổn định tâm trạng, không nhịn được hỏi: “Là con gái sao?”

“Ừ.” Không biết có phải trở lại chốn cũ hay không, Thẩm Thạc không phòng bị của ngày thường.

Tâm của Đào Y hơi bị nhói đau, lại cố ý bỏ quên loại đau này, tiếp tục hỏi: “Cô ấy... Là cô gái mà anh thích sao?”

Thẩm Thạc gật đầu, ánh mắt mềm mại, nhưng không lên tiếng.

Nhưng Đào Y thấy được, lúc cô hỏi có phải cô gái hay không, tầm mắt của cô đặt trên mặt của anh.

Cô muốn xem anh có phải nói thật ra hay không, có dùng chân lưu luyện nữ sinh khác hay không.

Cô hi vọng không có, nhưng Thẩm Thạc đến tuổi này làm sao có thể chưa từng có đi?

Cô bắt mình không được để ý, dù sao cô cũng chỉ muốn anh thích mình, rồi đáp anh, nhưng làm sao lại không thể không để ý.

Đào Y tiếp tục hỏi: “Anh... Rất thích cô ấy sao?”

“Ừ, trước kia rất thích.” Thẩm Thạc nhàn nhạt nói.

“Vậy bây giờ đây?” Bây giờ còn thích không? Truyện được đăng tải duy nhất trên

Bây giờ...

Thẩm Thạc nhìn về sao Thất Tinh Bắc Đẩu mà bạn gái mối tình đầu thích nhất, mím chặt môi, không nói.

Anh không biết.

Tâm của Đào Y chợt trầm xuống, không tiếp tục hỏi thăm nữa, cứ như vậy nằm trên tấm thảm nhìn bầu trời đêm, nhưng đã không còn loại cảm giác yên tĩnh đó.

Lòng của cô rất loạn rất loạn.

Cô rất khó khiến bản thân không thêm nghĩ bây giờ cô nằm ở vị trí trước kia có một cô gái khác nằm phải không. Mà bên cạnh cô gái kia, nằm ở vị trí rất gần rất gần chính là khoảng cách hai cánh tay của người đàn ông ngồi bên cạnh cô bây giờ.

Không sai, cô phát hiện, cô phát hiện anh cố ý giữ vững khoảng cách với cô, phát hiện anh xa lạ với cô.

Cô không nhận được suy nghĩ, bọn họ có lẽ thấp giọng thì thầm, có lẽ thân mật ôm nhau, có lẽ, có lẽ làm ít chuyện càng thân mật hơn.

Tâm của Đào Y đột nhiên nhói đau, cô chưa từng thể nghiệm qua loại đau này.

Giống như có người cầm lưỡi dao nhẹ nhàng cứa từng dao từng dao lòng trên thịt non của cô, không nặng, một chút cũng không nặng, lại đau đến khiến cô không nói nên lời.

Đột nhiên muốn đập nổi chìm thuyền một lần, mặc dù buổi sáng còn muốn dùng chiến thuật dụ dỗ từ từ xâm nhập khiến Thẩm Thạc thích mình, nhưng lúc này đi đến chỗ anh và bạn gái thích đến, khiến cô đột nhiên trở nên không bình tĩnh.

Cô chợt ngồi dậy, quay sang Thẩm Thạc, cắn răng, nghiêm túc hỏi: “Thẩm Thạc, tôi biết bây giờ anh không có bạn gái, nếu như có thể, tôi làm bạn gái của anh được không?”

Nếu như có thể, tôi làm bạn gái của anh được không?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thẩm Thạc hơi kinh ngạc nhìn Đào Y, cảm thấy ứng phó không kịp khi cô đột nhiên trực tiếp thổ lộ.

Nhưng mà mấy ngày trước, cô mới nói với anh là không thích anh, nhưng bây giờ...

Thẩm Thạc không biết tiểu nha đầu không dựa vào lý lẽ là thật sự thích anh, hay chỉ là trò đùa dai trên choker anh chơi, chỉ nhìn riêng tình huống hai người chung đụng mấy ngày nay, anh không cách nào phán đoán là cô nghiêm túc.

Nhưng mà, giờ phút này ánh mắt của cô lại chuyên chú chân thành tha thiết như vậy, vì những lời này của cô mà tăng không ít độ đáng tin.

Tâm của anh hơi loạn, không biết phải trả lời cô ra sao.

Lý trí nói cho anh biết muốn cự tuyệt Đào Y, nhưng cự tuyệt này đến khóe miệng lại không phun ra.

Có lẽ, đối với anh, cô vẫn còn nhỏ đi, sợ lời nói thẳng thắn sẽ đã thương tự ái của cô.

Thẩm Thạc đang cân nhắc làm sao để tim của Đào Y không bị thương tổn, Đào Y lại đột nhiên dựa sát vào anh, mắt đào hoa tròn to sáng ngời quan sát qua lại trên mặt của anh, “Anh không nói lời nào, có phải ngầm đồng ý tôi làm bạn gái của anh hay không?”

Trên mặt Đào Y đột nhiên nở nụ cười vì phỏng đoán của mình, ngọt ngào, tươi sáng, cực kỳ chói mắt làm nổi bật dưới ánh sao. Thẩm Thạc muốn giải thích thì lại nghẹn trong cổ họng, lên xuống không được.

Mà động tác kế tiếp của Đào Y, lập tức khiến Thẩm Thạc đứng chết trân tại chỗ, toàn bộ suy nghĩ rõ ràng nhanh nhẹn lão luyện lúc bày mưu tính kế chỉ huy tác chiến thường ngày đều bị ngưng trệ.

Nha đầu Đào Y này... Vậy mà lập tức bỏ nhào anh té xuống đất, sau đó... Hôn anh!

Thẩm Thạc bất khả tư nghị tròn to hai mắt, nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, quên phải làm ra động tác gì, chỉ bị động để Đào Y to gan cường hôn.

Đại não của Đào Y nóng lên, một kích thích đẩy ngã Thẩm Thạc, giằng chân ngồi trên hông của anh, lập tức dùng môi ngăn chặn môi của anh.

Chỉ là, ngăn chặn sau đây? Cô nên làm sao? Là găm, là liếm, hay là mút vào? Đào Y囍.

Bình thường xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình như vậy, vốn nghĩ là cô đã thân kinh bách chiến, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, không ngờ gần đến thời gian sử dụng, mới phát hiện gì đó trên sách đều là khoa chân múa tay hư vô mờ mịt, không có tí công dụng.

Sớm biết, không nên lỗ mắng như vậy.

Đào Y rất hối tiếc.

Cô 囍囍 có thân mờ to hai mắt nhìn gương mặt tuần tú phóng đại bên dưới người, duy trì tư thế yên lặng bất động dán môi vào trên môi của anh.

Muốn lui, cô không cam lòng.

Muốn vào, cô không có kinh nghiệm.

Đào Y rất gấp, cô nóng nảy bắt đầu làm xằng làm bậy.

Cô không có phương pháp gì nhẹ nhàng liếm láp trên môi độ dày vừa phải, giống như con mèo nhỏ, liếm a liếm, liếm một lúc mà, cô ngược lại ngậm môi dưới của anh, từ từ mút vào, nhẹ nhàng gặm cắn. Sau một lúc lâu, cô lại cẩn thận muốn duỗi đầu lưỡi vào trong miệng của anh, thành tựu thu thập sách nói đó là hôn lưỡi. Chỉ tiếc, há khep mở miệng phải nghiêm nghiêm thật thật, cô vốn không có biện pháp công đi vào.

Hơi thất bại lui ra khỏi môi của anh, cô cúi đầu, tức giận nhìn chằm chằm Thẩm Thạc, hơi oán giận nói: “Này, anh không há miệng, chúng ta làm sao tiến hành động tác tiếp theo?”

Thẩm Thạc kinh ngạc nhìn tiểu nha đầu bỗng nhiên nhảy cảm xấu hổ chột tụt tiện không biết thẹn thùng, cười khổ không cảm giác.

Không đợi anh mở miệng, Đào Y lại giật giật không thoải mái trên người của anh, thân thể của anh chột nóng lên, liên đới đến rung động anh vừa cố đè xuống cũng đồng loạt bộc phát ra.

Đào Y tìm tư thế thoải mái ngồi xong lần nữa, đột nhiên phát hiện dưới mông của cô dường như có gì đó cứng rắn lồi ra ngoài, không dùng não suy tư, cô hơi nghiêng người, lấy tay chạm đến đồ cứng rắn đó, sau đó... Cô bỗng nhiên cương ở chỗ đó.

Ách, đồ chơi này dường như là gì đó rất tà ác rất tà ác.

Mặc dù nụ hôn đầu của Đào Y vừa bị chính cô mạnh mẽ tặng đi, kinh nghiệm tình cảm trống không không thể tưởng tượng nổi, nhưng không có nghĩa cô thật là Tiểu Bạch không biết tình hình gì cả.

Vừa phát hiện cơ thể tự kiểm chế đồ dưới thân bị cô trêu chọc nổi lên phản ứng, Đào Y lập tức buông tay ra giống như ném củ khoai lang phòng tay, lăn một vòng rời khỏi cơ thể của Thẩm Thạc, còn quay một vòng đến chỗ bên cạnh thảm, mặt đỏ đến mang tai nhìn Thẩm Thạc, lẩm bẩm nói: “Tôi không có ý, thật, thật sự không phải có ý.”

Anh sẽ không bắt cô giúp anh dập lửa đi?

Tuy cô hơi thích anh, nhưng chưa đến mức tự nguyện làm bình chữa lửa nha?

Chuyện nhóm lửa tự thiêu như vậy thường xem trong tiểu thuyết, nhìn cũng khiến cô tâm viên ý mã nóng lòng muốn thử, nhưng dù sao cũng là tiểu thuyết, dù sao không thật sự phát sinh bên người cô, lúc này không cần thận đối mặt, cô lại bắt đầu sợ.

Nhịp tim của Đào Y đập liên tục như sấm, thùng thùng thùng, ầm ầm ầm, tay của cô chống đất, khăn trương nhìn chằm chằm Thẩm Thạc, tính một khi anh có hành động, lập tức nhảy dựng lên chạy đến ngôi làng nhỏ ở chỗ xa kia.

Lại nói, nếu thật sự phát sinh chuyện như vậy, cô không biết có thể chạy thoát hay không. Cô là nha đầu thiếu rèn luyện, cả ngày hết ăn lại nằm lười, mà Thẩm Thạc là quân nhân nghiêm chỉnh huấn luyện, thật ra thì, không cần thử, cũng biết vô luận cô chạy làm sao nhảy thế nào, cũng sẽ nhanh chóng bị anh bắt được đi?

Vậy làm sao bây giờ đây?

La to? Ở đây dường như rất trống trải, không biết người trong thôn nhỏ có tai nghe ngăn dậm nghe tiếng la của cô hay không.

Đoán chừng không có đi. Đào Y uể oải nghĩ.

Thẩm Thạc lúng túng với phản ứng của cơ thể mình, anh hít thở thật sâu mấy lần, cố gắng ép xuống cái thanh bị Đào Y trêu chọc nổi lửa. Vốn định lập tức ngồi dậy, sau đó gọi Đào Y về nhà, die~ndle~quydon không ngờ cảm thấy tầm mắt cảnh giác rơi thẳng trên người của mình.

Thẩm Thạc quay đầu nhìn Đào Y, chỉ liếc một cái, năng lực quan sát phân tích cường đại của anh nói cho anh biết tiểu nha đầu này sợ. Nhìn bộ dáng kia chắc là sợ anh biến thân thành sói, nhào thẳng qua đi?

Thật là tiểu nha đầu cả gan làm loạn không biết nặng nhẹ!

Khóe miệng của Thẩm Thạc hơi vênh lên.

Anh đột nhiên... Muốn hù dọa nha đầu không biết trời cao đất rộng, không biết đàn ông rất đáng sợ.

Thẩm Thạc khoi dậy ý xấu, lưu loát lật người, nhanh nhẹn nhảy lên, nghiêng đầu, nhắm ngay Đào Y như hổ rình mồi.

Đào Y nhìn tư thế của anh, suy đoán kết quả xấu nhất mà mình nghĩ đã xuất hiện, “Oa ưm” cổ họng gào khóc, lập tức sợ đến mức vọt lên, nhấc chân liều mạng chạy điên cuồng đến chỗ thôn nhỏ.

Thẩm Thạc thấy con thỏ Đào Y chạy như điên, lập tức tròn mắt.

Anh chỉ muốn hù dọa cô mà thôi, cô chạy cái gì mà chạy.

Anh buồn cười, cúi đầu bật cười, buồn cười còn chưa hoàn toàn dứt, trong đầu của anh đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ không tốt.

“Đừng chạy!” Thẩm Thạc vội vàng lớn tiếng kêu, rõ ràng mang theo nóng nảy và lo lắng.

Nhưng hai chữ này giống như chất xúc tác, tốc độ của cơ thể nhỏ trước mặt lại tăng nhanh.

“Nha đầu không để người ta bót lo!” Thẩm Thạc vừa thờ dài, vừa bước đi, nhanh chóng đuổi theo tên tiểu nhân kia.

Đào Y chạy hồng hộc về phía trước, nghe tiếng la sau lưng, trong bụng cả kinh, hơi thở bất ổn trong miệng nói thầm: “Anh không để tôi chạy, tôi cũng không chạy nữa? Không chạy, chẳng lẽ vẫn chờ anh bỏ nhào tử hình tôi ngay tại chỗ? Tôi không phải là đứa ngốc, không cần bị ăn sạch sành sanh nhanh như vậy.”

Cô vung chân dùng hết toàn bộ sức mạnh ra sức chạy, ban ngày đi dạo phố làm chân đau xót lúc này bị cô lãng quên, bụi cỏ cao nhỏ dưới chân làm cô bị vướng chân không ít, nhưng Đào Y ương ngạnh, dù chân căng bị cây bụi gai nhỏ đã thương, cô cũng không dừng lại.

Sau lưng dần dần truyền đến tiếng bước chân nặng nề, Đào Y lại “Oa” một tiếng, sợ đến lập tức cú sốc từng bước, chỉ nghe “Ai nha”, “Phù phù”, lòng bàn chân của Đào Y vừa trượt, nhào vào trong hồ nhỏ.

Đào Y theo bản đáp nước hai cái, khẩn cấp quên bản thân biết bơi lội.

Thẩm Thạc đuổi theo thấy Đào Y rơi trong hồ, nhanh chóng dùng chân cời giày da xuống, “Phù phù” nhảy xuống nước, bơi gần đến chỗ Đào Y đang đập nước khàn câu trong hồ.

Thẩm Thạc nhanh chóng bơi đến bên cạnh Đào Y, nâng cô vào trong ngực, lo lắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt suy yếu dưới ánh trăng, ân cần hỏi: “Làm sao? Bị sặc nước?”

Là đồ không ít nước vào trong bụng, nhưng sắc mặt của cô tái nhợt chủ yếu là bị đột nhiên rơi xuống nước hù sợ, dĩ nhiên còn vừa bị anh hù sau đó chạy như điên thờ hồng hộc.

Bây giờ Đào Y còn tưởng Thẩm Thạc đuổi theo muốn cô làm bình chữa lửa, cô bị dọa sợ đến đôi môi hơi run, hai mắt nước mắt lưng tròng nhìn Thẩm Thạc, nói: “Anh Thẩm, chú Thẩm, Trầm đại hiệp, anh đại nhân đại lượng hãy bỏ qua cho tôi đi? Tôi là đầu óc mơ màng mới cười trên người anh, lần sau tôi không dám nữa, anh chịu đựng tắm nước lạnh để hạ lửa xuống, đừng giết tôi... Ô ô, thật ra thì, tôi có bệnh AIDS, anh không muốn một lần dập lửa thì bị bệnh bắt trị đi?”

Thẩm Thạc dở khóc dở cười.

Bây giờ mà nha đầu này vẫn cho là anh sẽ...

Chẳng lẽ đáng vẻ của anh cảm thú như vậy sao? Dọa nha đầu này sợ đến ngay cả bệnh AIDS cũng nói láo lung tung.

ANH thật sự nên kiểm điểm tướng mạo và vấn đề tác phong của bản thân thật tốt.

Thẩm Thạc thờ dài, vừa bơi đến bên bờ, vừa tính trấn an sờ đầu Đào Y, “Đừng sợ, cô không phải món ăn của tôi, cô lo lắng hoàn toàn dư thừa.”

Đào Y thờ phào nhẹ nhõm, lại lập tức xù lông, “Này, lời này của anh là có ý gì? Nếu anh không muốn cùng tôi gì kia, vậy anh làm gì lập tức nhảy dựng lên làm tôi sợ? Còn hô to tôi đừng chạy?”

Thẩm Thạc ho nhẹ một tiếng, anh sẽ không nói anh vốn muốn dọa cô trên chóc cô chơi thôi. Truyện được đăng tải duy nhất tại diễn đàn lêquydon

Ánh mắt của anh hơi lóe lên, có đốm sáng nhỏ rơi xuống hồ chiếu vào tròng mắt của anh, ánh sang ngọc giống như hắc thủy tinh thâm thúy.

Anh tránh nặng tìm nhẹ nói: “Tôi vừa kêu cô đừng chạy, là muốn ngăn cản cô tự sát nhảy hồ.”

“Tự sát? Anh mới tự sát, cả nhà anh cũng tự sát.” Trong đầu Đào Y đột nhiên xuất hiện cảnh tượng nhà họ Thẩm, bao gồm cô dâu mới Lục Tiểu tự sát

tập thể, cả người run lên, lập tức đổi lời nói, “Không đúng, không đúng, chỉ có anh mới tự sát, cả nhà anh mới không ngu tự sát với anh như vậy.”

Trong mắt Thẩm Thạc tràn đầy vui vẻ, không so đo với nha đầu mạnh miệng mềm lòng, nhẹ nhàng kéo cô lên bờ.

Nhìn quần áo ướt sũng đều dính trên người cô, buộc vòng quanh cơ thể lờ lững thú linh lung của cô, anh lập tức chuyển ánh mắt, nhìn về mặt hồ rơi đầy ánh sao, cảnh giới xinh đẹp như ảo.

Lúc mở miệng, giọng nói của anh trầm thấp hơi khàn khàn, “Chúng ta trở về thôi, như thế này đến trên xe, cô thay quần áo lại.”

Hoàn hảo hôm nay cô mua mấy chiếc váy, còn có những quần áo lót khác, trên xe có khăn lông sạch dự phòng, cô đứng lúc dễ dàng thay quần áo.

Đào Y nhớ đồng chiến lợi phẩm trên xe, lại liên hệ tình cảnh bây giờ, nhất thời dương dương đắc ý, “Tôi thật là tiên tri a tiên tri, ngay cả váy dự phòng cũng chuẩn bị xong. Hắc hắc.”

Đầu của Thẩm Thạc hắc tuyến: “...”

Thật sự là nói khoác không ngưng.

Thẩm Thạc không để ý cô, mang giày vào, bước trở về, chưa đi hai bước, đã nghe Đào Y sau lưng “Ai nha, hí hí ——” kêu một tiếng, còn không ngừng hít khí.

Thẩm Thạc cau mày xoay người lại, thấy Đào Y ngồi chồm hổm trên mặt đất cúi đầu vuốt ve chân.

“Làm sao?” Anh ngồi chồm hổm xuống, muốn nhờ ánh trăng xem xét chân của cô, nhưng bị cơ thể của anh tạo ra bóng mờ chặn lại, anh vốn không thấy được.

Đào Y ngẩng đầu lên, khóe mắt chứa nước mắt, chu miệng, nói: “Lòng bàn chân không biết bị thứ gì cắt.”

Thẩm Thạc lại nhìn chân của cô nhưng không thấy rõ, nhìn hoàn cảnh chung quanh, nhanh chóng có phán đoán.

Anh đỡ Đào Y dậy, bình tĩnh nói “Đừng suy nghĩ nhiều”, một tay dìu bế Đào Y lên, đi đến cây nghiêng ngang thấp lùn cách đó không xa.

Tim của Đào Y thỉnh thoảng nhảy lung tung.

Ôm kiểu công chúa... Lần đầu tiên trong đời cô được ôm kiểu công chúa, được một người đàn ông đẹp trai như vậy, người đàn ông này còn là chú giải phóng quân có khuôn như vậy... Anh nói cô đừng suy nghĩ nhiều, cô làm sao có thể không nghĩ nhiều.

Đào Y đã giải trừ cảnh báo sẽ bị XXOO nhìn ngũ quan tuần mỹ của người đàn ông ngưỡng mộ trong lòng ở dưới ánh trăng, không nhận được suy nghĩ vẫn vơ.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Gió thổi hiu hiu, thổi vào người cực kỳ sáng khoái.

Thẩm Thạc nhẹ nhàng đặt Đào Y trên nhánh cây thấp bé khỏe mạnh, không biết anh từ đâu ra một đèn pin cầm tay nhỏ, tay phải nắm, chiếu sáng, tay trái cẩn thận nâng chân của cô lên, tỉ mỉ xem xét.

Có người đã từng nói, nhìn một đôi nam nữ có quan hệ thân mật hay không, mới đầu xem hai chân của họ dựa vào nhau một cách tự nhiên hay không. Chân nhìn như bình thường, kì thực là đạo cụ tán tỉnh cao nhất. Không phải là có diễn trên ti vi, có nam nữ thông đồng lẫn nhau ở tiệc rượu, hai người sẽ lấy chân cọ xát lẫn nhau dưới đáy bàn, len lén tán tỉnh sao? Cũng có cách nói đề cập đến phụ nữ Nhật Bản trước kia, nói là các cô không thể để một đàn ông có quan hệ bình thường dễ dàng thấy chân của mình, chỉ có thể để người yêu của mình thấy.

Mặc kệ cách nói trên có chính xác hay không, vào lúc này chân của Đào Y bị tay ấm áp dày rộng của Thẩm Thạc cầm trong lòng bàn tay, nhiệt độ phần phật lập tức từ chân nhảy lên, cùng một dòng điện dị thường, chạy loạn kinh mạch cả người lên trán.

Oanh ——

Đào Y hiếm khi đỏ mặt mà nay mặt đỏ đến mang tai.

Cảm giác ngón tay thô ráp của anh hơi dao động trên chân của mình, trái tim của cô điên cuồng nhảy không ngừng giống như nuôi một con châu chấu

hiếu động.

Thẩm Thạc nâng chân của Đào Y lên cao hơn, xem xét lòng bàn chân của cô, thấy lòng bàn chân của cô khảm một viên nhỏ hình cung tròn kích cỡ cục đá —— có lẽ trong quá trình cô chạy, không cẩn thận lẫn trong giày xăng-đan của cô, ánh mắt của anh nhất thời hích chặc.

Anh hơi giật cục đá, nghe Đào Y “Hí hí ——” hút khí lạnh, nhất thời phán đoán, tám phần là cục đá kia đã đâm rách lòng bàn chân, nếu lấy ra nhất định sẽ có không ít máu chảy ra. Bây giờ trên người anh không mang theo thuốc cầm máu, nhưng trên xe của anh có. Vì vậy đưa Đào Y đến trên xe, mới có thể lấy cục đá ra.

Ngoài ra, anh mới phát hiện, da chân của nha đầu này, chân lộ ra và cẳng chân cũng bị bụi hoa gai tổn thương, thật không biết lúc cô vừa liều mạng chạy trốn có cảm giác đau đớn hay không.

Thẩm Thạc khẽ lắc đầu, cảm thán thủ đoạn dày vò của nha đầu này thật sự nhiều vô kể, khiến người ta ứng phó không nổi.

Xem xét xong, xác định chỉ có lòng bàn chân có miếng vết thương nặng, những khác đều là vết thương nhỏ, Thẩm Thạc tự biết tự giác quay lưng lại đi, đến gần nhánh cây thấp ngồi chồm hóm trên mặt đất, giọng nói nhàn nhạt: “Lên đây đi.”

Đào Y nhìn lưng dày rộng, đột nhiên hơi kiêu ngạo xinh xắn ngại ngùng, cảm thấy mấy ngày trước leo Trường Thành mới để anh công một lần, vừa vắn vì tình huống đặc biệt bị anh ôm đi đoạn đường ngắn, lúc này làm sao cũng phải tự mình trở về, tuyệt đối không thể để anh xem thường mình, cảm giác mình chỉ là Hello kitty.

Vì vậy, Đào Y không nghĩ Thẩm Thạc đưa lưng về phía cô sẽ không thấy được, liền khoát tay, cực kỳ khách sáo cười nói: “Không cần, không cần, tôi có thể tự mình đi. Ha ha.”

Chân cũng bị thương thành như vậy, còn có thể tự mình đi? Còn ha ha? Cả ngày trong đầu của nha đầu này toàn nghĩ những thứ loạn thất bát tao?

“Nếu cô muốn tàn phế, tôi không ngăn cản cô.” Thẩm Thạc vẫn ngồi chồm hóm như cũ trên mặt đất, phát ra giọng nói lạnh lùng lại mang đầy âm trầm.

Đào Y nghĩ sau này mình phải khập khểnh đi bộ, sợ hãi run run, ngay tức khắc thoáng nhảy lên lưng của Thẩm Thạc, ôm thật chặt cổ của anh, “Đi thôi đi thôi, chỉ cần anh không chê tôi nặng.”

“Khó có được cô tự giác như vậy.” Thẩm Thạc nhếch miệng, dùng sức nâng cô trên, siết ổn định.

Đào Y: “...”

Cô có nặng như vậy sao? Có sao có sao? Vóc dáng 1m72, nặng 90 cân (1/2 kg)... Coi là nặng sao?

Hơi bị tổn thương đến tự ái nên Đào Y quyết định, trở lại thành phố N nhất định phải ghi danh lớp tập thể dục cố gắng giảm cân.

Có thể cảm nhận rõ ràng hai viên này nọ của Đào Y ma sát trên lưng của anh hơn lần ở Trường Thành trước, Thẩm Thạc lặng lẽ hít sâu, cố gắng áp chế cả đêm nóng rang không nghỉ ngơi, cố gắng xem nhẹ cảm xúc tồn tại siêu cường của nha đầu sau lưng làm ảnh hưởng đến anh.

Bầu trời trắng rằm tản ra ánh sáng nhu hòa, sao rải rác, dạo chơi theo bước chân của bọn họ đi lững thững trong sân vắng.

Đào Y dựa vào lưng của Thẩm Thạc thành thói thành thói ngắm trăng thưởng sao thưởng phong cảnh, cảm nhận cơ thể khỏe mạnh dưới người mang cho cô cảm giác an toàn, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Không biết đi bao lâu, bọn họ đến bên cạnh xe việt dã.

Thẩm Thạc đặt Đào Y trên mặt đất, để cô xuống trước còn dặn dò cô phải nhấc chân phải, tránh cho cục đá nhỏ vùi sâu hơn.

Anh mở cửa chỗ kê tài xế ra, lại ôm Đào Y đến chỗ ngồi, mở đèn bên trong xe và đèn trước xe, để cơ thể của cô quay ra ngoài xe, mình đi lấy hộp thuốc nhỏ trên xe, rồi lấy cái nhíp bên trong, rửa cồn, thuốc cầm máu, và băng gạc, lúc này mới cẩn thận bắt đầu xử lý vết thương của Đào Y.

Hiển nhiên, Thẩm Thạc rất có kinh nghiệm xử lý vết thương, anh xử lý rất kỹ càng, kỹ thuật chuyên nghiệp không kém y tá bao nhiêu.

Miệng của Đào Y hít khí lạnh lúc anh gấp cục đá trong thịt của cô ra, sau đó cắn răng không lên tiếng. Truyện được đăng tải duy nhất tại [diemndanlequy?#don](#)

Nhìn anh thuần thực làm những động tác tỉ mỉ này, trong đầu Đào Y đột nhiên thoáng qua suy nghĩ, “Ồ trong bộ đội anh có thường bị thương hay không?”

Thẩm Thạc dùng bông băng dính thuốc cầm máu bôi lên vết thương của cô, “Ừ, khó tránh khỏi.”

Đào Y đột nhiên không hiểu, “Tại sao thường bị thương, còn muốn ở bộ đội? Nghe nói làm lính rất khổ, anh rõ ràng là quân nhị đại, công việc của anh cũng có thể một bước lên mây, làm gì phải đi làm lính?”

Thẩm Thạc quấn băng gạc một vòng một vòng trên chân của Đào Y, “Thích.”

“Đáp án này không tệ. Ha ha.” Đào Y đột nhiên cảm thấy mình và Thẩm Thạc có cùng chung đề tài, “Tôi cũng vì thích phóng viên giải trí mới không để ý chuyên ngành của mình, không vì người nhà họ Cố phản đối mà vào GK. Nói thật, có thể làm công việc mình thích, thật sự là chuyện cố gắng cao nhất.”

Thẩm Thạc tưởng Đào Y nghe được đáp án của anh sẽ xỉ mũi coi thường, không ngờ cô rất tán thành cách nói của anh, hơn nữa, còn nói bản thân cũng vì nguyên nhân giống vậy mới lựa chọn công việc. Cũng đúng, nha đầu này thật sự tùy tính, là sẽ không quan tâm muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Mà cô ấy? Năm đó cô khuyên mình xuất ngũ, nói anh chuyển nghề làm công việc khác, hai người có thể ngày ngày gặp mặt, cô cũng có thể không cần hy sinh công việc của mình theo quân, khi đó, cô có nhớ anh đã từng nói trung quân báo quốc hay không, cùng với hứng thú của anh?

Băng bó kỹ vết thương lòng bàn chân của Đào Y, Thẩm Thạc tỉ mỉ xử lý xong vết thương nhỏ trên chân và trên đùi bị lộ ra, mới cầm cái khăn lông mới, để cô vào trong xe lau khô thân thể, thay bộ quần áo. Chính anh cũng lấy quần áo dự phòng đặt trong xe đi đến phía sau đại thụ đằng xa để thay.

Lúc hai người trở về nhà họ Thẩm, người nhà họ Thẩm cũng ngủ, hai người họ cũng nói tiếng ngủ ngon lẫn nhau, tự mình trở về phòng của mình.

Đào Y tắm xong, trở vào phòng, ngồi trên giường, hơi uốn gối nhìn chân của mình được Thẩm Thạc tỉ mỉ che chở, rõ ràng trên chân còn truyền đến đau đốn, trong lòng của cô lại tràn ngập ngọt ngào.

Người đàn ông này... Thật ra rất tỉ mỉ.

Nếu như thật sự vẫn một mực ở cùng nhau cũng không tệ.

Thẩm Thạc nằm trên giường, trong đầu không ngừng nhớ lại chuyện phát sinh cả đêm của hai người ở nơi hoang dã, ngón tay không tự chủ lau môi của mình, lại nghĩ đến cô ấy đã chết, trong lòng hỗn loạn.

***

Hôm sau khi...tỉnh lại, Thẩm Thạc đã không thấy tăm hơi.

Đào Y muốn xuống lầu ăn cơm, gặp phải ông Thẩm cảm quái trọng nện thỉnh thỉnh xuống đất ở phòng khách, thối râu ria trơn mắt. Trong miệng của ông còn hầm hừ lầm bầm: “Thằng tiểu tử thúi, vậy mà lấy lý do bộ đội có diễn tập để lâm trận bỏ chạy.”

Đào Y vừa nghe, len lén núp ở đầu bậc thang lầu hai, không có đi xuống.

Dâu cả nhà họ Thẩm Triệu Quân Dao khuyên ông: “Ba, con thấy a Thạc có chút ý tứ với Y Y, nếu không với tính tình của nó, cô gái không yêu thích thì nó sẽ không để ý đến. Với Y Y, nó luôn luôn nhường. Nghe cảnh vệ Tiểu Vương nói, tối qua hai người rất khuya mới trở về, tóc còn ướt chèm nhẹp, đoán chừng là có gì mờ ám.”

Ông cụ Thẩm thích nhất con dâu cả hoạt bát bên ngoài trang nhà mình, lại kiêm con dâu cả này nuôi dưỡng cho ông cháu trai Thẩm Dục đầy tiền đồ, mới tốt nghiệp đại học một năm đã cưới vợ, d~dan~lequydon nhìn mức độ cháu trai và cháu dâu ân ái, không lâu nữa ông sẽ có chất trai, ông cụ càng nể trọng con dâu cả này.

Ông vừa nghe con dâu cả nói thế, bức bối nhất thời tiêu mất một nửa, ánh mắt lấp lánh hữu thần ngo con dâu cả, “Con nói thật sự?” Thấy con dâu cả gạt đầu, ông nở nụ cười ha ha, “Tiểu tử này sợ bản thân thật sự bị nha đầu Y Y đánh hạ Tổng bộ chỉ huy, mới chạy trốn chết đi? Nhưng, nó trốn như vậy, không phải sẽ không có cơ hội bồi dưỡng tình cảm với nha đầu Y Y sao?”

Triệu Quân Dao cười hắc hắc: “Ba, con thấy Y Y cũng có cảm tình với a Thạc. A Thạc về bộ đội, nhưng con có thể khích lệ Y Y đi bộ đội chặn đường.”

Ông cụ Thẩm suy nghĩ lý lẽ như vậy, trở về lấy ý vị thâm trường cười.

Đào Y len lén núp ở đầu cầu thang lầu hai đột nhiên sợ run cả người, có loại cảm giác bị dương mưu.

Ăn xong bữa sáng, ông cụ Thẩm rót bình trà, lôi kéo Đào Y trò chuyện trong phòng khách. Đồng kéo tây xế nửa ngày, mới tìm lý do kéo đến trên người Thẩm Thạc. Nói Thẩm Thạc cỡ nào khiến người già ông đây phải bận tâm, trước kia ngay cả xem mắt con gái cũng không dẫn về nhà. Cũng ba mươi tuổi, còn không có đối tượng vẫn vãn. Cuối cùng giống như trong lúc vô tình nhắc đến vị trí cụ thể của bộ đội Thẩm Thạc, nhân tiện làm sao đi bộ đội, đến cửa nói làm sao mới có thể khiến Thẩm Thạc ra ngoài nhận người, đều nói rõ ràng.

Đào Y tự nhiên biết dụng tâm của ông cụ Thẩm, cô chỉ cười theo, trong lòng thầm nghĩ: Thẩm Thạc anh chưa thổ lộ lời khẳng định với tôi đã bỏ chạy đến bộ đội trốn tránh, cuối cùng là có ý gì. Đồng ý thì cùng ý, không đồng ý thì không đồng ý, dù sao cũng phải cho ý kiến.

Kết quả, Đào Y quyết định, cô vẫn phải đi bộ đội, xác định kết quả, thuận tiện làm tiếp đối sách quân đội.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Để tránh người nhà họ Thẩm biết cô vì Thẩm Thạc mới ở lại thành phố B, sau khi Thẩm Thạc rời khỏi, Đào Y vẫn ở lại thành phố B ba ngày, tự mình đi dạo mấy phong cảnh mới lên máy bay trở về thành phố H.

Công việc của cô ở thành phố N, vốn tính tốt nghiệp xong thì mua một phòng nhỏ ở thành phố N, chọn tiểu khu ở nhà bạn tốt Lục Tiểu, nhưng không nhượng lại nhà, chỉ tạm thời gấp trở ngại, từ từ tìm những nhà khác.

Trở lại nhà ở thành phố H thị, Đào Y gặp di của cô đang làm khách ở nhà họ.

Nhìn thấy Đào Y trở lại, mẹ và di của cô rất cao hứng, lập tức kêu cô ăn trái cây ướp lạnh.

Đào Y giao hành lý cho bảo mẫu, mình vui vẻ nhảy đến ghế sa lon, nghiêng mặt lộn xộn không hình tượng, vừa cầm hộp Haagen-Dazs lên ăn, vừa nói: "Di và mẹ con nói chuyện gì đây, vui vẻ vậy?"

Di của Đào Y ý vị thâm trường nói: "Ta đang nói với mẹ con, con không còn nhỏ, nên hẹn hò với bạn trai."

Con người Đào Y lúng luyến, trực tiếp nói: "Bạn trai thật không có, nhưng mà, gần đây con xem trọng một người không tệ."

Cô không ngờ, trời rất nóng đi lại chạy đến nhà cô, còn ở sau lưng cô thì thầm tình cảm của cô với mẹ già, nhất định là coi trọng người nào, suy nghĩ muốn cô hẹn hò.

Thay vì bị buộc đi ăn cơm với người đàn ông không biết, không bằng chính cô cung khai nói có người trong lòng.

Lời cô vừa nói ra, không thua gì ném một trái bom nặng ký ở nhà họ Đào.

Đào mẹ lập tức hưng phấn lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại của Đào ba: "Alo, ông Đào, tôi nói với ông, Y Y trở lại, còn nói mình có bạn trai."

Đào Y: "...". Lúc nào thì cô nói mình có bạn trai? Mẹ thật đúng là không đáng tin cậy.

Di của Đào Y: "...". Em gái của bà vẫn không bình tĩnh trước sau như một. Nhưng mà, Y Y có người trong lòng, lần này không phải bà đã đi tay không, không có cách nào làm bà mai sao?

Đào mẹ nói chuyện điện thoại xong, mới nhớ muốn hỏi Đào Y cô coi trọng người nào, công việc làm gì, gia đình ra sao vân vân.

Đào Y cũng không dối gạt bọn họ, nói từng chuyện với bọn họ.

Di của Đào Y vừa nghe Thẩm Thạc là quân nhân, lập tức nhú mày, hỏi: "Bây giờ cậu ấy cấp bậc và chức vị gì?"

Đào Y bối rối: "Ách, con không hiểu rõ. Trước đó người nhà anh giống như có đề cập đến, con không để ý. Nói, cấp bậc và chức vị có ích không? Con thích là người anh, không phải là những vật ngoại thân lộn xộn."

Đào mẹ cũng không hiểu, khoát tay với chị bà, nói: "Đúng, đúng, Y Y thích là tốt rồi, thích là tốt rồi. Người mà Y Y chúng ta xem trọng nhất định không tệ. Cái gì cái gì Thẩm Thạc đúng không? Đáng vẻ có đẹp trai hay không?"

Di Đào Y: "...". Chỉ nhìn người hỏi hột là cả đời không tiền đồ.

Đào Y gật đầu thật mạnh, "Rất tuần tú. Đẹp trai hơn nhiều mình tính."

"Có hình không?" Đào mẹ hăng hái.

Đào Y nói câu từ từ, lè mề chạy lên lầu, lấy tấm quần trang bị cô lén chụp từ trong túi xách ra, lại bóp bóp bóp chạy xuống lầu, ngồi bên cạnh mẹ cô, cho mẹ cô nhìn, "Như thế nào? Đẹp trai đi?"

Đào mẹ vừa thấy hình của Thẩm Thạc, lập tức bị ngoại hình của anh mê hoặc, ra sức gật đầu: "Đẹp trai a đẹp trai. Lúc nào thì con dẫn cậu ấy về nhà, ta thương lượng hôn sự của các con."

Đào Y gật đầu, "Nhanh, nhanh, chờ con bắt anh lại, sẽ gọi anh đến."

"Gọi người nào đến?" Đào ba lớn giọng từ cửa truyền vào.

Đào Y vừa thấy Đào ba, lập tức chạy như bay, ôm lấy Đào ba nói: "Ba, con nhớ người muốn chết."

"Con gái Y Y ngoan, ba cũng nhớ con." Đào ba ôm lại, đầu óc xoay chuyển, không đúng, "Con nhớ ba, làm sao không về sớm. Hôn lễ của Lục Tiểu đã kết thúc, con còn ở lại thành phố B vui đến quên cả trời đất."

Đào Y cười hắc hắc: “Con không vì tiết kiệm tiền vé máy bay, ở đó chơi một lần, mới trở về sao.”

Đào ba nhẹ nhàng nhéo mũi của Đào Y, “Con tinh nghịch.”

Đào Y le lưỡi, cực kỳ nghịch ngợm.

Đào ba chợt nhớ chánh sự, “Nghe mẹ con nói, con quen bạn trai?”

Đào Y cười híp mắt: “Còn chưa có thành. Nhanh.”

Đào ba lại hỏi bối cảnh gia thế của Thẩm Thạc lần nữa.

Đào Y cũng nói từng chuyện.

Đào ba vừa nghe Thẩm Thạc là quân nhân, die#nda^nlqdon lập tức nhú chân mày nói: “Ba không đồng ý.”

“Tại sao?” Đào Y sùng sốt, Đào mẹ cũng ngây dại.

Từ trước đến nay Đào ba đối với Đào Y luôn muốn gì được đó, mặc dù cô hồ nháo muốn đi làm phóng viên giải trí, Đào ba cũng không phản đối như vậy. Chỉ nói, để cô đi chơi, chơi chán thì đổi lại công việc giống như vậy.

Đào ba nhấp hớp nước trắng, “Vợ của quân nhân không dễ làm, con ăn không quen cực khổ.”

“Con làm sao ăn không quen cực khổ? Hơn nữa, con nói muốn yêu đương với anh ấy, không nhất định sẽ gả cho anh ấy.”

“Ba còn không hiểu con?” Đào ba tròn mắt, “Bướng bỉnh muốn chết. Tính tình ruột thẳng đến đấy. Nếu con coi trọng người nào, chưa đến phút cuối chưa thôi. Nếu người ta cũng vừa ý con, con khẳng định quyết một lòng làm sao hy sinh con cũng vui lòng.”

Đào Y đi đến bên cạnh Đào ba, lắc cánh tay của Đào ba, làm nũng, “Ba ba, ba biết tính khí của con còn phản đối con gặp gỡ Thẩm Thạc? Ba nên đáp ứng đi. Con dám cam đoan, nếu anh ấy bị con bắt lại, tuyệt đối sẽ không để con chịu khổ.”

“Hồ nháo.” Đào ba đột nhiên đặt mạnh ly nước trên bàn, khiến mọi người ở đây giật nảy mình, “Làm lính một năm không về nhà được mấy lần, con là một cô gái nhỏ đến lúc đó có thể gánh được mỗi nhà? Giả thiết có thể theo quân, con có thể chịu được cuộc sống gian khổ đó?”

Đào Y thấy ba cô nổi giận, cũng không ngược gió mà lên, ngược lại lấy lui làm tiến, dù sao bên ngoài cô có thật sự ở cùng chỗ với Thẩm Thạc hay không, ba cô tạm thời sẽ không biết, “Đều nghe ba ba, vậy con không gặp gỡ anh ấy.”

Đào ba nghe được Đào Y thỏa hiệp, trái tim nổi câu lập tức tiêu mất. Ông hài lòng gật đầu nói: “Đây mới là con gái ngoan của Đào Bằng Vũ ta. Cảm lên được để xuống được. Đúng rồi, nghe đi con nói, có tiểu tử chơi với con thời gian ngắn đã coi trọng con, nếu không con đi xem thử, nhìn cũng không tệ, cứ gặp gỡ với cậu ta trước.”

Đào Y làm nũng: “Con có thể không xem mắt hay không? Con mới 22 tuổi. Chẳng lẽ ba cảm thấy con gái ba không ai thèm lấy? Hay là ba ngại con gái ba phiền, muốn nhanh chóng đẩy con ra ngoài?”

Đào ba vỗ tay của Đào Y, lời nói thâm thía nói: “Con tính tình này, sợ con ra ngoài bị người khác lừa, tìm người đàn ông không đáng tin cậy mà hăm sâu vào. Y Y ngoan, ngày mai ba sẽ đi gặp tiểu tử kia, đừng tùy hứng.”

Xong rồi. Ba cô cũng nói đến mức này, lần này cô trốn không thoát.

Hẹn hò thì hẹn hò, ai sợ ai.

Khiến người ta liếc mắt thì thích mình rất khó, nhưng khiến một người lập tức ghét mình vậy còn không đơn giản.

Đào Y ôm loại tâm tính này, hôm sau đi theo đi cô xem mắt.

Chỗ hẹn hò không cần phải nói cũng rất cao cấp, cô đã đến một hai lần, tất cả đều đi theo ba và anh họ của cô ăn không uống không.

Trong phòng bao chỉ có đứng một người đối tượng hẹn hò, đi cô đẩy mở cửa phòng bao, người đàn ông kia lập tức đứng lên, xao động mê người mỉm cười chào đón: “Di Tướng, các người đã đến?”

Người kia ngược chiều ánh sáng, Đào Y híp mắt không thấy rõ diện mạo của anh, nhưng mà, cô không quan tâm người này là tròn hay méo, dù sao cô không phải có tiếng cũng có miếng đến xem mắt, khiến anh ghét cô mới là chuyện đúng đắn.

Đi Đào Y cười chào hỏi mấy câu, chỉ vào Đào Y nói: “Đây là Đào Y, khi các con còn bé chơi rất vui vẻ.”

Sau đó nhìn Đào Y nói: “Y Y, cậu ấy là Hạ Nhĩ khi còn bé luôn dẫn con chơi đùa, các con, không xa lạ gì, tâm sự thật tốt. Ta có việc đi trước.”

Hạ Nhĩ?

Sau khi đi Đào Y rời đi, Đào Y đi hai bước đến chỗ thích hợp quan sát anh, “Anh là Hạ Nhĩ?”

Hạ Nhĩ nhếch môi, cười đến lưu manh, “Thế nào? Tiểu nhị không biết tôi?”

Đào Y sâu hút hai lần, không nhịn được, xù lông, “KAO, không phải đã cảnh cáo anh đừng gọi tôi là tiểu nhị sao? Tôi tên là Đào Y, Y lan hoa y, không phải là một của một hai ba bốn. Không có văn hóa thật là đáng sợ. Anh nói anh đi, ngay cả văn hóa Trung Quốc cũng không học giỏi, còn dám chạy ra ngoại quốc? Mấy năm nay có phải làm mất hết mặt mũi của người Trung Quốc hay không, đàn độn không nổi nữa, cho nên mới trở về?”

Hạ Nhĩ nhìn Đào Y vẫn nhanh nhẹn nhanh miệng như cũ, trong mắt nhiều hơn hoài niệm và cưng chiều, “Ta chính là nhớ hai hóa, nên mới đến phát triển.”

“Ta chà, anh mới là nhị hóa, cả nhà anh đều là nhị hóa.” Đào Y thật không thể nhịn được Hạ Nhĩ khơi lên biệt hiệu của cô.

Đột nhiên nhớ ra gì đó, cô lập tức cười híp mắt, “Thật ra thì, anh sợ tịch tịch, nhất định phải mạnh mẽ kéo tôi đi?”

“A?” Hạ Nhĩ hơi nheo mắt lại, chẳng lẽ nha đầu này cuối cùng phát hiện mình có tình cảm với cô? Truyện được đăng tải duy nhất tại [die@ndan#lquyd](#)

Đào Y gần sát vào Hạ Nhĩ, không có ý tốt nói: “Hạ Nhĩ, Hạ Nhĩ... lão Nhị bên dưới... Phốc!”

Mặt Hạ Nhĩ cứng đờ, ngược lại ý vị thâm trường nhìn Đào Y muốn lui về sau, chặn kéo cô về phía mình, siết chặt trong ngực, cười càn tà tứ, “Tiểu nhị đang ám hiệu cho tôi sao? Ừ?”

Nói xong, không hề do dự áp xuống, ngậm môi của cô, tùy ý gặm nuốt.

Đào Y bị sợ choáng váng, tuy nói nụ hôn đầu của cô đã cống hiến cho Thẩm Thạc, nhưng lần đó là cô chủ động, hơn nữa hiển nhiên không có kỹ xảo đáng nói. Nhưng nụ hôn này lại khác nhau, này là đàn ông chủ động hôn, nụ hôn này cương nhu lưu loát, đầu tiên là nhẹ nhàng vòng quanh môi của cô liếm láp, lại cắn môi trên của cô, không nhẹ không nặng gặm cắn, kéo nhẹ, lưỡi linh xảo trắng mịn chui vào khoang miệng của cô cuốn lấy lưỡi cô, nó bị buộc dây dưa đối chọi với anh.

Tay của anh còn nhẹ nhàng ma xát bên hông của cô, chậm rãi đi dọc lên thắt lưng.

Tâm của Đào Y nháy mắt run lên, cảm giác kỳ lạ tự rằng môi và cột sống tăng lên đến đầu óc của cô, đầu của cô nhất thời thức tỉnh từ tìm đập mạnh và loạn nhịp, chợt cắn răng, vốn định cắn bị thương đầu lưỡi của người xâm lược, lại không ngờ rằng anh nhanh chóng thối lui ra trước.

Vẫn siết cô vào trong ngực như cũ, Hạ Nhĩ xấu xa cười cười: “Tiểu nhị muốn cắn tôi? Thật đúng là không ngoan.”

Anh cưng chiều ngắt mặt của cô, bị tay trái tự do của Đào Y lập tức chụp được.

Đào Y đẩy anh ra, giống như mèo nhỏ bị kinh sợ, lui về sau vài bước, cách Hạ Nhĩ xa xa, lấy tay dùng sức lau miệng mình, vừa lau, vừa ghé tòm nói: “Anh là thằng cha không có tiết tháo, quá vô sỉ. Phi phi phi, nếu dám đụng đến tôi nữa, tôi trực tiếp giết chết lão Nhị của anh, khiến anh bất lực cả đời.”

Thét, miệng của nha đầu này càng ngày càng độc. Đủ cay!

Hạ Nhĩ nhếch khóe miệng bên phải, càng không ý tốt xấu nói: “Ngược lại tôi muốn xem cô cuối cùng làm sao giết chết lão Nhị của tôi. Ừ, chẳng lẽ cô nghĩ vẫn cười trên người tôi, khiến nó mệt nhọc quá độ mà chết? Yên tâm, nó rất ngoan cường, hoàn toàn chịu được dây vò của cô.”

Đào Y nghe anh nói ác liệt hơn, “Oa” một tiếng, lập tức vọt đến cạnh cửa, hỏa tốc kéo cửa ra, chạy trời chết.

Hạ Nhĩ bị bỏ rơi trong phòng bao nhìn bóng lưng hoảng hốt của cô, không nhịn được ha ha bật cười.

Chơi rất vui.

Anh có thanh mai trúc mã thật sự là thú vị trước sau như một.

Xem ra, lựa chọn trở về nước phát triển, thật đúng là lựa chọn đúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 12

Đào Y chạy ra khỏi tiệm xem mắt rồi thu thập bao quần áo ngay hôm đó, chạy đến thành phố N.

Nói giỡn, nếu vẫn còn ở nhà, Hạ Nhị biến thái còn không phải dùng biện pháp càng biến thái để dày vò cô? Cô không muốn chịu cuồng ngược, càng không muốn làm mục tiêu săn bắt của hoa hoa công tử nào đó.

Dĩ nhiên, mặc dù vì tránh né Hạ ôn thần, nhưng cách nói chính thức của Đào Y là muốn đến thành phố N tìm nhà. Mặc dù cách nói này sẽ không được Đào ba Đào mẹ tiếp nhận, nhưng lúc Đào Y đường chạy trốn hai người kia đúng lúc không ở nhà, nên không tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

Đào Y đến thành phố N thì ở trong nhà trước kia của Thẩm Dục trước hết.

Đây là nhà của Thẩm Dục và Lục Tiểu trước khi kết hôn, chỗ hai người dính nhau nghiêng ngã, lúc Đào Y đi học vì kiêm chức ở đài phát thanh, cũng có ở qua. Khi đó, Thẩm Dục lừa gạt Lục Tiểu nói căn nhà kia là thuê, chỉ sợ Lục Tiểu biết bối cảnh hiên hách của nhà anh thì không quan tâm đến anh, về sau Lục Tiểu bị bắt cóc lên nhâm thuyền giặc, Thẩm Dục hoàn toàn vạch trần gốc gác của mình. Hôm nay, hai người mua nhà tốt hơn ở tiểu khu, phòng này tạm thời bị Đào Y trưng dụng.

Đào Y vừa đến thành phố N, ngủ một giấc trưa thật dài, gọi điện thoại cho bạn xấu Lý Dục: “Tôi nói hoàng đế giả dối, cậu để tôi xem xét nhà cửa xung quanh rồi hả?”

Lý Dục mới vừa ném ánh mắt câu hồn cho một mỹ nữ ở phòng tập thể thao, thì nhận được điện thoại của Đào Y: “Chao ôi, Quả đào đại nhân, tôi làm sao có thể quên chuyện ngài dặn dò. Tìm ba căn nhà, chờ cô xem qua đây.”

Đào Y vừa vuốt trang web món ăn trên IPAD, vừa nói: “Tôi nay cậu có chuyện gì không? Không có thì cùng tôi đi xem nhà.”

Lý Dục mới vừa quyến rũ thành công một mỹ nữ, buổi tối rất muốn có đêm đẹp với mỹ nữ, trực tiếp kêu rên nói: “Tôi hẹn mỹ nữ ăn com, ngày một tôi đi được không?”

Ngày một? Ừ, nói cách khác, com nước xong với mỹ nữ, hẳn muốn hắc thu suốt đêm với người ta, hôm sau ngủ một giấc thật ngon?

Đây là lợn giống!

Đào Y trách mắng Lý Dục lừa gạt một trận, đã kêu anh gửi cho cô tài liệu của ba căn nhà, tự cô đi xem nhà.

Lý Dục vừa nghe lời nói của Đào Y, cũng biết nha đầu này muốn lập tức làm xong chuyện nhà cửa. Lúc đầu nhà này là anh giúp xem xét, không thể bỏ dở nửa chừng đi?

Anh qua quyết suy nghĩ phân lượng giữa mỹ nữ và bạn xấu, lập tức lựa chọn và bạn xấu Đào Y.

Lúc Lý Dục xuất hiện ở trước mặt Đào Y, mặc áo sơ mi hoa màu trắng, quần dài màu xám, kéo lết xệch đôi dép kẹp trắng đen.

Anh vừa thấy đào the Đào Y, giang hai cánh tay, “Ai nha nha, đã lâu không gặp.”

Đào Y linh hoạt tránh sang bên cạnh, mặt vẻ chán ghét: “Cái gì đã lâu không gặp, rõ ràng đã gặp trong hôn lễ của Tiểu Tiểu.”

Lý Dục cười hắc hắc, vẫn duy trì tư thế ôm như cũ, “Đây không phải là một ngày không thấy như cách ba thu sao. Quả Đào thật vô tình.”

“Cất, tôi sợ HIV.”

Lý Dục sờ sờ lỗ mũi, “Yên tâm, tôi đều mang bao. Hơn nữa, cô lại không làm với tôi, ôm một cái mà thôi, sợ HIV gì.”

Đào Y càng không chịu nổi thằng nhãi này, vội vàng khoát tay, cắt ngang đùa giỡn của anh, “Được, được, cậu tiết kiệm giữ lại cho nữ sinh nhỏ không hiểu biết đi ha. Chiều này không thể dùng trên người tôi. Đi, chúng ta đi xem nhà cửa, nhanh gõ xuống, tôi nhanh chóng trang trí.”

“Tuân lệnh!” Lý Dục xiêu xiêu vẹo vẹo kính lễ.

Một kính này, nếu trước kia, Đào Y nhất định ném cho anh ánh mắt hình viên long não, lúc này lại ngo ngắc nhìn Lý Dục, dien!!đan@@lequyd trong đầu không tự chủ được hiện lên dáng vẻ mặc quân trang của Thẩm Thạc.

Đã một tuần không gặp, không biết bây giờ anh có bị những cô gái nhỏ khác quần quýt hay không.

***

“Tham mưu trưởng Thẩm...”

Thẩm Thạc đang trò chuyện về diễn tập mới kết thúc với Đoàn trưởng Hải Trường Minh của bọn họ, sau lưng cách đó không xa truyền đến giọng nữ trong trẻo uyển chuyển, ở chiến trường khói thuốc súng này vẫn chưa hoàn toàn lui bước trong ngày hè, dường như có một cơn gió nhỏ mát mẻ bay đến, khiến người ta thoải mái.

Hai người xoay người lại, nhìn về cô gái kia.

Cô gái có dáng vẻ rất tĩnh lặng, mặc một cái váy màu xanh nhạt và giày xăng-đan cùng màu, buộc tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng khoan khoái, lúc đi bộ đuôi ngựa vụt qua vụt lại, rất hoạt bát.

Hải Trường Minh vụng trộm dùng cùi chỏ đâm Thẩm Thạc mấy lần, “Tiểu tử cậu thật đúng là đào hoa không ngừng. Lần này có phần lượng, thiên kim của sư trưởng chúng ta.”

Thiên kim của sư trưởng? Thẩm Thạc nhú mày. Không có ấn tượng.

Điền Điền khẩn thiết đi đến bên cạnh Thẩm Thạc, trước tiên Điền Điền cười lên tiếng chào Hải Trường Minh. Mặc dù Hải Trường Minh là người thô kệch, tâm cũng không thô, biết tiểu cô nương muốn anh tự động biến mất, cơ hội tốt cho cô đơn độc chung đụng với Thẩm Thạc.

Anh cười hề hề đang muốn lách người, bị Thẩm Thạc kêu, dừng lại.

Thẩm Thạc nói: “Đi đâu? Không phải chúng ta nói muốn vào cơ quan tổng kết chiến hậu sao?”

Cái gọi là tổng kết chiến hậu, chẳng qua là uống hai ly với Hải Trường Minh. Mỗi lần diễn tập hoặc tranh tài thắng lợi, Thẩm Thạc luôn đi ăn mừng nho nhỏ với Hải Trường Minh, nhân tiện tổng kết thiệt hơn.

Hải Trường Minh nhìn Thẩm Thạc nghĩ, tiểu tử này không phải định nhất đoá hoa đào trong trạng thái nộ hoa đi? Lần trước tiểu cô nương này đã đến, không đợi nói chuyện, tiểu tử này đã nói “Ngượng ngừng, chúng tôi có chuyện quan trọng cần thương nghị, tạm biệt”, câu nói đầu tiên đã đuổi tiểu cô nương người ta.

Lần này, cậu ta không phải muốn lập lại chiêu cũ đi? Nhưng sao được? Đừng nói tiểu cô nương này là thiên kim của sư trưởng không được đắc tội lung tung, coi như không phải, cậu lập đi lập lại nhiều lần địa không cho người ta cơ hội, cũng chính là không cho mình cơ hội sao? Cũng ba mươi tuổi, không thể độc thân cả đời đi?

Hải Trường Minh kéo Thẩm Thạc qua một bên trong nghi ngờ của Điền Điền, hạ thấp giọng hỏi: “Tiểu tử cậu rốt cuộc nghĩ như thế nào? Một đại cô nương xinh đẹp như vậy, cậu không phải muốn lập tức cự tuyệt người ta đi?”

Thẩm Thạc nhú chân mày, “Không một phát bắn chết, chẳng lẽ vẫn còn lưu lại hậu hoạn?”

Phải! Dù ngoan. Biến tiểu cô nương ái mộ thành quân địch.

“Cậu không phải thật sự tính toán độc thân đi?” Hải Trường Minh hơi bận tâm.

Khuôn mặt của Thẩm Thạc có bản lãnh trên gheo hoa đào không nhỏ, nhưng cậu ta khí thế lạnh như băng từ chối người ngoài ngàn dặm, ngăn cản những hoa đào bay bay tám tám kia rút lại phía sau. Những thứ còn dư lại không vung hết, ngoan cường thả chết chứ không chịu khuất phục giặc hoa đào thép chế. Hải Trường Minh ngược lại hi vọng thật sự có hoa đào thép chế có thể không sợ rét lạnh, hòa tan núi băng này.

Không biết xảy ra chuyện gì, Hải Trường Minh vừa hỏi ra lời này, trong đầu Thẩm Thạc lập tức nhảy ra khuôn mặt khi thì cười hi hi khi thì giống như mèo con xù lông.

Thẩm Thạc cau chân mày, loại bỏ hình ảnh trong đầu, chỉ từ tốn nói “Độc thân không có lỗi”, để Hải Trường Minh chờ anh ở đây, anh xoay người đi đến Điền Điền.

Điền Điền thấy Thẩm Thạc đến đây, cười vui vẻ, nghĩ bây giờ anh cuối cùng đã chú ý mình, lần này cô nhất định phải nắm chắc cơ hội thật tốt, nhất cổ tác khí* biểu đạt rõ ràng tâm ý của mình.

*Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm

Nhưng, không đợi cô mở miệng, Thẩm Thạc lạnh nhạt nói: “Ngượng ngừng, nếu như tôi nhớ không lầm, chúng ta không quen biết.”

“Tôi...”

Điền Điền đang muốn tự giới thiệu mình, Thẩm Thạc lại nói tiếp: “Tôi và Hải Trường Minh còn có việc gấp, tạm biệt trước.”

Thẩm Thạc thật lập lại trò cũ, khiến Điền Điền rất uất ức.

Cô bủi mũi, buồn bã nhìn Thẩm Thạc đã xoay người bước ra chỗ khác, cắn răng, dứt khoát buông ra lá gan lớn tiếng nói: “Thẩm Thạc, em thích anh.”

Thẩm Thạc ngẩn ra, trong đầu đột nhiên không giải thích được thoáng qua một câu nói: Thẩm Thạc, tôi biết bây giờ anh không có bạn gái, nếu như có thể, tôi làm bạn gái của anh được không?

Điền Điền thấy Thẩm Thạc dừng bước, nghĩ là mình lại có trò, chạy chậm đến bên cạnh anh, ngược đầu mong đợi nhìn người đàn ông cao lớn anh tuấn đẹp trai, vẻ mặt đỏ ửng.

Chỉ tiếc, Tham mưu trưởng Thẩm không phải là người hiểu được thương hương tiếc ngọc, anh mặt không thay đổi nói: “Xin lỗi, tôi đã có bạn gái.”

Điền Điền ngạc nhiên — trong bộ đội không phải đã truyền người Tham mưu trưởng Thẩm này không có đối tượng sao? Lúc nào thì lại nhảy ra một người bạn gái? Đây không phải là anh lấy cớ cự tuyệt mình đi? Lấy cớ này không khỏi quá cũ, nếu là một cô gái không làm được sẽ bị hù dọa chạy, nhưng Điền Điền cô thích Thẩm Thạc nửa năm, sẽ không dễ dàng bị đuổi đi như vậy.

Điền Điền cười híp mắt nói: “Tốt lắm, ngày kia là sinh nhật của ba em, hoan nghênh Tham mưu trưởng Thẩm dẫn bạn gái đến. Ừ, nếu, bạn gái của Tham mưu trưởng Thẩm không tiện có mặt, tôi không ngại làm bạn gái tạm thời của Tham mưu trưởng Thẩm.”

Điền Điền đi sau, Hải Trường Minh tiếp cận hỏi cảm nhận của Thẩm Thạc khi được phụ nữ thổ lộ. TRuyện được đăng duy nhất tại dien!!dan@@lequyd

Thẩm Thạc nhíu mi, khóe miệng hơi nhếch lên, dáng vẻ xấu xa, “Cảm nhận sao... Chính là nghĩ vạn nhất bị chị dâu biết người nào đó được thổ lộ trước mặt mọi người, không biết sẽ phát sinh chuyện gì.”

“Tiểu tử thái cậu, lại muốn râu ông nọ cắm cằm bà kia, hăm hại tôi.” Hải Trường Minh uất ức.

Tiểu tử này, đã từng giả bộ lạnh lùng trước mặt người lạ, giờ trò trước mặt người quen, một bụng ý nghĩ xấu xa. Nhưng bọn họ đen lại đen không qua cậu ta, không thể làm gì cậu ta, lúc mấu chốt chỉ có thể nhận tội.

Hải Trường Minh vốn muốn nói chuyện Điền Điền vừa tỏ tình cho những anh em khác, để mọi người vui vẻ, lúc này lại chỉ có thể bắt đắc dĩ bảo đảm “Nhất định giữ bí mật.”

Thẩm Thạc nhếch khóe miệng lên, dáng vẻ đã định liệu trước.

Thẩm Thạc vốn không xem trọng lời của Điền Điền, vì anh vốn không có ý định tham gia tiệc sinh nhật của sư trưởng bọn họ. Chỉ tiếc, trước sinh nhật của sư trưởng một ngày, chính ủy sư bộ gọi điện thoại cho anh, nói sư trưởng tự mình điểm danh để anh và Hải Trường Minh tham gia tiệc sinh nhật nhà sư trưởng. Lần này tốt lắm, không thể không đi.

Đều nói yến vô hảo yến, huống chi còn là tiệc nhà người ta.

Thẩm Thạc mặt than không có nghĩa là anh nào than, chỉ nhìn điệu bộ của Điền Điền thì anh biết cô bé này không dễ dàng đuổi đi mất. Mà lần mời này, sợ chính là kết quả cô quân sư trưởng.

Anh không phải sợ tham gia yến tiệc, chỉ là muốn lấy đầu ra người bạn gái như vậy để lừa gạt cho qua đây?

Thẩm Thạc đang suy nghĩ chuyện làm sao để Điền Điền hết hy vọng, Đào Y đã mua nhà ở thành phố N, đang dọn dẹp hành lý, chuẩn bị viếng thăm bộ đội, cho Thẩm Thạc một kinh hi.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quá Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Đào Y tra sơ đồ tuyến đường ở trên web thật tốt, nhìn chỉ thị trên trang web, phải ngồi xe buýt trước từ khỏi điểm vào trạm cuối, ước chừng hơn hai mươi trạm, lại ngồi xe buýt một tiếng nữa, sau đó đi bộ hai mươi phút không sai biệt lắm đã đến.

Đối với tuyến đường vượt núi băng đèo này, Đào Y chảy mồ hôi nho nhỏ.

Muốn theo đuổi một người lính thật đúng là không dễ dàng, thật may là bây giờ cô không có công việc, nếu thật sự công tác, không mình mua chiếc xe, thật đúng là không được.

Đào Y kéo rương hành lý nhỏ, cứ dựa theo tuyến đường tra được mà lên đường.

Ngày đó là một ngày nóng nhất của thành phố N trong một năm, Đào Y thoa kem chống nắng toàn thân, đeo mắt kính lớn như che nửa gương mặt, còn cầm cây dù che nắng, mặc dù vô trang đầy đủ như vậy, cô đang chờ bên trong trạm xe mấy phút bị phơi nắng đến choáng váng đầu.

Vừa ngồi lên xe buýt, Đào Y có cảm giác muốn SHI. Xe này rất cũ rất nguyên sơ, cho nên không có máy điều hòa không khí. Chỗ ngồi của xe bị ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ xe phơi nắng nóng bỏng, ngồi lên trên thật có cảm giác tấm sắt nướng thịt bò. Dĩ nhiên, cô chính là thịt bò. Mà trước khi xe buýt khởi động, mặc dù mở cửa sổ ra, cả bên trong xe cũng vô cùng dè nén, giống như phòng tắm hơi, mồ hôi trên người rào rào chảy xuống đất, tốc độ lau vốn không theo kịp.

Đào Y nhìn tài xế rảnh rỗi, buồn bực vô cùng, “Tôi nói, bác tài, chú nhanh lái xe đi, hôm nay nóng chết.”

Tài xế cầm khăn lông bị dùng đến trở nên xám trắng, liên tiếp lau mồ hôi, “Tiểu cô nương, tôi phải đợi thêm hai mươi phút mới có thể đi. Nay chỉ có một tuyến xe duy nhất đi thị trấn C.”

phụ nữ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nói cô ở viện người nhà của quân khu, có thể đồng hành với Đào Y. Không cần một mình, Đào Y tự nhiên vui về.

Đây là lần đầu tiên Đào Y đi quân doanh, không có kinh nghiệm, cho là thật muốn tự mình đi qua. Người phụ nữ kia, chính là Giang Hàm cười nói bọn họ có thể thuê xe kín mui nhỏ, chờ bọn họ đi.

Lần đầu tiên ngồi loại xe từ xe gắn máy cải tạo thành xe kín mui nhỏ, Đào Y rất mới lạ. Vốn là với tính tình của cô sẽ cao hứng huoi tay múa chân, nhưng lúc này lại toét miệng cười, vốn không có sinh khí lúc đầu.

Giang Hàm nhìn dáng vẻ Đào Y không có tinh thần, nhú mi, quan tâm nói: “Đào Y, em có bị cảm nắng hay không?”

Đào Y ịu xù nhìn Giang Hàm, lắc đầu: “Em không biết. Chỉ là choáng váng đầu buồn nôn.”

Giang Hàm nhìn tiểu cô nương một thân một mình đến quân doanh rất đáng thương, lấy một bọc thuốc từ trong túi xách ra, tìm được nước hoắc hương chánh khí đưa cho cô, “Uống hai bình có thể còn dễ chịu hơn.”

Đào Y nói cảm ơn, nhận lấy thuốc, cau mày suy nghĩ, cảm thấy Giang Hàm không giống như người xấu, liền mở ra một chai, vừa hút một miệng nhỏ, lập tức a ô phun thuốc ra.

Thuốc này không khỏi quá khó uống đi? Nói vậy được cũng có mức độ này.

Giang Hàm thấy mặt Đào Y vo thành một nắm, nhìn cười không được, “Lần đầu tiên em uống thuốc này, không thể từ từ phẩm, phải một hơi rót hết, sau đó sẽ uống nước áp đi mùi vị này xuống mới được.”

Khuôn mặt Đào Y đau khổ, “Có thể không uống hay không?”

Mặc dù mới lần đầu tiên quen biết, nhưng Giang Hàm cảm thấy có duyên với Đào Y. Cô lấy một chai nước hoắc hương chánh khí từ trong túi xách ra, nói: “Không được, không uống, lát nữa chưa thấy người em muốn gặp thì đã ngắt đi.”

Đào Y đành phải nhận lệnh rót hết.

Đến bên ngoài quân khu, Giang Hàm trực tiếp đi viện người nhà bên kia, nhưng sợ tiểu cô nương Đào Y không tìm người cô muốn tìm, nên các cô cùng nhau đến cửa quân khu.

Cảnh vệ viên ngăn các cô lại, hỏi thăm các cô muốn tìm người nào.

Đào Y đã nói: “Thẩm Thạc. Tôi muốn tìm Thẩm Thạc.”

Cảnh vệ viên vừa làm theo phép muốn hỏi Thẩm Thạc là người nào đoàn nào, thì nghe Giang Hàm hỏi: “Em muốn tìm Thẩm Thạc? Chính là Tham mưu trưởng Thẩm đoàn 534?”

Đào Y ngượng ngùng nhưc đầu nói: “Em thật sự không biết anh ấy ở đoàn nào.”

Giang Hàm nhìn dáng dấp rõ ràng rất hiểu biết, nhưng cô gái hơi mơ hồ, nhìn cười không được, “Vậy em phải biết số điện thoại di động của cậu ấy đi? Nếu giờ này cậu ấy không có có việc gì, có lẽ sẽ mang điện thoại di động.” Nếu thật sự cô biết Thẩm Thạc, lúc này, cậu ta và chồng cô Hải Trường Minh đang trên đường đi tham gia sinh nhật của sư trưởng. Không có huấn luyện, điện thoại di động cũng trên người.

Đào Y giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, “Xong rồi, em quên hỏi số điện thoại di động của anh ấy.”

Giang Hàm: “...”

Đào Y cười hắc hắc: “Nhưng mà, em có hình của anh ấy.” Vừa nói, cô vội vàng lấy tấm hình đã được cô ép nhựa từ trong túi xách ra.

Giang Hàm nhìn, cười, đây không phải là Thẩm Thạc cô sao.

Thật sự là khéo.

“Chỉ biết cậu ấy.” Giang Hàm cười híp mắt.

***

Trên xe việt dã, Hải Trường Minh cười hề hề nói: “Cậu xong rồi, Thẩm Thạc, lần này sư Trương đại nhân cũng ra mặt, cậu có trốn cũng không thoát.”

Thẩm Thạc hơi giật giật khóe miệng, “Chưa chắc.”

“Chẳng lẽ cậu lại nghĩ ra chủ ý ôi thiêu rồi hả?” Hải Trường Minh hăng hái bùng bùng.

“Không có.”

“Cát.”

Đến chỗ của sư trưởng, vừa nhấn xuống chuông cửa, Diên Diễm mặc váy chiffon màu trắng đến đầu gối chạy vội ra, “Em biết là anh đã đến rồi.”

Cô trực tiếp bỏ quên Hải Trường Minh bị mời đến làm nền, bắt đầu kéo cánh tay của Thẩm Thạc, nhưng bị Thẩm Thạc nhẹ mà tự nhiên tránh được.

Diên Diễm cũng không giận, cười nói: “Ba em chờ ở bên trong từ lâu.”

Hải Trường Minh chói lọi rõ ràng bị xem nhẹ nên sờ sờ lỗ mũi, ngược lại không thêm đề ý, cùng Thẩm Thạc đi vào trong.

Nhìn thấy sư trưởng Diên Nghĩa xuống dưới lầu, đứng nghiêm kính chào theo nghi thức quân đội. Truyện được đăng tải duy nhất tại [deis%andant#@Squydon](#)

Diên Nghĩa cười hề hề kêu hai người ngồi xuống, phân phó người dọn thức ăn lên.

Lúc này Thẩm Thạc mới phát hiện, ở đây ngoài sư trưởng và Diên Diễm, cũng chỉ có hai người anh và Hải Trường Minh. Rõ ràng, sư trưởng vốn muốn khiêm tốn ăn một bữa cơm với người trong nhà, mà anh được mời đến, vì nguyên do Diên Diễm, về Hải Trường Minh, đơn thuần là mượn danh nghĩa.

Chiều man thiên quá hải (lừa dối, giấu diếm) này dùng thật là lợi loát.

Diên Nghĩa từ một tên lính quen từng bước bỏ lên, coi trọng Thẩm Thạc và Hải Trường Minh là người chân tài thực lực, hơn nữa lần này đoàn bộ diễn tập đoàn của họ vừa chiến thắng, không nhận được khen mấy câu. Khen ngợi như vậy, đề tài trực tiếp ào đến những chuyện trong bộ đội.

Mặc dù từ nhỏ Diên Diễm đã mura dầm thấm đất hiểu được không ít đề tài quân nhân, tiếc rằng cô lại học chuyên ngành y tá. Khác nghề như khác nết, nhất thời cô thật sự không chen miệng vào lọt.

Cô âm thầm kéo Diên Nghĩa cha cô ở dưới mặt bàn, muốn nhắc nhở ông nên lịch đề tài về cô.

Diên Nghĩa đang nói cao hứng, quên con gái ngồi bên cạnh, không khống chế lại âm lượng, lớn tiếng hỏi: “Làm gì?”

Vừa thấy là Diên Diễm, lúc này mới nhớ nha đầu này đã nói với ông trước, cười hắc hắc nhìn Diên Diễm bủ môi không vui, vỗ tay của cô để trấn an nhỏ, ông quay đầu ngược lưng nói với Thẩm Thạc và Hải Trường Minh: “Ha ha, tán gẫu thì quên đây không phải là sân huấn luyện. Ha ha. Đến, dùng bữa dùng bữa.”

Qua một lúc sau, Diên Nghĩa bị Diên Diễm túm người lôi kéo nhanh nói trọng tâm, mới khó khăn mở miệng nói: “Cái đó... Tiểu Thẩm, cậu có đối tượng không?”

Thẩm Thạc nuốt món ăn trong miệng xuống, nhàn nhạt quét về mặt mong đợi của Diên Diễm, nhìn Diên Nghĩa, đang muốn về mặt không giận không thờ gáp nói mình có bạn gái, điện thoại di động của anh vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Thẩm Thạc báo cáo với sư trưởng, lấy điện thoại di động ra nhìn màn ảnh.

Vừa thấy hiện thị bên trên là chị dâu Hải, mặt anh không thay đưa điện thoại di động cho Hải Trường Minh, “Tìm anh.”

Hải Trường Minh buồn bực nhận điện thoại di động nhìn là vợ mình gọi đến, cũng báo cáo, rồi chỗ nhận điện thoại: “Alo, anh không phải có đem điện thoại di động sao? Em làm sao gọi vào điện thoại di động của Thẩm Thạc?”

Giang Hàm nghi ngờ vì sao là người kia của mình nghe điện thoại, nghĩ lại thì hiểu Thẩm Thạc đoán chừng là cô gọi điện thoại cho Hải Trường Minh, lại phát hiện anh không có đem điện thoại di động hoặc điện thoại di động hết pin, nên gọi vào điện thoại di động của cậu ấy. Cô không giải thích nhiều, trực tiếp nói: “Em vốn gọi cho tiểu Thẩm, nói cho cậu ấy biết có một cô gái nhỏ đến bộ đội tìm cậu ấy.”

“Cái gì?” Vợ anh nói rõ ràng rất đơn giản, làm sao anh nghe không hiểu đây? Cái gì cô gái nhỏ tìm đến Thẩm Thạc? Chẳng lẽ Thẩm Thạc còn trêu chọc hoa đào ở bên ngoài?

Giang Hàm lười nhiều lời nói nhảm với chồng thỉnh thoảng đầu bị chap mạch của cô, trực tiếp ra lệnh: “Anh hãy nói với tiểu Thẩm, Đào Y ở cửa bộ đội chờ cậu ấy đây.”

Nghe được âm máy bận lưu loát tác cúp điện thoại, Hải Trường Minh trở lại trước bàn cơm, nói trước sư trưởng: “Bảo cáo, có tình huống phản ứng với Tham mưu trưởng Thẩm.”

Hải Trường Minh và Thẩm Thạc có quan hệ tốt, cấp bậc không sai biệt, hai người cả ngày không lớn không nhỏ cười ha ha. Lúc này ngay trước mặt sư trưởng, cũng không dây dưa toàn bộ quá mức.

Sư trưởng phê chuẩn, Hải Trường Minh dứt khoát nói trên bàn cơm: “Chị dâu cậu nói, có một cô gái nhỏ tên Đào Y chờ cậu ở cửa bộ đội đây.”

“Đào Y?!” Thẩm Thạc rõ ràng hiện ra vẻ kinh ngạc, trong kinh ngạc còn mang theo sắc mặt vui mừng mà chính anh cũng không biết.

Thấy Thẩm Thạc từ trước đến nay không lộ ra hi vọng trước mặt người không quen lại lộ ra vẻ mặt này, Hải Trường Minh suy đoán cô gái nhỏ Đào Y này khẳng định không tầm thường với Thẩm Thạc.

Điền Diễm cũng tra ra Thẩm Thạc khác thường, bĩu môi không vui quan sát anh, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Thẩm Thạc kinh ngạc qua đi, muốn anh trở về bộ đội xem nha đầu kia có đến thật hay không, nhưng lại không thể lập tức đi, lấy cái ly đồ rượu Bạch Cừu vào đây ly của mình, cầm lên, nói với Điền Nghĩa: “Sư trưởng Điền, bạn của tôi đến, không bằng tôi đi đón, cô ấy chỉ có thể đứng bên ngoài bộ đội. Cho nên, mong Sư trưởng Điền tha lỗi, tôi phải trở về đón cô ấy. Tôi tự phạt ba ly, hôm nào có cơ hội xin tội với ngài.”

Ba ly Bạch Cừu liên tiếp xuống bụng, sắc mặt Thẩm Thạc không hề thay đổi.

Điền Nghĩa lớn tiếng nói “Được”, tính để Thẩm Thạc trở về.

Điền Diễm cũng không đồng ý, nhướn mi nói: “Sinh nhật của ba em một năm chỉ có một lần...”

Điền Nghĩa nghe lời này, mới nhớ nha đầu nhà mình thích Thẩm Thạc đây, suy nghĩ cậu ta vội muốn đi gặp cô gái nhỏ khác như vậy, chỉ sợ Điền Diễm vì mình để cho Thẩm Thạc trở về thì mất cơ hội này mà oán ông. Thay vì thành toàn người khác, không bằng theo nha đầu mình đây.

Suy nghĩ một chút, Điền Nghĩa dứt khoát nói: “Cái gì, tiểu Thẩm, trở về đón cô gái nhỏ kia cũng không nóng lòng nhất thời, ở đây ăn cơm trước, rồi đi cũng không muộn.”

Thẩm Thạc sùng sốt, nhìn Sư trưởng có dáng vẻ khó xử, người lại bị Hải Trường Minh kéo, như đang nhắc nhở anh chú ý trường hợp, anh đành phải gật đầu nói được, nhưng mà tốc độ ăn cơm nhanh không ít hơn vừa rồi.

Chỉ là, vừa ăn cơm, đầu óc của anh dần dần tỉnh táo lại, mới ý thức đến một chuyện rất quan trọng...

***

Giang Hàm nói chuyện điện thoại xong thì cười nói với Đào Y: “Chị đã nói với vị kia nhà chị, anh ấy nhất định sẽ nói với Thẩm Thạc em đến đây mà.”

Đào Y cười hi hi cảm ơn Giang Hàm, hỏi: “Anh đại khái bao lâu có thể trở về?”

Giang Hàm suy nghĩ, nói: “Nhanh mà, hơn hai mươi phút là có thể trở lại. Trời nóng, nếu không đi viện người nhà ngồi trước đi.”

Đào Y vội vàng khoát tay nói: “Đã cho chị không ít phiền toái, dù sao rất nhanh, em sẽ chờ anh ấy ở dưới tầng cây đi.”

Giang Hàm đoán Đào Y muốn nhìn thấy Thẩm Thạc trước tiên, thì không miễn cưỡng nhiều, di!@\$enda@!\$nlqdon cho Đào Y lưu lại số điện thoại di động của mình, nói có chuyện có thể tìm cô, nói tạm biệt Đào Y, mình về viện trước.

Đào Y kéo hành lý đến dưới đại thụ, không quản quần áo bôi năm phân có bị dơ không, an vị ở trên cỏ, đếm con kiến chơi.

Còn hai mươi phút là có thể nhìn thấy Thẩm Thạc, thật tốt.

Chờ nhìn thấy Thẩm Thạc, cô muốn nói câu đầu tiên gì đây?

Đã nói: Hắc, nhớ em không?

Hoặc là nói: Ha ha, thấy em có cảm giác vui vẻ hay không?

Nữa hoặc là: Thẩm Thạc, em vì anh trèo non lợi suối đến đây, cảm động không? Cảm động thì anh nên đáp ứng làm người yêu của em đi?

...

Đào Y ngồi ở đó suy nghĩ kỹ nhiều câu dạo đầu, suy nghĩ kỹ nhiều cảnh tượng hai người gặp mặt, chỉ không ngờ Thẩm Thạc sẽ bị một cô gái xinh đẹp kéo cánh tay, lạnh nhạt nhìn cô, hỏi: “Sao cô lại đến đây?”

Khi Đào Y ngồi dưới gốc cây ba tiếng, hít thở không khí nóng bức quanh mình, lúc nghe giọng lạnh nhạt trầm thấp từ tính quen thuộc nói ra những lời này, cô bỗng nhiên ngẩng đầu, muốn cười lên tiếng chào hỏi, lại thấy Thẩm Thạc và cô gái thân mật kéo cánh tay Thẩm Thạc từ trên cao nhìn xuống cô.

Lần đầu tiên trong đời Đào Y, có cảm giác kém người một bậc và khổ sở.

Nhưng, cô không biểu hiện ra. Sau khi tìm cô đập mạnh và loạn nhịp ngắn ngủi, đứng lên, phúi cây cỏ trên móng, vẫn cười hi hi nhìn Thẩm Thạc như cũ, nói: “Hi.”

Hi cái gì đây? Tất cả nghĩ tốt cũng chỉ có thể dùng một chữ này để thay thế, vì cô không biết cô gái bên cạnh anh có phải là bạn gái mới của anh hay không, nếu thật sự như vậy, cô chỉ có thể đơn giản lên tiếng chào hỏi, bóp chết lòng ái mộ với anh ở giai đoạn khởi bước.

Thẩm Thạc lạnh lùng nhìn Đào Y, trong con ngươi chưa bao giờ lạnh như băng và hờ hững.

Anh nói: “Ở đây không thích hợp để cô đến, cô trở về đi thôi.”

Đào Y không có nhận lời của anh, nâng cằm, hỏi Thẩm Thạc: “Không giới thiệu sao?”

Thẩm Thạc nhìn Điền Điền bên cạnh, hơi cau mày, suy nghĩ, không lên tiếng.

Điền Điền mỉm cười tự giới thiệu mình: “Xin chào, tôi là Điền Điền, là a Thạc... bạn có quan hệ đặc biệt.”

Cô không biết người trước mắt gọi Đào Y có phải bạn gái của Thẩm Thạc hay không, nhưng mặc kệ có phải hay không, đều là tình địch của cô. Đối với tình địch, bất kể dùng phương pháp gì, cô đều phải thanh trừ hết.

Đào Y sững sờ nhìn Điền Điền, lại nhìn Thẩm Thạc, cô chấp hỏi: “Thẩm Thạc, cô ta là gì của anh?” Có bạn quan hệ đặc biệt không khỏi vô cùng mơ hồ mập mờ, cô... Không hiểu.

Thẩm Thạc nhìn chằm chằm Điền Điền vẫn cười như cũ, chỉ là trong con ngươi mắt ánh sáng của Đào Y, môi giật giật, dần lòng nói: “Chính là như cô nghĩ.”

“Nhưng trong lòng em không muốn nghĩ điều gì, em muốn chính miệng anh nói với em.” Đào Y nhìn ánh mắt Thẩm Thạc, giống như muốn thấy trong lòng của anh.

Thẩm Thạc tránh ánh mắt của Đào Y, hơi rũ mắt, nói: “Cô ấy là bạn gái mới của tôi.”

Bạn gái mới... Thì ra chỉ vài ngày như vậy cô đã bỏ lỡ cơ hội.

Đào Y cười càng rực rỡ, cô nhìn thẳng Thẩm Thạc, thoải mái nói: “Chúc mừng.”

Sau đó, cô cười hi hi bổ sung: “Tôi đến đây, chỉ là muốn nhìn bộ đội có hình dạng thế nào, không có ý gì khác. Ha ha. Cái kia, tôi đi đây. Không cần tiễn.”

Nói xong, cô kéo rương hành lý nhỏ, rời khỏi quân khu.

Cô thật sự là mất mặt. Không biết rõ tình huống, đã ngàn dặm xa xôi đuổi đến.

Thẩm Thạc bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn bóng lưng cô đơn của Đào Y càng lúc càng xa, hai quả đấm càng nắm càng chặt, trong lòng đã lâu không có trái qua chua xót đau đớn.

Anh rất muốn lớn tiếng gọi Đào Y lại, nhưng, gọi lại sau đó có thể làm gì đây? Anh không thể cho cô cái gì, không thể cho cô bạn trai bình thường, không thể bồi bên cạnh cô, lúc cô gặp phải nguy hiểm cũng không thể chạy đến cứu cô trước tiên..

Nếu cái gì cũng không thể cho cô, không bằng đang lúc chưa bắt đầu thì ngăn chặn.

Thẩm Thạc nhìn bóng lưng của Đào Y thật lâu, đến khi Điền Điền bên cạnh không chịu nổi.

Cô kéo cánh tay của anh, nửa làm nũng nửa oán giận nói: “Này, anh đồng ý em đuổi người phụ nữ kia đi, bằng lòng suy tính hẹn hò với em.”

Thẩm Thạc rút cánh tay từ trong tay của cô ra, lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, tôi suy xét kết quả, chúng ta không thích hợp.”

Anh dứt khoát xoay người, bước chân nặng nề bước về nơi đóng quân.

Điền Điền hừ một tiếng, nhìn Thẩm Thạc, lại nhìn Đào Y càng chạy càng xa, nghĩ thầm dù sao đã giải quyết tình địch mạnh nhất, cô có thể từ từ hao tổn với Thẩm Thạc, không tin cô con gái sư trưởng lại không khiến anh động tâm.

Không biết đi bao lâu, đầu óc Đào Y choáng váng mơ hồ, ngực vô cùng ngột ngạt, trong dạ dày lại khó chịu, trong lỗ tai dần dần xuất hiện tiếng gầm rú chói tai.

Cô cảm giác mình hơi buồn cười, nên không biết rõ Thẩm Thạc có kết giao bạn gái mới hay không đã thí diên thí diên đuổi theo đến đây.

Này xem cũng tốt, mặt trong mặt ngoài mặt toàn bộ.

Này cũng chưa tính, cô thiếu chút đã làm Tiểu tam.

Đào Y đi mệt, nhìn trái phải, không thấy đại thụ nào có thể tránh nóng.

Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên bầu trời, lúc cúi đầu, trong đầu nhanh chóng hô, trước mắt tối sầm, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

***

Chiều hôm đó Hải Trường Minh không có nhiệm vụ huấn luyện gì, trực tiếp trở về nhà trong viện. TRuyện được đăng tải duy nhất tại [đi!@Senda@!\\$nlqdon](#)

Nhìn thấy Giang Hàm, anh không nhận được lác đầu, “Em nói tiểu tử Thẩm Thạc có kỳ quái không, rõ ràng trước đó còn tránh thiên kim của sư trưởng, ăn bữa cơm, đã trở quê.”

Giang Hàm đưa cho anh khăn lông ướt, “Nói thế nào?”

Hải Trường Minh lau mồ hôi, lầu bầu nói: “Tiểu tử thúi kia dẫn thiên kim của sư trưởng đi gặp Đào Y mà em nói đó. Đúng rồi, em biết cô gái nhỏ kia có quan hệ thế nào với Thẩm Thạc?”

Giang Hàm cau mày, lác đầu, suy nghĩ, hỏi: “Nói cách khác, Thẩm Thạc không tính để Đào Y ở lại đây?”

“Cũng không phải.” Giang Hàm cầm khối dưa hấu gặm xột xoạt, “Nhìn dáng vẻ của cậu ta chính là đi đuổi Đào Y đi. Ai, công lực ngăn cản hoa đào của tiểu tử này lại lên một tầng... Ai? Em đi đâu vậy?”

Giang Hàm cảm chia khóa xe việt dã, phát tay nói: “Không được, em phải đi tìm tìm Đào Y, ngày nóng như vậy, xe đi thành phố N cách đây còn có hai mươi phút lộ trình, một cô gái nhỏ như cô ấy đi bộ dưới mặt trời như vậy làm sao chịu được.”

Hải Trường Minh lau miệng, lập tức đuổi theo bước chân của vợ đại nhân, “'Thủ trưởng' chờ anh một chút, anh cũng đi, anh cũng đi.”

Khi vợ chồng Giang Hàm và Hải Trường Minh tìm được Đào Y, Đào Y đã nằm dưới mặt trời hơn mười phút.

Sắc mặt cô kém, đôi môi trắng bệch, chau mày, không còn sinh khí.

Hai người sợ hết hồn, vội càng ôm Đào Y vào trong xe, vội vã chạy đến bệnh viện quân khu.

Hải Trường Minh lái xe, Giang Hàm ngồi phía sau, ôm Đào Y nửa nằm ở chỗ ngồi, bấm nhân trung của cô trước, dùng khăn lông ướt xoa xoa mặt của cô, tay và cánh tay, lại dứt cho Đào Y uống ít nước, xử lý những việc đơn giản, cô trực tiếp bấm điện thoại của Thẩm Thạc: “Alo, tiểu Thẩm, Đào Y bị cảm nắng thế xui.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Thẩm Thạc vội vã chạy đến bệnh viện, chỉ thấy Đào Y nằm trên giường.

Sắc mặt cô kém, đôi môi trắng bệch, trán không ngừng chảy mồ hôi ra ngoài, trên cổ tay treo kim tiêm, có một loại Lâm Đại Ngọc xinh đẹp bệnh hoạn.

Biết cô mấy ngày nay, đến bây giờ cô đều vui vẻ sức sống bừng bừng, đây là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ cô suy yếu như vậy, giống như búp bê gấu bông, không còn sinh khí.

Tâm Thẩm Thạc trong phút chốc đau nhói, giống như bị con kiến gặm nuốt, bị ong mật chích, bị sợi dây của búp bê gỗ siết.

Anh bắt đầu hối hận, không, đã hối hận từ lâu, từ khoảnh khắc nhận được điện thoại của Giang Hàm, anh đã bắt đầu hối hận.

Anh hối hận mình vì khiến Đào Y không kể cận anh nữa, nên dùng người phụ nữ khác đến kích thích cô.

Anh cho là cô rất kiên cường, cho là cô không nghiễm tức với mình, có thể nhanh chóng tiếp nhận thực tế, sau đó cách xa anh.

Nhưng mà, anh lại xem nhẹ từ thành phố N đến đây đường xá xóc nảy, xem nhẹ hôm nay thời tiết nóng bức, cô khổ cực đến nhưng vẫn đợi dưới nhiệt độ lâu như vậy, rất có thể sẽ mất nước bị cảm nắng.

Anh nên đưa cô vào nhà khách bộ đội trước, đợi sau khi cô mát mẻ, hãy nói những lời đó, hoặc là, anh vốn không cần nói.

Giang Hàm mức nước trở lại, thấy Thẩm Thạc đứng ở mép giường lẳng lặng nhìn Đào Y. Bình tĩnh trên mặt anh không che giấu được đau lòng và do dự, chân mày nhíu lại, làm như đang suy tư chuyện quan trọng gì.

Giang Hàm nghe Hải Trường Minh nói, lúc Thẩm Thạc vừa vào bộ đội đã từng có một người bạn gái. Thẩm Thạc rất thích cô gái kia, từng nói với Hải Trường Minh, anh muốn lấy cô gái kia làm vợ. Nhưng không biết vì sao, sau một lần quân diễn, Thẩm Thạc không đề cập đến cô ta nữa. Nghe nói, cô gái kia tự sát. Mà từ đó về sau, Thẩm Thạc không còn nhìn thẳng bất kỳ một cô gái nào, ngoài người trước mắt này.

Không sai, Giang Hàm có thể nhìn ra được, Thẩm Thạc có tình cảm không tầm thường với Đào Y. Cô biết Thẩm Thạc nhiều năm như vậy, là lần đầu tiên, nhìn thấy cậu ta dùng vẻ mặt thương tiếc mà khó xử như vậy nhìn một cô gái.

Giang Hàm lặng lẽ đặt bình nước một bên, im lặng không lên tiếng rời khỏi phòng bệnh.

Khi Đào Y... tỉnh lại đã là buổi tối.

Cô mở mắt quan sát màu trắng xa lạ, hơi hoảng hốt, không biết được đêm nay là đêm nào, cô đang ở đâu. Toàn thân cô mềm nhũn, không có tí khí lực nào, giống như nằm đó chạy tám trăm mét, vì đạt mục tiêu, ở một giây sau cùng ra sức chạy đến điểm cuối, sau đó cúi thân thể nôn ói, ói xong cơ thể trong tình trạng kiệt sức khiến người ta sụp đổ.

Cô thử giật giật cơ thể, muốn ngồi dậy, nhưng hơi phí công, chỉ có thể đổi vị trí để cho mình nằm thoải mái hơn.

Cô suy nghĩ, bất kể mình ở chỗ nào, dù sao cũng phải tìm người đến hỏi.

Vừa định há miệng kêu người, thì nghe âm thanh cửa phòng bị mở ra lại đóng, tiếp theo là một chuỗi tiếng bước chân trầm ổn, nhẹ nhàng có lực độ.

Tiếng bước chân rất nhanh đã đến bên giường của cô, Đào Y vẫn nhìn phía trên, dĩ nhiên là thấy diện mạo của người đến —— tuần mỹ mà cương nghị —— Thẩm Thạc.

Trí nhớ trước khi té xỉu thoáng chốc quay lại, nghĩ đến Thẩm Thạc đã có bạn gái, cô nhìn xuống trái tim chưa xốt và ái mộ với anh, khách khí kéo khóe miệng, giống như nhìn bất kỳ một người không quen thuộc nào như vậy, nói: “Cảm ơn anh đã cứu tôi.” Cô đã đại khái hiểu, cô bị cảm nắng té xỉu.

Thẩm Thạc nghe cô khách sáo và xa cách, trái tim căng thẳng, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Là vợ chồng Giang Hàm cứu cô, không phải là tôi.”

Anh lại chần chờ, lại không nhịn được hỏi: “Khá hơn chút nào không?”

“Ừ, chỉ bị cảm nắng nho nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại.” Đào Y cười nhạt, biết là người khác cứu cô, mà không phải anh, cô hơi thất vọng. Thì ra, trong lòng vẫn đang mong đợi anh có thể đuổi theo cô, còn đang mong đợi...

Nhưng mong đợi có lợi ích gì đâu? Người đàn ông này vốn không cần cô, cho dù cô ngã, anh cũng không cần cô.

Đào Y tự giễu kéo khóe môi, sau đó làm như nghĩ đến điều gì, hỏi: “Tôi còn ở quân khu sao?”

Thẩm Thạc gật đầu, die@3ndle\$@quy@#don không xem thường cô vừa hơi cong môi châm chọc.

Đào Y ngượng ngùng cười nói: “Khiến anh phiền toái, ngày mai tôi có thể rời khỏi đây.”

Thẩm Thạc giật môi, vốn muốn nói, không cần gấp gáp như vậy, lại ngoan độc nhẫn tâm, không nói ra. Chỉ nói: “Ừ.”

Anh lấy thức ăn vừa đi xuống mua ra, lấy ra một đĩa một đĩa, đặt trên bàn nhỏ vừa chống lên trên giường, “Ăn chút gì đi.”

Đào Y vừa ngửi mùi thơm của thức ăn, bụng lập tức không chịu thua kém kêu lên ừng ực.

Cô lúng túng cười cười khi Thẩm Thạc quay đầu lại nhìn cô, nói: “Xin lỗi, hôm nay tôi chỉ ăn bữa sáng.”

Thẩm Thạc ngừng tay, thịt trên đầu quả tim bị xé hung bạo.

Thức ăn bày xong, Đào Y lại thử dùng cùi chỏ chống cơ thể lên, lúc này hơi sức dường như khôi phục, cô gắng gượng để mình ngồi dậy.

Nhận lấy chiếc đĩa, Đào Y trực tiếp xem nhẹ Thẩm Thạc, bắt đầu ăn ngon nga ngon nghiền.

Trước kia, cô chưa từng có ba bữa không đúng giờ như vậy. Cho dù là lúc đại học buổi sáng lười biếng ngủ nướng với mấy bạn cùng phòng, bạn cùng phòng Lục Tiểu chịu khó nhất cũng sẽ giúp các cô mua cơm, quát các cô đến ăn cơm.

Đến quân doanh tìm Thẩm Thạc trước, cô vốn tưởng rằng mặc kệ tốt xấu, buổi trưa sẽ ăn được một bữa cơm, vì giảm bớt gánh nặng, không có mang đồ ăn gì. Ai mà nghĩ...

Thôi, chuyện đã qua đều đã qua, dù sao Thẩm Thạc chưa cho cô cam kết gì, đến bây giờ đều là cô tự mình đa tình. Cho nên, cô không có lý do gì oán hận anh. Còn nữa, dù sao anh cũng chú ba của Thẩm Dục và Lục Tiểu, sau này mặc dù gặp mặt không nhiều, nhưng không có nghĩa là sẽ không gặp mặt, bọn họ vẫn hòa hòa khí khí là tốt. Huống chi, chỉ là một lần thất tình mà thôi, không có gì đáng ngại. Sau khi trở về, đi quán bar uống rượu một lần, nhớ lại đoạn tình yêu ngắn ngủi say đắm này, cũng có thể đến đây từ bỏ thôi?

Đào Y vừa nghĩ đến tâm sự như vậy, vừa ăn cơm, vốn không quản Thẩm Thạc ngồi bên cạnh im lặng không lên tiếng.

Chờ cô ăn uống no đủ, tinh thần khôi phục hơn, tư tưởng rộng rãi không ít, tâm tình đã khá nhiều.

Cô để chén đĩa xuống, nói tiếng cảm ơn với Thẩm Thạc, cũng không có gì có thể nói.

Thẩm Thạc muốn thu dọn chén đĩa, Đào Y từ từ trượt xuống giường, muốn giúp đỡ dọn dẹp, Thẩm Thạc lay chuyển được cô, chỉ đành phải để cô giúp một tay.

Nhìn Đào Y giống như trước cái gì cũng không phát sinh, vẫn thật vui vẻ như cũ, Thẩm Thạc không biết là yên tâm, hay là toát ra cảm giác kỳ quái không thoải mái.

Thật ra thì, Đào Y không phải giống lúc trước không phát sinh chuyện gì, chỉ là cô hơi mạnh mẽ, té xỉu một lần, nghĩ thông suốt một chút. Huống chi, cô tính trở về thành phố N mua say, để chuyện này triệt để qua đi.

Chén đĩa đã thu dọn xong, Thẩm Thạc không biết tán gẫu tiếp cái gì với Đào Y, nên thu dọn trở về doanh trại.

Đào Y nhàm chán, vút đến bên cửa sổ, núp phía sau rèm cửa sổ, nhìn người đàn ông đi ra khỏi bệnh viện, đưa mắt nhìn anh, mãi đến khi bóng dáng của anh hoàn toàn biến mất trong bóng đêm.

Con người Đào Y dần dần hiện ra sương mù, ban đêm không tiếng động càng tích tụ càng nhiều, đến khi ánh mắt không đủ không gian chứa lớn hơn, lúc này mới yên lặng hợp thành hai dòng suối nhỏ, chảy xuống gò má.

Hôm sau, lúc chuẩn bị xuất phát, Giang Hàm đến tiễn cô.

Mặc dù biết mới hai ngày, nhưng Đào Y lại cảm giác giống như biết Giang Hàm thật nhiều năm, đặc biệt quen thuộc với cô ấy.

Cô kéo cánh tay của cô ấy, cười hi hi nói với cô ấy: “Chị Giang Hàm, sau này có rảnh rồi đến thành phố N tìm em chơi nha, em lo ăn lo ở còn lo chơi nữa.”

Giang Hàm cũng rất thích Đào Y, cười lại nói: “Tốt. Nhất định.”

Hai người lại hàn huyên một lát, vừa tán gẫu, ánh mắt Đào Y vừa chuyển loạn xung quanh, giống như đang tìm đồ gì. Giang Hàm tự nhiên rõ ràng cô đang tìm gì, cũng không nói vào, chỉ là mỉm cười nói chuyện phiếm với cô.

Thấy Giang Hàm muốn đưa cô đến xe việt dã, Đào Y mới lưu luyến không rời theo sát Giang Hàm tạm biệt, cẩn thận mỗi bước đi, chậm chậm đi về phía xe.

Vừa mở cửa xe ghế trước ra, thấy gò má tái xé, Đào Y ngây ngẩn cả người, “Thẩm Thạc?”

Thẩm Thạc xoay đầu lại, nhân nhợt nói: “Lên xe.”

Đào Y vốn vì Thẩm Thạc không đến tiễn cô mà thất vọng, lúc này thấy anh muốn đưa cô ra xe mà không được tự nhiên. Anh đưa cô đi, là có ý gì?

Thẩm Thạc thấy Đào Y cộc gổ đứng ở đó bất động, lại kiên nhẫn nói: “Lên xe, nơi này không thể dừng xe quá lâu.”

Đào Y mới phản ứng được, xách rương hành lý nhỏ đi lên. TRuyện được đăng tải duy nhất tại [die@3ndle\\$@quy@#don](#)

Thẩm Thạc thấy trên tay cô còn cầm rương hành lý, đã đi xuống xe, đi vòng qua bên cô, để nhò, nhắc cái rương, bỏ nó vào trong cốp sau.

Cuối cùng, anh còn nghi ngờ hỏi: “Cô mang theo hành lý làm gì? Mới từ thành phố B đến đây?”

Đào Y cười chối lợi, xem như ngầm thừa nhận, trong lòng lại lặng lẽ đáp: Thật ra, tôi vốn tính ở quân doanh trường kỳ tác chiến, nhất cô tác khí bất anh lại, đến khi nhậm chức không đi không được sẽ rời đi.

Chỉ là, ý nghĩ này sao có thể nói ra khỏi miệng đây? Bất quá một ngày mà thôi, giữa bọn họ đã không thể nào.

Cả đoạn đường không nói chuyện.

Đào Y luôn luôn âm ỉ đột nhiên không thích nói chuyện, mới đầu khiến Thẩm Thạc không thích ứng, nhưng anh nghĩ có lẽ Đào Y vì bị nguyên nhân cảm nắng nên cơ thể còn không thoải mái, cũng từ từ buông được.

Xe vẫn đưa Đào Y đến nhà trọ Lục Tiểu và Thẩm Dục ở tạm, Đào Y xuống xe ở cửa tiểu khu, nói cảm ơn với Thẩm Thạc, không nói để anh vào trong

nhà ngòi, đã tạm biệt rồi khỏi rồi.

Thẩm Thạc thật sâu nhìn bóng lưng của cô biến mất ở cửa tiểu khu, mới lấy ô-tô rời khỏi, đi đến biệt thự của anh ở thành phố N.

Biệt thự là hai nhà Thẩm Chiêu và Thẩm Lịch chung vốn đưa cho anh, ban đầu mua coi như tiện nghi, nói là cho anh cưới vợ dùng. Khi đó, anh thật sự suy nghĩ làm tân phòng ở biệt thự nhỏ kia, chỉ tiếc cảnh còn người mất, hôn sự không giải quyết được gì.

Đào Y vừa đến nhà trọ, vọt vào tắm rửa, sấy tóc khô, ném mình lên trên giường.

Cô nhìn trần nhà màu trắng, trong đầu bay ra bóng dáng của Thẩm Thạc, dùng sức lắc đầu, lấy gối đầu mềm mại cuộn mình bên dưới.

Đào Y a Đào Y, ta phải có tiền đồ, quên Thẩm Thạc, phấn chấn lại lần nữa.

Ta không phải là không ai muốn, chờ chỉnh lý lại tốt tâm tình, vẫn là quả đào ngon, tươi mới nộn, không tin sẽ không người trân quý đến hái.

Đào Y lại ám hiệu trong lòng với mình làm một lần nữa, tính ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối đi quán bar mua say, hoàn toàn SAY GOODBYE với Thẩm Thạc.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nói là đi quán bar mua say, Đào Y thật sự không có kinh nghiệm.

Mặc dù điều kiện gia đình của cô rất tốt, từ nhỏ cô được ngấm mình trong hủ mật lớn lên, lại có chút tính tình, nhưng vẫn luôn là cô gái ngoan ngoãn trong lòng bàn tay của Đào ba Đào mẹ, không làm sao phản nghịch.

Loại quầy bar này không phải là không đi qua, nhưng chỉ đi một lần.

Chính là lúc đại học năm nhất, có một buổi tối kí túc xá các cô nằm thảo luận, không biết người nào kéo đến đề tài quán bar.

Diệp Lạc đặc biệt mơ hồ ăn ngay nói thật, thêm đáng về khao khát —— mình chưa từng đi quán bar đây.

Đào Y ngượng ngùng nói mình cũng chưa đi qua, rất khinh thường nói, cắt, chỗ kia có gì chơi vui, đèn rượu xanh biếc, ngồn ngộn.

Lục Tiểu ngân cao đầu nghiêm túc nghe, híp mắt cười —— mình cũng chưa đi qua đây. Nghe nói, đồ rất đắt tiền.

Duy nhất chỉ có Lâm Lâm từng đi quán bar thì khẽ mỉm cười, mắt câu hồn lưu quang chuyển động, dien@!\$dan!@!lequy!\$#2don vậy ngày mai chúng ta sẽ đi xem thử.

Kết quả hôm sau ba người đến đó, tìm chỗ ngồi xuống, waiter lấy rượu lễ làm cho các cô thử.

Lục Tiểu chỉ nhìn chăm chú, đưa hóa đơn cho các cô, nói, quá mắc, mình không uống.

Diệp Lạc thấy một loại thức uống đủ mọi màu sắc, chấm đầu ngón tay phía trên, còn chưa nói muốn uống, Lâm Lâm đã nói, tiểu hài tử gia gia vẫn là uống nước chanh đi, màu sắc tươi không thích hợp các người. Rõ ràng cùng lứa, khẩu khí kia, lại giống như cô ấy lớn hơn các cô nhiều.

Sau đó, Lâm Lâm làm chủ cho mỗi người uống ly nước chanh, từng người liền ngoan ngoãn ngấm ổng hút để hút đồ uống không hề có độ cồn ngồi trong góc nhìn người khác nhảy trong sàn nhảy.

Lúc này, Đào Y mặc một cái váy màu đen dài rộng, trên mặt trang điểm dày, đứng trước mặt quán bar “Ám”, nhìn bảng hiệu bằng gỗ, mơ hồ nghe được tiếng người ồn ào bên trong, thật có loại kích động muốn quay đầu về nhà.

Không được, Đào Y, cô không thể sợ như vậy. Ta phải lấy ra khí phách anh hùng hào kiệt, nhất cổ tác khí vọt vào, chứng minh với thế giới cô đã là người lớn.

Đào Y âm thầm khuyến khích mình, tay phải vô ý thức nắm quyền, ra dấu tay cố gắng lên, sau đó hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang xông vào.

Trong quán rượu người quả nhiên rất nhiều, Đào Y tránh người đi tới đi lui, trực tiếp xông về quầy bar, chọn chỗ ngồi coi như khiêm tốn, khí phách nói với người phục vụ: “Cho một chai rượu, đắt tiền nhất.”

Cô không biết loại rượu có vẻ dễ dàng say lòng người, nên muốn đắt tiền nhất, phải là tốt nhất đi.

Về phần Bạch Cữu... Khi còn bé cô len lén hưởng qua miệng nho nhỏ, được rồi, thật ra thì liếm qua một chút như vậy, lại cay lại chát, thật khó uống.

Người phục vụ soái ca nghe lời của cô, không nhận được: “Phốc. Tiểu thư, cô xác định muốn một chai rượu?”

“Xác định.” Đào Y nặng nề gật đầu, giống như sợ mình hối hận.

Người phục vụ thoáng liếc mắt đánh giá Đào Y, mỉm cười lấy cho cô một ly đồ uống, đưa chocô, “Không say rượu cũng không cần làm bộ đáng như sẽ uống, ly nước cây sô xem như tôi mời.”

Ngay cả một người phục vụ gặp mặt lần đầu cũng khinh bỉ cô? Chẳng lẽ trên mặt cô viết mấy chữ to sẽ không uống rượu?

Đào Y chống quai hàm, lại nhanh chóng bóp xuống, nhưong mày đáng vẽ ngang ngược đẩy nước cây sô trước mặt người phục vụ, “Tôi đã trưởng thành, tôi không uống nước trái cây, muốn uống rượu.”

Người phục vụ liếc cô, bắt đầu đi lấy đồ, lấy cho cô hai ly rượu nhỏ.

Đào Y ngó hai ly rượu nhỏ mà buồn bực, uất ức, “Anh đang khinh bỉ tôi ư?” Thật là quả quả không hề che giấu khinh bỉ..

Người phục vụ cười nhạt nói: “Cô uống xuống 12 ly rượu nhỏ trước, tôi sẽ đổi ly lớn cho cô.”

Đào Y cầm một ly rượu lên, giọng nho nhỏ lắm bầm, “Chưa từng thấy người phục vụ đẩy buôn bán ra bên ngoài.”

Sau đó, nhấp nhẹ một ngụm rượu —— chắc ~ thật là khó uống trước sau như một. Khó quá xá, chát quá xá, thật không biết tại sao có nhiều người thích uống rượu như vậy.

Nhưng mà, uống không ngon, cô cũng muốn uống.

Dù sao trong hôn lễ của Lục Tiểu cũng uống không ít, lúc này uống rượu lại có ý nghĩa đặc thù, cô chắc chắn khẳng định với xác định sẽ uống sạch rượu, mà không say không về.

Thấy người phẩm rượu, uống rượu tiêu buồn, nhằm chán đến uống rượu vân vân, chỉ là chưa từng thấy loại ngoài miệng lý tưởng hào hùng, trên thực tế uống rượu vào lại coi rượu như độc được xuyên thủng ruột, che mặt vận vẹo chuốc xuống.

Người phục vụ là Trì Tây chủ quán bar vận lông mày nhìn Đào Y vừa oán trách rượu khó uống, vừa quát lên điên cuồng loạn quán, ánh mắt ôn hòa, bắt đầu đi lấy đồ.

Đào Y uống hết hai ly rượu, lại nói người phục vụ muốn mười ly, thở hổn hển thở hổn hển liều mạng uống. Lúc uống được ly thứ mười, đầu óc của cô hơi chóng mặt.

Đừng xem Đào Y “Mượn rượu giải sầu”, lúc nhân gia uống rượu vẫn nghĩ đến vấn đề thái độ của mình đối đãi với Thẩm Thạc.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy Thẩm Thạc rõ ràng là ngày đó hôn lễ Lục Tiểu, Thẩm Thạc đi sân bay đón máy bay, khi đó cô chỉ cảm thấy anh rất tuần tú, sau đó cũng không sao.

Khi anh tỉnh lại trên giường, đã cảm thấy người đàn ông này thật đáng ghét a thật đáng ghét, sẽ không nói lời hay, cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc dụ dỗ con gái vui vẻ.

Người nói, làm sao leo Trường Thành một lần, cô đã rơi vào tay giặc đây?

Rất cuộc làm sao rơi vào tay giặc... Ách, Đào Y thật sự không rõ ràng.

Đều nói trò chơi tình yêu này quá biến thái, lúc không giải thích được, cũng không lên tiếng chào hỏi; có lúc, anh hỏi cô thích anh cái gì, cô sẽ trừng mắt to xem xét anh vờ ngớ ngẩn, sau đó lắc đầu nói, thật không biết; chờ tình yêu đi... Ừ, đi thì đi đi. Không có tình yêu người vẫn sống, không đáng chết đi sống lại.

Đào Y chợt hiểu, gật đầu, lấy điện thoại di động ra nhìn tên đầu tiên trên danh bạ “A Thạc mặt than”, không ngừng cười khúc khích trạc trạc trạc, còn hắc hắc bật cười: “Anh không yêu thích tôi, vậy tôi cũng không yêu thích anh.”

“Alo?” Điện thoại di động đột nhiên lên tiếng, Đào Y kỳ quái nhìn chằm chằm điện thoại di động, nghĩ thầm, hắc, chuyện lạ hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều, điện thoại di động của cô có thể nói rồi.

Đào Y dè dặt dùng đầu ngón tay dăm dăm điện thoại di động, “Alo, alo, anh còn sống sao?”

“Alo? Nói chuyện. Cô ở đâu? Tại sao âm ỉ như vậy?”

Đào Y ghé đầu, miệng đung đung bên kia điện thoại di động, “Tôi cho anh biết một bí mật, tôi thất tình.”

“...”

“Hắc hắc, “Đào Y cười cười, sau đó bủn môi mắt mấp, “Tôi thích người không thích tôi, còn tìm một người bạn gái, anh nói, tôi bị thống không?”

“Cô ở đâu?”

“Tôi ở quán bar...” Đào Y cười ngây ngô, “Anh cũng ở đây mà, chẳng lẽ anh không biết quán bar có dạng gì? Không quan hệ, tôi để cho anh nhìn thật tốt.”

Vừa nói, cô cầm điện thoại di động lên, cánh tay dài vung lên, chậm rãi vòng nửa vòng. Đi vòng qua sau lưng, không cầm chắc, “Ba” điện thoại di động rơi xuống đất rồi.

Đào Y nhìn tay rỗng tuếch, hơi sững sốt, chu mỏ, chậm rãi từ trên ghế chân cao trượt xuống, nhặt điện thoại di động lên, trái ấn phải ấn, điện thoại di động không sáng.

Đào Y thương tâm, “Ồ ô, điện thoại di động này làm sao vậy? Máy làm sao vậy, làm sao? Máy chết sao?”

“Phốc!”

“Phốc!”

Người phục vụ Trì Tây nhìn náo nhiệt liếc mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi vừa đi đến quầy bar, cười cười với anh ta, người nọ cũng nhếch miệng lễ phép cười với anh.

Hạ Nhĩ thật không ngờ, mình nhầm chân đến quầy rượu ngồi còn có thể gặp được người trước đó còn đang suy nghĩ.

Đều nói người Trung Quốc không đổi lại nhớ nhung, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến. Nhưng anh chỉ suy nghĩ một người như thế trong đầu, cô có thể sau một khắc xuất hiện trước mặt mình. Đây có phải nói rõ hay không, trời cao đối hậu đãi với anh, để chuyện anh nghĩ thành thật đây?

Hạ Nhĩ đi đến trước mặt Đào Y, ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu Đào Y, cười nói: “Tôi nói tiểu nhị, cô ở đây diễn kịch gì đây?” Truyện được đăng tải duy nhất tại [dien@sdan!@lequy!\\$#2don](#)

Đào Y ôm điện thoại di động, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đau thương lên. Cô chớp mắt mờ mờ ảo ảo, miệng tap ba tap ba với người tuần mỳ tà khí trước mặt, “Anh có đáng đáp thật là đẹp trai. Nhưng mà, làm sao nhìn quen mắt, giống Hạ lưu nhị hóa đáng ghét như vậy đây.”

Hạ Nhĩ cười sâu hơn, khoe miệng nhếch lên độ cung cang tà tử, anh chậm rãi lấy ngón trỏ nâng cằm của cô, nói: “Hạ lưu nhị hóa? Bản lãnh đặt biệt danh của cô cũng tăng lên một cấp bậc.”

Đào Y không rõ cho nên nhìn anh, lắc đầu, “Tôi nói với anh, tôi thất tình.”

Nụ cười của Hạ Nhĩ cứng đờ, “Thất tình? Cô có người thích? Sau đó cô đến mua say?”

Đào Y không biết giờ phút này mình đã bước chân vào khu vực Lôi Hỏa của người khác, thương tâm gật đầu, “Đúng, tôi thích anh ta, tôi còn chạy đến quân đội tìm anh ta, nhưng mà, anh ta không thích tôi. Ồ ô... Anh ta không thích tôi.”

Khuôn mặt tươi cười của Hạ Nhĩ đã hoàn toàn biến mất, nhìn Đào Y trước mặt vì người khác mà thương tâm khổ sở, không uống rượu còn đến quán bar uống rượu mạnh, trong lòng chợt phát ra hỏa khí.

Những năm này anh không ở trong nước, cô lại dám thích người đàn ông khác, còn vì người đàn ông kia chạy đến loại quán bar có hệ số nguy hiểm đặc biệt cao với phụ nữ.

Anh nên làm sao trừng phạt cô đây? Trừng phạt cô thích người khác, trừng phạt cô không quan tâm mình...

Anh một tay kéo cô vào trong ngực, chế trụ ót của cô, cúi đầu hôn xuống thật sâu.

Nụ hôn này bá đạo mà dồn dập, mười phần ý vị trừng phạt, giống như muốn nuốt cả cô vào, mang theo tư thế hùng hổ.

Đào Y đầu óc choáng váng, vốn không biết mình đang bị thẳng cha cô chán ghét từ nhỏ xâm phạm trước mặt mọi người, chỉ là ngốc hồ hồ mặc cho Hạ Nhĩ làm, mặc cho không khí trong cơ thể từ từ hút ra.

Môi Đào Y rất mềm rất quyến rũ, với mùi rượu nhàn nhạt, khiến Hạ Nhĩ muốn ngừng mà không được.

Anh trần trọc giầy xéo, hôn thật lâu, đến khi cảm giác cơ thể trong ngực từ từ mềm xuống, phát hiện tên ngu ngốc này không có lấy hơi lúc đang hôn, anh mới lưu luyến rời khỏi môi của cô, nhìn đôi mắt cô mờ to say mê, ngu hề hề nhìn anh, hạ thân anh căng thẳng, không nhịn được muốn làm cô ngay tại chỗ.

** chợt nổi lên, anh quyết định đưa cô trở về biệt thự của mình, sau đó gạo sống nấu thành cơm chín.

Muốn làm thì làm

Hạ Nhĩ ôm lấy Đào Y, trả hết tiền bo của Đào Y, đang muốn bước nhanh ra xe bên ngoài quán bar, thì bị người phục vụ Trì Tây gọi lại: “Tiên sinh, xấu hổ, anh biết cô ấy?”

Hạ Nhĩ quay đầu lại quan sát Trì Tây, sóng mắt chỉ khẽ động, biết anh ta có lòng tốt sợ Đào Y gặp chuyện không may.

Hạ Nhĩ cười cười, “Chúng tôi là thanh mai trúc mã. Đây là danh thiếp của tôi,” anh một tay móc tấm danh thiếp đưa cho Trì Tây, “Nha đầu này không để người khác yên tâm, tôi phải trở về trừng trị cô ấy.”

Trì Tây quan sát qua lại giữa Hạ Nhĩ và Đào Y mấy lần, nghĩ đến chuyện vừa phát sinh giữa hai người, mơ hồ cảm thấy bọn họ xác nhận quen biết, thì không xen vào việc của người khác nữa, nói với tiếng xin lỗi với Hạ Nhĩ, thả bọn họ rời khỏi.

Hạ Nhĩ đi đến bên cạnh xe, từ từ để Đào Y xuống, để cô nửa người trên y vào trong lòng ngực mình, mới vừa mở cửa xe, nghe Đào Y vốn mơ hồ lại y y nha nha lẩm bẩm một câu: “Thẩm Thạc, tôi thích anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Thân thể Hạ Nhĩ cứng đờ, mím chặt môi nhìn Đào Y ý thức không rõ ràng trong ngực, trong con người là ả nham tức giận.

Trong lỗ tai của anh không ngừng vang lên một câu mê sảng đơn giản đáng chết: “Thẩm Thạc, tôi thích anh.”

Thẩm Thạc, Thẩm Thạc... Đây chính là nguyên nhân cô mua say sao? Từ nhỏ nha đầu tiểu nhị này ằm ằm ỉ ỉ, lúc nào thì học giống như cô gái nhỏ như mẹ như say vì một người đàn ông? Lại là chuyện dưới tình huống anh không biết.

Anh muốn áp hòa khí trong lồng ngực, nhưng không thành công, thông suốt đề Đào Y mơ mơ màng màng trên sườn xe, đầu chôn vùi xuống, hôn lên môi của cô lần nữa. Tay của anh giống như con rắn linh hoạt, tiếp xúc sau lưng của cô, từ dưới lên trên, khẽ vuốt xoa nắn.

Coi như nụ hôn của Hạ Nhĩ càng cháy càng mạnh, ý thức của anh đột nhiên cảm giác được nguy hiểm sau lưng. Nhưng, vừa buông trừng phạt với Đào Y, còn không kịp lắc mình, sau cổ áo anh bị người nắm lên, kéo mạnh về sau.

Anh trọng tâm không ổn định, lao đảo mấy cái ra sau, trong quá trình lui bước về sau, thắt lưng bên hông bị nện trúng một cước, đau đến anh hí hí hức không khí. Người phụ nữ mà anh vốn ôm thật chặt trong ngực, cũng bị người đến nhân cơ hội chặn ngang kéo qua.

Charles đứng vững gót chân, bỗng nhiên ngừng đầu, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn tuấn mỹ gương mặt lạnh lùng, che chở Đào Y vào trong ngực, nhìn chăm chú vào quang ảnh di động trong ánh mắt của anh ta, giống như một Tiểu Báo nhỏ bị chọc giận, lạnh như băng mà lăm lăm, giống như muốn xé rách anh.

Nếu như anh không bằng thú nhỏ Tiểu Báo thì thật sẽ bị loại khí thế này khiến người ta không rét mà run dọa cho sợ đến chạy trốn chết, nhưng anh không phải. Anh là sói, cũng là cáo, có thể tranh cao thấp với Tiểu Báo.

Hạ Nhĩ cắn răng nhìn đau đớn nóng bỏng bên thắt lưng, nhếch khóe môi bên phải, lộ vẻ tà tử xinh đẹp sôi nổi, trong đôi mắt lại có lười đào chỉ khí chân thật đáng tin, “Buông Đào Y ra.”

Con người Thẩm Thạc hí lại, vững vàng ôm Đào Y vào trong ngực, bắt động thanh sắc quan sát người có thể kêu lên tên Đào Y.

Hạ Nhĩ nhìn Đào Y bị anh ôm vào trong ngực, trong lòng hỏa khí bộc phát, nhưng vẫn cười như cũ nói: “Vị tiên sinh này, phiền toái anh trả lại bạn gái của tôi cho tôi.”

Thẩm Thạc ngạc nhiên, không thể tin nhìn Hạ Nhĩ, lại nhìn Đào Y trong ngực, “Tôi không tin. Vừa rồi anh rõ ràng xâm phạm cô ấy.”

Hạ Nhĩ cong khóe miệng lên độ cung mang theo ý vị giễu cợt, “Tôi nói vị tiên sinh này, bạn bè trai gái ở chung một chỗ tình chàng ý thiếp không phải rất bình thường sao? Ta chỉ đang thân thiết với bạn gái của tôi theo lẽ thường thôi.”

Tâm Thẩm Thạc lộp bộp, mùi vị chua xót đột nhiên toát ra từ đáy lòng, chậm rãi tràn vào trong miệng.

Anh nhìn về cô gái trong ngực, nhìn cô mềm mại nằm úp sấp y vào trong lòng ngực mình, nhu thuận như vậy, ngủ giống như con mèo nhỏ, chọc người yêu mến.

Anh không tin, hôm qua mới đến quân đội tìm anh, hôm nay mới từ bên kia trở về tiểu nha đầu sẽ có bạn trai.

Thẩm Thạc nghĩ thông suốt điều này, tâm bình tĩnh, trong mắt càng chắc chắn nhìn lại Hạ Nhĩ, “Cô ấy không có bạn trai.”

Cô không phải là người phụ nữ thay đổi thất thường.

Mặc dù, biết cô không bao lâu, nhưng anh tin tưởng, cô là cô gái tốt.

Nụ cười của Hạ Nhĩ cương cứng, trong đôi mắt có một tia tối tăm xem kỹ Thẩm Thạc.

Người này... Là Thẩm Thạc.

Hạ Nhĩ đưa ra nhận định như vậy.

Nếu là tình địch số một đến, như vậy anh càng không nên dễ dàng thỏa hiệp và đầu hàng.

Hạ Nhĩ từ từ đi về phía Thẩm Thạc, giọng nói ra khỏi miệng mang theo mùi vị khiêu khích, “Anh thích Đào Y sao? Nếu như thích, vậy chúng ta đánh cược một lần. Thua đối phương, buông tha cho Đào Y, như thế nào, dám sao?”

Thích Đào Y sao?

Con người Thẩm Thạc nheo lại, hơi mê hoặc.

Bọn họ vừa quen không được mấy ngày, anh sẽ thích một cô gái trong thời gian ngắn như vậy sao? Anh không rõ ràng.

Anh chỉ biết, thấy Đào Y anh sẽ không chán ghét như vậy, ngược lại còn có loại vui vẻ không nói được rõ ràng.

Chỉ cần cô ở bên cạnh anh, chỉ cần cô tự nói chuyện với mình, anh sẽ rất dễ dàng vui vẻ, vô luận là từ lúc nào, cho dù là lúc anh nhớ đến “Cô”.

“Thẩm... Thạc...” Giọng nói mềm mại không tính ồn ào đột nhiên phát ra ở bãi đậu xe trên mặt đất, giống như mê sương, giống như là thiên hồi bác chuyển của người yêu thì thầm.

Hạ Nhĩ ngừng bước chân, tay gắt gao nắm chặt đặt bên người, âm trầm nhìn Đào Y say bất tỉnh nhân sự.

Tâm Thẩm Thạc nháy mắt run rẩy, chỉ hai chữ mềm mại dẻo dẻo như vậy trong nháy mắt tiêu trừ nghi ngờ của anh, đánh tan nghi ngờ của anh, để anh đột nhiên hiểu được tim của mình.

Thẩm Thạc nhìn Đào Y vô ý thức giơ tay lên gãi gãi gò má của mình, không khỏi lộ ra nụ cười nhạt cung chịu.

Anh giơ tay lên nhẹ nhàng vén tóc mai của Đào Y ra sau tai của cô, đối tư thế ôm chặt cô, để cô ngủ được thoải mái hơn.

Lại ngẩng đầu lên nhìn về Hạ Nhĩ, trên mặt Thẩm Thạc đã rộng mở ý cười trong sáng, “Tôi thích Đào Y, hơn nữa, tôi không dám đánh cược.”

Tiền đặt cược là một người cùng với tình cảm của mình với người này, quá lớn quá nặng, anh không chịu nổi.

“Anh nhất định phải đánh cược.” Nói xong, Hạ Nhĩ liền nhảy lấy đà, đập Thẩm Thạc.

Thẩm Thạc che chở Đào Y trong ngực, nhanh nhẹn lắt mình, thoải mái mà tránh được.

“Thật sự có tài.” Hạ Nhĩ tà tà cười, bày ra tư thế Taekwondo, nâng chân phải lên, đột nhiên đá Thẩm Thạc.

Thẩm Thạc nhanh chóng đổi Đào Y khom qua vai trái, cánh tay phải hơi cong lên, xong thì tiến lên đón chân Hạ Nhĩ, die!@\$ndle#\$2quy@%don và sử dụng tay nhanh chóng điểm mấy huyết đạo trên chân của anh, áp, ấn, vung.

Một trận đau đớn bức rức từ trên đùi truyền thẳng tắp để ý đầu, Hạ Nhĩ đau đến để xuống chân, quay ngược lại hai bước, chân bị đánh khẽ run trong bóng mờ ánh đèn nê ông.

Người này rõ ràng luyện qua, hơn nữa còn rất lợi hại.

Hạ Nhĩ không biết đối thủ có nghề nghiệp quân nhân ngày ngày tìm tòi bò lăn lộn ở bộ đội nên còn chưa từ bỏ ý định muốn đoạt Đào Y lại, Thẩm Thạc lại ôm Đào Y lui về sau hai bước, lạnh nhạt nói: “Nếu anh muốn đoạt được Đào Y, chỉ đánh thắng tôi cũng không đủ. Còn có, anh đánh không lại tôi. Tôi là quân nhân.”

Hạ Nhĩ đang muốn tấn công lần nữa chợt dừng chân lại, rất hứng thú quan sát Thẩm Thạc.

Quân nhân... Nói cách khác, về mặt thời gian anh thua bởi chính mình một trận lớn.

Rất tốt, anh có thể chọn lựa chiến thuật thời gian, để Đào tiểu nhị lâu ngày sinh tình.

Hạ Nhĩ lập ra chiến lược chiến thuật lần nữa rất thức thời buông tha cho việc lấy trứng chọi đá, thu hồi quyền cước trên tiền đặt cược miễn cưỡng của

mình, khôi phục lại dáng vẻ quý công tử, “Vậy anh giao Đào Y cho tôi, tôi đưa cô ấy về nhà.”

“Tôi sẽ đưa cô ấy trở về. Tôi biết cô ấy ở đâu mà.”

“Này không được, tôi làm sao biết anh có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn hay không.” Muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn Hạ mỗ người rất là quang minh chính đại nói lên chỉ trích.

“Vậy chúng ta cùng nhau đưa nàng về nhà.”

Khi đưa Đào Y về nhà lại xuất hiện tranh cãi —— Đào Y ngồi trong xe của ai.

Hạ Nhĩ nhất định để Đào Y ngồi xe của mình, Thẩm Thạc không đồng ý. Mà để cho Đào Y ngồi xe của Thẩm Thạc, Hạ Nhĩ không đồng ý.

Hai người cãi một hồi, Thẩm Thạc dứt khoát đề nghị: “Ngồi xe của tôi trước, đưa Đào Y về nhà, tôi lại đưa anh về đây, thế nào?”

Ba người ngồi chung một chiếc xe... Không tệ.

Sau khi đưa Đào Y về nhà, Thẩm Thạc đúng hẹn đưa Hạ Nhĩ trở lại trước cửa quán bar.

Hai người qua loa nói lời tạm biệt, đường ai nấy đi.

Hạ Nhĩ nghĩ, theo đuổi Đào Y thôi, Thẩm Thạc có ưu thế tình cảm, chính anh cũng không có. Anh và Đào tiểu nhị là thanh mai trúc mã, tuy nha đầu này nói không thể nào thích cô, nhưng tám phần là mạnh miệng, còn không biết anh tốt, chờ cô biết, khẳng định sẽ thích mình.

Huống chi... Hạ Nhĩ nhếch khóe miệng... Bọn họ đều làm việc ở GK.

Anh không tin thường tiếp xúc trong công việc, có thể bại bởi một người lính không thường gặp mặt Đào Y.

Thẩm Thạc lái xe đi vòng gần nửa vòng, đường vòng lại quay trở về nhà trọ kia.

Cái đó cái gì, dù sao anh cũng là chủ ba của Thẩm Dục chủ nhân nhà trọ, hảo hảo bắt hảo, trước khi Thẩm Dục đi tuần trăng mật đã cho anh chìa khóa. Nói gì, thuận tiện anh bảo vệ Đào Y lúc cần thiết.

Ừ, cháu của anh ngoài miệng không hy vọng sự muội Đào Y yêu Tiểu Thẩm của mình, trong lòng vẫn tán thành hai người ở chung chỗ đi?

Thẩm Thạc là một chính trực quân nhân không sai, nhưng là quân nhân không có nghĩa là không có đầu óc, chỉ biết đầu đá lung tung tuân thủ điều lệnh vẫn bản rõ ràng.

Nếu xác định mình thích Đào Y, hơn nữa, cũng chuẩn bị ở cùng chỗ với cô cả đời, vậy anh nhất định phải chiến đấu nhanh chóng kết thúc mục tiêu này.

Không sai, anh đã hoàn toàn xác định mục tiêu, lập ra chiến lược chiến thuật thích hợp.

Anh rõ ràng biết, so sánh vừa người đàn ông kia, anh thua ở thời gian.

Bây giờ anh còn còn dư lại hai ngày nghỉ, hai ngày muốn cạnh tranh với một người đàn ông có nghề nghiệp bình thường, cũng chỉ tốc chiến tốc thắng.

Mà chuyện Phó Lăng năm đó đã tạo thành bóng ma cho anh mấy năm, không phải hoàn toàn biến mất. Nhưng trải qua đêm nay, anh đã biết làm sao tránh xảy ra bị kịch.

Bây giờ ở thành phố N, không chỉ có một mình anh ở, còn có cháu Thẩm Dục của anh và cháu dâu Lục Tiểu ở. Truyện được đăng tải duy nhất tại [die!@\\$ndle#\\$2quy@%don](#)

Lúc anh ở bộ đội, có thể nhờ cậy Thẩm Dục và Lục Tiểu giúp chăm sóc Đào Y; nếu như sau khi kết hôn Đào Y muốn theo quân, như vậy anh có thể tự mình chăm sóc cô.

Tất cả mọi chuyện đã suy nghĩ cẩn thận, Thẩm Thạc cảm thấy toàn thân thoải mái, chỉ đợi dùng hai ngày ngắn ngủn này, giải thích tất cả với Đào Y, một lần hành động đánh bại cô, để cô trở thành một quân tử chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quá Đào Lớn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tham mưu trưởng Thẩm sờ soạn vào nhà trọ.

Quá muộn, anh không tiện đến phòng ngủ của Đào Y, ngược lại vào một căn phòng nghỉ ngơi khác.

Đêm nay, Tham mưu trưởng Thẩm chuyện gì cũng không làm, chỉ nằm trên giường ngủ nghỉ ngơi dưỡng sức, tính ngày mai bắt đầu đánh một trận ác liệt với thanh mai trúc mã của Đào Y..

Đào Y uống ít rượu, nửa đêm khát nước, trong tiềm thức muốn chịu đựng đến trời sáng lại uống nước, nhìn một lát, cũng không chịu được cơn khát, không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ lăn ra từ trong mộng, nhắm mắt lại dựa vào thói quen sờ soạn đến phòng bếp uống nước.

Rót một ly nước xuống bụng, lại muốn đi nhà cầu. Cô lại quán tính đi đến nhà cầu.

Đợi đến khi ra khỏi nhà cầu, cô lắc lắc cơ thể, mơ hồ trở về, mới vừa đi đến khúc quanh, gãi đầu rơi vào mơ hồ —— cô ở một căn phòng kia mà?

Trước kia Lục Tiểu và Thẩm Dục chưa kết hôn, cô và Lục Tiểu ở phòng ngủ chính. Sau khi chỉ còn lại mình cô ở đây, hai căn phòng đều trải ra giường, để thật nhiều đồ, cô quá nhàm chán, sợ lãng phí căn phòng rảnh rỗi, không ba thì năm ngày lại đổi phòng ngủ.

Hôm nay cô ngủ một phòng kia? A, đã quên.

Quên thì quên đi, dù sao cũng không có việc gì, tùy tiện chọn một phòng ngủ ngon.

Chọn một phòng gần đó, Đào Y đẩy cửa vào, lảo đảo tìm được giường, chậm chậm bò lên.

Ừm, bên trên còn có một gối ôm, thật tốt.

Đào Y tìm vị trí thoải mái, ôm gối ôm cọ sát, rồi ngủ.

Nhưng "Gối ôm" không dễ dàng ngủ thiếp như vậy.

Ngay lúc Đào Y đẩy cửa tiến vào, "Gối ôm" Thẩm Thạc đã tỉnh.

Thị lực của anh rất tốt, tốt đến mức buổi tối anh có thể xuyên qua ánh sáng yếu ớt chiếu vào cửa sổ, để thấy rõ ràng những gì bên trong phòng.

Đào Y vừa đẩy cửa đi vào, anh đã phát hiện cô, hơn nữa thấy rõ nàng là nhắm mắt lại lắc lư lảo đảo đi đến mép giường, lại cùng sử dụng bốn chân bò lên giường.

Không thể không nói, Đào Y mơ hồ hơi đáng yêu, khiến anh nhất thời quên phản ứng. Đến khi Đào Y lên giường, còn cọ lên nửa cánh tay vươn ra của anh, lại vòng chắc hông của anh, anh mới phát hiện sự việc có điều lớn rồi.

Nha đầu này ngủ hồ đồ sao? Hay là thói quen mộng du?

Điều này khiến anh không thể không nhớ đến đêm trong nhà anh ở thành phố B, nguyên nhân hai người cùng giường chung gối, có phải cũng vì nha đầu này đi nhầm phòng hay không. Nếu quả thật như vậy, anh thật sự muốn cho cô bài học lần trước thật tốt. Kéo cô đến sân huấn luyện huấn một trận thật tốt, để cô biết quy củ khi ngủ, không thể tùy tiện đi loạn vào phòng của người khác, nhất là đàn ông.

Thật may, hai lần đều vào phòng của anh, bằng không nha đầu này đã bị người khác ăn tươi nuốt sống từ lâu.

Thẩm Thạc nghĩ như vậy, ngửi hương thơm nhàn nhạt dễ chịu trên người Đào Y, thì an tâm ôm cô, từ từ đã ngủ.

Định lực của Tham mưu trưởng Thẩm là nhất đẳng, điều này toàn bộ trên dưới doanh trại đều biết.

Cho nên, Thẩm Thạc có mỹ nhân trong ngực, còn có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, đúng là bình thường. Chỉ là chuyện đối ngoại không tốt như vậy, tránh bị người hiểu lầm tranh luận năng lực phương diện nào đó của anh.

Trời tờ mờ sáng, trong ngực Thẩm Thạc đã giữa không trung rồi.

Đại tiểu thư Đào Y ngủ cực kỳ không thành thật, cả đêm không phải lật mạnh chuyển người đập người khác, thì là bỏ ngang cho người ta ăn khụy tay.

Tối nay Thẩm Thạc thật sự không ngủ bao lâu, phần lớn thời gian dùng để che chắn mông cho vị đại tiểu thư này. Truyện được đăng duy nhất tại [die\\$#ndle@!\\$quy!#\\$don](#). Tuy nói bây giờ là ngày đầu thu, nhưng buổi tối mở máy điều hòa không khí, không cẩn thận sẽ bị cảm mạo.

Lúc này Đào Y kéo thành hình chữ đại thật to nằm trên giường, ngủ ngáy say sưa, không hề phát hiện bên cạnh có một người đàn ông trẻ tuổi bình thường, còn nhìn cô chằm chằm.

Thẩm Thạc thu hồi đáy lòng khác thường, chỉ bắt đắc dĩ thờ dài, nhẹ nhàng giúp cô thu hẹp tay chân, đắp chăn trên người cô lại.

Ở quân doanh nhiều năm như vậy, đã thành thói quen dậy sớm, mặc dù buổi tối ngủ không lâu, cũng không hề ảnh hưởng tinh thần sáng láng rời giường của anh.

Thấy Đào Y ngoan ngoãn nằm trong chăn, Thẩm Thạc mới rón rén đi xuống bên kia giường, lặng lẽ đi ra ngoài.

Đào Y giùng giàng thức dậy từ trên giường, trời đã sáng choang.

Vì cô say rượu ngược lại cả đêm lại ngủ đặc biệt ngon, có lẽ vì uống không ít rượu, lại không quá chén, sau khi uống rồi, ngược lại tâm tình đặc biệt thoải mái.

Mặc dù nghi ngờ cô làm sao về nhà, nhưng cơ thể hoàn hảo không bị tổn hao gì, cô cũng lười phải xoắn xuýt quá trình.

Với Đào Y mà nói, đi quán bar uống rượu là vì tạm biệt một đoạn tình yêu say đắm ngăn ngừi đã qua.

Sau đó, đi qua, rượu cũng đã uống rồi, say cũng say khướt rồi, cũng nên buông xuống, hảo hảo mà trở về là chính mình, để cho Thẩm Thạc gấp quỹ đi thôi.

Ôm tâm tư như vậy, Đào Y rửa mặt xong, thay một cái váy dài đến đầu gối màu xanh lam, trên lưng là một túi sách nhỏ nhỏ màu trắng ngà, nhẹ nhàng thoải mái tính đi phòng tập thể thao xử lý ca-lo cơ thể, nhân tiện đùa giỡn đùa giỡn hoàng đế già, tránh cho anh gieo họa quần chúng con gái chưa lập gia đình.

Đi đến chỗ cửa, vừa thay đôi giày, cửa phòng truyền ra âm thanh mở khóa.

Đào Y ngẩn ra, nghĩ thầm, Thẩm Dục và Lục Tiểu vẫn còn ở Maldives hưởng tuần trăng mật, ngoài mình cô còn có ai sẽ có chìa khóa căn nhà này? Chẳng lẽ là trộm cắp vào phòng?

Rất tốt, sáng sớm đã dám ăn cắp, xem ra lá gan không nhỏ.

Đào Y nhanh chóng thay giày da đế bằng, vơ cán dù dài đặt ở cửa lên, núp ở khúc quanh vách tường, tính nện cho tên trộm kia ăn mấy gậy, khiến hắn hiểu biết phong thái của nữ trung hào kiệt thời đại mới.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Đào Y ngừng thở, nghe tiếng bước chân người đến vang lên hai cái, dừng ở chỗ cửa. Tiếp theo là mấy tiếng xoát xoát, hơi giống đôi giày.

Đôi giày?

Bây giờ ăn trộm lúc nào thì cũng giăng đạo đức văn minh như vậy? Vào nhà lại sợ làm dơ nhà cửa của người ta?

Mặc kệ. Chỉ cần là trộm, quần hần là có tư cách cấp bậc gì, không thể dễ dàng bỏ qua.

Đào Y giờ dù, nghe tiếng bước chân người nọ từ từ đến gần, dốc hết khí lực toàn thân bỏ xuống.

Nhắm mắt lại đánh liên tục tứ phía, mỗi một cái lực đạo đều không nhẹ. Nhưng cây gậy ném xong rồi, cô lại cảm thấy có chỗ nào dường như không đúng.

Giống như... Cái đó... Một cái cũng chưa từng vung giữa không trung.

Xem thế này xong đôi, trộm gà không thành còn mất nắm gạo, đắc tội ăn trộm, cũng không ăn trái cây ngon của cô. Trước kia nghe nói vào nhà cướp bóc, gặp phải hoàng hoa đại khuê nữ còn thuận tiện JQ, lần này cô sẽ không bị kia gi đi?

Sau ót Đào Y muốn đổ mồ hôi lạnh.

Cô nuốt nước miếng, xoắn xuýt lông mày, cúi đầu, giọng nói mềm nhũn, nói với "Ăn trộm" kia: "Ngài muốn tiền phải không? Tôi có hai ngàn trong túi xách, mật mã ngân hàng cũng nói cho ngài. Cái đó... Quẹo phải phòng đầu tiên còn để một notebook và một IPAD. Cái đó... Trước khi mang đi có thể để cho tôi tài liệu gốc bên trong, còn có bản sao?"

Nói cho hết lời, người đối diện lại không có trả lời.

Đào Y nghĩ khẩu vị của hắn không phải lớn hơn cái này đi? Chẳng lẽ biết cha của cô có tiền, muốn trói cô lại để lừa đảo đổi nhiều tiền?

Đào Y nhăn mặt.

Cô ngẩng đầu lên, khăn trang mở mắt, đang định giả bộ đáng thương nói mình và cha đã đoạn tuyệt quan hệ cha con, cô đã không còn giá trị lợi dụng, để cho người đến góp nhặt món tiền nhỏ, thấy người đang đứng đối diện hai tay ôm ngực, con ngươi rục rịch, khóe miệng nhếch lên, cười đến vẻ mặt ăn nhấm nhìn cô.

Ách..."Thẩm Thạc?" Đào Y thu hồi tất cả vẻ mặt, buồn bực nhìn người nào đó đã bị cô ném vào thùng rác trong lòng nửa giờ trước, không rõ anh làm sao lại xuất hiện ở đây, còn là tự mình mở cửa.

Nụ cười trên mặt Thẩm Thạc không giảm, ánh mắt nhìn Đào Y không còn hồ hững như lúc trước nhìn thấy cô.

Anh nói: "Anh mua bữa sáng, đến đây cùng nhau ăn đi."

Nói xong, anh cứ thế xách một đồng thức ăn đi vào bàn ăn.

Đào Y nghi ngờ nhìn anh, không có động tác.

Sau khi Thẩm Thạc đặt thức ăn gì đó trên bàn, mới phát hiện cô còn đứng tại chỗ, khẽ chau mày quan sát cô, không biết cô đang suy nghĩ gì.

Thẩm Thạc suy đoán có lẽ cô cảm giác kỳ quái khi anh đột nhiên thay đổi hành vi, tính tình tốt rồi vẫy tay nói với cô: "Đến đây ăn. Ăn xong rồi, anh giải thích cho em."

Đào Y nghĩ, cô phải có nguyên tắc và cốt khí. Không thể vừa mới nói muốn buông anh xuống, đảo mắt thì điên thì điên dán lên rồi. Hơn nữa, cô không làm tiểu tam, cũng không muốn bị bạn gái người ta xem như tình địch mà phòng bị và khinh bỉ.

Đào Y khách khí cười với Thẩm Thạc nói: "Thật ngỡ ngàng hắc, tôi đã hẹn cùng ăn sáng với bạn bè, tự Ngài ăn đi."

Thẩm Thạc dù sao cũng là chú ba của Thẩm Dục và Lục Tiểu, nghiêm khắc xem như, cũng là trưởng bối, cô không thể bất kính với trưởng bối.

Ngài?

Đây là xếp anh làm trưởng bối?

Thẩm Thạc rất không thoải mái, vui vẻ từ từ trở thành nhạt, cứ gợn gợn dứt khoát giữa hồng tâm, "Anh muốn nói với em chuyện đám cưới của chúng ta."

Tim Đào Y khoảnh khắc khẽ run, có một tia rung động nhẹ nhanh chóng trải rộng đáy lòng. Cô nhìn người đàn ông trước mắt khiến mình gặp ba lần đã yêu mến, thiếu chút nữa không nhận được nhắc chân đi đến chỗ anh. Nhưng, cô vẫn nhận được. Một màn trước quân đội không phải là giả, đến bây giờ trong óc của cô vẫn tồn tại những hình ảnh kia rõ ràng như cũ.

"Chuyện này đùa giỡn không buồn cười." Đào Y khẽ cười, trong nụ cười có khổ sở.

"Anh không phải đang nói đùa," Thẩm Thạc chậm rãi đi đến gần Đào Y, vô cùng nghiêm túc nói, "Em rất rõ ràng nghề nghiệp của anh, anh không có nhiều thời gian đặt trong chuyện yêu thương như vậy, nếu như... Em có tình cảm với anh, hi vọng em suy tính chuyện kết hôn với anh."

Anh rất khản trương, chỉ sợ Đào Y cự tuyệt anh gợn gợn dứt khoát. Nếu như cô không đồng ý, vậy tỷ lệ bọn họ ở chung một chỗ thật sự cực kỳ bé nhỏ, anh không thích hợp với cách thức yêu đương của người bình thường, anh không có nhiều thời gian để hao tổn vào mặt như vậy. Huống chi, vóc dáng của Đào Y xinh xắn, tính tình cũng không xấu, đoán chừng có không ít đàn ông muốn theo đuổi cô. Ít nhất, người hôm qua chính là một người trong đó.

Lần đầu tiên thấy anh dịu dàng với cô như thế, Đào Y suất tí nữa gạt đầu đồng ý đáp ứng lời cầu hôn đột ngột của anh. Nhưng nghĩ lại, chuyện giống như xa vời không đơn giản như cô muốn như vậy.

Anh muốn lấy cô làm dự bị sao? Truyện được đăng duy nhất tại [die\\$#ndle@!\\$quy!#\\$don](#).

Có phải bạn gái anh vừa kết giao bị phương thức cầu hôn trực tiếp và ý nghĩ nhanh chóng cưới dọa sợ hay không, cho nên, anh lấy lui mà làm tiến, tìm đến cô dựa vào gốc đã từng quán anh để kết hôn?

Nghĩ đến đây, Đào Y rất khó chịu, muốn liều lĩnh xoay người rồi đi.

Cô thanh thản lại, vẫn khách khí như cũ cười nói: "Cảm ơn Thẩm tiên sinh để mắt tôi, nhưng mà, không có quá trình yêu, trực tiếp cưới chui, tôi không có hứng thú."

Thật ra thì, nếu như anh thật tâm thành ý theo sát cô cầu hôn, mà không phải để cô làm thay thế bỏ sung, cô khẳng định vô cùng vui lòng cưới chui với anh, dù ba mẹ của cô không đồng ý, dù len lén bí mật cưới với anh.

Tim Thẩm Thạc lộp bộp, co rút đau đớn.

Anh Đào Y có thể sẽ cự tuyệt, lại không ngờ cô sẽ cự tuyệt rõ ràng như vậy.

Cô không cách nào tiếp nhận cưới chui, như vậy..."Nếu, chúng ta kết giao trước một đoạn thời gian nữa kết hôn đây?" Anh lui mà cầu xin tiếp theo, tận lực tranh thủ thời gian ra ngoài nhân nhượng cô, cô còn cự tuyệt sao?

Đào Y càng ngày càng không hiểu ý tứ của Thẩm Thạc.

Một khắc trước anh còn nói mình không có thời gian yêu muốn nhanh chóng cưới, một khắc sau lại thỏa hiệp với cô, cả quá trình đều không nói một chữ về bạn gái mới của anh ngày đó.

Anh cuối cùng có ý gì? Đặt bạn gái của anh ở đâu? Lại xem cô thành hạng người gì? Cô hơi mơ hồ.

Đào Y nghĩ, cô muốn cự tuyệt anh. Nhưng trong lòng lại không nỡ.

Cô đang tự hỏi nên làm gì bây giờ, chuông cửa đúng lúc lại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quá Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Ngay cả nhìn cũng không nhìn ai đứng ngoài cửa, Đào Y đã mở nhà cửa ra.

Thấy Hạ Nhĩ, cô nhất thời sững sốt, vừa định hỏi anh làm sao biết cô ở đây, đột nhiên nhớ trong nhà còn có một Thẩm Thạc, nhin xuống lời đầu không hỏi lên.

Hạ Nhĩ nhắc túi lớn xách trong tay lên trên, cười đến mặt mày rực rỡ, "Suprise!"

Đào Y co rút miệng, nhìn ký hiệu Starbucks khiêm tốn trên túi, thầm nghĩ, thấy anh thật đúng là kinh... hách.

Hạ Nhĩ cũng không để ý Đào Y không chào hỏi với cô, trực tiếp đẩy cô ra đi vào trong nhà, "Ở thành phố N thấy tôi có cảm thấy rất vui vẻ hay không? Tôi qua đây trước, ba mẹ cô còn nhờ tôi chăm sóc cô."

Anh đang muốn đổi giày, sau lưng Đào Y đột nhiên xuất hiện đôi chân dài lớn thẳng tắp, Hạ Nhĩ nhìn từ chân kia lên, đến khi thấy Thẩm Thạc vẻ mặt không biểu tình, trong đầu lập tức phát ra tín hiệu đề phòng cao nhất cho toàn thân.

Người này rất lợi hại, còn đến sớm hơn anh. Vậy mà muốn chiếm đoạt tiền cơ.

Hạ Nhĩ rất tự nhiên lên tiếng chào: "Hi. Anh đến giúp cháu cùng cháu dâu của anh chăm sóc bạn học sao?"

Chỉ có một đêm, anh đã tra xét rõ ràng ít tin tức của anh ta. Tuy nhiên, về cấp bậc và chức vụ của anh ta, cùng với hoàn cảnh gia đình cụ thể lại không tra rõ. Chỉ hiểu rõ anh là chủ ba của chủ căn nhà này Thẩm Dục, mà vợ của Thẩm Dục Lục Tiểu là bạn cùng phòng của Đào tiểu nhị.

Cẩn thận tính toán, Thẩm Thạc là trưởng bối của Đào tiểu nhị, chỉ dựa vào điểm này, cùng ngang hàng với anh có ưu thế hơn Thẩm Thạc.

Thẩm Thạc hơi nhếch miệng, thoáng cười nói: "Tôi là sợ cô dâu tương lai của tôi không ăn sáng đúng giờ, bản thân bị đói bụng."

Cô dâu tương lai?

Hạ Nhĩ kinh ngạc nhìn Đào Y, Đào Y cũng hơi lúng túng.

Không phải cô vừa cự tuyệt Thẩm Thạc sao? Anh rõ ràng không bắt buộc cô tiếp nhận ý vị. Lúc này sao lại đột nhiên nói cô là cô dâu chưa qua cửa?

Nhưng mà,... bỏ qua không nói chuyện người bạn gái của anh, mấy chữ "Cô dâu tương lai" này từ trong miệng của anh bay ra ngược lại có một loại hương vị khác, giống như tăng thêm băng nhạc điện tử, chui vào lỗ tai của cô, chảy qua lòng của cô, mang theo rung động rất nhỏ không thể bỏ qua.

Đào Y không giải thích với Hạ Nhĩ, cô không cảm thấy cần thiết giải thích với Hạ Nhĩ, huống chi chính cô cũng không hiểu Thẩm Thạc đột nhiên thay đổi thái độ cuối cùng là điều gì.

Hạ Nhĩ thấy với Hạ Nhĩ duy trì trầm mặc, không biết cô cuối cùng có thật sự đón nhận Thẩm Thạc hay không, nhưng dù đón nhận thì thế nào? Cô lại không kết hôn với Thẩm Thạc, mặc dù kết hôn, chỉ là một tấm giấy chứng nhận, không hề có tác dụng trở ngại anh.

Khoe miệng của Hạ Nhĩ vẫn vênh rất cao, "Đúng lúc, tôi cũng vậy vội đến đưa thức ăn cho vợ tương lai của tôi. Ha ha. Nếu Thẩm tiên sinh còn chưa ăn cơm, có thể thuận tiện ở lại cùng ăn, dù sao tôi mua rất nhiều, cả ba người ăn vẫn không thành vấn đề. Nhưng mà, nếu Thẩm tiên sinh sợ cô dâu tương lai của mình bị đói bụng, vậy phải nhanh chóng đưa cho cô ấy. Lộn xộn với sự muôi của cháu mình bên này, sẽ bị vợ của ngài hiểu lầm."

Anh cố ý xuyên tạc ý tứ của Thẩm Thạc, một mực chắc chắn "Cô dâu tương lai" trong miệng Thẩm Thạc không phải là Đào Y mà là người khác.

Thẩm Thạc lười phải tranh võ mồm nhất thời với anh ta, ngược lại ôn hòa nói với Đào Y: "Nếu còn không ăn, cơm sẽ nguội lạnh."

Ánh mắt của anh nhu hòa khiến Đào Y rất khó cự tuyệt.

Cô nghĩ, dù sao chỉ là một bữa cơm mà thôi, nếu không cứ ăn đi. Tiếp tục xấu hổ, có vẻ cô hơi làm kiêu.

Đào Y vừa định gật đầu, Hạ Nhĩ dắt tay Đào Y đến, lôi kéo đến cạnh bàn ăn, nhìn cũng không nhìn đặt sữa đậu nành, bánh tiêu và túi canh chua cay ở giữa bàn, kéo cô ngồi trên ghế, lấy từng món trong túi Starbucks ra, còn tỉ mỉ mở ra, đẩy đến trước mặt cô, "Anh em nói, em thích ăn nhất bữa ăn sáng Starbucks trứng hương dinh dưỡng thêm dưa Đan Mạch, phối hợp với một ly cà phê, còn thích điểm tâm nhỏ khác, tôi dứt khoát mua mỗi kiểu một loại."

Đào Y nhìn đồ ăn Starbucks bày gần nửa bàn, d!\$@dan!\$lequy!@\$don lại liếc mắt nhìn Thẩm Thạc đi theo bọn họ đến, cùng với bữa ăn sáng kiểu Trung Quốc anh đặt trên bàn, hơi khó khăn.

Mặc dù cô và Hạ Nhĩ không hợp nhau, nhưng là âm thầm, ở trước mặt người khác, luôn luôn bận tâm mặt mũi của anh ta, không thể cho anh ta về mặt mặt.

Mà Thẩm Thạc, nếu lúc trước cô đến quán doanh anh tốt với cô như vậy, cô sẽ không hề do dự lựa chọn đồ ăn anh mang đến, chỉ là có một lần, mặc dù anh đột nhiên thay đổi thái độ, còn không giải thích muốn kết hôn với cô, cô cũng âm ỉ không rõ ràng anh rốt cuộc có tính toán gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đào Y cảm thấy, ăn đồ ăn của ai cũng sẽ đánh mất một người khác, hai người đều có đồ ăn khiến cô hiểm nghi cô và hai người đồng thời rất mập mờ. Cô không muốn hành vi một chân giẫm hai thuyền. Nếu không ăn, có vẻ cô rất không có lễ phép, vô cùng kiểu cách.

Đào Y chỉ hơi do dự bữa ăn sáng của kiểu Trung Quốc và kiểu tây phương trước mặt, lại đột nhiên ai nha một tiếng, nói tiếng ngượng ngùng, "Tôi hẹn ăn sáng với bạn. Ha ha. Các anh đều mua bữa ăn sáng, nếu không tôi gọi bạn ấy đến, chúng ta cùng ăn đi. Đồ thật nhiều, không ăn thật lãng phí."

Trong nháy mắt Thẩm Thạc hiểu ý của cô, biết cô khó xử, nên đồng ý đề nghị của cô.

Hạ Nhĩ lại nhìn cô cười ý vị thâm trường, cũng không phản bác.

Nửa tiếng sau, Lý Dục người hòa giải bị mạnh mẽ kéo dậy từ trên giường chân mang dép kẹp nửa mở con mắt cá chết hơi sưng, đá lẹp xẹp xuất hiện trong không khí hơi quý dị của nhà trọ.

Lý Dục nhìn Thẩm Thạc, lại nhìn Hạ Nhĩ, len lén cúi đầu nháy mắt ra hiệu với Đào Y, lấy ánh mắt hỏi thăm cô đã xảy ra chuyện gì.

Đào Y dùng ánh mắt hung dữ nhìn anh để tạm thời chế trụ tâm tư bất quá, lôi cánh tay của anh, len lén ngắt thịt non trên cánh tay anh, uy hiếp anh, cười giới thiệu với mọi người: "Đây là bạn thân Lý Dục của tôi, đây là Thẩm Thạc chú ba của Thẩm Dục, đây là... Hạ Nhĩ bạn của anh họ tôi. Mọi người làm quen, vậy chúng ta ăn cơm, ăn cơm. Ha ha."

Không khí biến thái này thật sự khiến người ta hồng mắt.

Lý Dục bị kéo đến điều chỉnh không khí hoàn toàn phát huy tác dụng của anh.

Đào Y buông ra cánh tay của anh, anh thuận tay khoác lên bả vai của cô, đáng vẻ anh hai tốt, cúi đầu kề tai nói nhỏ với cô: "Tôi nói Quả Đào, gần đây hoa đào của cô cực kỳ tươi tốt, cho nên có hai đại suất ca sáng sớm chạy đến đưa bữa sáng cho cô ăn."

Đào Y đẩy đẩy cánh tay nặng ì của Lý Dục xuống, không đẩy xuống được, cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói: "Như vậy anh nhất định phải phối hợp tốt, bằng không... Hừ hừ, tôi nhất định tụ họp hoa đào thôi của anh bên ngoài, kêu gọi tập thể nữ đồng bào diệt trừ anh gieo họa."

Tê —— nha đầu này thật sự là độc.

"Tuân lệnh." Lý Dục thuận đường thổi hơi bên tai Đào Y, làm hại cả người Đào Y run run, nổi lên da gà.

Toàn bộ cử chỉ thân mật của hai người rơi vào trong mắt Thẩm Thạc và Hạ Nhĩ.

Mặt Thẩm Thạc không biểu tình, con ngươi lại trầm trầm, nhìn đáng vẻ bọn họ khanh khanh ta ta, hận không được trực tiếp tháo cánh tay Lý Dục đặt trên bả vai Đào Y xuống.

Hạ Nhĩ vẫn cười quyền rũ như cũ, nhưng mà, sát khí trong đôi mắt từ từ phát ra bên ngoài, khiến cả người Lý Dục đang lú lú nho nho với Đào Y ngoài ba thước chột sợ run.

Lý Dục cẩn thận quay đầu ngó ngó Hạ Nhĩ, lại ngấm ngấm Thẩm Thạc, thầm nghĩ: Xong rồi, bình thường có thói quen cãi nhau âm ỉ với Quả đào cô nàng, quên hai vị này tâm tình gây rối với Quả đào. Anh làm âm ỉ như vậy, không phải tất cả hỏa lực của hai phe đều tụ ở trên người anh sao?

"Ai nha nha, bữa ăn sáng rất phong phú," Lý Dục lập tức tìm đề tài, cố gắng dời đi lực chú ý khí thế cường đại của hai vị kia, "Ừm, Trung Quốc và Phương Tây kết hợp, thật sự là quá tốt."

Anh trực tiếp lấy tay cầm lên gói canh nhỏ nhét vào trong miệng của Đào Y, "Đến, Quả Đào, ăn gói canh để lót dạ trước."

Đào Y ghét bỏ nghiêng đầu đi, Lý Dục không thể làm gì khác hơn là nhét gói canh vào trong miệng mình, "Ừm, không nóng không lạnh, nhiệt độ vừa vặn."

Anh lại bóc lên một ổ bánh mì bơ hình bướm, đưa đến bên miệng Đào Y. Đào Y lại ghét bỏ lui về sau một bước, anh không thể làm gì khác hơn là lại

nhét vào trong miệng mình, "Ai nha, hương vị ngọt ngào, lại mềm lại giòn."

Khụ khụ, anh làm sao cảm thấy mình giống như nhân viên tiếp thị ra ngoài bán hàng?

Hơn nữa, anh cảm thấy ánh mắt của Thẩm Thạc và Hạ Nhĩ nhìn anh càng lộ vẻ không thân thiện?

Theo lời giới thiệu ngắn của Quả Đào, Thẩm Thạc là quân nhân, Lý Dục âm hiểm ác độc, để anh cẩn thận ứng phó. Tuy nói, bản lĩnh quyền cước của bản thân anh cũng có như vậy, nhưng dù sao anh là bạn tốt của Quả Đào, không phải là bạn trai, nếu chọc đến hai người này xem anh là tình địch, ngừng đấu tiếp đã có thể thật sự bất lợi.

Đều nói, nhiều kẻ địch không bằng nhiều hơn một người bạn. Lý Dục anh có thể phải cân nhắc thật tốt mà.

"Ai ai, Quả Đào, làm sao chỉ có một mình tôi ăn, các người đã ăn rồi?" Lý Dục vội vàng kéo cánh tay của Đào Y, ý bảo cô nhanh ngồi xuống.

Đào Y lập tức hiểu ý ngồi trên vị trí bên cạnh Lý Dục, kêu Thẩm Thạc và Hạ Nhĩ ngồi xuống ăn cơm. Truyện được đăng tải duy nhất tại [d!\\$@dan!\\$lequy!@!\\$don](#)

Thẩm Thạc và Hạ Nhĩ cũng muốn ngồi đối diện với Đào Y, chỉ tiếc Thẩm Thạc đứng lúc đứng ở vị trí kia, đoạt tiên cơ, Hạ Nhĩ đành phải không cam không nguyện ngồi vào đối diện Lý Dục.

Hai người vừa ngồi xuống, một người đẩy chén canh chua cay đến trước mặt Đào Y, một người đưa cho người một cái dưa Đan Mạch.

Đào y đều nhất nhất cảm ơn, suy nghĩ muốn ăn dưa Đan Mạch ngọt ngào hay canh chua cay, cô nghĩ muốn chết.

Lý Dục liếc bữa ăn sáng kết hợp trước mặt cô, lặng lẽ quay đầu, trên mặt tràn đầy đồng tình, trong lòng lại đang cười trộm, —— đây là bữa ăn sáng Trung Quốc và Phương Tây kết hợp... Phức, đơn giản là sát thủ dạ dày.

Đào y tức giận gặm một cái dưa Đan Mạch, cảm thấy lên đang muốn uống canh chua cay, một bàn tay màu đồng đuổi qua bùng canh chua cay đi, đổi cho cô một ly sữa đậu nành.

Đào Y sững sờ ngẩng đầu nhìn trên mặt Thẩm Thạc không có vẻ mặt gì, một góc nhỏ trong lòng sụp xuống một chút xiu mảnh vụn như vậy, lộ ra ánh sáng, ấm áp, rất thoải mái.

Thẩm Thạc cảm nhận được cô đang nhìn anh, nâng con ngươi lên nhìn về cô, câu môi cười với cô, Đào Y nhất thời bị điện giật cúi đầu, trái tim nai con đập loạn.

Đào Y vội vàng hút hai ngụm sữa đậu nành, đè áp rung động khó hiểu trong lòng, thuận tiện ám hiệu mình: Người ta đã có bạn gái, mặc dù cầu hôn với cô, cô cũng là vô xe phòng hò, không chừng khi nào đó thì bạn gái của anh hồi tâm chuyển ý, chính cô sẽ bị vứt bỏ như giấy rách.

Nghĩ như vậy, nhịp tim của Đào Y khôi phục lại bình thường, chút rung động vừa sinh ra cũng biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại khổ sở từ từ lan tràn ra.

Hạ Nhĩ nhìn tốc độ Đào Y gặm dưa Đan Mạch bỗng nhiên biến chậm, không nhịn được hỏi: "Ăn không ngon sao? Nếu không đổi sandwich thịt gà đàn hương?"

Đào Y hung hăng tròn mắt nhìn anh, lắc đầu, thầm nghĩ: Không phải thấy có những người khác ở đây, anh cho rằng tôi sẽ ăn những đồ anh mua sao? Còn muốn đưa cho tôi thứ khác, cho tôi là heo?

Hạ Nhĩ xem như không có với cái nhìn chăm chăm của cô, trực tiếp phiên dịch thành liếc mắt đưa tình vô cùng thân mật giữa tình nhân. Cũng không có thể trách anh phiên dịch lung tung như vậy, ai bảo từ nhỏ anh và Đào Y chính là làm đi làm lại cãi nhau ầm ĩ như vậy đây? Anh vẫn hưởng thụ loại oan gia vui vẻ này, lại không biết Đào Y không thích kiểu này. Mặc dù lần trước Đào Y và anh tan rã trong không vui, Hạ Nhĩ chỉ cho là cô muốn nghênh đón lại còn cự tuyệt, quá mức then thùng.

Đào Y còn không biết mình nhìn chăm chăm bị phiên dịch sai hoàn toàn, cúi đầu lặng lẽ gặm dưa Đan Mạch, thật vất vả gặm xong rồi một cái, cũng uống hết một ly sữa đậu nành, trước mặt lại xuất hiện món ăn khác —— bánh tiêu và cà phê.

Thấy bánh tiêu vàng rục kèm một ly cà phê đen nhánh bên cạnh, Đào Y nhất thời phát điên, có loại kích động lật bàn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 20

Thật vất vả mới ăn xong bữa sáng trước mặt hai người như hổ rình mồi, Đào Y có cảm giác hơi buồn lòng giống như vừa đánh giặc xong.

Dạ dày của cô căng đến khó chịu, đồ ăn Trung Quốc và Phương Tây phối hợp khiến cô rất không thoải mái, không khí quý dị trên bàn ăn cũng khiến cô rối loạn tiêu hóa.

Com ăn xong rồi, Thẩm Thạc tự động tự phát dọn dẹp bàn ăn với Đào Y, Hạ Nhĩ cũng muốn biểu hiện, chỉ là từ nhỏ đến lớn anh không dọn dẹp đồ bỏ đi, cũng không chạm qua đồ bỏ đi, bản thân hơi thích sạch sẽ, bây giờ không có biện pháp để bản thân bỏ xuống thói quen vượt qua chướng ngại đi hỗ trợ, cũng chỉ ngồi trên ghế sa lon xem ti vi với Lý Dục để giết thời gian.

"Đề ở đây là được rồi, tôi đến rửa chén." Thẩm Thạc vừa thu dọn xong đồ bỏ đi thả vào túi ny lon trong, thấy túi ny lon đầy, bắt tay vào buộc miệng túi, xách nó để qua một bên, lại mở một túi rác ra lần nữa, mới đứng dậy rửa tay, tính rửa chén.

Lần đầu tiên Đào Y thấy đàn ông muốn chủ động rửa sạch chén đĩa, nhất thời giật mình không thôi.

Thẩm Thạc thấy Đào Y cầm hai cái chén trong tay nhìn anh ngần ngừ, mặc dù không rõ cô vì điều gì, lại cười ảm áp dụ dỗ nói: "Sau này nếu chúng ta kết hôn, chỉ cần rửa rồi, anh sẽ làm com và dọn dẹp chiến trường, em chỉ phụ trách ăn com, có được hay không?"

Đào Y nháy mắt mấy cái, nghĩ đến cảnh tượng hạnh phúc đó, lập tức muốn nói tốt. Lại nghĩ đến bạn gái của anh, biết anh nói chỉ là loại trạng thái lý tưởng, nên dụi tắt chút hi vọng dâng lên trong lòng.

Đào Y cười mệt mỏi, cảm thấy mệt mỏi với loại hạnh phúc mặc sức tưởng tượng của anh, tính kết thúc tình cảnh lập lòe nước đôi này, "Thẩm Thạc, đừng nói những lời giống như mập mờ."

Thở dài, Đào Y tiếp tục nói: "Tôi thừa nhận mình thích anh, nhưng sau khi tôi biết anh có bạn gái, đã định bỏ qua. Anh vẫn nói những lời mơ hồ không rõ này, khiến tôi thật khó khăn. Tin tưởng bạn gái của anh biết anh nói những lời này với tôi, cô ta sẽ rất khổ sở."

Thẩm Thạc lẳng lặng nhìn Đào Y, rất có kiên nhẫn nghe cô nói xong những lời này, thấy cô nói xong muốn xoay người muốn rời khỏi phòng bếp, đột nhiên giữ chặt tay cô lại, kéo đến bên cạnh như vậy, Đào Y vẫn đắm chìm trong thương tâm thất tình của mình nên nhất thời không đứng vững, lập tức nhào vào trong ngực của anh, lỗ mũi đụng phải lồng ngực kiên cố của anh, làm đau làm đau.

"Anh làm gì thế?" Đào Y ngẩng đầu nhìn Thẩm Thạc, không có chú ý đến khoảng cách quá mức gần gũi của hai người lúc này, chỉ cần Thẩm Thạc cúi đầu, răng môi của họ có thể giao nhau.

Thẩm Thạc thấy đôi mắt to của cô phấp nước mắt dày đặc mù mịt chọc người triu mến, không biết cô đau vì lỗ mũi đụng phải lồng ngực của anh nên rơi nước mắt, hay là cô thương tâm khổ sở đến muốn khóc, thật cẩn thận an ủi giải thích: "Thật xin lỗi, anh... Khi đó chỉ là hi vọng em có thể tốt hơn, thật ra thì..."

"Các người đang làm gì!" Giọng nói của Hạ Nhĩ lạnh lùng đột ngột cắt ngang lời nói của Thẩm Thạc, nhìn cơ thể hai người dính sát chung chỗ, nhìn Thẩm Thạc đặt tay bên hông Đào Y, nụ cười vẫn treo trên mặt trước đó đã sớm không còn.

Lý Dục đứng sau lưng Hạ Nhĩ, ngó dáo dác xem náo nhiệt, nghĩ thầm: Chắc chắn, hai nam tranh một nữ, lại tranh cô gái là mèo con thường xù lông, trò hay bị anh thấy được, sáng nay dậy sớm thật vô cùng đáng giá.

Đào Y lập tức đẩy Thẩm Thạc ra, lui về sau hai bước, sau đó cô làm bộ như rất bình tĩnh quay đầu nhìn Hạ Nhĩ, cảm thấy rất kỳ quái với chỉ trích của anh.

Người này giống như tự cho mình là người nào, loại tư tưởng này không tốt. Tìm thời gian, cô phải nói ra với anh, phân chia rõ ràng quan hệ giữa hai người.

Hạ Nhĩ giống như nhận ra giọng điệu của mình vừa rồi không tốt, vội vàng cười nói sang chuyện khác: "Đào Y, lát nữa em muốn đi đâu? hôm nay anh đúng lúc không có việc gì, có thể đi với em cả ngày."

Thẩm Thạc bất động thanh sắc đứng ở đó nhìn biểu tình trên mặt của Đào Y, phát hiện cô hơi bất mãn nhíu mày, nhất thời hiểu rõ cảm giác của cô với Hạ Nhĩ, trong lòng giống như ăn nửa viên thuốc an thần, hơi hơi yên lòng.

Đào Y nói thẳng vào vấn đề: "Anh còn bận rộn chuyện của anh đi, tôi không có thói quen có người đi theo."

Hạ Nhĩ làm như đã thành thói quen Đào Y bụng dạ thẳng thắn, cười hi hi nói: "Dù sao anh rất nhàm chán, ở cùng chỗ với em có thể có việc vui."

Nhưng, ở cùng chỗ với anh tôi rất thống khổ. Đào Y nhìn nhẩn, lại quyết định cho anh mặt mũi, không nói ra miệng. Chỉ là đột nhiên nghe anh nói những lời này, cô vẫn không tự chủ được liếc mắt.

Khi còn bé Hạ Nhĩ thích xem như gió thổi bên tay với lời nổi giận đùng đùng của cô, lỗ tai trái vào lỗ tai phải ra, còn thích cố ý xuyên tạc ý của cô.

Ví như, cô nói không thích đi xem phim, anh nhất định sẽ nghĩ cô ra về thẹn thùng, muốn đi xem lại gương mặt mình, sau đó cứng rắn kéo cô đi rạp chiếu phim.

Lại nói thí dụ như, mọi cô bé đều thích búp bê vừa vặn là cô không thích cái đó, cô thích đồ chơi súng, đồ chơi xe hơi phi cơ gì gì đó, nhưng mỗi lần sinh

nhật, anh ta đều đưa đồ chơi búp bê của bé gái.

Vân vân, chuyện như vậy nhiều không kể xiết.

Bị hiểu lầm quá nhiều, khi còn bé Đào Y lười giải thích, cứ mặc cho anh làm. Nhưng lớn lên Đào Y lại không thể nhận xuống đi. Chỉ là, cô học được tạm thời nhẫn nại, dù sao Hạ Nhĩ không làm chuyện quá phận, trước mặt người khác không thể khiến anh không xuống đài được.

Thẩm Thạc rửa sạch chén đĩa xong, di23end@#\$lequy@#\$don Đào Y còn tưởng anh sẽ có chuyện rồi đi trước, không ngờ anh lại đứng lạng một bên dù bận vẫn ung dung chờ xem cô muốn đi làm gì.

Đào Y đứng ở cửa màu đen, nhìn hai môn thần một trái một phải không tốt, đột nhiên nảy ra một ý tưởng: Đòi trước, cô có phải thiếu tiền của hai người họ hay không, đưa đến kiếp này hai người đuổi theo đòi nợ cô.

Đào Y bắt đầu đi thờ dài, lắc đầu, thống khổ nghiêng đầu nhìn Lý Dục đứng sau cô đang vui sướng xem cuộc vui, "Hoàng đế già, tôi đi trung tâm tập thể hình của nhà anh."

Cô muốn đi phát tiết, nếu không cô nhất định sẽ điên.

Xuống lầu dưới, Đào Y không ngờ Thẩm Thạc và Hạ Nhĩ lại tranh cãi, là về vấn đề cô nên ngồi xe của ai.

Đào Y vỗ trán, gọn gàng linh hoạt nói: "Tôi ngồi xe của Lý Dục đi, các người tùy ý." Tốt nhất không cần theo kịp, để tôi thanh tĩnh thanh tĩnh, ngắm nghĩ đối sách.

Lý Dục lập tức cười xin lỗi với hai người kia, nhún nhún vai, nói: "Chuyện không liên quan đến tôi, đừng đối phó tôi, tôi chỉ là bạn tốt bình thường của Quả Đào, tuyệt đối là bia đỡ đạn..."

"Lý Dục, đi thôi." Đào Y cắt ngang tự biên tự diễn của anh, nín anh đi đến xe của anh.

Hạ Nhĩ hừ lớn hai tiếng với Thẩm Thạc, cũng đi lái xe của mình.

Thẩm Thạc cau mày, mặt không thay đổi sau đó đuổi theo.

Vừa ngồi lên xe, Lý Dục không nhận được nhìn hơi hả hê: "Tôi nói Quả Đào, hai người kia cũng không tệ, cô dứt khoát thu một người. Bây giờ không phải lưu hành 3P sao? Cô đuổi một người, làm tám gương cho mọi người."

"Cút." Quả Đào tức giận nói.

Lý Dục nhìn ra trong lòng Đào Y không động, nhưng vẫn không sợ chết tiếp tục nói: "Nói thật ra, cô rốt cuộc thích ai? Như tôi thấy, anh trai Bình không tệ, rất phù hợp với cô. Người rất trầm ổn, tính tình nội liêm, vừa vận xúng với mèo xù lông cô."

"Mèo xù lông? Cậu mới là mèo xù lông, cả nhà cậu đều là mèo xù lông." Đào Y rất biết chọn trọng điểm, trực tiếp chọn ra những gì không liên quan.

Lý Dục nói đùa với cô rất lâu, không thêm đề ý Đào Y nhe răng nhếch miệng, tiếp tục làm quân sư tình yêu sắp xếp phân tích cho Đào Y: "Nhưng mà, nói thật ra, làm lính hàng năm không trở về nhà, nếu cô vui lòng buông tha cho công việc của mình đi theo quân với người ta, ngược lại còn thích hợp. Chỉ là hy sinh hơi lớn, ba mẹ cô thương cô như vậy, sợ sẽ không đồng ý. Nếu cô kiên trì, gả cho người hoàn hảo, nếu không gả cho người, vậy thì thẩm. Năm đó cô nhỏ của tôi thích một quân nhân, trong nhà không đồng ý, cô chết đi sống lại quyết tâm muốn đi theo. Về sau trong nhà mâu thuẫn chỉ có cô, chỉ có thể mặc cho cô đi. Sau lại, người Bình bị gãy chân trong diễn tập, thành tàn phế, cô nhỏ của tôi khóc oa..."

"Thật?" Đào Y nghe hơi nhập thần.

"Hắc hắc, lừa gạt cô."

"Cút."

"Cô nhỏ của tôi thật sự gả cho một người lính, sau đó người Bình kia dựa vào bản lĩnh của mình để thăng tiến, lên đến vị trí quân trưởng, cực kỳ phong cách. Cô nhỏ chịu đựng lúc đầu, ông ngoại và bà ngoại của tôi cũng yên lòng."

Đào Y ngoài miệng hừ hừ, lỗ tai lại dựng lên, tiếp tục nghe Lý Dục phân tích.

Lý Dục không thêm đề ý Đào Y có đang nghe hay không, chỉ là cứ thế đi xuống nói: "Hạ Nhĩ đây... Không phải không tốt, mấu chốt là cô không nhất định có thể hàng phục được anh ta. Tôi lấy mũi nhọn bén nhọn của tôi cam đoan với cô, vừa đến gần quanh người anh ta ba thước, tôi có thể đoán được tính tình của người giống tôi, trong vạn bụi hoa, phiến lá không dính thân. Cho dù thích một người phụ nữ, cũng không thật sự vì người phụ nữ kia buông tha cả cánh rừng."

Đào Y liếc anh, "Anh nói mà không biết xấu hổ."

"Hắc hắc, làm sao nói xấu hổ, đây chính là chuyện rất vinh quang mà." Lý Dục cực kì lên mặt, "Cô xem lúc nào thì tôi cưỡng bách một người phụ nữ lên giường với tôi? Đầu là các cô ấy tự nguyện. Hơn nữa, nói thật, lên nhiều phụ nữ như vậy, tôi cũng không biết mình thích dạng phụ nữ gì, không chừng tên

Hạ Nhĩ kia giống như tôi."

"Vậy anh dứt khoát đi ném thư tư vị đàn ông." Đào Y khích anh.

"Hắc, cô khoan hãy nói, chờ tôi hoàn toàn chán ngán phụ nữ, tôi thật sự đi làm." Truyện được đăng tải duy nhất tại [di!23end@#\\$lequy@#\\$don](#)

"Không có hình tượng."

Không đến hai mươi phút, xe đã đến trung tâm tập thể hình của Lý Dục.

Đào Y muốn đi làm thẻ, Lý Dục phát tay, trực tiếp đến gần bàn lấy tấm thẻ VIP suốt đời ném cho Đào Y, "Quả Đào là khách quý, làm phiếu chi. Anh mời khách, em tùy tiện chơi."

Sau đó cười hắc hắc với Hạ Nhĩ và Thẩm Thạc: "Hai người có muốn làm thẻ VIP suốt đời hay không? Tôi làm cho các anh chiết 96."

Đãi ngộ này khác biệt quá lớn...

Hạ Nhĩ làm thẻ suốt đời, Thẩm Thạc chỉ làm thẻ năm.

Trong lúc lấy được thẻ, Thẩm Thạc nhìn thẻ hội viên quen thuộc lập tức nhớ đến lúc trước có người tặng anh mấy tấm, khi đó anh không cần, đưa cho cháu Thẩm Dục của anh, mục đích là để cho câu ấy theo đuôi Lục Tiểu.

Thật không ngờ, mấy năm sau, anh cũng vì theo đuôi phụ nữ mà đến chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Sáng sớm Đào Y vốn tính đi hồ bơi cho hết thời gian, lúc này có hai người đàn ông mang lòng gây rối đi bên cạnh, cô bỏ đi ý niệm bơi lội.

Nói giỡn, nếu còn đi bơi lội, mặt mát mẻ như vậy, không phải rõ ràng đang quyến rũ bọn họ sao?

Để phát tiết, cô dứt khoát trực tiếp đi kiểm đạo quán, muốn quang minh chính đại đánh hai người đàn ông khi dễ cô.

Tất nhiên, cô biết không bàn về khí lực, hay là kỹ thuật, cô có thể không đánh lại Thẩm Thạc và Hạ Nhĩ, nhưng cô chắc chắn hai người này tuyệt đối nhường cô. Cho nên, có cơ hội báo thù tốt như vậy, cô làm sao sẽ bỏ qua đây?

Nói cô hẹp hòi cũng được, hay là cô làm kiểu cách cũng được, cô không thoải mái khi bị Thẩm Thạc mặc danh kỳ diệu rối loạn tâm tư, còn bị Hạ Nhĩ đáng chết cường hôn.

Đào Y mặc trang phục kiểm đạo vào, chưa mang đồ bảo hộ trên mặt Lý Dục đã tiến đến bên cạnh cô, móng vuốt tự động tự phát khoác trên bả vai của cô, "Tôi nói, cô thật tính tự mình ra sân dọn dẹp hai người kia? Suy xét góc độ ít tốn thời gian và sức lực, để hai người bọn họ tỷ thí một trận, cô ngồi thu ngư ông đắc lợi thì tương đối thỏa đáng."

Lý Dục vuốt cằm, ra chủ ý xấu.

Đào Y xấu xa cười cười, thấp giọng nói: "Tôi tự đánh cho đã ghiền, có thể phát tiết phần hận của tôi với bọn họ. Nhưng mà, đề nghị của cậu rất tốt, như vậy tôi đánh hai người bọn họ xong, để cho bọn họ ấu đả lẫn nhau."

Lý Dục cười gian tà, u linh rời khỏi sân đấu, sau đó xếp bằng ngồi dưới đất, dựa tường thanh thân nhìn hai nam bị một nữ cuồng ấu đả.

Ra sân đầu tiên là Hạ Nhĩ.

Anh chợt hỏi Đào Y: "Đào tiểu nhị, cô muốn đòi đánh sao?"

Đào Y cười ngọt ngào, nhất thời khiến nhịp tim của Hạ Nhĩ rối loạn nửa nhịp.

Nha đầu này thu hồi móng vuốt, lộ ra đáng vẻ mềm mại thật sự khiến anh có loại kích động lập tức đè cô dưới thân để ăn sạch sành sanh.

Đào Y nói: "Nếu cậu muốn đánh tôi gục xuống, vậy thì dùng sức huy kiếm đi. Nhưng mà, tôi phải nhắc nhở cậu, tự gánh lấy hậu quả."

Hạ Nhĩ cười tà tà, nghe hiểu ý tứ trong lời nói của cô.

Muốn đơn phương đánh anh phải không? Anh hứng thú suy nghĩ nhường cho cô mấy chiêu.

Ý tưởng của Hạ Nhĩ sai lầm rồi.

Anh vẫn nghĩ Đào Y là một con cạp giấy, ngoài miệng bản lĩnh mắng chửi người lợi hại, hành động mặc anh tùy ý vuốt ve. Giống như khi còn bé, mỗi lần anh khi dễ cô, cô chỉ có thể oa oa kêu to giương nanh múa vuốt hù dọa anh, chưa từng làm ra tính cách hành vi trả thù thực sự.

Đào Y vừa mới chích ngừa cho anh, khiến anh khinh địch nghĩ Đào Y vốn chỉ tùy tiện vui đùa, hoàn toàn không có bất kỳ tính kỹ thuật và lực uy hiếp.

Nhưng khi hai người thật sự đánh nhau, khí thế nữ vương của Đào Y bộc phát toàn bộ.

Cô ra tay tinh, chuẩn, ngoan, hoàn toàn không cho anh cơ hội trốn tránh. Anh nghênh đón, tốc độ cô né tránh cực kỳ thần tốc đúng chỗ, làm hại anh nhiều lần thất thủ. Hai mươi mấy phút đồng hồ trôi qua, anh đã bị kiểm soát của cô đánh tay đau chân chưa, hận không được phá xương cô nuốt vào bụng.

Hơn nữa, nha đầu này chết từ tế không linh hoạt không đánh khu vực quan trọng, chuyên chọn thịt nộn của anh đánh, mà anh muốn đánh trả, rồi lại bất hạnh không chỗ xuống tay.

Kiểm đạo không phải sở trường của anh, nhưng mà anh chơi đùa mấy lần. Anh cũng chưa từng nghĩ nha đầu này am hiểu đồ chơi này như vậy.

Đáng chết, anh làm sao ngu như vậy.

Đào tiểu nhị dám chọn kiểm đạo, dám tự mình ra sân, nhất định nắm chắc.

Cuộc tỷ thí này vẫn kéo, thành Đào Y đơn phương đánh Hạ Nhĩ.

Đào Y đánh trực tiếp, đánh nghiêm túc, đánh thẳng được nghiệm, không hề chú ý Lý Dục có lòng tốt làm công tác tư tưởng cho Thẩm Thạc bên ngoài.

“Tôi nói, Thẩm Thạc, tôi không phải thối, kiểm thuật của Quả Đào tôi có thể chính thức so tài.” Lý Dục cầm một sợi dây đồng đưa a đồng đưa, lượn quanh a lượn quanh, “Trên người Quả Đào có sự dẻo dai của trẻ con, lúc cô ấy học ĐH năm 3 đột nhiên si mê kiểm đạo, bắt sự phụ giỏi nhất ở đây của chúng ta để khiêm tốn lãnh giáo. Hơn nữa, mặc dù tính tình của cô âm ỉ, đáng về đại tiểu thư mềm mại yêu kiều, cực kỳ chấp nhất trên đồ yêu mến. Tất nhiên, đồ yêu mến này không thể tổn thương lòng của cô ấy, nếu thật tổn thương, cô có thể gọn gàng linh hoạt vứt bỏ nó trong thời gian rất ngắn, tìm kiếm mục tiêu lần nữa.”

Trong lời nói của Lý Dục có hàm ý, Thẩm Thạc nghe rất rõ ràng.

Anh nghĩ Đào Y đã nói với Lý Dục anh đối đãi cô ra sao ở quán doanh, Lý Dục vốn không biết mà thật ra là đoán mò.

Lý Dục đi xem nhà cửa với Đào Y, sau khi đặt trước, Đào Y đã nói cô muốn đi quán doanh XX, không có nói cô muốn đi làm gì.

Nhưng hai ngày sau trở về, Thẩm Thạc đã xuất hiện, hơn nữa vẻ mặt của Đào Y rõ ràng khác hẳn vẻ tự tin đầy hưng phấn trước khi đi quán doanh, khóe mắt đuôi lông mày hơi cô đơn.

Suy nghĩ đại khái từ đầu đến cuối cả quá trình một lần, Lý Dục suy đoán tám phần là Đào Y chịu thua thiệt gì đó ở bên Thẩm Thạc, nên tâm tình của cô hơi uất ức. Nhưng anh cũng nhìn ra Đào Y có ý tứ với Thẩm Thạc, dựa vào xuất phát từ tâm tình suy nghĩ cho bạn tốt, Lý Dục muốn làm mai làm mối cho bọn họ, để Đào Y yêu thầm thành thật đi.

Cuối cùng Hạ Nhĩ và Đào Y tỷ thí hơn bốn mươi phút, Đào Y một kích gai hầu thắng được kết thúc tranh tài.

Lúc Hạ Nhĩ bỏ mũ giáp xuống, mồ hôi trên trán chậm rãi chảy xuống gương mặt, anh chợt nhả nhìn Đào Y, không thấy chút nổi giận nào sau khi thua, nháy mắt mấy cái, cười trên nói: “Tiểu nhị kiểm thuật không tệ, lần sau chúng ta có thể tỷ thí Judo ở nhà.”

“Judo mẹ cậu.” Đào Y lập tức chửi, mắng xong mới nhớ Thẩm Thạc cũng ở đây, cô không phải tự hủy hình tượng sao. Lại nghĩ lại, hủy hình tượng thì sao, dù sao anh cũng không thích mình, cô cũng định buông anh xuống.

Nghĩ đến đây, không có sức muốn tỷ thí với Thẩm Thạc tiếp.

Thẩm Thạc thay đạo phục, ánh mắt thâm thúy nhìn Đào Y, hỏi: “Nghỉ ngơi một lúc, rồi chơi nữa.”

Đào Y lắc đầu, thuận lợi bỏ lại phía sau những khổ sở đang từ từ dâng lên, “Chúng ta tốc chiến tốc thắng.”

Đích xác là tốc chiến tốc thắng.

Thẩm Thạc nhanh nhẹn đánh mặt, chỗ quan trọng ngay giữa ót, bất kể từ lực lượng, tốc độ hay là góc độ cũng có thể nói là hoàn mỹ.

Giết ngay lập tức!

Đào Y sững sờ nhìn vô giả chừng chặc tỉnh táo trước mặt xuyên qua khe hở mặt nạ, cảm giác thất bại thật sâu từ mồ hôi rỉ ra trên chóp mũi.

Cô cảm giác mình giống như tôm tép nhai nhép không biết tự lượng sức mình, cho là có ít tài năng như vậy, đối thủ lại nhường cho mình mấy chiêu, cô có thể hung hăng đánh đối phương, giống như vừa đối phó với Hạ Nhĩ. Nhưng Thẩm Thạc hoàn toàn không nể mặt, khiến cô nhất thời hiểu anh đối với tình cảm của cô —— đó chính là không hề cảm tình.

Đào Y chậm rãi thu hồi một kiếm, cúi người chào nhận thua. Sau khi lấy nón an toàn xuống, nhìn cũng không nhìn Thẩm Thạc đã đi về phòng thay quần áo.

“Đào Y ——” Thẩm Thạc cúi đầu kêu một tiếng, trong giọng nói chứa chút lo lắng.

Anh chỉ thấy cô hơi mệt, muốn mau chút kết thúc tỷ thí, để cô nghỉ ngơi. Cô không phải vì thua tỷ thí, không vui đi?

Lý Dục đi đến bên cạnh Thẩm Thạc vỗ vỗ bờ vai của anh, ra vẻ đáng vẻ ông già, lời nói thâm thía: “Quản bao nước thăm non xa ~”

Hạ Nhĩ không tỷ thí với Thẩm Thạc. Anh không ngốc, không cảm chỗ yếu của mình đi khiêu chiến sở trường của người ta, mất công khiến cô gái mình thích khinh bỉ mình.

Đào Y ra khỏi phòng thay quần áo đã khôi phục sức sống như lúc đến trung tâm tập thể hình.

Trong lúc ở phòng thay quần áo cô đã nghĩ thông suốt, không thích thì không thích, cô đi câu đáp người khác lần nữa.

Hơn nữa, cô đã phủ định ý tưởng lúc mới vào trung tâm tập thể hình, tính toán mặc đồ bơi kêu gọi đi hồ bơi bắt đầu câu soái ca đi lên.

Quyết định, cô tiêu tiêu sái sái nhiều dẫn ba người đàn ông đi hồ bơi.

Không mang đồ bơi, Đào Y đang mua một món đồ ở ngoài hồ khu hồ bơi —— đồ bơi gần giống bikini màu lam nhạt bày ra đáng người đẹp để lôi lỏm hứng thú của Đào Y vô cùng nhuần nhuyễn.

Đào Y mới từ phòng thay quần áo ra ngoài đã nhận được mấy tiếng huýt gió. Cô nhìn theo tiếng huýt gió, thấy hai người đàn ông xa lạ phát ra, hơn nữa hai người đàn ông này đáng đáp không ra sao, cô để ý cũng không để ý, đi đến hồ bơi.

Còn chưa đi đến hồ bơi, vừa qua khỏi khúc quanh, thấy nửa người trên xích lô đứng một bên, Thẩm Thạc mặc quần bơi.

Không thể không nói, vóc người của anh rất bền chắc, sáu khối cơ bụng xinh đẹp xếp ở nơi đó, bắp thịt trên cánh tay có lực nhưng không khoa trương.

Đào Y đang thường thức nhìn Thẩm Thạc, lại bỗng nhiên chống lại ánh mắt sáng quắc của anh đưa đến.

Sau khi anh thấy cách ăn mặc của cô, ánh sáng con ngươi vốn giống như đầm sâu trở nên càng thâm trầm, môi dày mỏng vừa phải nhếch càng chắc hơn, sắc mặt xuất hiện cứng nhắc nhất thời. Tiếp, anh rời khỏi chỗ dựa vách tường, bước chân mạnh mẽ bước ra, giống như một con Liệp Báo, từ từ đi đến chỗ cô.

Đào Y khẩn trương nhìn anh từ từ đến gần, đến khi anh đứng trước mặt cô, bình tĩnh cầm khăn lông lớn trong tay khoác lên người của cô, lại khép miệng khăn lông nghiêm nghiêm thật thật, cô mới phục hồi tinh thần, “Anh...”

Thẩm Thạc không nói lời nào, không có dấu hiệu đầy rẫy mưa gió nổi lên trên mặt, anh một tay ôm ngang Đào Y lên, bước nhanh đến chỗ hành lang ít người dừng lại.

Đào Y bị hành động đột nhiên của anh làm choáng váng, nửa ngày không phản ứng kịp, chỉ là ôm sát cổ anh theo bản năng, ngơ ngác nhìn gương mặt tuấn tú của anh giống như hơi tức giận.

Đợi đến khi cô phản ứng kịp, bọn họ đã vào cửa cầu thang an toàn thông xuống tầng trệt.

Đào Y vẫn bị Thẩm Thạc ôm vào trong ngực, Thẩm Thạc không muốn thả cô xuống, Đào Y hơi nóng nảy, “Anh... Anh dẫn em đến đây làm gì?”

Thẩm Thạc nhìn Đào Y, trong ánh mắt đen nhánh là hai Đào Y nho nhỏ.

Anh chậm rãi mở miệng, giọng nói đã hơi khàn khàn: “Em... Là đang khiêu chiến tính nhẫn nại của anh sao?”

“Ừ?” Đào Y hơi không rõ chân tướng.

Nhìn cô gái nhỏ trong ngực không hề ý thức được sai lầm của mình, anh đột nhiên xoay cơ thể, nhẹ nhàng đặt cô trên tường, bỗng nhiên cúi đầu, hung hăng chiếm lấy môi của cô.

Nụ hôn này bá đạo mà triền miên, ý thức của đại não Đào Y dần dần bị hút ra. Mặt tường lạnh lẽo sau lưng dính thật chặt vào trên lưng của cô, mà cơ thể của người đàn ông hùng hực đối chọi thân mật trước người cô, so sánh băng và lửa, chính là người đàn ông trước mắt này cho cô cảm giác.

Đào Y thật sự mơ hồ, hoàn toàn không hiểu người đàn ông tên là Thẩm Thạc này.

Lúc cô thích anh, anh dẫn một người bạn gái đến trước mặt cô; lúc cô muốn buông tha cho anh, anh lại từ bộ đội đuổi theo đến đây nói những lời không giải thích được với cô, lại làm chuyện thân mật nhất giữa nam nữ với cô.

Anh cuối cùng muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Thẩm Thạc hôn rất sâu, từ bá đạo sang dịu dàng, khiến ý tưởng trong đầu Đào Y đều tạm thời tiêu tán.

Nụ hôn của anh rất chuyên tâm, anh một tay nâng ót của cô, một tay đặt bên hông của cô, ngoài hôn, không có những động tác khác.

Nhưng, mặc dù như vậy, cảm giác ngấm môi trơn bóng mềm mại của Đào Y trong miệng khiến hạ thê của anh nổi lên phản ứng.

Ngay đây nụ hôn không thể khống chế phương hướng phát triển muốn lau súng cướp cò, Thẩm Thạc từ trên môi của cô dòi đi đúng lúc, hai tròng mắt ôn nhu nhuộm đen nhánh nhìn Đào Y bị hôn đầu óc choáng váng, giọng trầm thấp mà khàn khàn chậm rãi từ trong miệng của anh phun ra: “Đào Y, anh thích em.”

Sáu chữ ngắn gọn hoàn toàn kéo Đào Y đang chóng mặt trở lại. Tim của cô đập cực nhanh, một nửa là vì nụ hôn triền miên vừa rồi, một nửa là vì anh đột nhiên thổ lộ.

Cô muốn tin tưởng anh, nhưng sự kiện kia vẫn quanh quẩn trong đầu của cô, thời điểm thích hợp nhảy ra nhắc nhở cô phải cách xa người đàn ông trước mắt này.

Đào Y chậm rãi khép mắt lại mở ra lần nữa, lắp bắp nói: “Nhưng mà, anh đã có bạn gái.”

Cô muốn đẩy anh ra, cách anh xa xa, hai tay vừa chạm đến lồng ngực mạnh mẽ của anh, bị anh dùng một tay nắm toàn bộ.

Anh nói: “Anh không có bạn gái, Điền Điền không phải bạn gái của anh.”

“Nhưng mà...”

“Đây chỉ là lúc ấy anh muốn em buông tha cho anh mà lập một kế nhỏ. Nhưng mà, khi em thật trúng kế, anh lại hối hận... Đào Y, anh là một quân nhân, thời gian ở bên cạnh em rất ít, anh sợ sau khi em và anh ở cùng chỗ, mặc dù có khó khăn gì có nguy hiểm gì, anh cũng không thể kịp thời chạy đến cứu em. Cho nên, khi đó anh muốn em thất vọng với anh. Nhưng mà, trải qua đêm kia ở quán bar, anh nghĩ thông suốt. Anh không ở bên cạnh em, anh có thể để bọn Thẩm Dục giúp em, một khi bị em buông tha, anh lại có cảm giác buồn khổ bị tảng đá lớn ngăn chặn ngực... Đào Y, anh... Không am hiểu nói chuyện, hơn nữa lần đầu nói nhiều lời như thế, cho nên, hi vọng em thích nghe, mong em muốn nghe, sau đó, đừng giận anh, được không?”

Anh khản trương nhìn chăm chú cô, không buông tha bất kỳ biểu cảm rất nhỏ có thể tiết lộ tâm tình trên mặt cô, nhưng Đào Y lại kinh ngạc nhìn nhìn anh, ngoài chuyện này ra, không phản ứng chút nào.

Đào Y lắng nghe Thẩm Thạc thao thao bất tuyệt, không dám tin tưởng những lời này là từ trong miệng của người đàn ông nói ít đến thương cảm từ trước đến nay. Đến khi Thẩm Thạc nói xong, giữa hai người yên lặng năm phút đồng hồ, Đào Y mới tiêu hóa hết những lời này.

Sau đó, cô đặc biệt bắt khả tư nghị trọn to hai mắt nhìn Thẩm Thạc, kinh ngạc nói: “Anh... Anh đang giải thích và tỏ tình với em?”

Thẩm Thạc: “...”

Lời của anh nói rõ ràng đơn giản dễ hiểu, cô tốn thời gian dài như vậy để nhắc đến trọng điểm? Nếu trong chiến tranh, đến trễ năm phút đồng hồ không biết phải hy sinh bao nhiêu chiến sĩ.

Thẩm Thạc há miệng, đang muốn làm công tác tư tưởng với Đào Y, nhưng đột nhiên nhớ cô không phải là lính của anh, không thể tùy tiện loạn huấn, không phải là Hải Trường Minh có thể tùy tiện lộn xộn tổn hại bạn bè, mà là một cô gái nhỏ cần anh đi dụ dỗ đi cung chiêu đi yêu.

Lời của anh vừa ra đến khóe miệng cũng nuốt xuống toàn bộ, theo lời của Đào Y nói: “Ừ, anh đang giải thích và tỏ tình với em. Em... Nghĩ thế nào? Sẽ tha thứ anh tự cho là thông minh, tự chủ trương, làm bạn gái của anh sao?”

Thật ra thì, anh muốn hỏi cô có nguyện ý làm vợ của anh hay không, nhưng lại sợ giống như cách phát triển vượt lần trước sẽ hù dọa cô chạy. Cũng nhớ cô nói không muốn nhanh chóng cưới, cũng chỉ có thể lui mà cầu xin tiếp theo, để cô làm bạn gái của mình, tính toán nước ấm nấu con ếch, từ từ kéo cô đến phạm vi tài sản của mình.

Đào Y vốn định lập tức đáp ứng, có thể tưởng tượng sự đáng hận của anh lúc trước, liền ngâm chắc miệng, con người nhanh như chớp chuyển loạn, nói: “Không tốt.”

Tâm của Thẩm Thạc khoảnh khắc lạnh như băng, cảm giác chua chát vội vàng xông lên đầu, thật không dễ chịu. Anh nhìn cô gái nhỏ bị mình tổn thương, cũng đang tổn thương chính anh, hận không được trực tiếp Bá vương ngành thương cung, gạo sống nấu thành cơm chín.

Vậy mà, anh nhìn được, không tính buông tha, chỉ là muốn bày mưu tính kế một lần nữa, xem nên dùng kế sách gì lừa gạt cô lên chiếc thuyền nhỏ chật hẹp của anh.

Nhưng mà, anh không nghĩ ra chủ ý, cô gái nhỏ vùng trộm vui vẻ râm rì “Luu hiệu xem xét”, lập tức khiến tâm của anh xuống đến đáy cốc tung bay lên.

Luu hiệu xem xét nói rõ anh còn có cơ hội, không đến nỗi bị một cước đá ra, chung quy có biện pháp khiến cô cam tâm tình nguyện thần phục.

Chuyện lý giải rõ ràng, còn bị tò mò, Đào Y đột nhiên có cảm giác ca hát sáng khoái khi nông nô nỗ lực. Cô vĩnh viễn không để ý nhìn Thẩm Thạc, nói: “Này, nhường đường cho, em còn phải đi bơi đây.”

Không nói chuyện này còn tốt, vừa nhắc đến Thẩm Thạc đã nổi cáu.

Con người đen như mực nhìn khe tuyết trắng đội lên trước ngực cô, giọng nói của anh có mùi vị cắn răng nghiền lợi, “Em muốn mặc như vậy để lộ ra ngoài?”

Ngay cả anh là người đàn ông tốt nhất nại cũng không nhìn được muốn đụng ngã cô, huống chi là những người đàn ông khác tâm hoài bất quỷ.

Thấy ham muốn chiếm giữ rõ ràng trong mắt của anh, Đào Y không nhìn được cong cong khóe môi—— thì ra cô vẫn có sức hấp dẫn ở trước mặt anh, còn tưởng rằng người này họ Liễu, trước kia không hề có cảm giác với yêu thương nhưng nhớ của cô

“Mặc như vậy thì làm sao? Trong hồ bơi có nhiều phụ nữ mặc ít hơn em đi.” Cô cố ý kích thích anh, muốn xem anh có phản ứng gì.

“Không cho phép.” Thẩm Thạc cực kỳ nghiêm túc.

“Anh nói không cho phép là không cho phép? Anh là người nào của em? Đừng quên anh vẫn còn ở luu... Ngô...”

Toàn bộ lời nói còn lại bị môi Thẩm Thạc chặn lại, biến mất trong răng môi trắng trợn giãy xéo.

Lần này Thẩm Thạc không thỏa mãn khi cọ sát lẫn nhau trên môi, anh tính dạy cho tiểu nha đầu không biết tâm tư đàn ông có nhiều đáng sợ một khóa học thực chiến, để cô nhớ vững vàng ở trường hợp công cộng nên che đậy kín mình.

Tay phải của anh bóp chặt eo của Đào Y, tay trái dịu dàng nhẹ nhàng đốt lửa sau lưng cô, đôi môi từ từ môi của cô dọc theo cổ nhấn nhai bóng loáng của cô xuống dưới, tràn ra viên tròn tuyết của cô, không hề lưu tình không quy luật trắng trợn viên ô mai nhỏ nhỏ trên mặt.

Cơ thể Đào Y từ từ nóng lên, da trắng nõn dần dần dính vào màu hồng nhạt xinh đẹp, dưới ánh đèn hành lang vàng choáng lóe sáng bóng mập mờ.

Cô vừa mở miệng, cúi đầu thờ khéc, bị môi lưỡi mềm nhẵn linh hoạt công thành đoạt đất tăng thêm trên anh đào của cô, cô không nhìn được thật thấp giọng rên rì: “A ——”

Thờ dốt ngâm nga mang ý vị động tình khiến con người của người đàn ông chôn trước ngực cô càng thâm trầm, nhưng anh lại đột nhiên dừng lại bước lên trước, nâng đầu lên, nằm trên đầu vai mượt mà của cô nặng nề thờ dốt.

Hồi lâu, đợi bình phục hô hấp, anh mới ngẩng đầu nhìn trên mặt Đào Y vẫn choáng váng như cũ, thấy màu môi của cô xinh đẹp động lòng người, anh không nhìn được lại khẽ mồm một cái, chỉnh chỉnh vẻ mặt, dạy dỗ: “Vừa rồi anh chỉ làm mẫu cho em, để em biết đàn ông sẽ sinh ra kích thích khi thấy em mặc đồ này. Ừ, tự nhiên, nếu hôm nay em không đụng phải anh có hiệu là người chánh trực, sớm đã bị người ta tử hình ngay tại chỗ.”

Đào Y nghe anh thuyết giáo, xấu hổ vừa rồi đã tiêu tán một nửa, trong lòng lại đang lên mừng rỡ.

Cô thôi anh một cú, nói: “Rõ ràng mình là sắc lang, còn có mặt mũi nói đến người khác.”

“Ừ? Không chấp nhận dạy dỗ đúng không? Có muốn anh giáo dục đào tạo em lại hay không?” Dứt lời, đầu Thẩm Thạc lại muốn áp xuống.

Đào Y sợ lập tức ngao ngơ, ngồi chồm từ nhao lên, chui ra khỏi khe hở giữa Thẩm Thạc và vách tường. Cô chạy đến cạnh cửa, quay đầu lại le lưỡi với anh, làm mặt quỷ, khi anh giống như muốn bắt cô trong nháy mắt xoay người mở cửa ra vọt vào.

Thẩm Thạc nghĩ cô muốn chạy đi hồ bơi, vội vàng đuổi theo, không đợi anh bắt được cô, đã thấy cô lác mình vào phòng thay quần áo nữ.

Thẩm Thạc dừng bước lại, hiểu rõ cười cười, lắc đầu, đi phòng thay quần áo nam thay quần áo.

Chỉ tiếc, khi Thẩm Thạc thay quần áo xong chạy đến phòng thay quần áo nữ để bắt người trên đường đi ra ngoài, Đào Y đã bỏ trốn mất dạng từ lâu

Anh đợi hơn mười phút, mới nhận được một tin nhắn từ Đào Y: Muốn đuổi theo em? Không dễ dàng như vậy.

Nhìn về mặt ký hiệu phía sau, trong đầu Thẩm Thạc hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bộ dáng đáng yêu. Anh ngoéo khóe môi, cẩn thận cất điện thoại đi động xong, bỏ vào túi.

Mà Hạ Nhĩ bị thả chim bồ câu đã sớm phát điên gọi mười mấy cuộc điện thoại cho Đào Y. Chỉ là Đào Y vẫn làm bộ như không thấy, căn bản là không để ý đến cậu ta.

Lý Dục đây? A, có ai gặp qua hoa hoa công tử vào hồ bơi còn có thể nghĩ đến bạn bè của mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quá Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Đào Y dạo quanh cửa hàng trong thành phố một lúc, không muốn mua cái gì, mới đi dạo đến sân chơi đầu đường thì tiến vào.

Trong sân chơi cực kỳ náo nhiệt, có không ít người vây xem trước nhiều máy chơi game.

Cô đổi 100 đồng tiền trò chơi, dạo một vòng nho nhỏ, tính chơi bắt búp bê trước.

Chơi loại trò chơi này thì biết, cái kẹp gấp búp bê lỏng lẻo đơn giản khiến người ta hận đến hàm răng ngứa ngáy, mỗi lần bạn nhắm ngay một con rối, mà đã gấp lên, lúc đến cửa ra, búp bê kia liền “Thình thịch” rơi xuống.

Đào Y là loại tính tình không chịu thua, nhất là lúc đổi mặt loại trò chơi khiến cô phát điên.

Vì vậy, bắt không lên, cô tiếp tục bỏ tiền, thất bại, bỏ tiền bắt lần nữa, lặp đi lặp lại như vậy, khi bại khi thắng, luôn chiến luôn bại, khi bại khi thắng, Đào Y cũng không nổi giận, không chơi ngắn.

Cho đến mua 100 đồng tiền trò chơi chỉ còn lại một cái, Đào Y mới phát hiện cô dùng 99 đồng tiền mà ngay cả một bàn tay lớn nhỏ của con rối cũng không lấy được.

Mà những món đồ chơi lỏng lẻo nhỏ, nhất là giống như ba con rối nhẹ răng nhếch miệng, nhìn vào mắt của Đào Y, giống như tập thể bọn nó cười nhạo cô vô năng.

Đào Y nổi giận.

Cô lại đi mua 100 đồng tiền trò chơi tiền, vốn là muốn tiếp tục tác chiến trước mấy máy đó, lại trong lúc vô tình phát hiện trước hai máy có hai nam sinh đặc biệt nổi bật nhấn nút được búp bê.

Trong đó nam sinh ngồi chuyên chú nhấn nút trước máy chơi game, trong ngực ôm ba món đồ chơi lỏng lẻo lớn, một nam sinh khác đứng bên cạnh, trong ngực cũng ôm tất cả năm sáu món đồ chơi lỏng lẻo lớn nhỏ, hơn nữa, hiển nhiên, hai người là bạn bè.

Đào Y đứng bên cạnh nhìn người ta nhấn nút gop đủ con số bảy, mới có được một búp bê, lại thấy người ta liên tục được ba búp bê, hai mắt cô nhìn thông suốt, không ngừng hâm mộ, nhao nhao muốn thử, chờ hiểu quy tắc thao tác, cô bỏ chạy đến bàn máy chơi game khác để chơi.

Cô khần trương nhìn chăm chăm đĩa quay nhanh chóng chuyển động, sau đó “Ba” đè xuống cái nút —— “-3” ; đè xuống cái nút lần nữa để cho đĩa quay chuyển động, tìm đúng thời cơ đè xuống cái nút —— “2” ; sau đó là “0”...

Trò chơi thất bại, Đào Y lệ rơi đầy mặt.

Chơi liên tục mười mấy lần, không có một lần thành công. Đào Y cực kỳ uể oải.

Lúc đó tiếng chuông điện thoại di động gọi đến vừa vang lên, Đào Y nhìn cũng không nhìn cuộc gọi đến đã nhận điện thoại, “Alo?” Giọng nói yếu ớt.

Đối phương rõ ràng bị giọng nói suy yếu giống ngã bệnh của cô tương hù sợ, “Đào Y? Em.. Làm sao vậy?”

Giọng nói rất quen thuộc, giọng nói trầm thấp lạnh lùng rồi lại lộ ra nồng đậm ân cần.

Đào Y sợ mình nhận nhầm người, nhìn biểu hiện cuộc gọi đến —— mặt co quắp to lớn, không sai, thật đúng là Thẩm Thạc.

Buổi sáng cô len lén chạy ra khỏi trung tâm tập thể hình, Thẩm Thạc và Hạ Nhĩ cũng gọi mấy cuộc điện thoại cho cô. Nhưng mà, cô làm bộ như không nghe thấy. Lần này là bị hai khoản trò chơi làm thất bại, đầu óc của cô bị buồn bực ngổn ngang trong gió, lúc này mới không nhìn là ai gọi điện thoại đến

đã nhận.

“Không sao, chỉ là chơi trò chơi thua.” Đào Y lười phải nói láo, nói thẳng ra ngoài.

“Ở đâu? Trong nhà sao?”

“Không có, ờ... Ách...” Suýt tí nữa đã thuận mồm nói ra.

Đào Y quá mức chậm chạp, đang định tùy tiện bla bla hai câu với Thẩm Thạc thì cúp điện thoại tiếp tục chơi, một đôi tình nhân đứng lúc ở phía sau đi đến bên cạnh cô, cô bé kia rất không nại nói với cô: “Này, chị không chơi cũng không cần ngồi ở đây cản trở? Mình không lấy được món đồ chơi, còn ở đây chiếm hãm cậu không ỉa ra.”

Đào Y nhú chân mảy, quay lại nhìn chăm chăm cô bé kia, thấy cô ta đứng mình ngồi, cảm giác bị mắt người ta nhìn xuống lại siêu cấp khó chịu, Đào Y lập tức đứng lên.

Đào Y thân cao 172cm, ở Phương Bắc không xem là rất cao, ở Phương Nam lại hơi có ưu thế. Thành phố N xem như là Phương Nam, Đào Y vừa đứng lên, lập tức mở rộng khí thế, trực tiếp mắt nhìn xuống cô gái lùn hơn cô nửa cái đầu, không quản bên cạnh cô gái có bạn trai làm chỗ dựa vững chắc hay không, trực tiếp nhú mảy trả lời: “Nói chuyện văn nhả chút, không sợ hế miệng phốc phốc phún ra ngoài vàng thối đồ bỏ đi làm ô nhiễm hoàn cảnh.”

“Cô... Cô mới phun phân ra ngoài.” Cô bé kia giận trừng mắt Đào Y, há miệng mắng, “Loại người không có tố chất như cô làm sao có thể sinh tồn trong xã hội, thật là kỳ tích. Hơn nữa còn có mặt đến “Phong khởi văn dừng” làm mất mặt xấu hổ. Đúng không, Ana đặt?” Cuối cùng, còn tìm bạn trai của cô ta làm dự bị.

Bạn trai cô ta nhìn Đào Y, lại nhìn cô ta, miến cưỡng gật đầu. Nói thật ra, với mỹ nữ đáng dấp xinh đẹp mà có khí chất hơn bạn gái mình trước mặt mà bản thân chủ động giúp bạn gái bởi mồm mắng mỹ nữ này, anh thật sự không tình nguyện.

Đào Y nhìn cô gái điên đảo thị phi nhất thời cảm thấy buồn cười, “Nếu như đại biểu điển hình của tố chất là cô, vậy tôi cảm thấy không có tố chất thì tốt.”

Nói xong, nhìn giống như không xoay đi mà vẫn còn suy nghĩ lời cô gái này, Đào Y lắc đầu, mỉm cười rời khỏi.

Còn chưa đi được mấy bước, sau lưng truyền đến tiếng hét to của cô gái kia: “Này, cô lại vòng vèo nói tôi không có tố chất.”

Đào Y nhún nhún vai, quay đầu lại: “Đây là cô nói, tôi cũng không nói gì.”

“Cô đừng đi, hôm nay chúng ta nói rõ những lời này mới có thể đi.” Cô gái đoán chừng là ý có bạn trai bên cạnh mình, vốn không để một thân một mình Đào Y vào trong mắt, khí thế hung hăng lôi kéo bạn trai đi đến trước mặt Đào Y.

Đào Y buồn cười nhìn cô gái không biết trời cao đất rộng đã biết bản thân gây chuyện, không khỏi lắc đầu, “Cô muốn nói gì cứ nói đi.”

Đào Y không hề sợ cô gái này. Cô trước sau như một ra mặt vì bạn tốt của mình, vẫn chưa vì mình mà lý luận với người khác. Hôm nay ngược lại đúng dịp, cho cô đụng phải, đúng lúc có thể phá lệ vì mình đánh một trận chiến nước miếng.

Mặc dù cô gái ngường mộ Đào Y, biểu cảm của khuôn mặt làm ra vẻ cực kỳ khốc rất lợi hại, “Cô nói người nào không có tố chất? Có cô nói như vậy? Hôm nay nếu cô không chịu nhận lỗi với tôi, tôi sẽ để bạn trai của tôi đánh cô.”

Đào Y liếc mắt lên trời, đây là lần đầu tiên cô gặp phải loại phụ nữ kỳ quái điên đảo thị phi. Cô vừa mới kết thúc trò chơi, chỉ thuận tay nhận điện thoại, tính cúp điện thoại tiếp tục chơi, thì đụng phải chó điên thấy người nào cắn người đó chạy đến bên cạnh mình.

Cô chỉ trả lời cô bé này một câu, cô gái đã mắng cô không có tố chất. Được rồi, không có tố chất thì không có tố chất, trời rất nóng cô không muốn chấp nhặt với chó điên. Kết quả lần này tốt rồi, cô gái lại cắn ngược lại nói cô mắng cô gái không có tố chất.

Đào Y cười cười, nói: “Người nên chịu nhận lỗi thì ngược lại để người được nhận lỗi đi xin lỗi, cô nghĩ là có thể được sao?”

Cô bé kia lại không phản ứng kịp, cau mày đứng đây suy nghĩ.

Đào Y hết ý kiến.

Lời cô nói cũng không phải là thiên thư, có khó hiểu như vậy không?

Cô không có kiên nhẫn chơi chữ với người xa lạ, dứt khoát nói: “Cô từ từ suy nghĩ, tôi chơi một ván trò chơi trước. Chờ cô nghĩ xong, chúng ta tiếp tục.”

Cô ném hai đồng tiền vào máy chơi đập chuột gần đây, cầm chùy lên bắt đầu thịnh thịnh thịnh thịnh thịnh đập chuột.

Lúc cô bé kia phản ứng kịp, Đào Y cũng vừa chơi xong một ván thật vui.

Cô gái thấy Đào Y khinh thường cô như thế, càng thêm nổi giận, vừa muốn giơ tay đẩy Đào Y, tiếp tục gây gổ với cô, một giọng nói hơi uy nghiêm trầm

thấp cách đó không xa nhẹ nhàng đến: “Nếu như bạn gái của anh đây đưa với bạn gái của tôi nữa, tôi không ngại đấu một trận với anh.” Lời này là nói với bạn trai cô gái, mặc dù đưa lưng về phía người kia, tất cả mọi người nghe ra.

Ba người Đào Y, cô gái và bạn trai của cô đồng thời quay đầu lại, thấy một soái ca mặt không biểu tình đi về phía bọn họ, trong con ngươi u ám giống như ánh sáng mờ ảo lạnh lùng, cả người tản ra hơi thở cương nghị.

Đào Y hơi kinh ngạc làm sao Thẩm Thạc tìm được đến đây, trực tiếp hỏi lên nghi ngờ.

Thẩm Thạc buồn cười giờ điện thoại, ý bảo cô tự mình xem.

Đào Y vội vàng lấy điện thoại từ trong túi xách ra, thấy phía trên vẫn biểu hiện “Đang trò chuyện”, trên đầu nhất thời rơi xuống mấy đường hắc tuyến.

Đôi khi cô thật sự thiếu ngăn nắp, vậy mà quên cúp điện thoại. Mà vừa rồi cô bé kia có đề cập đến mấy chữ “Phong khôi vân dừng”, nói vậy Thẩm Thạc nghe được qua điện thoại, thì theo đầu mối tìm đến đây.

Ách, nếu anh nghe được mấy chữ Phong khôi vân dừng, sẽ không nghe lọt được đối thoại của cô và cô bé kia đi?

Đào Y có lẽ nhớ lại lời mình vừa nói, phát hiện dường như không có một chữ thô tục, thì thở phào nhẹ nhõm.

Cô bé kia vốn không nghe được lời của Thẩm Thạc vào tai đi, chỉ là từ khi Thẩm Thạc xuất hiện, ánh mắt không nháy dính vào trên người của anh, ánh mắt của cô giống như bị thuốc hồ hợp cường lực dính cố định.

Bạn trai của cô gái nghe Thẩm Thạc nói như thế, lại thấy đáng người anh bền chắc, toàn thân tràn đầy khí thế không giống như là đã biết loại người quanh năm bên ba trong sân trường có thể đối phó, thì vội vàng cười nói: “Nói giỡn, ha ha, bạn gái của tôi nói giỡn với bạn gái của anh.”

Nói xong cũng muốn kéo cô gái đi.

Lôi kéo như vậy, anh mới phát hiện bạn gái mình vẫn nhìn Thẩm Thạc không chớp mắt, khóe miệng còn suýt chảy nước miếng. Anh nhất thời cảm thấy đặc biệt mất mặt, dứt khoát trực tiếp hất tay cô bạn gái ra, bản thân nổi giận dưng dưng đi ra ngoài sân chơi.

Sau khi cô bé kia phản ứng kịp, bạn trai cô đã đi xa năm sáu mét. Cô vội vàng gào thét đuổi theo, trên đường còn không nhận được quay đầu lại lưu luyến nhìn Thẩm Thạc.

Chờ bọn họ hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của Đào Y, Đào Y mới bĩu môi cười nhạo nói: “Không ngờ sức quyến rũ của anh còn rất lớn, vừa đến đây, dùng mỹ nam kế giết ngay lập tức một đôi người ta.”

Lời này... Làm sao có vị chua như vậy.

Thẩm Thạc nhếch khóe môi, để sát vào Đào Y, “Thế nào? Ghen?”

Đào Y lui về sau theo bản năng, ánh mắt nhìn thoáng bên cạnh, khinh thường nói: “Người nào ghen, nói giỡn.”

Thẩm Thạc nhìn cô vệt chết mạnh miệng, cũng không thêm đề ý, cười nói: “Tốt, em không ăn dấm, là anh ghen được rồi?”

“Anh ghen cái gì?” Đào Y không hiểu, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Thẩm Thạc, chỉ thấy độ cung bên môi anh kéo cong, “Anh ăn dấm của Hạ Nhĩ, cũng ăn dấm của Lý Dục.”

“Hạ Nhĩ chỉ là bạn bè của anh họ em, khi còn bé chơi chung chỗ, nhưng mà, cậu ta khi dễ em, khi còn bé em muốn sau khi lớn lên đánh cậu ta một trận. Mà Lý Dục... Cậu ta là anh em của em. Ách...” Nói cho hết lời, Đào Y mới phát hiện cô đây là tự động tự phát giải thích với Thẩm Thạc, nhất thời có loại giấu đầu lòi đuôi, nóng lòng biểu đạt cô quan tâm cảm giác của anh.

Thẩm Thạc vô cùng hài lòng với câu trả lời của cô, câu môi nói: “Nếu như vậy, buổi tối anh nấu cơm thật ngon đãi em.”

“Này, này, anh vẫn còn trong kỳ hạn tiếp nhận xem xét, sẽ không muốn vượt cấp tiến dần từng bước đi?”

“Em thật đúng là xử oan đồng chí tốt. Anh chỉ muốn biểu hiện biểu hiện, nhanh chóng phóng thích hết hình phạt.”

“Hừ hừ, vậy còn không sai biệt lắm. Này, anh đừng đi trước, đừng đi. Em chơi một lát.”

Trong tay Đào Y còn mười mấy xu trò chơi, giằng co một con búp bê lâu như vậy cũng không thu vào tay, ngược lại chọc một trận tranh cãi. Cứ ảo não rồi khỏi đây như vậy, luôn khiến cô có cảm giác chạy trời chết.

Nếu Thẩm Thạc tự mình tìm đến, vậy hãy để cô nhìn bản lãnh của anh, xem có thể bắt được một con búp bê hay không.

Sau đó, không quá lâu, trong ngực Đào Y ôm năm món đồ chơi lông nhung hình dáng khác nhau, bản lãnh của Thẩm Thạc rất rõ ràng.

Cô hưng phấn chỉ vào con hổ nhảy nhót lớn nói: “Em muốn hổ nhảy nhót đó, Thẩm Thạc nhanh lên nhanh lên.”

Thẩm Thạc tập trung lực chú ý nhìn đĩa quay xoay tròn, tay phải nhẹ nhàng nhấn trên nút một cái —— “7” đã đến tay. Sau đó, hai cái sau rất đúng dịp đều là con số “0”. Quá đúng dịp, đúng dịp qua đầu. Nói cách khác, người ta rõ ràng cho thấy nhắm trúng sau mỗi hạ thủ.

Đây là một phương thức nhắm trúng cái gì? Đĩa quay kia rõ ràng luôn luôn chuyển động, quá trình nhắm trúng này dường như rất khó khăn đi?

Sau khi hồ nhảy nhót hồ đến tay, ánh mắt Đào Y ứ nước sáng trông suốt, ánh mắt nhìn Thẩm Thầm chính là sùng bái.

Thẩm Thạc cực kỳ hưởng thụ ánh mắt đó của Đào Y. Trong bộ đội làm mẫu bắn bia cho mọi người, súng súng đều trúng lấy được tiếng hoan hô của bọn binh lính cũng không có cảm giác thành tựu và vui mừng bằng ánh mắt đơn giản của tiểu nha đầu này.

Đào Y không nhận được tình cảm sùng bái dâng trào của bản, phải hỏi đại thần thì mới có thể cất giọng hỏi: “Anh làm sao?”

Thẩm Thạc cũng chịu sờ sờ đầu của cô nói: “Công việc nhắm súng bia ngấm nhiều, cái này không đáng kể.”

Ách, cô quên anh là quân nhân.

Cô ngó anh buồn bực hỏi: “Tham gia quân ngũ đều lợi hại giống như anh vậy sao? Hoạt động cán súng tùy ý bắn, còn nhiều lần trúng toàn bộ?”

Thẩm Thạc buồn cười xao bóp hai bên má non mềm của cô, “Ừ, anh là kém nhất.”

Tình cảm sùng bái của Đào Y với quân nhân lập tức lên cao đến một cấp bậc tương đối cao.

Chơi một vòng, sau khi tiêu hết những xu trò chơi, Đào Y hải lòng ôm một đồng lớn con rồi bước nhanh ra khỏi khu trò chơi trong ánh mắt hâm mộ ghen tỵ của mọi người.

Đặt đám đồ chơi lông nhung có dáng vẻ cô thích vào trong xe việt dã của Thẩm Thạc, Đào Y vừa vui sướng hải lòng thường thức chiến lợi phẩm, vừa hỏi Thẩm Thạc: “Chúng ta đi đâu?”

Thẩm Thạc nhìn mười phần tính trẻ con của Đào Y, nói: “Đi siêu thị mua sắm, buổi tối làm bữa ăn ngon cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Khu vui chơi “Phong khởi vân dừng” ở ngay đầu đường buôn bán nhộn nhịp nhất, gần đó có một siêu thị Walmart, đi tới ba năm phút đồng hồ, một tòa nhà hai, ba tầng ở quảng trường Vanda.

Siêu thị nhập khẩu ở tầng thứ ba, đi dọc theo thang cuốn, từ tầng ba đi thang máy nội bộ xuống đến tầng hai lần nữa mới có thể tính tiền rồi khỏi.

Lẽ ra Thẩm Thạc và Đào Y muốn mua thịt và rau dưa đều ở tầng hai, nhưng Đào Y cứ đi dạo ba tầng một lần, mới hai tay trống trơn đến lầu hai.

Đối với hành động lác lác tùy tiện lãng phí thời gian của cô, người luôn luôn coi thời gian là sinh mạng như Thẩm Thạc chỉ lẳng lặng đi bên cạnh cô, không có bất kỳ ý nghĩa gì mỉm cười dung túng cô, mà loại tâm lý dung túng này như chuyện đương nhiên, ngay cả chính anh cũng không có phát hiện.

Thiết bị phòng bếp của nhà Đào Y rất là đầy đủ, bao gồm dầu muối tương dấm và gia vị. Có những thứ đó không phải nói rõ Đào Y là một cô gái am hiểu nấu nướng, tình huống thực tế là đến bây giờ đều là mười ngón tay không dính nước mùa xuân, về phương diện nấu cơm tự mình quán triệt tư thái Đại tiểu thư cực kỳ triệt để.

Những thứ đó vốn là bạn cùng phòng của cô, cũng chính là Lục Tiểu vợ của Thẩm Dục chủ nhân căn nhà dự trữ. Lục Tiểu nấu cơm tương đối ngon, trước kia Đào Y và bọn họ hợp cũng là ăn không uống không, mà chỉ phụ trách ăn uống, ngay cả phương diện công việc rửa sạch chén đĩa đều là Lục Tiểu và Thẩm Dục nhận thầu.

Thật ra thì, không phải Đào Y không muốn học nấu cơm, cũng không phải cô quá lười hoặc ra oai Đại tiểu thư kiêu ngạo không đi rửa chén, mà là, chỉ cần cô vào phòng bếp, những thứ nồi chén muôi chậu của phòng bếp, nhất định sẽ có thứ gì bị cô hy sinh đánh rơi trong lúc vô tình.

Bạn tốt Lục Tiểu là một cô gái rất tiết kiệm, đừng nói là từng bị Đào Y làm hư lò vi sóng, chỉ một lần cô không cẩn thận đánh vỡ muổng canh, Lục Tiểu cũng phải đau lòng cả ngày.

Vì vậy, Đào Y bị Lục Tiểu thẳng thừng dán lên chữ hiệu lên phòng bếp, cấm chỉ cô đến gần phòng bếp trong vòng một mét. Quy củ này được Đào Y thi hành, cũng đã thành thói quen, dù cô ở đây một mình, không thể không vào phòng bếp, tất cả đều cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ làm hư thứ gì nữa, chớ ngày nào đó bị Lục Tiểu phát hiện, cô ấy sẽ đau lòng.

Cho nên, bọn họ bớt đi thời gian mua dầu muối tương dấm trong siêu thị, chỉ đến khu vực chọn mua trái cây rau dưa trứng thịt cá.

Thẩm Thạc hỏi: “Đào Y, em thích ăn món gì?”

Đào Y ngheo đầu đưa ngón tay đếm: “Cà nướng, cà mùi cá, cà thịt mật, rau hẹ cà hộp, khoai tây chua cay, khoai tây nướng, ba món hải sản, ừ, sau đó những khác tùy ý, em không kiêng ăn.”

Thẩm Thạc: “...”

Kể từ mi trong một đồng thức ăn rau dưa chủ yếu chỉ có cà và khoai tây, những khác tùy ý... Này còn nói không kén ăn? Phương pháp của người ăn kiêng phải là cái gì?

Thẩm Thạc rất muốn biết một bàn món ăn Đào Y thích, chỉ tiếc vì suy tính dinh dưỡng khỏe mạnh của cô, ngoài cà và khoai tây ra, anh còn mua những rau dưa khác.

Nhưng mà, khi Thẩm Thạc đặt một bó cần tây trong xe đẩy, Đào Y cực kỳ ghét bỏ ôm cần tây từ trong xe ra ngoài đặt thật chỉnh tề trên giá món ăn.

Thẩm Thạc nhú mày, giọng nói nhẹ ý không tán thành không dễ phát giác, “Thế nào? Không thích ăn?”

Đào Y vội vàng gật đầu, ánh mắt nhìn cần tây giống như ngậm thuốc kịch độc, “Quá khó ăn, em không muốn ăn.”

Sau đó, cô giống như nghĩ đến cái gì đó, hỏi: “Anh thích ăn sao? Nếu anh thích, ừ, mua một bó cũng không sao. Nhưng mà, nói rõ ràng trước, em sẽ không cho anh mặt mũi ăn nào mà ăn miếng nhỏ.”

Thẩm Thạc cứ lý lẽ tranh luận: “Cần tây hàm chứa sợi thực vật phong phú, rất tốt với cơ thể. Không thích ăn có thể ăn ít.”

Đào Y lắc đầu như trống bỏi, “Không muốn không muốn không muốn, anh muốn em ăn cần tây, em lập tức tự sát.”

Nhìn động tác của cô hơi ngây thơ lại hơi khôi hài Thẩm Thạc không khỏi cảm thấy buồn cười, chỉ là anh không dung túng Đào Y, còn là lấy lý do mình thích ăn, cầm một bó.

Thật ra thì, ăn gì đó, anh không kén chọn. Trong bộ đội ở đâu có phần kiêng ăn, chỉ cần có cơm chín là được. Thậm chí có lúc cơm nửa sống nửa chín, anh cũng vậy không nhăn chân mày nuốt xuống.

Đi đến chỗ bán cá, Thẩm Thạc hỏi: “Thích ăn cá gì?”

“Cá không có gai.” Đào Y nhìn từng con cá bơi qua bơi lại ngay cả suy nghĩ cũng không suy nghĩ, nói ra lời trong lòng của mình.

Cá không có gai...

Thẩm Thạc chọn con cá trích cỡ phần hai người không để nhân viên siêu thị giết, trực tiếp cân sau đó đựng vào trong túi nước.

Đào Y nhìn con cá bên trong xuyên thấu qua túi ngay cả không gian bơi lội cũng không có, nhú chặt chân mày hỏi: “Anh tính về nhà tự mình giết sao?”

Chữ nhà này khiến Thẩm Thạc hơi ngần ra, bước đến cười nhạt, thỏa mãn nói: “Ừ, tự mình giết ngay làm ngay mới tươi.”

Đào Y lặng lẽ nghiêng đầu, thầm nghĩ, em còn chưa xem qua hiện trường giết hại động vật, nếu không lát nữa len lén trốn đến phòng bếp được thêm kiến thức. Sau này lúc nói với nha đầu Diệp Lạc cũng không nấu cơm còn có thể khoen khoan chặn ngang không còn râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Trong siêu thị không có bán gà sống, Thẩm Thạc chọn một con gà mới vừa giết chết nhỏ lông đen, tính về nhà hầm canh cho Đào Y uống.

Đào Y nhìn gà đen như quạ với gương mặt chán ghét, “Anh không tính để em ăn đồ chơi này đi? Muốn ăn anh ăn đi, em không ăn loại con lớn lên kỳ quái.”

Thẩm Thạc buồn cười nhìn cô lui về sau hai bước, dáng vẻ nhỏ u buồn cách xa gà ác, lắc đầu, nói: “Ăn gà ác tốt cho cơ thể.”

“Có thể khiến em lập tức thành tiên em cũng không ăn.” Đào Y cự tuyệt ăn với thái độ rất kiên quyết.

Thẩm Thạc nhìn cô có dáng vẻ hơi hoảng sợ, cũng không nói thêm nữa, vẫn đặt gà ác trong xe đẩy.

Đào Y nhìn gà ác đen như mực da liền run lên, giọng nói khỏ sở, “Anh không thật tính uy em ăn đồ chơi này đi? Em cho anh biết nha, nếu anh ép em ăn, em trực tiếp khai trừ anh, xoá tên anh khỏi cuộc sống của em, sau này không cần nhìn thấy anh nữa.”

Thét, còn học được dùng cái này uy hiếp anh? Thật sự là biết lợi dụng tài nguyên dùng làm ưu thế của mình.

Thẩm Thạc vốn không để uy hiếp của Đào Y trong mắt, chỉ nói sẽ không để cô ăn, cô mới yên tâm lớn mật đi theo sát Thẩm Thạc trả tiền.

Trên đường lái xe về nhà, Đào Y muốn ngồi ở chỗ ngồi sau xe, Thẩm Thạc không hỏi tại sao, chỉ thoáng liếc ra sau anh đã hiểu bảy bảy tám tám phần

trạng huống khiến người ta dở khóc dở cười.

Đào Y ngồi trên ghế bên trái ôm Kiều ba, bên phải ôm Winny, trước người còn có hồ nhảy nhót, túi mạch trần giữ, những chỗ khác còn có món đồ chơi lông nhưng khác ngồi hàng hàng, nhất thời cảm thấy đặc biệt hạnh phúc đặc biệt thỏa mãn. Cô không tự chủ được nhếch miệng cười, hai mắt thật to cong thành trăng đen, cả khuôn mặt hăng hái bùng bùng thần thái sáng láng.

Thẩm Thạc thấy cô khuôn mặt tươi cười xuyên qua kính chiếu hậu, con người đen trầm như mực lập tức nổi lên ảm áp vui vẻ.

Trở lại căn nhà, Đào Y dời tất cả con rối chiến lợi phẩm đến phòng ngủ của mình, tự mình mừng rỡ sôi nổi cầm IPAD ngồi trên ghế sa lon xem thám tử lừng danh Conan.

Thẩm Thạc đi đến phòng bếp bận việc, cô tuân theo nguyên tắc đưa bé ngoan cách xa nhà bếp, chỉ tính chốc lát đi xem Thẩm Thạc giết cá. Vào lúc này xem Anime, trong tay còn theo thói quen xé một bọc khoai chiên ra, vừa nhìn, vừa lấp trong miệng.

Bên trong Conan có lúc sẽ có ít tình tiết tương đối khôi hài, Đào Y không nhịn được cười ha ha, tiếp theo sau đó tập trung tinh thần nhìn đứa trẻ nhỏ này phá án.

Thẩm Thạc nghe được tiếng cười của Đào Y, nhếch khóe miệng, không nhịn được ghé đầu đi nhìn cô từ phòng bếp, chỉ thấy cô rắc rắc ăn khoai chiên.

Lập tức, nụ cười của Thẩm Thạc đông cứng, mặt không thay đổi bước nhanh đến bên cạnh cô, không nói hai lời tịch thu khoai chiên, từ trong ánh mắt không giải thích được câu Đào Y nghĩa chánh ngôn từ nói: “Trước khi ăn cơm không thể ăn đồ vặt, sẽ ảnh hưởng thêm ăn.”

Thật ra thì, Thẩm Thạc sợ lúc ăn cơm Đào Y không khẩu vị gì, ứng phó hai cái với món ăn anh làm, tiếp theo phế bỏ hết thành quả mà anh đã bận rộn lâu như vậy. Như vậy, kế hoạch anh muốn biểu hiện trước mặt cô có thể ngâm nước nóng.

Chuyện anh phản đối cô ăn vặt trước khi ăn cơm, Đào Y chỉ giá giá quả đấm tượng trưng, nghiêng đầu tiếp tục xem Conan. Từ trước đến nay lúc cô xem Anime thích từ đầu đến cuối, không nguyên ý bị cắt ngang. Cho nên, nhạc đệm nhỏ này phát tin từ Conan, lập tức bị cô ném đến ngoài chín tầng mây đi.

Xem xong một tập, Đào Y duỗi thắt lưng, vốn muốn tiếp tục xem tiếp, nghĩ đến cô còn chưa đi phòng bếp xem Thẩm Thạc giết cá. Liên lập tức cầm đầu chạy qua.

Sau đó, cô nhìn thấy con cá đã mất hơi thở, bị quất vảy, xử lý sạch sẽ.

Thất vọng...

Nhưng vì không để mình đi uống công, cô đi đến trước mặt con cá, dùng ngón tay tròn nhỏ cẩn thận đâm đâm thân thể con cá kia. Xúc cảm trơn bóng khiến cô cảm thấy rất mới mẻ, cô can đảm dùng tay mập nắm đuôi cá xóc cá lên để thưởng thức.

Chuyện tình bi kịch xảy ra. Con cá vậy mà lắc lắc đuôi, ánh mắt thất thần ai oán nhìn cô.

“A ——” Đào Y oa um kêu, trực tiếp ném con cá vào chậu, tự mình lui nhảy về sau bước dài, hoảng sợ nhìn chằm chằm con cá chết.

Thẩm Thạc vừa thấy Đào Y đến đây, cũng không lên tiếng, chỉ đứng bên cạnh đưa lưng với cô xác thức ăn. Lúc này nghe cô đột nhiên hét cũng bị cô dọa sợ hết hồn, lập tức quay đầu lại đi đến bên cạnh cô, khẩn trương hỏi: “Làm sao? Cắt trúng tay sao?”

Đào Y run rẩy đôi môi chỉ vào con cá chết kia, run run rẩy rẩy nói: “Gạt... Xác chết vùng dậy rồi.”

Thẩm Thạc sờ đầu của cô bày tỏ trấn an, “Đừng sợ, con cá kia mới vừa bị giết, trong thân thể còn có sinh vật cơ điện, em bóp nó nảy lên, thân thể của nó bị kích thích, bắp thịt xảy ra nhảy lên. Loại nhảy lên này phải không bị đại não của nó khống chế. Cho nên, không phải là xác chết vùng dậy, hiểu không?”

Đào Y không hiểu, nhưng cô hiểu đây không phải là sự kiện kỳ dị gì, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chợt ý thức được đáng vẻ vừa sợ hãi của mình, trên mặt mắt tự nhiên nhiễm lên vàng sáng nhạt.

Cô lắp bắp hỏi: “Em vừa mới... Có phải rất mất mặt hay không?”

Thẩm Thạc cảm thấy buồn cười, lại sờ sờ đầu của cô, nói: “Không có.”

Lần đầu tiên cô gái nhỏ gặp phải chuyện như vậy bị giật mình chỉ là bình thường.

Đào Y bày tỏ bất mãn với hành động anh sờ đầu mình, nghiêng lệch đầu, biau môi nói: “Anh đừng giống như sờ đầu chó nhỏ mà sờ đầu của em, em không phải là súc vật.”

“A?” Trong tròng mắt đen của anh có lưu quang xoay nhanh, lập tức cúi đầu hôn kiểu chuồn chuồn lướt nước lên môi của cô, sau đó nhếch môi trong sự sững sờ của cô, tự tiểu phi tiểu, “Vậy sau này trấn an em như vậy, thế nào?”

“Anh... Anh... Anh chiếm tiện nghi của em... Ừm...”

Đào Y vừa dứt lời, môi của cô bị anh chiếm lấy lần nữa, ôn nhu khẽ xoay quynh luyến mút vào, chậm chạp chơi đùa dây dưa với môi lưỡi của cô...

Trái tim của Đào Y bùng bùng cuồng loạn không ngừng vì loại đau khổ triền miên cực hạn này, khéo hờ con người đầy mê ly, câu hồn nhiếp phách mời gọi.

trong cơ thể Thẩm Thạc chợt vọt lên nhóm lửa, từ nhỏ đến lớn, càng đốt càng rực, anh biết giờ khắc này nên thích hợp mà dừng, nhưng lại không muốn dừng lại, muốn tiếp tục nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Tham mưu trưởng Thẩm luôn luôn tự chủ cực mạnh suy nghĩ ngăn ngừa muốn tiếp tục sự tất yếu trong đầu, nghĩ nếu thật sự có thể một lần tiến quân thân tốc công thành đoạt đất, như vậy anh "Lưu hiệu xem xét" sẽ quân lính tan rã tối nay, mấy chữ to "Cô vợ trẻ của Thẩm Thạc" sẽ nhanh chóng có thể đeo trên người Đào Y.

Mà vô cùng có khả năng bị tác dụng phụ là sau khi Đào Y thanh tỉnh sẽ gia tăng quyền cước với anh, cộng thêm e lệ không chịu nổi. Nhưng những thứ này chỉ là trò trẻ con, cần bản không tạo thành uy hiếp với anh, cũng không ngăn cản được xu hướng lớn cô bị anh bắt thành vợ.

Sau khi về nhà cô đổi bộ quần áo ở nhà nhẹ nhàng bình dị, càng có thể giúp anh một lần thành công.

Nghĩ đến đây, tay Thẩm Thạc quả quyết xoa eo của Đào Y, nhẹ nhàng nhọt nhọt ma sát qua lại thắt lưng của cô, đốt ngọn lửa dày đặc chặt chẽ tĩnh tế trên người cô. Nghe thấy cô không nhịn được ưm thành tiếng, nhìn vàng đỏ ửng trên mặt của cô, mâu quang mê ly, tay phải của anh càng bừa bãi tàn sát thăm dò vào trong T-shirt của cô, giống con rắn linh hoạt trượt từ bụng của cô lên, tiếp theo rơi vào gò bồng tuyết trắng nhô cao của cô, chiếm lĩnh điểm màu sắc cao nhất, nhẹ nhàng gầy, không nhẹ không nặng đè ép xoa nắn.

Cả người Đào Y giống như bắt lửa, một dòng tiếp một dòng điện lưu xa lạ từ ngực không ngừng chảy vào đầu quả tim của cô, khiến cơ thể của cô run rẩy. Đại não của cô đã bị hút hết từ lâu, hai tay chỉ có thể vô ý thức leo lên trên cổ của anh, ôm thật chặt, để cố định cơ thể.

Thẩm Thạc hôn cạo xát trên môi của Đào Y, tiếp theo chậm rãi xuống dưới, môi gặm mút nhẹ dọc theo cô nhả nhụy trắng nõn cổ của cô...

Cánh tay trái bóp chặt eo của cô, tay phải tàn sát bừa bãi trước ngực của cô một lúc, lặng lẽ chuyển dời đến sau lưng bóng loáng của cô, hợp tác với tay trái mở nút áo áo ngực của cô, tiện đàn cô đang mềm nhũn rồi rạc mà cởi tiếp T-shirt từ dưới lên trên.

Chạm đến thắt lưng hồng phấn trên cơ thể trắng nõn của cô, con người của Thẩm Thạc vốn đen như mực càng nhuộm sâu không thấy đáy, thẩm lặng trầm triệt. Anh bỗng nhiên cúi đầu ngậm anh đào trước ngực cô, lấy lưỡi liếm lấy, dĩ%#\$endle@\$#quy#\$@don lấy rằng nhẹ kéo, bên tai truyền đến Đào Y than nhẹ không ức chế được, triền miên với mềm mại với yếu mềm, chui vào tim của anh, thành một chất xúc tác, khiến phía dưới của anh càng cứng rắn.

Tay phải vẫn khẽ vuốt sau lưng cô, ước chừng không sai biệt lắm, tay chuyển thẳng xuống, đi đến viền quần short jean của anh, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại, cảm giác cơ thể của cô hơi run rẩy khi đầu ngón tay anh cạo nhẹ, đầu ngón tay mò mẫm nút thắt quần short jean, đẩy nhẹ nhàng, cỡi nút ra. Ngón tay dài tiếp xúc trên khóa kéo, chậm rãi kéo xuống dưới.

Ngay lúc tay anh chạm đến viền quần nhỏ của cô, muốn dò vào trong đó, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lớn, sững sờ khiến anh ngừng động tác.

Thần trí của Đào Y cũng bị tiếng chuông cửa này kéo trở lại, cô nhìn dung nhan tuấn mỹ gần trong gang tấc, đầu óc nhất thời không biết xoay chuyển, trong lúc lơ đãng cúi đầu, cảm thấy toàn thân mình, mà tay của anh nắm lên viền quần nhỏ của cô, lập tức nghĩ đến bọn họ vừa làm gì.

Gương mặt nhanh chóng nhiễm đỏ ửng nồng đậm, cô cuống quýt đẩy Thẩm Thạc ra, xoay lưng lại, gấp rút mặc áo lót và T-shirt bị anh để trên bàn bếp, rồi kéo khóa quần jean cài nút. Cả quá trình, tay của cô đều khẽ run, hơi bối rối.

Nhìn dáng vẻ của Đào Y, Thẩm Thạc không nhịn được nhủ chân mày, mặc kệ tiếng chuông cửa vang từng hồi, Thẩm Thạc đặt tay trên bả vai của Đào Y, xoay cơ thể của cô đối mặt với mình, ánh mắt tập trung vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giọng trầm thấp khàn khàn mang theo tất cả nhu tình cùng với lo lắng không dễ dàng phát giác, "Y Y, chúng ta lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để kết giao đi."

Con người màu đen thâm sâu nhìn cô, cô liếc mắt nhìn anh, rồi mắt khép hờ, xấu hổ không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh. Qua lúc lâu, kỳ thật, chỉ có ba giây đồng hồ, Đào Y gật đầu, "Tốt."

Thẩm Thạc mừng như điên, không nhịn được ôm lấy cô khẽ mỗ lên môi của cô, ý cười dạt dào.

Đào Y bị hành động bất ngờ của anh sợ hết hồn, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười rực rỡ khác của anh, cô kinh sợ lập tức biến thành mừng rỡ và tràn

đầy ngọt ngào —— cô có thể nhìn ra được, vì một chữ "Tốt" đơn giản của cô, người đàn ông kiên nghị về mặt thường không biểu tình lại cười giống như đứa bé.

Tiếng chuông cửa vang liên tục, chấp nhất khiến người ta nổi điên.

Hai người mới từ trong vui mừng ý thức được vị khách "Đến không đúng lúc" còn ở ngoài cửa.

Vội vàng xác nhận lần nữa dáng vẻ của mình đã sửa sang lại thỏa đáng, Đào Y và Thẩm Thạc cùng đi đến cửa lớn.

Nhìn xuyên qua mắt mèo thấy Lý Dục đứng ngoài cửa, Đào Y hơi nghi ngờ, mở cửa ra.

Lý Dục vừa thấy Đào Y, lập tức nhào trên người của cô, oa oa oán giận: "Sao bây giờ cô mới mở cửa. Tôi sắp bị người đuổi giết."

Đào Y còn chưa hỏi xảy ra chuyện gì, Lý Dục dính vào trên người cô lập tức bị một lực tay mạnh mẽ kéo xuống.

Lý Dục sững sờ nhìn Thẩm Thạc lạnh lùng ngưng mắt nhìn cậu, không nhận được rung mình, ý thức được anh có thể vì động tác vừa rồi của mình mà tức giận, vội vàng cười ha hả nói: "Ha ha, gì kia, Thẩm Thạc cũng ở đây. Ai nha nha, tôi và Đào Y là hai anh em tốt, không có tình yêu nam nữ."

Đào Y liếc mắt, Thẩm Thạc vẫn lạnh lùng nhìn cậu như cũ.

Lý Dục sờ sờ lỗ mũi, lấy lòng cười cười, lại đột nhiên ý thức được cái gì, nhanh chóng lui về liếc ra sau, sau đó giống như có quái thú sau lưng, vội vàng đẩy mạnh hai tôn đại thần ngăn ở cửa vào trong nhà, mình loảng xoảng đóng cửa lại, còn nhanh chóng khóa cửa.

Làm xong toàn bộ động tác, anh dựa lưng vào trên cửa nhà, đưa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, thở ra.

Ngẩng đầu nhìn một đôi khí thế cường đại đang nhìn anh chằm chằm như hổ rình mồi, Lý Dục toét miệng cười ha ha: "Tối nay tôi ở nhờ chỗ này một đêm, được không?"

"Không được."

"Không được."

Hai người trầm miệng một lời giống như trẻ sinh đôi kết hợp.

Lý Dục nhìn điệu bộ của hai người, mơ hồ suy đoán dường như Thẩm Thạc đã thu phục Đào Y, vì vậy cậu rất chân chó kéo Thẩm Thạc qua một bên, nói: "Tối nay tôi chiếm một căn phòng, anh vừa khéo có thể cùng một phòng với Đào Y sao? Đúng không đúng không?" Trong mắt của cậu lóe ánh sáng bí ối, Thẩm Thạc mặt không thay đổi không nhận được xẹt qua vẻ mặt khinh bỉ.

Nhưng mà, "Y Y, trước hết nghe cậu ta phạm vào chuyện gì, rồi quyết định có muốn đuổi cậu ta đi hay không." Thẩm Thạc hỏi ý kiến của Đào Y.

Lý Dục vừa nghe lời này, nghĩ không phải là cậu được cứu rồi, mà là: Chắc chắn, nghe xem nghe xem, "Y Y"? Ai hét, ngay cả Y Y cũng gọi, này không tuyên bố Quả Đào đã bị anh đánh hạ sao? Chỉ là, không biết bọn họ đã đến một lũy ai... Có thể hay không đã đánh toàn bộ lũy?

Mắt đào hoa sạch bóng sáng loáng của Lý Dục nhanh như chớp chuyển rồi chuyển trên cơ thể hai người, vừa nghe Đào Y hỏi cậu "Nói đi, xảy ra chuyện gì", cậu lập tức không dùng đến não nói: "Tôi không cần thận tâm lớn bụng nữ cảnh sát kia. Ách... Không đúng không đúng... Tôi..."

Ý thức được mình ăn ngay nói thật, Lý Dục hí hóp mắt chói lọi quan sát mặt của Đào Y và Thẩm Thạc, chỉ thấy hai người đồng dạng mặt vô biểu tình, âm u nhìn cậu.

Đột nhiên có cảm giác cậu xong đời, Lý Dục cười ha ha với hai người họ, lập tức xoay người, tính tìm những bạn bè khác nương tựa, lại lập tức bị Thẩm Thạc bắt cánh tay, bắt chéo hai tay của cậu ra sau lưng, kết kết thật thật ấn cậu trên tường.

"Uy uy uy, Thẩm Thạc anh nhẹ chút mà nhẹ chút mà, tôi không phải là phạm nhân, anh không phải là cảnh sát, anh làm gì thế đây?" Lý Dục gào khóc gọi thẳng.

Thẩm Thạc lười phải trả lời thứ người cặn bã như thế, quay đầu hỏi Đào Y: "Làm sao bây giờ?"

Đào Y đi đến bên cạnh hai người họ, lấy điện thoại di động trong túi quần Lý Dục ra, cô trực tiếp bấm dãy số của một người.

Giọng nói thanh lệ bình tĩnh truyền ra từ trong điện thoại di động, Đào Y lập tức nở nụ cười ngọt ngào nói: "Chị Lạc Lạc, là em, Y Y."

Chị Lạc Lạc, chính là Vương Lạc, là vị hôn thê Lý Dục vừa đính hôn đầu năm mới, nghề nghiệp nữ cảnh sát. dĩ/#\$endle@/\$#quy#/\$@don Nhưng mà, trên mặt Lý Dục vẫn để cô vào mắt, ở bên ngoài câu ba đáp bốn, Đào Y là một người bạn bình thường, cũng thỉnh thoảng dùng lời nói coi rẻ cậu mấy câu.

Wương Lạc còn kỳ quái làm sao tránh Lý Dục trốn cô trốn đến ngoài tỉnh cầu lại đột nhiên gọi điện thoại cho cô đây, vừa nghe giọng nói của Đào Y, vốn là giọng nói lạnh nhạt lập tức mang theo âm áp, "Y Y, có phải tên Lý Dục kia đi tìm em nương tựa hay không?"

"Chị Lạc Lạc thật là thần toán. Người này đang ở chỗ em đây. Chị muốn đến nhận lãnh sao?" Đào Y cười hi hi nói.

Vương Lạc suy nghĩ, nói: "Em đưa điện thoại cho Lý Dục, chị nói với cậu ấy hai câu đi."

Đào Y ý bảo Thẩm Thạc buông Lý Dục ra, đưa điện thoại đi động cho cậu, sau đó từ trong ánh mắt u buồn của cậu hung hăng trợn mắt nhìn cậu.

Lý Dục bất đắc dĩ nhận lấy điện thoại đi động, đặt ở bên tai, uất ức nói: "Alo, có lời nói nhanh."

Giọng Vương Lạc lại khôi phục lạnh lùng, "Anh không cần sợ hãi tôi sẽ lợi dụng đứa nhỏ này trời chắc anh cả đời, nói cho anh biết tôi mang thai, chỉ vì để anh biết đứa bé này tồn tại. Tôi sẽ phá bỏ đứa nhỏ, sẽ không để người khác biết. Sau đó, nói rõ ràng với ba tôi và bác trai là hai chúng ta không hợp, giải trừ hôn ước với anh."

Nói xong, Vương Lạc không chờ cậu phản ứng, lập tức cúp điện thoại.

Lý Dục nắm thật chặt điện thoại đi động đứng ngốc một lát, tưởng tượng thấy Vương Lạc dùng giọng nói lạnh nhạt nói ra lời ly biệt tàn nhẫn, trên mặt cũng là vẻ mặt đau đớn, tim của anh lập tức giống như bị sợi dây có gai trói lại, vừa đau vừa buồn bực.

Anh lập tức xoay người, mở cửa, bước ra bộ một bước thì ngừng lại, nói tiếng cảm ơn với Đào Y, rồi nhanh chóng rời khỏi.

Nhìn bóng lưng của cậu vội vàng rời đi, Đào Y hơi bĩu môi, thờ dãi: "Lý Dục này rõ ràng thích chị Lạc Lạc mà bản thân lại không phát hiện... Hi vọng bọn họ không cần tiếp tục làm âm ỉ, sớm tu thành chánh quả."

Thẩm Thạc đóng cửa, sờ sờ đầu của cô, nói: "Anh cũng thích chúng ta có thể sớm tu thành chánh quả."

Đào Y nghe một câu hai nghĩa của anh, nghĩ đến chuyện vừa bị cắt đứt, trên mặt không nhịn được lại.

Đột nhiên một tiếng không hòa hài "Cồ lồ lồ" truyền ra từ bụng Đào Y, Đào Y lúng túng vừa ôm bụng, vừa cười cười với Thẩm Thạc.

Thẩm Thạc lại cung chiêu siết chặt gò má của cô, "Anh đi nấu cơm, rất nhanh là tốt rồi."

Thẩm Thạc tay chân lanh lẹ, rất nhanh đã làm xong bốn món ăn một canh.

Đào Y nhìn sợi khoai tây được cắt lớn nhỏ cân xứng, không nhịn được sợ hãi thâm than, sau đó chấp chiếc đũa lên ném thử: "Ừm, ăn quá ngon."

Thẩm Thạc khẽ cười, bới thêm chén canh gà ác cho cô, nói: "Không thích ăn gà ác không sao, nước canh có thể uống đi?"

Đào Y nghĩ đến nước canh được hầm ra từ gà ô thất bát hắc, rất không tình nguyện uống. Nhưng ánh mắt Thẩm Thạc dịu dàng nhìn xuống, cô không thể làm gì khác hơn là cầm thìa nhỏ nhỏ lên mút một muỗng nhỏ, hơi hơi do dự, đặt vào khóe miệng hút nước canh vào —— um, không dầu không ngấy, hương vị ngon, uống rất ngon.

Thẩm Thạc hài lòng nhìn Đào Y nghiêm chỉnh uống hết chén canh, lại cho cô cầm một chén.

Sau đó dùng chiếc đũa bóc sạch sê thịt cá trích chiên trước mặt mình ra, lần nữa gấp đến trước mặt Đào Y, "Cá không có xương."

Đào Y kinh ngạc nhìn miếng thịt cá, ánh mắt lại rơi vào trên mặt Thẩm Thạc đang cúi đầu chuyên tâm rẻ thịt cá——trán tóc ngắn hơi buông rơi, tròng mắt đen nhánh nghiêm túc chuyên chú nhìn chăm chăm con cá trước mặt, môi dày mỏng vừa phải cong lên đường cong mờ... Tim Đào Y nhảy mất nhảy lên thần tốc, đáy lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào nồng đậm và hạnh phúc ngăn cản cũng không ngăn được.

Nếu như, vượt qua cả đời với người đàn ông này như vậy, dường như cũng là một chuyện rất tốt. Truyện được đăng duy nhất tại [đi%#\\$endle@%\\$#quy#\\$@don](#)

Bữa cơm này, Thẩm Thạc không xào cần tây. Đào Y ăn vô cùng no bụng đến lúc không nhịn được hỏi anh cần tây đi đâu vậy, Thẩm Thạc cười cười nói: "Trưa mai làm vằn thắn, nhân bánh thịt heo cần tây, thế nào?"

Sủi cào cần tây...

Đào Y thật sự chưa từng ăn.

Ngay đêm đó, Thẩm Thạc thu thập chiến trường xong, an vị trên ghế sa lon phòng khách phụng xem ti vi với Đào Y.

Ngược lại hai người ngồi rất quy củ, cũng không có gấn bó kề cận bên nhau của tình nhân nhỏ, chỉ là, lúc bóng đêm dần dần sâu, Thẩm Thạc không có nửa phần ý tứ rời đi, Đào Y mới dần dần cảm thấy có gì không đúng mà.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Mặc dù Thẩm Thạc mặt không thay đổi như cũ xem ti vi, nhưng trên mặt không lạnh lùng cứng rắn giống như lúc mới gặp gỡ, mà là một loại ảm ảm sau khi băng tuyết hòa tan.

Quang ảnh TV đủ mọi màu sắc chiếu vào trên mặt của anh, khiến khuôn mặt tuấn mỹ của anh có hương vị thần ní khó bề phân biệt.

Đào Y len lén quan sát anh, cảm thấy bề ngoài của anh bình tĩnh không song gió dường như đang nổi lên âm mưu dương mưu gì.

Đúng, chính là cảm giác này.

Loại này đoán không ra rồi lại có cảm giác bị tính kế, khiến cô cảm thấy có nét trẻ con chip bông.

Ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã mười giờ rưỡi...

Lại len lén liếc nhìn Thẩm Thạc —— dường như, anh không hề có dấu hiệu phải đi.

Đào Y là cú mèo không giả, nhưng cô có thói quen rửa mặt xong trước mười một giờ, nằm trên giường ôm IPAD xem tiểu thuyết rồi ngủ. Thẩm Thạc vẫn ở đây không đi, cô cũng không tiện bỏ lại anh chạy vào phòng tắm để tắm.

Buổi chiều sau khi trở về, mặc dù thay một bộ quần áo ở nhà, cũng chỉ là đóng cửa phòng vệ và tắm rửa, khiến từ trước đến nay vào mùa hè Đào Y thích giữ sạch sẽ có hơi không được tự nhiên. Bây giờ cũng đã trễ thế này, vừa ra khỏi phòng bếp lại ngoài ý muốn trên người có ít mồ hôi, tuy trong nhà mở ra máy điều hòa không khí, nhưng lâu như vậy không đi tắm, cảm giác mồ hôi còn lưu trên người, khiến cô không thoải mái.

Lại một lần nữa nhìn đồng hồ treo, nhìn cây kim chỉ đã vượt qua giới hạn mười giờ bốn mươi lăm, Đào Y cuối cùng vẫn không nhịn được, “Thẩm Thạc, khuya lắm rồi.”

“A.” Thẩm Thạc nhàn nhạt đáp, tầm mắt vẫn dừng lại trên ti vi như cũ, vẻ mặt không thay đổi gì, giống như cô vừa nói lời chào hỏi vô cùng bình thường “Chào anh” “Àn không” lại không tồn tại bao nhiêu ý nghĩa.

Nhìn anh không hề có khuynh hướng cử động, Đào Y dứt khoát gọn gàng nói: “Anh không trở về sao? Đã khuya rồi, nên ngủ.”

Lúc này Thẩm Thạc nghiêng đầu lại nhìn cô, trong con ngươi sâu thẳm nhìn không hiểu cảm xúc, “Ở đây có hai căn phòng.”

“Ừ. Em biết.” Đào Y cau mày, “Cho nên?”

“Cho nên, anh có thể ở một phòng trong đó sao?” Ánh mắt Thẩm Thạc tỏ vẻ mong đợi.

Đào Y nhú chân mày càng chặt, “Anh không có chỗ ở sao?”

Thẩm Thạc nghiêm túc gật đầu.

“Vậy tối qua anh ở đâu?”

“Thì ở đây.”

“A?”

“Anh là chú ba của Thẩm Dục.”

“A?”

“Cho nên, trước kia Thẩm Dục có cho anh bộ chìa khóa căn nhà này.”

“...”

Đào Y trở lại phòng thì không nhận được gọi điện thoại cho Thẩm Dục, sau khi điện thoại vang lên hai tiếng lập tức bị nhấn tắt, liên tiếp cũng không nhận. Cô không từ bỏ ý định tiếp tục bấm số điện thoại, gọi ba cuộc liên tiếp, Thẩm Dục đều ấn cúp. Cuối cùng vừa thông suốt, trong điện thoại di động đã trả lời “Thật xin lỗi, người gọi điện thoại đã khóa máy” giọng nữ máy móc.

Thẩm Dục người này!

Đào Y lại gọi điện thoại cho Lục Tiểu vợ Thẩm Dục, kết quả vẫn tiếng nhắc nhở tắt máy.

Cô lập tức biết, đoán chừng lúc gọi điện thoại đúng lúc quấy rầy chuyện tốt của người họ Thẩm và Tiểu Tiểu, nên anh ta không vui, để ngừa cô tiếp tục

không biết phân biệt cắt đứt cuộc sống thân mật của bọn họ, dứt khoát tắt máy hai chiếc điện thoại di động.

Đào Y uất ức không nhịn phun lời thô tục, giọng điện thoại lên muốn ném nó, nhưng suy nghĩ lại không bỏ được, chỉ là hung hăng ngã trên giường lớn mềm mại, bày tỏ phát tiết.

Thẩm Dục người này, bản thân không muốn cô quấy rầy hành trình trắng mặt của vợ chồng họ, lại giao chìa khóa nhà cho chú Ba anh ta, để chú Ba anh ta đến quấy rầy không gian cá nhân của cô.

Tuy nói cô vừa khéo thích Thẩm Thạc, nhưng chuyện này không phải đến như vậy?

Từ phán đoán thời gian Thẩm Dục đưa chìa khóa cho Thẩm Thạc, rõ ràng là trước khi anh ta đi hưởng tuần trăng mật. Khi đó, cô còn chưa thích Thẩm Thạc. Nhưng nếu cô vẫn luôn không thích Thẩm Thạc, Thẩm Dục đưa chìa khóa cho Thẩm Thạc không phải là hại danh dự của mình khó giữ được sao?

Đào Y nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác năm đó mình thật không nên tán thành Lục Tiểu và Thẩm Dục không đáng tin cậy này, cũng không nên lười biếng không đi mượn phòng trọ nhỏ khác.

Cô xoay quanh mấy phút trong phòng, thăm hỏi ân cần mười tám đời tổ tông của Thẩm Dục một lần, cuối cùng nhảy trên giường dùng sức nhảy lên, chờ toát mồ hôi cả người, mới phát tiết bực bội này ra ngoài.

Đào Y là loại người tính khí đến nhanh mà tiêu cũng nhanh.

Chỉ mấy phút, cô đã hoàn toàn không có việc gì, cầm áo ngủ và đồ lót yêu thích tính vui vui mừng mừng đi phòng tắm để tắm.

Thẩm Dục mua căn nhà nhỏ này tương đối sớm. Lúc ba mẹ anh ta mua chỉ tính dễ dàng để anh ta học đại học ở nội thành làm kiêm chức lúc đó không cần đi tới đi lui vùng ngoại ô trường học, nên chỉ là mua hai phòng nhỏ một phòng khách, chỉ có một phòng tắm để vệ sinh, rửa mặt.

Đào Y ôm đồng quần áo đi đến cửa phòng tắm, tay vừa nắm lên tay cầm trên cửa, cửa đã bị kéo ra từ bên trong.

Thẩm Thạc mặc quần dài màu đen áo ba lỗ trắng, trên tóc còn sót lại từng giọt từng giọt nước chậm rãi chảy xuống gương mặt, dọc theo cổ của anh chảy qua xương quay xanh cương nghị, từ từ biến mất vào áo ba lỗ trắng.

Đào Y không phải chưa xem mỹ nam vừa tắm ra. Năm đó cùng Lục Tiểu, Thẩm Dục kiêm chức ở radio, cô vẫn ở trong nhà này, lúc Thẩm Dục tắm xong mặc quần cộc ngắn lớn và áo ba lỗ lúc hiện trước mặt bọn họ, cô không có ý tưởng lộn xộn gì.

Nhưng lúc này, chợt thấy dáng vẻ này của Thẩm Thạc ở ngưỡng cửa phòng tắm, không biết đã xảy ra chuyện gì, mặt của cô trở nên thông suốt, tùy tiện tiện lên tiếng chào hỏi anh, bước vào phòng tắm.

Cửa bịch một tiếng bị đóng.

Thẩm Thạc bị giam bên ngoài cửa phòng tắm không nhìn được nhếch môi cười vui vẻ, nhìn cửa phòng tắm như có điều suy nghĩ, nhưng cũng chỉ một lúc, anh dương khỏe mới đi đến phòng ngủ của mình.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân trầm ổn, Đào Y vội vàng vỗ nước lạnh vào trên mặt mình, hạ nhiệt độ cho khuôn mặt nóng bỏng của mình.

Cô cảm giác mình hơi mất mặt.

Đây không phải là lần đầu tiên ở chung nhà với một người đàn ông, làm sao lúc này cứ không bình tĩnh suy nghĩ lung tung?

Đào Y, ổn định, ổn định.

Thẩm Thạc là quân nhân, quân nhân rất chính trực rất chính trực, sẽ không làm gì cô.

Đào Y làm công tác tư tưởng cho bản thân mà hoàn toàn bỏ quên đồng chí quân nhân cũng là người, là người thì có thất tình lục dục, huống chi có ai quy định mặc đồng phục quân nhân thì không thể đóng cửa lại đối diện với bạn gái hoặc vợ của mình, nhất là quân tử vẫn tâm tâm niệm niệm bạn gái hoặc vợ không?

Nếu thật sự như vậy, đoán chừng quân nhân này nên họ Liễu.

Đào Y tắm xong, lại dùng máy sấy tóc sấy khô tóc của mình, mới đi đến mở khóa cửa phòng tắm ra.

Trước khi bước chân ra, cô còn ngó dáo dác tra xét tình hình quân địch, nhìn Thẩm Thạc mưu trưởng đại nhân có ý đồ bắt chính canh giữ bên ngoài hay không.

Đội điều tra xong, sau khi xác nhận an toàn, cô mới lác mình ra khỏi phòng tắm, nhanh chóng ôm quần áo tắm rửa chạy đến phòng ngủ của mình.

Một đường bình tĩnh.

Đào Y chạy đến phòng ngủ của mình, tùy tiện ném quần áo trong tay vào giỏ đồ bẩn, nhìn đế gương xóa sạch những đồ trang điểm vẽ loạn trên mặt, làm

xong, đang định chạy lên giường xem tiểu thuyết, trong phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Tâm Đào Y nhất thời nhảy lờ một nhịp, vẫn duy trì hai tay bám giường, đáng vẻ một chân đặt trên giường, không biết nên làm bộ như đã lên giường ngủ, hay là đi mở cửa hỏi anh có chuyện gì.

Tiếng gõ cửa ngược lại không vội, vang lên hai tiếng sau đó không có âm thanh.

Đào Y do dự lúc nghe cửa không có tiếng vang, không biết Thẩm Thạc đã đi rồi hay không, đặt IPAD ở đầu giường, tò mò đi đến mở cửa.

Sau đó, cô thấy Thẩm Thạc đứng ở cửa tự tiểu phi tiểu nhìn cô.

Thật sự lòng hiếu kỳ hại chết mèo!

Mà Đào Y không biết, lòng hiếu kỳ hại chết không chỉ là mèo, còn có mèo trong sách.

Đào Y lập tức núp sau cửa, chỉ sợ anh thấy mình mặc áo ngủ Winnie the Pooh, nắm cửa, ghé đầu hỏi: “Có chuyện gì?”

Thẩm Thạc đưa gì đó trong tay đến trước mặt của Đào Y, mặt bình tĩnh mà chính trực nói: “Vật của em rơi trên mặt đất.”

Đào Y vừa nhìn tiểu khả ái lắc tới lắc lui treo trong tay anh, nhưng không phải là cái mình vừa thay lại sao?

Mặt của cô cứng lại.

Cô đoạt lấy tiểu khả ái, lắp bắp nói tiếng cảm ơn, tính đóng cửa.

Thật không dễ dàng gõ mở cửa Thẩm Thạc làm sao có thể khinh địch như vậy mà buông tha cơ hội để cô nhanh chóng thành vợ mình như vậy, anh đuổi chân dài, bước vào trong cửa, về mặt Đào Y kinh ngạc không có trải rộng ra, anh nhẹ nhàng quay cơ thể của cô lại, đặt cô trên cánh cửa.

Nụ hôn giành giật từng giây rơi xuống trần đầy trời đất, dày đặc chặt chẽ bao trùm môi mềm mại của cô, khiến cô không có cơ hội mở miệng đặt câu hỏi, lưỡi anh linh hoạt chui vào trong miệng của cô, đuổi theo cô, ép buộc cùng nó quần quít chơi đùa.

Không còn băn khoăn nữa, tay trái của anh siết chặt đầu của cô, tay phải từ từ dò xét xuống váy ngủ bằng bông của cô, tìm đến vật dưới váy lại không hề do dự nhắc lên, tìm được da thịt bóng loáng của cô.

Ngoài miệng nụ hôn càng ngày càng nóng bỏng, thần trí của Đào Y đã sớm hỗn loạn không rõ, hoàn toàn đắm chìm trong nhu tình khi anh cố ý xây dựng, vốn không biết tay của anh đã dò vào quần lót của cô, đang tìm kiếm nơi sâu thẳm vô cùng tư mật.

Ngón tay của anh luồn xuống dưới mép quần lót, tìm được hoa tâm trong u đằm của cô, thử dò quần lót bằng bông ngăn nhẹ nhàng mà kim nén, cảm giác cơ thể của cô run lên bần bật, anh không ức chế nổi càng cứng rắn.

Ngón tay đang muốn chui vào trong quần lót của cô, chuông điện thoại di động vang lên vào thời khắc này.

Thẩm Thạc nhíu chân mày, không đợi Đào Y hoàn toàn thanh tỉnh, anh ôm cô khẽ đặt cô trên giường, cầm điện thoại di động của cô lên nhìn cũng không nhìn trực tiếp tháo pin, đặt trên tủ đầu giường.

Mất thấy con người Đào Y có khuynh hướng trấn tĩnh, anh bỗng nhiên cúi đầu, môi lưỡi nóng rực phủ lên môi căng sưng của cô.

Tay nhắc quần ngủ cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve lên, bám vào trên mềm mại của cô, nhiều lần kéo nặn điểm anh đào, mạnh yếu vừa phải vuốt ve khoái tuyệt trắng, nghe trong miệng của cô không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ thật thấp, anh mâu màu càng nồng đậm, mâu tâm thâm sâu như có hai luồng hỏa điểm nóng rực muốn nhảy ra, đoàn đoàn bao vây cô gái nhỏ dưới người.

Tay Thẩm Thạc chạy dọc xuống, nhẹ nhàng kéo quần nhỏ của cô xuống, đầu ngón tay trượt đến hoa nhị của cô, chậm chạp mềm mại về...

Âm thanh rên rỉ Đào Y đứt quãng phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn của cô, Thẩm Thạc hoàn toàn lột quần ngủ của cô xuống, khi thấy trắng nõn của cô linh lung có hứng thú, trong con người càng dâng cao ngọn lửa.

Anh lập tức cúi đầu, ngâm viên anh đào, không nhẹ không nặng liếm láp kéo nhẹ, tay trái đặt trên một khối mềm mại khác không ngừng vuốt ve thành các loại hình dáng, mà bên phải đầu ngón tay vẫn gầy trong hồ sâu đã có đại lan tràn...

Cơ thể Đào Y càng ngày càng mềm, mềm giống như một bãi nước xuân.

Thẩm Thạc ước chừng cô không sai biệt lắm, cứng rắn đi đến u đằm của cô, chậm rãi cọ xát dính trên đầm nước, tìm được huyết động động thân, tiến vào gần nữa.

“Đau...” Đào Y ưm lên tiếng, ý thức có bộ phận hấp lại, khi nhìn rõ người đàn ông tuần đĩnh bám trên người thì ý thức cô thông suốt được tình cảnh của mình giờ phút này. Nhưng cô không giãy giụa, cũng không ngăn cản, chỉ là con người nổi sùng mù dụ dăng nhìn anh, “Đau...”

Thấy Đào Y không phản kháng, cũng không hề có dấu hiệu không muốn, đáy lòng Thẩm Thạc lập tức xông ra vô vàng mừng rỡ. Anh cúi đầu hôn môi

Đào Y, giọng từ tính đã sớm khàn khàn không chịu nổi mang theo tràn đầy sự ái và thương tiếc, nói: “Nhịn chút, nhịn nữa lập tức tốt.”

Hầm rặng Đào Y cắn lên môi dưới, vốn muốn mượn điều này nhịn đau, nhưng chỉ vừa cắn lên, môi của cô lập tức bị môi dày mỏng vừa phải ngăn chặn lại, lưỡi của anh cẩn thận liếm môi dưới của cô suốt nửa bị thương, d!@\$đanl!\$#quy@!%don mang theo trần an, nhẹ nhàng mút vào.

Cùng lúc đó, anh từ từ đẩy vào, ánh mắt Đào Y mê ly lần nữa, anh đẩy mạnh, hoàn toàn chôn trong huyết động sâu thẳm.

Đào Y rên lên một tiếng, khóe mắt thấm ra một giọt nước mắt.

Thẩm Thạc yên lặng bất động ngừng lại, tay vẫn gầy ở chỗ hoa tâm nhọt nhạt tinh tế, ước chừng cô không còn đau đớn như vậy, mới chậm rãi rút ra đẩy vào...

Một dòng lại một dòng điện kỳ dị chảy xiết đến trái tim, Đào Y ôm lấy cái đó không ngừng đẩy eo, không nhịn được cuối đầu rên rỉ, hoa đào xinh đẹp trong mắt vì vừa rồi nước mắt lấm tấm nhiều ánh sáng ngọc chỉ cực.

Thẩm Thạc vừa □, vừa vỗ về chơi đùa hai luồng mềm mại của cô, xoa dịu đau đớn của cô, cũng muốn để cô nhớ lại tốt đẹp lần đầu tiên cùng anh.

Qua mấy phút, khi cảm giác vách tường bên trong huyết động đột nhiên co rúc lại, Thẩm Thạc rên lên một tiếng, dòng nước xiết cũng đứng lúc bắn ra...

Qua 30 phút, Thẩm Thạc nhẹ nhàng mà giải quyết Đào Y xụi lơ ở trên giường, tự mình ra khỏi phòng ngủ, qua mười mấy phút, anh trở lại, nhẹ nhàng ôm lấy Đào Y, dưới việc Đào Y buồn ngủ mà lại xấu hổ lại nghỉ ngơi, ôm cô ra phòng ngủ, lại ôm vào phòng tắm, bỏ vào trong nước ấm áp, lấy tay tinh tế đẩy đặc nhẹ nhàng dịu dàng tắm sạch thân thể và bên dưới.

Mặt Đào Y càng xinh đẹp, bỗng nhiên kẹp chặt hai chân ngăn cản anh rửa sạch chỗ riêng tư cho mình, Thẩm Thạc cũng mỉm cười hôn môi của cô, nói: “Ngoan, tắm rồi sẽ thoải mái hơn.”

“Em, em tự mình tắm.” Nửa là tùy tiện như Đào Y, sau khi trải qua quá trình cô gái biến thành phụ nữ vẫn vô cùng thẹn thùng.

Thẩm Thạc hôn rồi lại hôn môi của cô, cung chịu nói: “Ngoan, em đã không còn khí lực, anh giúp em sẽ nhanh hơn.”

Đào Y còn muốn căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, hai chân đã bị tay Thẩm Thạc nhẹ nhàng tách ra, tay hơi thô ráp kẹp nước ấm ôn nhu rửa sạch dính ngấy cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Sau khi Đào Y tắm sạch sẽ cả người, Thẩm Thạc ôm cô trở về giường.

Vì để tránh bị xấu hổ và thẹn thùng khó xử, từ lúc vào phòng tắm Đào Y đã nhắm mắt lại giả bộ ngủ, đến khi Thẩm Thạc nhẹ nhàng đặt cô trên giường, lại thay đắp chăn mỏng lên cho cô, cô không dám động dậy.

Loại trò lừa bịp này, Tham mưu trưởng Thẩm khôn khéo làm sao có thể không nhìn ra. Chỉ là, tiểu nha đầu khó có được thẹn thùng khéo léo như vậy, sau khi bị anh ăn sạch sành sanh còn giống như con mèo nhỏ khéo léo cuộn mình, không đánh không làm khó không kêu không gọi, anh làm sao có thể không có việc gì đi chọc phá nguy trang của cô, khiến cô thẹn quá hóa giận biến thành mèo xù lông đây?

Thẩm Thạc cũng bò lên giường, cúi đầu hôn gương mặt tròn bóng trắng nõn của cô, cầm lấy quần áo vừa rồi lấy hộp nhỏ trong túi tiền, lấy đồ vật bên trong ra, cầm tay đang lộ ra bên ngoài của tiểu nha đầu, cẩn thận đeo vào ngón tay trái áp út của cô.

Cảm giác mát mẻ từ ngón áp út chui vào đầu dây thần kinh, theo sợi thần kinh chạy thẳng đến trái tim, khiến lòng của cô không nhịn được khẽ run lên. Đào Y tò mò Thẩm Thạc chuyển cái gì trên ngón tay của mình, lại không xong lập tức mở mắt xem, cũng chỉ tạm dừng lại một hai phút, sau đó ưm lăm lăm, làm dáng vẻ như mơ màng tỉnh lại, trong nháy mắt khi mở mắt trùng hợp thấy mặt Thẩm Thạc đang mỉm cười nhìn cô, mặt cô, nhanh chóng dời tầm mắt, làm như trong lúc lơ đãng ngắm tay trái của mình ——

Chiếc nhẫn kim cương?!

Đào Y ngây ngẩn cả người, không quản mình là làm bộ như vừa mới tỉnh ngủ không nên thanh tỉnh nhanh như vậy, lập tức nâng tay trái lên, nghiêng đầu lại nhìn Thẩm Thạc, “Anh này... Đây... Là có ý gì?”

Khóe miệng Thẩm Thạc ý cười sâu hơn, con ngươi đen như mực lấp lánh, “Anh cầu hôn với em.”

Anh nằm nghiêng, một tay chống đầu, cười đến phong hoa tuyết đại.

Đào Y sững sờ nhìn anh toét miệng cười chói mắt không nhìn được trái tim lại bùm bùm tăng nhanh, bên tai bị anh hà hơi giống như ni non gãi tâm ngứa ngáy tê dại tê dại, “Y Y, gả cho anh đi? Anh sẽ nấu cơm, có thể dọn dẹp chiến trường, còn có thể ấm giường. Nếu em muốn gấp búp bê, cứ gọi anh đến, lập tức đưa búp bê mà em muốn đến trong tay của em... Anh là ông xã nhiều công năng, em hãy thu đi, uhm?”

“Ừ...” Đào Y mê hoặc đáp ứng.

Sau khi Đào Y hoàn toàn phục hồi tinh thần lại mới ý thức đến một vấn đề: Thẩm Thạc là tên vô sỉ vậy mà dùng mỹ nam kế để cầu hôn.

Sắc dụ a sắc dụ, chẳng lẽ bây giờ trình tự quân đội còn dạy bọn họ thuật sắc dụ?

Đào Y khinh bỉ.

Nhưng mà, Đào Y khinh bỉ mình hơn, dễ dàng bị anh bắt lại như vậy, ngay cả quá trình làm bộ làm tịch nhăn nhó còn chưa kịp đùa bỡn, đáp ứng cầu hôn của anh.

Tham mưu trưởng Thẩm cuối cùng buông xuống nửa trái tim, ở ngày cuối cùng trong ba ngày nghỉ phép, cuối cùng hoàn thành một nửa nhiệm vụ, bắt cả người Đào Y lại, cũng cầu hôn thành công. Chỉ tiếc, vốn tính vào ngày thứ ba sẽ quẹo cô vào cục dân chính, cô không mang hộ khẩu gốc trên người, mà anh cũng chưa đánh báo cáo cho cấp trên, làm thủ tục cần gì đó không đồng đều toàn bộ, chỉ có thể tạm thời lập tức hợp pháp tư hữu hóa cô mà tạm thời gác kế hoạch lại một thời gian.

Sáng hôm sau, Đào Y bị Tham mưu trưởng Thẩm ăn rồi lại ăn, đến khi cô không chịu được mệt mỏi đã ngủ, Tham mưu trưởng Thẩm đại nhân mới về mặt thoải mái rồi giường rửa mặt, bản thân vui vẻ chạy đến phòng bếp làm bánh chèo nhân bánh, làm văn thần đi.

Đội Đào Y thức dậy thì hấp lại, Thẩm Thạc vừa gói xong bánh chèo, lại xào mấy món đồ ăn đem ra.

Anh nói với Đào Y về mặt mắt nhấp nhem vừa xuất hiện: “Rửa mặt đi, đến dùng cơm.”

Đào Y rõ ràng không biết tình huống, mang theo trí nhớ ngắn ngủi sau khi đi ngủ kỳ quái nhìn Thẩm Thạc xuất hiện ở nhà mình lúc này, đến khi thu hồi trí nhớ của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ảm ảm bị bùng nổ.

Giống như con mèo bị đập đuôi, lập tức oa um, xoay người trở lại phòng, “Ba” khóa cửa lại, nhanh chóng thay T-shirt quần năm phân, lại nhanh chóng chạy đến phòng tắm rửa mặt xong, lúc này mới do do dự dự chuyển bước nhỏ từ từ đến phòng bếp.

Thẩm Thạc buồn cười nhìn Đào Y luôn luôn nói liên mồm vào lúc có dáng vẻ then thùng xấu hổ của tiểu tức phụ, không nhìn được cong khóe môi.

Món ăn đã dọn lên bàn ăn, vừa thả xong bánh chèo vừa vụn ra nồi, đựng trong mâm, bung lên trên bàn, mùi bánh chèo thơm ngát tràn đầy cả phòng khách nhỏ.

Đào Y không nhìn được chảy nước miếng, ngay cả ngưng ngưng lúc trước cũng quên mất không còn một miếng, ngồi vào vị trí thúc giục Thẩm Thạc nhanh chóng đến dùng cơm. Đợi khi Thẩm Thạc vừa ngồi xuống, cô không thể chờ đợi mà gấp trước một miếng bánh chèo no đủ xinh đẹp vào trong chén của Thẩm Thạc, sau đó lại gấp lên đưa vào trong miệng của mình.

“Cẩn thận nóng...”

“Ngô...” Thẩm Thạc chưa nói xong chữ “Nóng”, Đào Y đã cắn xuống nửa miếng bánh chèo, sau đó tròn to hai mắt, đầu lưỡi kích động bánh chèo quay cuồng trong miệng.

“Mau phun ra.” Thẩm Thạc nhìn dáng vẻ cô rõ ràng bị nóng, còn chết chống đỡ đợi bánh chèo lạnh sau đó muốn nuốt xuống mà tức cười, không nhìn được đau lòng muốn moi miệng của cô, cường chế cô phun bánh chèo ra.

Đào Y lại nghiêng đầu tránh, dám nhai đi nhai đi bánh chèo rồi nuốt xuống, “Ăn thật ngon... Nhưng mà, bỏng chết rồi...”

Đào Y duỗi duỗi đầu lưỡi, nước mắt lưng tròng, không biết là cảm động khi ăn được mỹ vị, hay bị nóng đau.

Thẩm Thạc không nhìn được liếc cô, bắt đắc dĩ bụng lý nước lạnh đến cho cô, để cô uống vào.

Đào Y biết mình nhanh nhẹn gấp gấp nuốt tỳ nửa chọc giận người họ Thẩm, nên ngoan ngoãn nhận lấy nước, uống vài hớp.

Nhưng mà, đợi sắc mặt Thẩm Thạc hơi bớt giận, Đào Y đánh bạo nói làm bầm: “Anh không thể trách em, ai cho anh làm bánh chèo thơm như vậy, em lại chưa từng ăn loại bánh chèo nhân bánh này, nóng lòng nếm thử thôi.”

Hắc! Tiểu nha đầu này ngược lại hiểu được trả đũa.

“Em không phải đánh chết cũng không ăn cần tây sao?” Thẩm Thạc không nhìn được khừu cô.

Ngoài lúc Đào Y cực lý ngưng ngưng đỏ mặt khi gấp lại Thẩm Thạc, bình thường da dầy thật tốt, nghe anh vừa nói như thế, cũng không hề để ý, sau khi nuốt bánh chèo trong miệng xuống, cười hi hi nói: “Em là không ăn cần tây, chứ không nói với anh là em không ăn bánh chèo nhân thịt cần tây.”

Thẩm Thạc buồn cười nhìn tiểu nha đầu nói sáo, cứng chịu gấp cho cô một miếng thịt nướng “Xem em gầy như vậy, bồi bổ.”

Đào Y đẩy thịt mỡ qua một bên, “Em không ăn thịt mỡ.”

“Quen.” Thẩm Thạc cố làm nghiêm túc trừng mắt nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Qua Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27-2: Tiếp theo

Trải qua ngày hôm qua Đào Y biết Thẩm Thạc thích mình, đây phấn khích, trực tiếp xem Thẩm Thạc nhìn chăm chăm thành con cạp giấy, "Sẽ không ăn."

"Thịt mỡ làm đẹp dưỡng nhan, ngoan, ăn một miếng, chỉ ăn một miếng." Thẩm Thạc dụ dỗ.

Đào Y ăn bánh chéo lắt đầu, "Không ăn chính là không ăn."

Thẩm Thạc nhìn Đào Y tính trẻ con, con người khề híp, "Nếu em không ăn, như thế anh sẽ ăn em."

Đào Y lập tức nhét thịt nướng vào trong miệng, cau mày, giống như ăn thuốc độc nuốt xuống ngon lành.

Tự nhiên, cô com nước xong, tiêu hóa xong, đến buổi tối, vẫn không thể chạy thoát khỏi số phận bị người họ Thẩm lột da ăn thịt hảo hảo lần qua lần lại.

Sau khi ăn cả tiệc thịt, Thẩm Thạc thoả mãn híp mắt, ở đào theo thượng khề hôn trên ánh mắt, ôn hòa mở miệng: "Ngày mai anh phải trở về bộ đội."

Đào Y vốn buồn ngủ suy nghĩ thoáng chốc bị tin tức này thức tỉnh, cô buồn buồn "Ngô" một tiếng, rứt đầu, muốn trọt từ trên cánh tay của anh xuống.

Thẩm Thạc cảm nhận được bất mãn của cô, cánh tay cố định đầu của cô, cúi đầu nhìn Đào Y nhắm chặt mắt, "Nếu rảnh rồi, em có thể đến bộ đội tìm anh, ừ, anh chỉ muốn có thể đến thành phố N..."

Đào Y trầm mặc thật lâu, mới bắt đầu đi mở mắt, mắt hoa đào sương mù mênh mông chống lại hai tròng mắt thâm u, "Vậy lần sau khi nào anh nghỉ phép? Chúng ta có phải rất lâu không thấy được mặt hay không? Em xem 《 binh lính đột kích 》, phía trên chính là diễn như vậy, mọi người mấy năm không trở về nhà. Hơn nữa, trong bộ đội không phải còn có bạn gái chờ anh trở về sao..."

Tiểu nha đầu nói xong làm sao kéo đến trên người Điền Điền? Xem ra còn nhớ thù đây.

Thẩm Thạc vén lộn tóc bay đến gương mặt của cô ra sau tai, "Thời gian nghỉ của anh nhiều hơn, chỉ cần nghỉ phép, dù một ngày, anh cũng lái xe trở về, có được hay không? Nếu em không yên lòng về Điền Điền, ngày mai có thể đi theo anh trở về bộ đội, thị uy với cô ta."

Ánh mắt Đào Y sáng lên, "Ngày mai em thật sự có thể đi?"

Ách... Thật ra thì, anh chỉ muốn an ủi cô, nói tùy tiện. Nói thật, không phải không muốn cô đến bộ đội, chỉ là sợ cô lần qua lần lại, quá cực khổ.

"Ngày mai em không đi làm?" Thẩm Thạc vội vàng chuyển đề tài đến công việc của cô.

Đào Y lắt đầu, "Còn nửa tháng mới báo cáo đây."

Thẩm Thạc: "... " Công việc của cô rốt cuộc là tính chất gì?

Hôm sau trời vừa tờ mờ sáng, Đào Y sôi nổi theo sát Thẩm Thạc ngồi lên xe việt dã đến bộ đội.

Nhìn về mặt Đào Y hưng phấn, mặc dù về mặt Thẩm Thạc bình tĩnh, trong bụng lại hơi nghi hoặc nha đầu này làm sao có tinh thần vào buổi sáng như vậy. Nhưng chờ xe khởi động, bạn học Đào Y ngồi vào kế bên tay lái đang nhìn phong cảnh ngoài cửa xe không tới nửa khắc đồng hồ đã mơ hồ, Thẩm Thạc vừa mới thở ra, cảm thấy bình thường.

Sau đó, chỉ thoáng suy nghĩ, Tham mưu trưởng Thẩm sẽ hiểu nguyên nhân hành động tương phản lớn trước sau của cô: Cô sợ anh thấy cô buồn bã ịu xịu sẽ không để cô đến bộ đội, nên vừa rồi cô ép lên tinh thần? Thật đúng là tiểu nha đầu!

Tham mưu trưởng Thẩm lắt đầu, từ từ dừng xe ven đường, nghiêng người điều chỉnh ổn định ghế xe của cô về sau, rồi mới khởi động xe lần nữa.

Không nghĩ ngờ vừa đến cửa bộ đội, đã gặp được Điền Điền khiến Đào Y để ý.

Thẩm Thạc nhíu chặt chân mày, nhìn cô gái ngoài xe có nét mặt tươi cười như hoa với anh, lại nghiêng đầu nhìn Đào Y còn chưa tỉnh ngủ, sợ Điền Điền quấy rầy Đào Y tâm tình tốt, nhẹ nhàng mở cửa xe xuống xe, tính nói rõ ràng hoàn toàn với Điền Điền.

"Anh đã về rồi?" Về mặt Điền Điền cười đến ngọt ngào, nhưng Thẩm Thạc không chút biểu tình với vẻ mặt tươi cười ngọt ngào của cô.

"Ừ." Thẩm Thạc chậm chạp mở miệng, "Điền tiểu thư, tôi nghĩ chúng ta nên nói rõ ràng. Lần trước nhờ cô giúp tôi diễn kịch xem như tôi thiếu cô một chuyện, sau này nếu cô cần, chỉ cần hợp lý, tôi tất nhiên vui lòng giúp đỡ. Nhưng mà, những thứ khác, thứ cho tôi không thể ra sức."

Điền Điền rất thông minh, làm sao có thể không nghe ra trong lời nói của Thẩm Thạc, nhưng mà, cô thấy người đàn ông khó theo đuổi cũng không sao, nếu theo đuổi quá dễ, cô còn không lạ gì. Chỉ cần cô áp dụng thế công dụ dằng dủ lâu, không tin anh sẽ không quỳ gối dưới váy màu thạch lựu của cô.

"Tốt lắm, chờ lúc em cần, nhất định không khách khí tìm Tham mưu trưởng Thẩm giúp đỡ." Điền Điền vẫn cười đến ngọt ngào như cũ, "Đúng rồi, đây là ít bánh ngọt mà em làm, đều nổi tiếng ở thành phố B, em mới vừa học được, không biết làm có ăn được hay không, cô ý đem đến cho anh thưởng thức, chấm điểm cho em."

Thẩm Thạc quét hộp đựng thức ăn trong tay cô, mặt không hề thay đổi nói: "Ngượng ngùng, tôi không thích ăn bánh ngọt."

"Nhưng rõ ràng đội trưởng Hải nói anh thích ăn món này nha." Điền Điền cố ra vẻ kinh ngạc, "Hay là, Tham mưu trưởng Thẩm sợ em làm khó có thể nuốt xuống, mà không muốn ném thử?" Vừa nói đến đây, trên mặt của cô xuất hiện vẻ mất mát.

Thẩm Thạc bất vì sở động, "Ngượng ngùng, nếu Điền tiểu thư muốn tôi nói chuyện rõ ràng, đó chính là, tôi không muốn ăn bất kỳ món gì Điền tiểu thư làm."

Điền Điền kinh ngạc.

Cô không ngờ Thẩm Thạc thật sự không nể mặt như vậy, rất thẳng thắn tát cô một cái. Vẫn nghĩ là mặc dù người đàn ông không hiểu thương hương tiếc ngọc thì nhìn thấy cô đáng yêu nhu nhược như cô cũng sẽ không nhịn được đau lòng, nhưng không ngờ, anh chẳng những không hề sở động, cự tuyệt cũng dứt khoát lưu loát như thế.

Nhưng anh càng kiên quyết như thế, tính khiêu chiến lại càng lớn, cô càng thích anh.

Điền Điền không ngại cười cười, "Vây thôi. Chờ lần sau mời Tham mưu trưởng Thẩm về nhà để cho ngài thưởng thức."

Cô không tin, ngay trước mặt của ba cô, anh có thể cự tuyệt hoàn toàn như vậy.

Thẩm Thạc không đợi cự tuyệt lần nữa, cửa xe bên kia đã mở ra, Đào Y ngáp một cái, nhìn bọn họ bên này, "Thẩm Thạc, đến bộ đội sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Qua Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Ánh mắt của Điền Điền lập tức chuyển sang cô gái vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, trong nháy mắt thấy cô (ĐY), trong đầu của cô (ĐĐ) bách chuyển thiên hồi, lập tức suy nghĩ rất nhiều khả năng cô ta xuất hiện ở đây, bên trong thậm chí cân nhắc cả khả năng cô ta trở thành bạn gái của Thẩm Thạc.

Nhưng Điền Điền cảm thấy buồn cười, rõ ràng ba ngày trước Thẩm Thạc còn lấy cách thức ngây thơ lại thẳng thắn để đuổi khỏi bên cạnh anh, tại sao trong thời gian ngắn như vậy lại để cô ta trở thành bạn gái của mình?

Lúc Đào Y thấy Điền Điền đứng trước người Thẩm Thạc lập tức thanh tỉnh lại từ trong hỗn hỗn động động, quan sát qua lại giữa Thẩm Thạc và Điền Điền hai lần, sau khi xác định giữa bọn họ không có không khí mập mờ, mới cất bước đi đến chỗ Thẩm Thạc, "Thẩm Thạc, vì sao không gọi em đây." Oán giận bằng kiểu làm nũng, nghe vào trong lỗ tai Thẩm Thạc là quan tâm vui mừng, nhưng nghe vào trong lỗ tai của Điền Điền, lại là thị uy chói tai.

Con người của Thẩm Thạc luôn lạnh nhạt trong nháy mắt nhìn Đào Y tình cảm ám áp giống như cả vùng đất hồi xuân, tay của anh rất tự nhiên vò trên tóc của cô, khẽ môi thoáng giương lên độ cung thanh thản lại cung chịu, "Thức dậy? Trời nóng, em vào trong xe trong xe hóng gió trước."

Đào Y phòng má né tránh tay của anh vò trên đầu cô, "Nói anh bao nhiêu lần, đừng xem em là sủng vật mà vò tới vò lui."

Thẩm Thạc chỉ cười nhạt với bất mãn của cô, không mở miệng.

Điền Điền nhìn hành động thân mật lẫn nhau giữa hai người, nhất là thấy Thẩm Thạc không lạnh lùng điềm đạm giống bình thường, ánh mắt híp lại, bất mãn nồng đậm và địch ý tràn ra đầy mắt, vẫn không bị người khác phát giác, nhanh chóng khôi phục lại trong trẻo tươi đẹp lúc đầu.

Điền Điền cười nói với Thẩm Thạc: "Cứ quyết định như vậy đi, chờ mấy ngày nữa mời anh đến nhà em uống trà ăn bánh ngọt."

Thẩm Thạc lập tức thu hồi vui vẻ, kỳ quái nhìn Điền Điền, "Ngượng ngùng, Điền tiểu thư, vừa rồi dường như tôi không đáp ứng đến nhà cô uống trà ăn bánh ngọt. Còn có," anh eo của Đào Y, nhàn nhạt nói, "Đây là vị hôn thê của tôi, nếu Điền tiểu thư có rảnh rỗi, lúc đám cưới hoan nghênh Điền tiểu thư đến uống ly rượu mừng."

Trong nháy mắt nụ cười của Điền Điền lạnh đi, cô quan sát Đào Y mấy lần, khóe miệng miễn cưỡng kéo ra nụ cười nhạt, tùy tiện đáp hai câu, rồi vội vã rời khỏi.

Đào Y ngó bóng lưng của Điền Điền hơi lúng túng hốt hoảng, không vui oán giận Thẩm Thạc: "Này, anh không phải nói để em thị uy với cô ta sao? Em còn chưa bắt đầu đó, anh đã giết cô ta trong nháy mắt, không cho em cơ hội để biểu hiện."

Thẩm Thạc nhẹ nhàng quát vượt sống mũi của cô, trong mắt đầy cứng chùi, "Anh giảm bớt lực bèn lửa cho em không phải sao. Tôi qua em đã tiêu hao không ít, sợ em hòa lực chưa đủ."

Đào Y mắng một câu "Không nghiêm chỉnh", gương mặt mất tự nhiên đỏ ửng.

Sau khi Đào Y được an bài ở nhà khách bộ đội, Thẩm Thạc vội vàng vàng rời đi.

Binh lính của anh nói là người trong sư bộ đến, chỉ đích danh muốn gặp anh.

Thẩm Thạc cau mày không nghĩ ra có chuyện gì. Phải nói là lần trước sau các đại hội tổng kết đại hội khen ngợi sau diễn tập linh tinh, die!@&nd!!@\$#quy@!don bọn họ đã mở qua, không có lý nào sau khi anh hết nghỉ phép lại mở lại lần nữa. Chẳng lẽ, có nhiệm vụ mới?

Nhanh chóng đến phòng họp, Thẩm Thạc đụng phải Hải Trường Minh.

Đoàn trưởng Hải thấy Thẩm Thạc thì vỗ bờ vai của anh nói: "Anh em, số đào hoa của cậu xem ra muốn chung kết."

Thẩm Thạc nhú chặt chân mày, "Anh biết chuyện gì?"

Đoàn trưởng Hải bộ dáng cậu muốn lừa gạt cũng không gạt được tôi, nhạo báng nhú chân mày, "Nhớ đánh báo cáo kết hôn, hơn nữa, lúc uống rượu mừng tôi nhất định phải ngồi bàn chủ hôn."

Thẩm Thạc lên tiếng, trong lòng lại buồn bực trong bộ đội lúc nào thì có người bắt gió bắt bóng như vậy. Chỉ vừa tiết lộ mặt của Đào Y ngay cửa quân doanh, tin tức anh muốn kết hôn truyền vào trong lỗ tai Hải Trường Minh. Nhưng mà, chuyện này cũng không có gì đáng ngại, dù sao đã là chuyện vãn đã đóng thuyền, mọi người đều biết, đúng có thể ngăn ngăn cản hoa đào.

Nhưng mà, "À? Không phải muốn đi họp sao? Anh đi nhầm hướng rồi."

Hải Trường Minh bước ra hai bước chân rồi ngừng lại, quay đầu lại thần bí nhìn anh, "Đó là đại hội kết hôn dành riêng cho cậu, tôi là người không có nhiệm vụ chỉ cần để bụng trông đi uống rượu mừng là được."

Lời này kỳ quái!

Thẩm Thạc nhìn Hải Trường Minh lại hừ khê đi đến sân huấn luyện, trong bụng càng nghi ngờ nồng đậm.

Nhưng chờ anh đến phòng họp, nói tiếng báo cáo, mở cửa thấy hai người ngồi bên trong, nghi ngờ hoàn toàn bị hiểu rõ thay thế.

Sư trưởng Điền cười hi hi ngoác ngoác tay với anh: "Tiểu Thẩm, đến đây ngồi, đến ném thử bánh ngọt thành phố B của con gái nhà tôi làm. Nói thật ra, nuôi con gái lớn như vậy, con bé còn chưa có ý học qua thử gì vì lão gia hóa tôi, hết lần này đến lần khác có ý đi học làm những thứ này vì tiểu tử cậu. Xem ra, thật đúng là nữ đại bất trung lưu."

Điền Điền then thùng liếc Sư trưởng Điền, "Ba —— người nói gì đó."

Thẩm Thạc nhìn hai cha con, chỉ đi về phía trước mấy bước, đứng lại trước mặt Sư trưởng Điền khoảng cách bốn mét, kính quân lễ, "Báo cáo Sư trưởng, nếu không có quân sự yếu vụ, tôi xin rời khỏi."

"..." Nụ cười hiền lành trên mặt Sư trưởng Điền cứng lại.

"..." Khóe miệng Điền Điền cười duyên cũng không nén được giận.

Qua lúc lâu, Sư trưởng Điền lúng túng cười cười, nói: "Tiểu Thẩm, người trẻ tuổi đừng quá cố chấp. Cố chấp phải hơi quá, làm trẻ nãi tiền đồ."

Thẩm Thạc mặt không thay đổi, "Sư trưởng giáo huấn đúng, nhưng tôi còn có nhiệm vụ huấn luyện quan trọng phải tiến hành, nếu Sư trưởng Điền không có phân phó khác, vậy tôi cáo từ trước." Nói xong, xoay người rời đi.

"Cậu..." Nụ cười trên mặt Sư trưởng Điền hoàn toàn ngưng kết, "Thẩm Thạc, Điền Điền nhà tôi để ý cậu như vậy, để cậu ném thử bánh ngọt con bé làm thì thế nào? A?"

Thẩm Thạc dừng bước lại xoay người, trong con người màu mực tung bay, "Sur trưởng Điền, nếu tôi ăn bánh ngọt của Điền tiểu thư, vị hôn thê của tôi sẽ hiểu lầm tôi, kế tiếp dẫn đến gia đình không hòa hài, cuối cùng sẽ nhiễu loạn lòng quân. Ngài nói, tôi nên ăn sao?"

"Cái gì? Vị hôn thê?" Sur trưởng Điền không thể tin nhìn Thẩm Thạc, lại quay đầu nhìn Điền Điền về mặt không muốn, nộ khí đằng đằng nói, "Hồ nháo, quá hồ nháo. Con về nhà úp mặt vào tường suy nghĩ thật tốt cho cha."

Ngược lại nhìn Thẩm Thạc nói: "Tham mưu trưởng Thẩm bận rộn cái gì thì đi bận rộn cái đó đi. Nhưng mà, chuyện tiền đồ vẫn phải suy tính." Ông đã giúp đỡ con gái mình làm gì rồi hả? Suýt chút bức lương vì xướng, phá hư gia đình người ta.

Thẩm Thạc mím môi, xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, Đào Y tĩnh lặng một ngày thì điện thoại di động lại vang lên, biểu hiện là một số xa lạ gọi đến, Đào Y nghi ngờ nhận, "Alo?"

"Đào Y, ta là Triệu Quân Dao mẹ Thẩm Dục chị dâu Thẩm Thạc." Người gọi đến tự báo họ tên.

Đào Y lập tức khéo léo gọi "Di Triệu".

Triệu Quân Dao ở đầu khác nghe cô xưng hô vậy thì khoe miệng giật giật, nhất thời xoắn xuýt, nếu đứa nhỏ này thật sự kết hôn với Thẩm Thạc, tiếng di Triệu, không phải biến thành chị dâu sao? Ai, sai vai về rồi.

Nhưng mà, chỉ cần có thể khiến Thẩm Thạc cây vạn tuế vạn năm nở hoa, khiến ông cụ nhà mình cao hứng, quân cậu ta có vai về làm gì.

"Đào Y, khuya hôm trước gọi điện thoại cho con, con đột nhiên tắt máy, ta đoán chừng quá muộn nên con buồn ngủ. Hôm qua muốn gọi lại cho con vừa kết nối, lại sợ con không nghỉ ngơi tốt..." Triệu Quân Dao nói mở đầu trước.

Đào Y sững sốt, khuya hôm trước còn gọi điện thoại cho cô... Mặt của cô ảm vang, rồi.

Đêm hôm đó dường như mơ hồ nghe điện thoại di động vang, nhưng mà, khi đó đầu óc của cô không tỉnh táo, khụ khụ, không để ý, đợi đến lúc tỉnh, thấy điện thoại di động và pin ở riêng, cũng không biết rõ xảy ra chuyện gì, lại bị Thẩm Thạc ăn hai lần.

"Đêm hôm đó, ha ha, điện thoại di động của con đột nhiên hết pin. Ha ha..." Lời này... Thiệt giả.

Triệu Quân Dao cũng không hỏi kỹ, suy nghĩ, châm chọc nói: "Cái đó... Gần đây công việc của con bận rộn hay không?"

"Con còn chưa làm công việc. Gần đây rất rảnh rỗi." Đào Y tỏ ra không hiểu mẹ Thẩm Dục gọi điện thoại cho cô làm gì, dứt khoát có gì nói đó.

"A, cái đó... Không có đi bộ đội chơi sao?" Triệu Quân Dao do dự hỏi.

Đào Y nghe bà nói lời này thì hiểu bà có ý gì —— là đến dò xét quan hệ của cô và Thẩm Thạc tiến triển đi?

Mẹ Thẩm Dục rất tán thành cô và Thẩm Thạc ở chung, chuyện này cũng không cần thiết gạt bà.

"Hắc hắc, bây giờ con đang ở nhà khách bộ đội đây."

"Thật sao?"

"Ừ, ừ."

Triệu Quân Dao vui mừng như中奖, "A Thạc có bày tỏ gì không?"

Đào Y càng đỏ mặt, "Hắn... Hắn... Ai nha, di Triệu, tự đi hỏi anh ấy đi."

Triệu Quân Dao nghe ý ngượng ngùng trong lời nói của Đào Y, trong lòng nhất thời phổ nhạc, vui tươi hơn hờ lên tiếng, cúp điện thoại, tính gọi cho Thẩm Thạc, bấm điện thoại di động cho anh lại không bấm. Lúc quân nhân huấn luyện không mang theo điện thoại di động là chuyện thường xảy ra, Triệu Quân Dao không xoắn xuýt những chuyện như vậy, gọi điện thoại cho ông Thẩm hỏi báo tình huống.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Thẩm Thạc mới ở ngoài trở về.

Vừa mở cửa ra, Đào Y đang cầm IPAD chơi game vừa thấy Thẩm Thạc thì nhếch miệng cười, "Bên ngoài trời nóng đi? Em lấy khăn lông ướt cho anh."

Đặt IPAD trên giường, cô nhảy cẫng lấy khăn lông ướt cho Thẩm Thạc.

Thẩm Thạc đặt thức ăn trên bàn, vừa mở ra, thấy cô đưa khăn lông ướt đến, đáy lòng khô nóng đều tiêu tán tất cả.

Nhận lấy khăn lông, vừa lau mồ hôi, anh vừa cười nhạt hỏi: "Sáng nay làm gì? Buồn bức hay không?"

Mặc dù Đào Y bình thường âm thầm ỉ có thể tùy tiện bay nhảy, nhưng lại rất biết tự đùa tự vui, "Xem Anime, xem tiểu thuyết, chơi trò chơi. Không hề

buồn bực." Trong IPAD của cô có không ít video tiểu thuyết, cho cô ở đây một tháng, chỉ cần không ngừng bổ sung video tiểu thuyết, cô sẽ không cảm thấy phiền muộn.

Thẩm Thạc ngẩng đầu tay lại muốn cào tóc của cô, lại bị cô tròn mắt nhìn tránh né.

Thẩm Thạc buồn cười nhìn nha đầu này, ngược lại có dáng vẻ mất mát, "Anh còn sợ anh không ở bên cạnh em, em sẽ buồn bực đây, xem ra là anh tự mình đa tình."

Nhìn vẻ mặt anh âm thầm xuống, Đào Y cười hi hi tiến đến, lấy tay chỉ đâm đâm ngứa của anh, đợi anh tranh qua bên cạnh, thì cười liếc nhìn anh nói: "Anh giả bộ đi?"

Mặt Thẩm Thạc cố ý trầm xuống, "Anh là người lớn như vậy, còn giả bộ mất mát làm gì. Hừ."

Đào Y Y vẫn cười hi hi, không xem trọng vẻ mặt Thẩm Thạc biến sắc, truyện được đăng duy nhất tại cô cầm đĩa lên gấp cục thịt nạc đưa đến trước mặt Thẩm Thạc, "Đến, tiểu Thạc ngoan, di uy con ăn thịt."

Thẩm Thạc hung hăng tròn mắt nhìn Đào Y, một hóp nuốt thị trên đôi đĩa vào trong miệng, trong con ngươi đen như mực nguy hiểm nhìn cô.

Đào Y vẫn không tự biết trêu chọc lên đầu khiêu tổn của Báo nhỏ, còn ghé đầu học dáng vẻ anh sờ đầu cô sờ đầu của anh, "Thật ngoan."

Chữ "Ng ngoan" vừa dứt, cô đã bị kéo vào lòng ngực dày rộng nóng bỏng, cả miệng đều bị lấp kín nghiêm nghiêm thật thật không kẽ hở..

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quá Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Đêm hôm đó đến bộ đội, Thẩm Thạc ở nhà khách.

Không thể tránh khỏi, xét thấy ban ngày Đào Y biểu hiện thật sự rất "Ng ngoan", Thẩm Thạc dốc sức "Khen thưởng" cô thật tốt, đến khi cô kiệt sức, không còn khí lực nữa cười hi hi nói "Tiểu Thạc ngoan, di uy con ăn thịt", anh mới bỏ qua cho nụ thịt bị anh nuốt xuống thật nhiều lần.

Hôm sau, khi Đào Y... tỉnh lại đã là mặt trời lên cao, Thẩm Thạc hiển nhiên đã bận rộn chuyện của mình.

Hồi tưởng lại buổi tối bị Thẩm Thạc trả thù lần qua lần lại lâu như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không nhìn được ửng đỏ, trong miệng lại lâu bầu lằm bằm nói gì "Quân tử báo thù mười năm không muộn, sớm muộn gì cô muốn áp trở lại", sau đó mới nhìn được cả người bị tháo dỡ sau khi từ trọng cơ thể bủn rủn khắp khểnh đi vào phòng tắm để tắm rửa, rửa mặt.

Vừa định lấy đồ ăn vặt trong vali để cơm ăn, cửa phòng đã bị mở ra.

Đào Y nghi ngờ vì sao có thể có người không gõ cửa đã đi vào bữa bãi, nghiêng đầu nhìn thấy là Thẩm Thạc, cô trực tiếp kinh ngạc hỏi: "Sao anh trở về?"

Thẩm Thạc thấy cô ngồi xổm bên cạnh vali nhỏ, trong tay xách khoai tây chiên, môi héch lên, "Anh phòng ngừa một tiểu nha lấy đồ ăn không tốt cho sức khỏe để ăn cơm."

Đào Y vội vàng nhét khoai tây chiên trở về, cười hi hi, đứng lên cọ đến bên cạnh Thẩm Thạc, lấy quạt nhỏ mua tùy thân lấy lòng quạt gió cho anh, "Chú Thẩm tốt nhất."

Chú?

Tay Thẩm Thạc mở hộp thức ăn hơi dừng lại, trong con ngươi tối đen gọn sóng cuộn cuộn, lại thoáng bình tĩnh lại. Anh tiếp tục bất động thanh sắc tiếp tục bày thức ăn trong hộp đựng thức ăn ra đĩa khác.

Đào Y không phát hiện vẻ mặt Thẩm Thạc đang biến hóa, thấy anh lấy món ăn ra thì kinh ngạc nói: "A? Bữa sáng làm sao còn phong phú hơn cơm trưa cơm tối? Thức ăn của bộ đội các anh thật không tệ."

Thẩm Thạc nhàn nhạt giải thích: "Đây là cơm trưa. Biết em đã đến rồi, nhân viên cấp dưỡng cố ý xào mấy món, không phải cơm tập thể hôm qua."

"Đã giữa trưa?" Đào Y kinh ngạc không thôi, vội vàng lấy điện thoại di động ra nhìn lên.

Mười một giờ rưỡi... Thật đúng là đến buổi trưa,... Ha ha...

"Muốn đi thăm bộ đội không?" Thẩm Thạc đột nhiên dòi đề tài.

Đào Y lập tức gật đầu mạnh, "Muốn muốn." Cô vẫn chỉ xem qua bộ đội là gì trên TV điện ảnh, đến bây giờ chưa từng thấy thật.

"Com nước xong, em ngoan ngoãn ở đây ngây ngô, buổi chiều huấn luyện xong, anh dẫn em đi dạo." Vốn là buổi trưa muốn dẫn cô đi, sợ cô không chịu nổi mặt trời nóng hừng hực bắn thẳng đèn, dứt khoát dời đến chạng vạng.

Đào Y ăn com trưa rất vui vẻ, đến khi Thẩm Thạc đi, hai người đều là thường thường cùng hi hi nhac nhac, rất có cảm giác vợ chồng son.

Chạng vạng Thẩm Thạc đến đón Đào Y trước, Đào Y đã chuẩn bị xuất hành xong.

T-shirt màu xanh nhạt bình thường, trước T-shirt có Winnie the Pooh thật to, quần đùi vải nỉ phân đến đầu gối, giày xăng-đan đế bằng, lại buộc tóc đuôi ngựa, nhìn qua nhẹ nhàng khoan khoái, rất có tinh thần.

Thẩm Thạc đẩy cửa nhà khách ra, thấy Đào Y đầu tiên không nhận được muốn nhu cầu của cô.

Nói thật, cô mặc kiểu thanh thuần của học sinh trung học học sinh cao trung, không biết hai người đi chung chỗ, có thể khiến anh có vẻ già hơn hay không.

Vốn không có cảm giác mình già, buổi trưa cô gọi câu "Chú Thẩm" khiến tâm tình của anh rất không thoải mái, lúc này cô lại ăn mặc như vậy... Ủ, ngày thơ, anh thật sự sợ người khác nói anh là trâu già gặm cỏ non.

Nhưng mà, nói đến nói đi, dù sao cô non cũng ăn, không sợ người khác nói gì.

Đào Y vừa nhìn thấy Thẩm Thạc lập tức dính lên, nắm cánh tay của anh, cười hi hi nói: "Đi thôi đi thôi, chúng ta đi thăm bộ đội đi."

Ánh mắt của Thẩm Thạc di chuyển từ trên mặt cô thanh xuân dạt dào đến tay nhỏ trắng nõn của cô đang kéo cánh tay của anh, dừng lại, mới chậm chước nói: "Ảnh hưởng không tốt."

"Hắc?" Ảnh hưởng gì không tốt? Đào Y nháy nháy mắt, nghi hoặc nhìn anh.

Thẩm Thạc lấy ánh mắt ý bảo tay của cô, "Ra cửa phải chú ý duy trì khoảng cách nhất định."

Đào Y hiểu ý lập tức buông cánh tay của anh ra, 囧囧 hữu thần ngắm Thẩm Thạc, "Anh vẫn chú ý hình tượng?"

"Khụ khụ, anh không phải sợ mất của người khác mất sao?" Thẩm Thạc hơi không tự nhiên, "Em nghĩ, bộ đội là đại bản doanh độc thân, em là cô gái như hoa như ngọc chạy ở đây, nhất định hấp dẫn ánh mắt. Nếu ôm anh thân mật như vậy, vậy buổi tối anh khẳng định trở thành mục tiêu để mọi người công kích."

Nói đến đây, Thẩm Thạc đi đến trước mặt Đào Y, khoe miệng bên phải tà tà khơi mào, "Đóng kín cửa, em muốn nắm cánh tay của anh, muốn ôm eo của anh, muốn sờ anh chỗ nào đều được. Anh bảo đảm không phản kháng, đảm nhiệm quân hái."

"Không đứng đắn." Đào Y tặng cho anh đôi mắt long não thật to.

Ngọt ngọt trong phòng cả ngày, lần đầu ra ngoài hóng gió, Đào Y rất hưng phấn.

Dọc đường đi, đầu tiên là một loạt khu doanh trại, ngôi tường trắng, một dãy chính tề, ngay phơi nắng cả quần áo giày đều thống nhất. Điều này khiến Đào Y kinh ngạc không thôi, "Quá... Chính tề đi?"

"Nội vụ trong bộ đội cũng có quy định." Thẩm Thạc tập mãi thành thói quen.

Đào Y ngẫm lại lúc mình phơi quần áo chỉ treo loạn tùy tiện, thỉnh thoảng còn ném loạn quần áo dơ xốc xếch, nhất thời hơi 囧, "Chỗ em ở có hơi loạn đi?"

Thẩm Thạc buồn cười nhìn cô, "Không tồi." Nha đầu thấy những điều này hẳn không bị kích thích đi?

Không tồi... Cũng là thật không tồi.

Đào Y lạng lẽ thề, trở về nhất định phải sửa sang nội vụ lại thật tốt.

Dĩ nhiên, lời thề nồng nhiệt trong ba phút đồng hồ không có bất kỳ cam kết ý nghĩa, sau khi Đào Y từ bộ đội về đến nhà sửa sang lại chỉ 10 phút thì một đến mức thăm ngòi phích trên giường, cô dùng một câu "Loạn có loạn mỹ" kết thúc lời thề son sắt lên lên trong bộ đội.

Thẩm Thạc dẫn Đào Y đến chỗ xe tăng thiết giáp và máy móc quân sự, Đào Y chỉ mở to mắt tò mò nhìn những đại gia hỏa xa lạ này, trong miệng là đủ loại khâm phục, tỷ như "Rất đẹp trai" "Cực kỳ khốc rất cường đại" "Nhìn qua rất rắn chắc", cũng không hỏi những thứ này tên cụ thể gọi là gì.

Thẩm Thạc hơi kỳ quái, "Em làm sao không hỏi anh những thứ này là vật gì, có tác dụng gì?"

Trước đó anh đã sớm chuẩn bị làm người hướng dẫn cho cô, nhưng một đường đi xuống, nha đầu này hiển nhiên chỉ có lòng hiếu kỳ, miệng lại đóng nghiêm nghiêm thật thật, còn lấy giọng cái hiểu cái không mà cảm thán.

Đào Y như chuyện đương nhiên nói: "Mặc dù anh nói với em tên và chức năng những thứ này, em cũng không nhớ được, nếu không nhớ được, em còn hỏi làm gì?"

Nếu trước mặt là một đồng mỹ phẩm quần áo linh tinh, nhân viên bán hàng chỉ cần đi lên giải thích đôi câu, cô có thể lập tức nhớ công hiệu vật phẩm, một đồng trang bị quân sự hóa như vậy, mặc dù đáng vẻ không giống nhau, nhưng nhìn trong mắt của cô, chỉ cần trong nháy mắt cô có thể quên thất thất bát bát, lần sau nhìn lại đến lúc đó vẫn mờ mịt không hiểu cái nào là A cái nào là B. Nếu không nhớ được, rõ ràng xem như không biết sẽ tốt. Tránh người ta có tiếng cũng có miếng lãng phí nước miếng giới thiệu cho cô, cô bị người hỏi đến gì cũng không biết, còn bị người chê cười.

Nghe cô ngụy biện có mấy phần đạo lý, Thẩm Thạc nhất thời buồn cười hỏi: "Vậy nói như thế, em cũng không có hứng thú đi thăm những đồ này? Vậy em muốn đi thăm gì?"

Đào Y cười hắc hắc, không xấu hổ nói: "Em muốn đi thăm ký túc xá của anh."

Lúc yêu thương, đối với nam sinh, khuê phòng của con gái luôn có cảm giác thần bí như vậy, nếu con gái mời bạn tiến vào khuê phòng của cô, sẽ có ám hiệu mở rộng cánh cửa lòng với bạn. die!#\$ndle!\$#quy!#\$don Đồng dạng, con gái cũng có lòng hiếu kỳ với phòng của nam sinh, luôn muốn vào chỗ đó, là có thể đi vào trái tim của anh ta.

Thẩm Thạc sùng sốt, thấy màu mắt của Đào Y đột nhiên biến sâu, đáy mắt thâm sâu là không khỏi mừng rỡ.

Thẩm Thạc ở chỗ một mình anh, một cái giường, một bàn viết chữ, một băng ghế. Trên bàn để vài cuốn sách, có quân sự, cũng có binh pháp Tôn Tử và lô ghich học. Những đồ rửa mặt khác đặt ở chỗ riêng. Cả căn phòng thật chỉnh tề không nhiễm một hạt bụi, ngay cả sàn nhà cũng được lau đến sáng loáng.

Đào Y đứng ở cửa vừa nâng chân lên lại để xuống, ngó sàn nhà nuốt ngụm nước miếng, không dám tùy ý đạp lên làm nó dơ.

Thẩm Thạc đã đi vào trong nhà, quay đầu lại nhìn, Đào Y còn đứng ngoài cửa, gương mặt cẩn thận, không khỏi buồn bực nha đầu này lại đang xoắn xuyết chuyện gì, "Làm sao không đi vào?"

Đào Y cười chối lợi: "Anh ở đây... Rất sạch sẽ đi?"

Thẩm Thạc nhất thời hiểu rõ nha đầu này xoắn xuyết ở đâu, trực tiếp buồn cười dắt cô vào cửa, một tay ấn cô lên giường không có nếp nhăn của mình, "Hoan nghênh lãnh đạo thị sát, ừ, làm rối loạn cũng không sao, dù sao tiểu binh anh sẽ dọn dẹp tàn cuộc."

Lời này... Ừ, làm sao nghe hơi có nghĩa khác đây?

Ký túc xá của Thẩm Thạc thật sự không có gì đẹp mắt, quá mức ngay ngắn, liếc mắt là có thể nắm triệt để. Nhưng Đào Y thích xem, lần lượt tinh tế nhìn lên xuống, nhìn thể nào cũng không đủ.

Thẩm Thạc nhìn cô khó có được đáng vẻ nghiêm túc, không khỏi tò mò, "Em đang nhìn cái gì? Không tính vết tiều trong phòng đơn sơ của anh đi?"

Đào Y nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, "Ừ, em cân nhắc có nên đi lại hai lần nhiều hơn hay không, để trong phòng anh lưu lại mùi của em, biểu thị công khai quyền sở hữu của em."

Thẩm Thạc hiểu ý của cô, nghe cô vừa nói như thế, trong bụng thỏa mãn, trên miệng lại xấu xa nói: "Ừ, không thành vấn đề, em lưu nhiều mùi trên người anh thì anh vui lòng hơn."

Sắc mặt Đào Y, nheo mắt liếc anh, bắt đầu đi tới đi lui trong ký túc xá của anh, giống mèo con muốn chiếm lĩnh lãnh địa, muốn rắc mùi vị của mình.

Buổi tối ăn cơm xong, Thẩm Thạc dẫn cô tản bộ xung quanh nhà khách để giúp tiêu hóa, trở lại nhà khách lại hung hăng muốn cô hai lần.

Chờ anh xỏ xuyên qua cô, đậu ở chỗ đó không động đậy, nhìn cô mặt phấn hoa đào xuân sắc, giọng khàn khàn dụ dụ dỗ dỗ hỏi: "Anh rất già sao? Ừ?"

Đào Y chóng mặt lắc đầu: "Không già không già, truyện được đăng duy nhất tại chi là lớn tuổi hơn em không ít mà thôi."

Lại đẩy hai cái, cả thân Đào Y xẹt qua một trận giông điện, Thẩm Thạc lại chịu đựng sung vù mà dừng lại, "Ừ? Lớn không ít? Em còn dám gọi anh là chú?"

Lại đẩy hai cái, Đào Y bị anh không trên không dưới hành hạ không chiếm được thư giải nạn chịu đựng kịch liệt, không thể làm gì khác hơn là cầu xin anh tha thứ, "Không, không dám gọi. Anh là anh trai của em, anh trai tốt..." Loại xưng hô ngượng ngùng này, chỉ phía sau cánh cửa đóng kín, bị anh hành hạ đến chết đi sống lại, Đào Y mới có thể hô lên miêng.

Khóe miệng Thẩm Thạc gọi lên độ cung hài lòng, vừa kéo vừa kéo chậm rãi thỏa mãn lẫn nhau...

Đào Y vốn muốn ở nhà khách bộ đội nửa tháng, nhưng nàng vừa đến bộ đội sáng ngày thứ tư, bộ phận nhân sự của giải trí GK vừa gọi điện thoại đã xóa tan kế hoạch của cô.

Bộ phận nhân sự nói, người mới đưa tin trước thời hạn, hi vọng cô có thể đến công ty làm việc vào ngày mai

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Đào Y nhận được điện thoại của nhân viên nhân sự giải trí GK, gần tối mới vội vàng từ bộ đội chạy về nhà.

Khi cô về nhà, Thẩm Thạc không rảnh tiễn cô, phái một người lính tiễn cô về.

Đêm đó Đào Y một mình đối mặt với căn phòng, ngược lại không có cảm giác tương phản náo nhiệt và tịch liêu, chỉ là bất đồng, cô có hoạt động giải trí đặc biệt nhất: Ôm điện thoại nấu cháo điện thoại với Thẩm Thạc.

Khi đó Thẩm Thạc họp xong không bao lâu, mới vừa khởi động điện thoại, tiếng chuông đơn giản liên vang lên. Vừa nhìn là tiểu nha đầu gọi đến, khoe miệng Thẩm Thạc ngoác ngoác, nhanh chóng nhận, "Alo?"

Giọng nói trầm thấp lại ôn hòa xuyên qua ống nghe truyền vào trong lỗ tai của tiểu nha đầu đang nằm ỏ trên giường, gãi đến trong lòng cô yếu mềm.

Đào Y biu môi làm nũng: "Có nhớ em hay không?"

"Ừ." Thẩm Thạc nhàn nhạt đáp.

"Ừ" là có ý gì?" Đào Y không hài lòng.

Trong giọng nói của Thẩm Thạc nhìn như lạnh nhạt lại mang theo cung chịu, "Chính là ý em muốn đó."

Đào Y chống cằm, miễn cưỡng thông qua đáp án của anh.

Hải Trường Minh đi bên cạnh Thẩm Thạc, không nghe được Đào Y nói gì trong điện thoại, lại nghe triệt để lời của Thẩm Thạc. Anh buồn cười nhìn Tham mưu trưởng Thẩm xưa nay không có biểu cảm giả dối với phụ nữ lại kìm nén bản thân dịu dàng ra vẻ bình tĩnh trả lời điện thoại, kìm nén ghen cười đến nội thương.

Đào Y lại nói sang chuyện khác: "Ngày mai em phải đi làm."

"Ừ."

"Anh không lo lắng có người sẽ theo đuổi em?"

"Lo lắng."

Đào Y thấy thế hoàn toàn hài lòng, vui sướng hài lòng dương dương đắc ý.

Thẩm Thạc nhìn Hải Trường Minh bên cạnh muốn cười mà kìm nén không cười đến khó chịu, bước nhanh vài bước đến đường nhỏ bên cạnh, xác định Hải Trường Minh không nghe anh nói chuyện, mới thật sự nghiêm túc dặn dò: "Mặc quần áo phải chú ý ngay ngắn, cách xa xa tiểu tử có tâm tồn bất chính với em, tận lực ít cười trước mặt đàn ông, hiểu không?"

Đào Y càng vui vẻ rồi.

Thì ra Tham mưu trưởng Thẩm nhà bọn họ sợ cô hồng hạnh vượt tường như vậy.

Nghe Đào Y dựa vào đầu kia cười ha ha, lại không trả lời dặn dò của anh, không khỏi buồn bực, "Em nghe hiểu không đó?"

Đào Y lại cười hi hi mấy tiếng mới đáp một tiếng, cho người họ Thẩm ăn nửa viên thuốc an thần.

Hai người lại dính nghiêng lệch một hồi mới cúp điện thoại.

Thẩm Thạc từ đường nhỏ quay lại hành lang dài lúc này, Hải Trường Minh còn đứng ở nơi đó chờ hấn. Hấn ngay cả không hề nghĩ ngợi cũng biết hải dài mình chờ buồn cười hấn đây.

Quả bất kỳ nhiên, thấy Thẩm to lớn trở lại, Hải Trường Minh phun ý cười ha ha vừa ghen ra ngoài, cười xong, mới vỗ vỗ bả vai Thẩm Thạc, cười nói: "Tiểu tử cậu cũng có lúc nhu tình mặt ý như vậy. Ai hét uy, tôi thấy đau dạ dày."

Thẩm Thạc mỉm cười: "Nghe nói tôi qua có người đơn độc tham thảo vấn đề vi khuẩn với tân binh thông tin..."

Cả Liên đội thông tin là nửa nam nửa nữ, kỳ tân binh đều là cô gái. Mà Hải Trường Minh giương vẻ mặt đào hoa, dù đã kết hôn nhiều năm, cô gái nhỏ vẫn không sợ chèn chúc vào. Về phần Hải Trường Minh sao... Đùng xem là một Đoàn trưởng, nhưng người quen cũng biết anh là vợ quân nghiêm.

Hải Trường Minh nhất thời hít khí lạnh, vội vàng bồi khuôn mặt tươi cười: "Tôi cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không thấy." Nói giỡn, rõ ràng là quang minh chánh đại bị cô gái nhỏ xin chỉ bảo vấn đề truyền tin tin hiệu vi khuẩn lúc tác chiến quấy nhiễu đối thủ, nếu để cho Thẩm hồ ly nhắc đến anh với bà xã bình dân chua như vậy, vậy anh không phải hao hết lời lẽ dụ dỗ bà xã?

Khóe miệng Thẩm Thạc khẽ nhếch, tâm tình thật tốt.

***

Giải trí GK là công ty con dưới hệ thống giải trí của tập đoàn kỳ truyền thông GK. Tập đoàn kỳ truyền thông GK bắt đầu chủ yếu là lấy đầu tư điện ảnh để tiến vào ngành điện ảnh, mấy bộ phim lớn kéo thanh danh Hạ Tuế Phiến lên cao, bọn họ bắt đầu tiến vào công nghiệp truyền thông toàn diện, đầu tư và đưa vào hoạt động điện ảnh, phim truyền hình, đĩa nhạc, quản lý nghệ sĩ, marketing giải trí, tạp san báo chí giải trí cùng lĩnh vực, lấy được thành tích không tệ ở mỗi lĩnh vực. Mà giải trí GK chính là phụ trách marketing giải trí và tạp san báo chí giải trí, tổng công ty ở thành phố S.

Đào Y muốn đến giải trí GK là chi nhánh công ty giải trí GK ở thành phố N, lúc ấy cô vốn có cơ hội đến tổng công ty phát triển, nhưng so thành phố S xa hoa hiện đại với thành phố N chất phác cổ kính, cô dứt khoát lựa chọn ở lại thành phố N làm việc sau khi tốt nghiệp.

Lúc này, Đào Y vừa tiếp nhận huấn luyện người mới xong ra khỏi phòng huấn luyện giải trí GK, tính đi ăn cơm ở nhà ăn công ty với đồng nghiệp mới quen, bị một giọng nam nhẹ nhàng trong sáng gọi lại.

Đào Y quay đầu lại, chỉ thấy trong quang ảnh sáng tối, Hạ Nhĩ mặc âu phục cắt may vừa người màu xám bạc nửa dựa vách tường câu môi cười với cô.

Đào Y cau mày, buồn bực Hạ Nhĩ làm sao xuất hiện ở đây, nhưng từ trước đến nay cô lười phản ứng với người không hề để ý đến, tính bỏ qua nghi ngờ tiếp tục đi phòng ăn để ăn cơm với đồng nghiệp.

Hạ Nhĩ thấy cô đối đãi với mình giống như đối đãi với người xa lạ, nhất thời bất mãn bước nhanh đến gần cô, kéo cánh tay của cô, dẫn lại tính khí nói: "Này, anh gọi em đấy, em làm sao lại không để ý?"

Đồng nghiệp của Đào Y nhìn cô lại nhìn Hạ Nhĩ, nghề nghiệp bát quái đưa đến các cô không tự giác rời khỏi, mà đứng tại đây xem kịch vui.

Đào Y lấy một tay khác phất tay Hạ Nhĩ đang kéo cánh tay mình, giọng vô cùng đậm nói: "Có chuyện? Không có chuyện quan trọng gì tôi muốn đi ăn cơm."

Hạ Nhĩ nhìn cô gương mặt lạnh nhạt, cũng không tức giận, theo cô gái sao, dù sao cũng phải có kiên nhẫn, đợi đến lúc lừa gạt lên giường sau đó lại thi hành báo thù không phải được rồi sao?

Hạ Nhĩ lại nở nụ cười quý dị tự cho là rất mê người: "Anh đến dẫn em đi ăn cơm."

"Không có hứng thú." Đào Y đang muốn xoay người rời khỏi, cánh tay lại bị Hạ Nhĩ kéo lại.

"Anh đã chờ ở đây rất lâu, chúng ta là thanh mai trúc mã biết nhiều năm như vậy, em không đến nổi ngay cả bữa cơm cũng không nguyện ăn với anh đi?"

Đào Y nghe anh nói như thế, vốn định lập tức phản bác không quen với anh, nhưng thấy xung quanh mọi người ra khỏi phòng làm việc liếc nhìn bọn họ, xét thấy đám người công ty giải trí và đồng nghiệp của cô đều là trời sanh bát quái, vì tránh khỏi mình vừa đi làm đã trở thành nhân vật trung tâm dư luận, cô vốn có ý định đi ra ngoài công ty nói rõ với Hạ Nhĩ.

Hạ Nhĩ chọn phòng ăn cách công ty không xa, hoàn cảnh ưu nhã thoải mái, phần lớn đều là món ăn cô thích. Chỉ là đối mặt với Hạ Nhĩ khiến cô từ nhỏ đến lớn cũng chưa có mấy lần ấn tượng tốt, cô không hề muốn động đũa.

Món ăn vừa lên xong, xác định không có người đi vào quấy rầy bọn họ nữa, Đào Y gọn gàng dứt khoát nói: "Hạ Nhĩ, tôi ở cùng chỗ với Thẩm Thạc." Ngụ ý chính là anh không cần lãng phí khí lực vô ích trên người tôi, tôi không thể cho anh bất kỳ đáp lại mà anh mong đợi.

Tay Hạ Nhĩ đang chia thức ăn cho cô thì ngừng lại, sau khi thả món ăn vào chén của cô, lại gấp một đũa rau bỏ vào trong miệng mình, chậm rãi ăn xong nuốt xuống, mới cười chắc chắn nói: "Anh ta không hợp với em."

Đào Y cảm thấy buồn cười: "Có thích hợp hay không tự tôi định đoạt, dường như không có liên quan đến anh."

"Làm sao không liên quan?" Hạ Nhĩ hớp miếng trà, khóe miệng tà tà khoi mào, "Em là người phụ nữ mà anh đã thề muốn lấy về nhà, làm sao không có liên quan đến anh?"

Đào Y không ngờ Hạ Nhĩ sẽ nói ra những lời này, nhìn như khêu nhẹ, lại tuyệt đối nghiêm túc. Cô vẫn cho là Hạ Nhĩ chơi trò mèo vờn chuột với cô, tựa như khi còn bé vậy, anh vẫn sắm vai mèo, xem cô như chuột đến treu đùa bỡn chơi. Cho dù là lần hẹn hò trước, nhiều năm không gặp anh lại vẫn không để ý đến ý nguyện của cô mà kiên quyết nhiên chi nhiên địa cưỡng hôn cô. Đến bây giờ cô cũng không ngờ anh là ôm thái độ muốn kết hôn và chung

đụng với cô, cho dù là bây giờ, anh dùng lời trực bạch như thế để làm rõ ý đồ của anh, cô vẫn cảm thấy không thể tin. Vì cô khó mà tin được một người từ trước đến nay không tôn trọng sẽ là chồng của cô, mỗi lần lấy thái độ khi dễ cô để xuất hiện trước mặt cô lại là oan gia ngọt ngào trong truyền thuyết, muốn lấy cô về nhà. Tất nhiên, cô tuyệt đối không muốn trở thành một bên khác trong oan gia ngọt ngào, trừ phi cô bị cưỡng ngược.

Đào Y cười cười, nghiêm túc nói với Hạ Nhĩ: "Nhưng tôi không thích anh, từ nhỏ đến lớn đến bây giờ cũng không có." Nếu quyết định ở cùng chỗ với Thẩm Thạc, nhất định phải cường thế gọn gàng linh hoạt cự tuyệt lời thổ lộ của anh mới đúng. Nếu không, mập mờ không rõ sẽ chỉ làm ba người họ thống khổ.

"Tiểu nhị, em không cần phải nhận nhanh như vậy, anh biết em thích anh." Hạ Nhĩ cười híp mắt.

Đào Y kinh ngạc, cũng rất nhanh điều chỉnh tốt tâm tình của mình, "Tôi không hiểu mình có chỗ nào khiến anh hiểu lầm tôi, nhưng mà, tôi không thể không lặp lại lần nữa, trước kia tôi không thích anh, bây giờ cũng không có thích anh, tương lai càng sẽ không thích anh."

Hạ Nhĩ quơ quơ ngón tay phải trước mặt Đào Y, "Đào tiểu nhị, anh biết em là người trong cuộc mơ hồ, xem không hiểu tim của mình, anh không vội, sẽ từ từ để em = thấy trong lòng của mình có sự tồn tại của anh."

Đào Y tức cười im lặng, không hiểu vương tử bệnh mười phần con mắt Hạ Nhĩ có thấy cô thích anh ta, mặc dù cô đã giải thích rõ cô không thích anh hai lần, anh lại còn cố chấp khăng khăng giữ ý kiến.

Đã không cần thiết để tiếp tục giải thích, Đào Y đứng lên, túi xách trên lưng, trực tiếp rời khỏi.

Ngược lại Hạ Nhĩ không đuổi theo cô, chỉ là khoảnh khắc cô xoay người, trong con ngươi đen như mực phủ kín tình thế bắt buộc.

Đào Y không ngờ buổi chiều vừa đi làm không bao lâu, ba cô đã gọi điện thoại đến cho cô.

Lúc làm việc không thể nhận điện thoại cá nhân, nhất là cô mới tay mơ tiến vào. Đào Y nhanh chóng nhấn nút cự tuyệt, sau đó làm bộ dáng về như đi toilet, không nhanh không chậm đứng dậy khỏi chỗ ngồi, chậm rãi đi trên hành lang, thừa dịp trên hành lang không ai, xoay người vào lối đi an toàn không có ai.

Cô gọi điện thoại lại, điện thoại vừa kết nối, Đào ba nghi ngờ hỏi: "Y Y, con làm sao cúp điện thoại của ba?"

Đào Y bất đắc dĩ oán giận nói: "Ba, con đi làm. Nay đi làm ngày đầu tiên, ba muốn con bị chủ quản bắt được điển hình tổn thời gian cá nhân trong thời gian chung?"

"Cùng lắm thì về nhà ba nuôi con." Đào ba không để ý nói.

Trán Đào Y rơi xuống mấy đường hắc tuyến. Có loại có tiền không có chỗ xài, ba rõ ràng không phải nhà giàu mới nổi mà nói chuyện lại đặc biệt giống như nhà giàu mới nổi, nói thật ra, cô rất bất đắc dĩ.

"Ba, con phải về làm việc, có chuyện gì gấp ba một hồi nói xong, không có chuyện gấp thì con đi làm buổi tối điện thoại cho ba hắc?" Đào Y nói chuyện với ba cô giống như dụ dỗ đứa trẻ.

Đào ba hừ hai tiếng, "Ba nghe tiếng gió nói con với người tham gia quân ngũ tốt lắm?"

"..." Đào Y dừng lại, mới chầm chước nói, "Ba, ba nghe ai nói?"

"Mặc kệ ba nghe ai nói, dù sao ba không đồng ý. Con không hiểu cực khổ khi đi theo người tham gia quân ngũ, cả năm không thấy mặt, có chồng giống như không có chồng, chịu sống nhạt nhẽo." Đào ba lời nói thâm thúy, "Con nghe ba nói, cắt đứt với người tham gia quân ngũ, tìm người có công việc bình thường nói yêu thương thật tốt. Nhất là con tìm 'tiểu bạch kiểm' không tốt bất tài không làm ra tiền, ba nâng đỡ cậu ta, nuôi sống hai người các con, cũng tốt hơn con làm quân tẩu, chịu loại đau khổ của vợ chồng tha hương."

Đào Y biết ba cô vì tốt cho cô, nhưng cô thích Thẩm Thạc, lại vất vả mới đã động Thẩm Thạc. Bây giờ hai người đang ngọt ngào, làm sao có thể nghe lời của ông. "Ba, con không thèm nghe ba nói nữa hắc, lãnh đạo gọi con đây. Bye bye."

Cô không trả lời lời của ba, tìm cơ cúp điện thoại.

Trở lại phòng làm việc, vừa nghĩ đến ba cô có thể có tác dụng trở ngại giữa cô và Thẩm Thạc, cô hơi lo lắng. Truyền được đăng duy nhất tại

Buổi tối sau khi đi làm, cô ước chừng Thẩm Thạc huấn luyện xong, gọi điện thoại cho anh, nhưng gọi mấy cuộc, tiếng nói đều là giọng nữ máy móc "Số điện thoại ngài gọi đã khóa máy", Đào Y bất đắc dĩ tùy tiện đi nhà hàng ăn thức ăn nhanh, về đến nhà lại gọi điện thoại cho Thẩm Thạc, vẫn không thông.

Hoi phiền lòng ném điện thoại di động trên bàn, cô cầm lên IPAD tính xem tiểu thuyết, lại làm sao cũng không xem vào. Dứt khoát để IPAD xuống, đi phòng tắm để tắm rửa, dội hết những vấn đề ngổn ngang.

Chờ cô ra khỏi phòng tắm, chuyện Đào ba không tán thành cô kết giao với Thẩm Thạc cũng bị cô tùy ý ném vào thùng rác trong trí nhớ.

Có câu nói thế nào?

A, xe tới trước núi tất có đường.

Đi một bước tính một bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Cầm văn kiện điều nhiệm trong tay, Thẩm Thạc cau mày thành xuyên chữ.

Trên văn kiện điều nhiệm nói để anh đảm nhiệm Tham mưu trưởng sư bộ W của thành phố X, nhìn như là thăng chức, kì thực là biến thành xuống chức. Thành phố X ở chuyển khu quân sự xa xôi phía Tây của quốc gia, là một nơi lạnh khủng khiếp quanh năm. Năm đó lúc còn là một tân binh, Thẩm Thạc chính là đi bên kia huấn luyện. Không phải là ghét bỏ điều kiện sư bộ của thành phố X gian khổ, đối với người lính, quốc gia muốn anh đi chỗ nào, anh phải phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện. Chẳng qua là, thành phố X cách thành phố N đường xa xa xôi, mặc dù Đào Y đáp ứng cầu hôn của anh, nhưng tình cảm của bọn họ chỉ mới vừa bắt đầu, nếu anh thật sự đi thành phố X, lại càng một năm gặp mặt cô không hơn một hai lần. Anh không dám cam đoan, Đào Y có thể nhẫn nhịn được cô độc, vẫn giữ vững tình cảm không kiên cường của bọn họ, anh không muốn cứ ích kỷ như vậy khiến Đào Y khổ sở chờ ở đây.

Hải Trường Minh nhìn anh nhủ chặt chân mày, không nhịn được nói: “Lệnh điều động xuống thật là kỳ quái, trước đó cũng không có chút đầu mối, làm sao đột nhiên xuất hiện một điều nhiệm như vậy đây?”

Hải Trường Minh vừa nói như thế, Thẩm Thạc mới dời lực chú ý đến ngọn nguồn hạ lệnh điều động xuống.

Nếu nói là vì anh nhiều lần bày mưu tính kế tương đối xuất sắc trong lúc đang diễn tập, sư X chẳng những không điều anh khỏi thành phố N, lúc cấp trên đến đòi người, ngược lại bọn họ sẽ cố gắng để ý giữ anh lại. Nhưng lần điều lệnh này xuống dồn dập mà nhanh chóng, hiển nhiên là sư bộ có ý.

Thẩm Thạc hí mắt, con người thâm thúy ám quang lưu chuyển, không khỏi nghĩ đến lời của sư trưởng Điền mấy ngày trước.

Nếu thật sự là vì anh không tiếp nhận tình cảm của Điền Điền mới đưa đến anh bị điều khỏi thành phố N, như vậy sư trưởng Điền không khỏi hơi quá.

Hải Trường Minh tiếp tục nói: “Bây giờ điều lệnh này chỉ đến trên tay của cậu, cậu có muốn cho lão đại nhà cậu biết chuyện như vậy hay không, thuận tiện...”

Hải Trường Minh và Thẩm Thạc là phát tiểu, cũng là người duy nhất trong sư bộ X biết bối cảnh gia đình của anh. Lúc ấy vào trường quân đội, trên công việc cha mẹ trong tài liệu cá nhân, Thẩm Thạc chỉ điền mấy chữ cán bộ bình thường, không có ghi chép cặn kẽ. Sau lại đi thành phố X tham gia quân ngũ, lại trần trọc đoàn 723 quân khu T thành phố B, tiếp nữa là bây giờ sư đoàn quân khu X thành phố N, mấy phen quay vòng, cộng thêm năng lực cá nhân của anh nổi bật, xứng đáng với quân hàm và chức vị, không ai lại đi tra bối cảnh của anh.

Thẩm Thạc biết ý của Hải Trường Minh là muốn vận dụng quan hệ với anh hai Thẩm của anh ở quân khu, thay đổi điều động của anh. Chỉ là, từ góc độ cá nhân, anh khinh thường làm như vậy.

Nhưng nếu không để lão Đại giúp một tay, anh sẽ hoàn toàn ở riêng hai nơi với Đào Y, tình cảm sẽ có chuyện xấu lớn.

Thẩm Thạc liên tục suy tư, vẫn không nghĩ ra biện pháp gì, chỉ bàn bạc kỹ với Hải Trường Minh hơn, nói tạm biệt với anh, một mình vừa nghĩ vừa đi về ký túc xá.

Trở lại ký túc xá, mở điện thoại di động đặt trong ngăn kéo ra, định linh linh mấy tiếng vang cuối cùng nhắc nhở tin nhắn. Thẩm Thạc nhìn lướt qua, thấy đều là cuộc gọi đến của Đào Y, lập tức gọi lại cho cô.

Đào Y đang ru rú xem ti vi ở phòng khách, nghe được phòng ngủ mơ hồ truyền đến chuông điện thoại di động, cô nhảy bắn, nhảy xuống khỏi trên ghế salon, ngay cả dép cũng không kịp mang, chân trần nhảy lên đi nghe điện thoại.

Quả nhiên là Thẩm Thạc gọi đến, Đào Y vui rạo rực nhận điện thoại, nhẹ nhàng nói lên một chữ “Alo”, khiến Thẩm Thạc bên đầu kia điện thoại vừa có tâm tình nặng nề lập tức dễ dàng hơn.

Thẩm Thạc hơi cười hỏi: “Hôm nay công việc thuận lợi sao?”

“Ừ, cũng không tệ lắm. Còn anh? Huấn luyện rất khổ đi?” Đào Y nằm ngửa trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà, cười hi hi nói.

“Không khổ, thói quen.” Thẩm Thạc mỉm cười đáp, “Không có người đàn ông nào theo đuổi em đi?”

Đào Y sừng sốt, lập tức cười ha hả: “Làm sao có thể đi làm ngày đầu tiên đã có người theo đuổi em, em vừa không có đáng đáp nghiêng nước nghiêng

thành.”

Cô không muốn nói cho anh biết Hạ Nhi vẫn chưa chết tâm với cô. Thắm Thạc đã đủ bận rộn, cô không muốn lấy mấy chuyện nhỏ hạt mè vô tòi đến quấy rầy anh, cô sẽ tự mình giải quyết chuyện của Hạ Nhi.

Thắm Thạc tưởng tượng dáng vẻ cô ở đầu kia cười híp mắt, trong con ngươi cũng chứa nhu tình, “Đúng, không phải là nghiêng nước nghiêng thành,” Đào Y nghe lời này đang muốn nói dóc, Thắm Thạc nói tiếp, “Là chim sa cá lặn, tam cố khuynh lòng người.”

trong lòng Đào Y lập tức ngọt ngào, anh nói tam cố khuynh lòng người hẳn là gặp mặt mình lần thứ ba thì bỏ mình vào trong lòng đi? Vậy hẳn là lúc đi Trường Thành. Người này thật thâm trầm, sớm thích mình như vậy, vẫn còn tiếp tục giả ngốc giả ngu, thờ ơ với lời tỏ tình của mình.

Còn có, là ai nói Thắm Thạc là đầu gỗ, là mặt than, sẽ không lời ngon tiếng ngọt? Đó là anh không quen bạn. Ngọt ngào suôn sẻ của anh là chuẩn bị vì người phụ nữ mình yêu thích, người ngoài cũng không chỉ thấy anh không hiểu phong tình?

Đào Y và Thắm Thạc lại dính không đứng đắn một hồi, mới lưu luyến không rời cúp điện thoại, ai cũng không nói mình gặp phải việc khó, cũng tính toán dựa vào bản lĩnh của mình để giải quyết.

***

Buổi sáng mới ra cửa, Đào Y gặp Hạ Nhi ở cửa. d^-^đ!@\$le@(@/%qdon

Anh mặc áo sơ mi màu hồng, cà vạt đan xen đường trắng xanh, cà vạt lỏng lẻo leo leo cúp trên cổ, lại có hương vị soái khí khác.

Chỉ là, đó là cảm giác của người khác, với Đào Y mà nói, thấy anh không khác gì gặp quý.

Cô nhìn anh tim đập mạnh và loạn nhịp nhất thời, xoay người lại khóa cửa, sau đó xem anh như không khí lạnh nhạt đi đến bên cạnh anh.

“Này, Đào tiểu nhị, tôi mua bữa ăn sáng Starbucks mà cô thích ăn,” Hạ Nhi đuổi theo bước chân của Đào Y, “Tôi đưa cô đi làm, cô ăn ở trên xe đi.”

Đào Y không lên tiếng, làm bộ như không nghe được có người đang nói chuyện.

Vào thang máy, Hạ Nhi lập tức lắc mình đi vào, cười đến vẻ mặt nghịch ngợm, “Đúng rồi, cô còn không biết tôi đi làm ở đâu? Cô đoán.”

Đào Y không lên tiếng, thiên tài quan tâm anh đi làm ở đâu.

Hạ Nhi đã sớm đoán được Đào Y sẽ không để ý đến anh, cũng không có tức giận, tự hỏi tự đáp: “Tôi và cô ở cùng công ty nha ~Suprise!”

Đích thật là kinh sợ!

Xuống dưới lầu, Hạ Nhi nhanh chóng đi chỗ đậu xe lái xe, Đào Y vốn không đợi anh, tự mình nhanh chóng đi đến cửa lớn tiểu khu, còn không đợi Hạ Nhi lái xe ra tiểu khu, vậy chiếc xe, “Giải trí GK, cảm ơn.”

Hạ Nhi lái xe ra ngoài, vừa vặn thấy Đào Y đóng sầm cửa, vẫn thờ dài, đuổi theo sau mông xe taxi. Anh vốn muốn vượt qua hoặc song song với xe taxi, bắt đầu dĩ buổi sáng kẹt xe, chỉ có thể rất miễn cưỡng theo sát.

Xe taxi dừng ở cửa Starbucks đối diện công ty GK, Đào Y xuống xe đạp giày cao gót năm phân bước lên bậc thang Starbucks, cô chẳng quan tâm đến Hạ Nhi đang hét to sau lưng.

Hạ Nhi chạy vào Starbucks, Đào Y đã chọn món ăn thật sớm rồi giao tiền xong, chờ đợi bữa ăn sáng của mình, Hạ Nhi nhìn dáng vẻ cố chấp của cô nhất thời rất bất đắc dĩ, “Tôi cũng mua cho cô bữa ăn sáng ngon, cô không ăn không phải là lãng phí sao?”

Đào Y nhìn bầu trời nhìn người phục vụ soái ca mỹ nữ chỉ là không nhìn Hạ Nhi.

Hạ Nhi thờ ơ nhún nhún vai, “Tùy cô, sau này tôi ngày ngày mua bữa ăn sáng cho cô, cô không ăn, tôi sẽ vứt bỏ, nhìn sẽ vì cô mà lãng phí bao nhiêu tiền bao nhiêu lương thực.”

Chiều này vô dụng với Đào Y, mặc dù cô không tùy ý lãng phí tiền, nhưng với tiền của người khác cũng không có cảm giác nào.

Hạ Nhi lại đi sau mông Đào Y vào công ty, đi với cô đến ngoài phòng làm việc, giống như công đức viên mãn ra khỏi công ty, lấy xe đang dừng ở cửa Starbucks bị ghi giấy phạt lái vào bãi đậu xe dưới đất của công ty.

Đào Y vẫn đang ăn bữa sáng, chủ quán Anna của cô đã ném tấm hội chiêu đãi ký giả lên bàn cho cô, “Hôm nay đi theo Molly đến quán rượu Kinh Hoa Đại, ắt phải đào được thân phận bạn trai thần bí của Chu Hàn Vân vào tay.”

Đào Y nói tiếng “Yes, Madam.” Nhét sandwich vào trong miệng, cầm cà phê, xách túi đơn giản lên đi tìm Molly.

Gần đây Chu Hàn Vân mới vọt lên ngôi sao hạng ba của điện ảnh và truyền hình, luận diện mạo thì không thể nói đặc biệt xinh đẹp trong vòng giải trí tụ tập đầy mỹ nữ, nhưng lại có duy nhất một hương vị. Nếu dùng một loại hoa để so sánh, đó chính là hoa mai.

Con hát bán rẻ tiếng cười, nhưng Chu Hàn Vân lại chỉ bán kỹ thuật diễn và giọng hát. Cũng không phải nói cô cười không đẹp, ngược lại, có ký giả từng chụp đáng về cô cười lên, trong nháy mắt có cảm giác hoa nở cả vườn hương, đặc biệt rực rỡ. Cô không cười, hoặc giả chỉ là không thích cười thôi.

Có người đồn đãi, Chu Hàn Vân nhảy lên không hoàn toàn dựa vào thực lực của cô, có nguyên nhân rất lớn là lão tổng sau lưng cô cũng chính là bạn trai thần bí của cô đang ủng hộ cô. Tin tức này tuôn ra, chuyện cô có bạn trai khiến đồng đảo đàn ông ái mộ không tiếp thụ nổi, cũng tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với cuộc đời diễn nghệ của Chu Hàn Vân.

Vì vậy, khi cô đến thành phố N tham gia thông cáo của vệ sĩ JS, thuận tiện mở hội chiêu đãi ký giả đơn giản, giải thích chuyện cô vốn không có bạn trai.

Nếu giải thích không có bạn trai, ký giả sẽ nhất định phủ nhận bất kỳ vấn đề về bạn trai của Chu Hàn Vân, mà Anna nói để bọn họ đào ra bạn trai của Chu Hàn Vân, đơn giản là để bọn họ bắt bóng bắt gió từ ánh mắt của cô ta hoặc giữa những hàng chữ để rút ra tin tức. Lúc cần thiết theo dõi cô ta cũng là chuyện không gì đáng trách.

Hội ký giả người đồng nghìn nghịt, ngoài mấy phóng viên radio của thành phố N, còn có phóng viên radio công ty lớn các nơi trong cả nước đến.

Làm người mới, Đào Y chỉ cần đi theo bên cạnh Molly, làm việc vặt cho cô ấy, kiến thức của Molly đuổi kịp các phóng viên khác làm sao hỏi những vấn đề xảo diệu, làm sao quay phim chụp hình gì đó. Dĩ nhiên, nếu bây giờ cô cực kỳ rảnh rỗi, cũng có thể chụp mấy tấm hình, ghi chép dấu vết hoặc là nhớ cái gì tâm đắc để học tập.

Làm chủ Phương vốn định kết thúc hài hòa hội ký giả, nhưng nhóm phóng viên giải trí đều không phải ngồi không, hỏi ra vấn đề ngày càng sắc bén hơn, phần lớn xoay quanh bạn trai thần bí của Chu Hàn Vân.

Mặt Chu Hàn Vân không thay đổi ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn dưới đài, không có bất kỳ câu trả lời, người đại diện của cô ôn tồn đánh Thái Cực.

Đào Y vừa nghe những phóng viên khác hỏi lên làm sao, vừa quan sát biểu cảm khuôn mặt và động tác nhỏ của Chu Hàn Vân, quan sát suốt cả hội ký giả lại không nhìn ra ánh mắt của cô dao động gì lúc phóng viên hỏi các vấn đề.

Sau hội, Đào Y hơi thất bại theo sát Molly nói: “Bây giờ công lực Chu Hàn Vân quá mạnh mẽ, một chút sơ hở cũng không có.”

Molly nhún nhún vai, “Nếu không phải lợi hại như vậy, cô ta làm sao có thể mới xuất đạo một năm đã nhảy lên đến địa vị không thể rung chuyển.”

“Chúng ta không có đào được tin tức bạn trai thần bí của cô ta, làm sao bây giờ? Anna có tức giận hay không?” Đào Y cẩn thận dò hỏi.

Molly híp mắt cười, “Yên tâm, Anna biết tin tức này không dễ đào, cô ấy cũng tùy tiện nói, sẽ không vì chuyện này mà trách chúng ta.”

Đào Y yên tâm

Đang muốn ngồi xe buýt trở về công ty, Đào Y đột nhiên phát hiện bút ghi âm của mình không biết đánh mất lúc nào. Ở trong đó có ghi lại vấn đề phóng viên hỏi hôm nay. Đây chính là tài liệu sống để học tập rất tốt, không thể ném loạn mất. Vì vậy, lên tiếng chào hỏi Molly, để Molly đi về trước, tự mình quay đầu lại đi tìm.

Khi cô đang nhanh chóng đến hội trường, trong một phòng nào đó đột nhiên truyền ra giọng nói du dương lạnh nhạt lại rõ ràng có hơi làm nũng, giọng nói kia rất êm tai, cực kỳ giống của Chu Hàn Vân.

Thần kinh bất quá nhanh chóng nói cho Đào Y có biến, làm không được sẽ có liên quan đến bạn trai thần bí của Chu Hàn Vân, vì vậy, Đào Y nhìn chung quanh không phát hiện có người, liền len lén đánh vào trên cánh cửa, thám thính động tĩnh bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Bây giờ em ở thành phố N, anh đến đây lúc nào?” Đích xác là giọng nói của Chu Hàn Vân.

Đào Y dựng lỗ tai lên.

“Bộ đội có chuyện? Một đoàn trưởng nào đó tìm anh? Em mặc kệ, anh nhanh chóng đuổi hẩn đi chỗ khác. Ít nhất phải đến buổi trưa mới có thể lên đường? Kiên Quyết, em mặc kệ, trước hai giờ chiều anh không đến thì em sẽ không để ý anh. Ừ, đang ở chỗ cũ.”

Lời của Chu Hàn Vân khiến Đào Y sững sờ, suy đoán bạn trai thần bí của cô ta chẳng lẽ là quân nhân? Mà nghe cách nói của cô ta, hay là đang trong quân khu của thành phố N.

Chuyện này có mới mẻ. Lúc trước các tạp chí lớn suy đoán bạn trai thần bí của Chu Hàn Vân là lão tổng một công ty, ở sau lưng đầu tư làm chỗ dựa cho cô ta. Nhưng nếu bạn trai thần bí này không phải lão tổng công ty mà là một sĩ quan quân đội cao cấp, chuyện tình càng liên lụy nhiều. Tự nhiên, cũng sẽ có tin tức hiệu ứng cùng lực rung động.

Con người của Đào Y chuyển vòng vo, thừa dịp không có người nhanh chóng rời khỏi căn phòng này, vào trong hội trường tìm được bút ghi âm của mình.

Lại đi qua căn phòng Chu Hàn Vân vừa nán lại, đúng lúc Chu Hàn Vân đi ra ngoài cùng người đại diện và bảo vệ, chắc là đi tranh thủ thông báo của JS.

Cô lập tức lặng lẽ đuổi theo, sau khi xác định cô ta thật sự đi Vệ thị JS, cô vừa thuê xe đến Vệ thị JS, vừa gọi điện thoại cho Molly, “Alo, Molly, tôi nói với cô, xê chiều hôm nay bạn trai thần bí của Chu Hàn Vân có thể sẽ xuất hiện.”

Đào Y không phải là người giành công, cô có đầu mối và tin tức gì sẽ nghĩ đến chia xê với đồng nghiệp của mình trước tiên.

Molly vừa đến phòng làm việc công ty, thả gì đó trong tay xuống, kinh ngạc nói: “Thật? Tin tức xác thực?”

Đào Y gật đầu, đột nhiên nghĩ đến Molly không thấy được, cô lại đáp một tiếng, nói: “Tôi vừa không cẩn thận nghe cô ta dùng giọng làm nũng trò chuyện với một người. Tề bào nào nhỏ của tôi bắt quái phân tích cho ra người mà cô ta đối thoại tám phần là bạn trai của cô ta. Hơn nữa dường như còn là một người ở quân khu thành phố N.”

Molly nghe Đào Y phân tích cũng kinh ngạc: “Người quân đội? Vậy nếu ra ánh sáng phiền toái cũng lớn. Đào Y, cô về trước đi, chờ tôi thương nghị với Anna sau đó tôi sẽ bàn bạc kỹ hơn nữa.”

Đào Y biết Molly sợ cô hành động đơn độc có thể sẽ gặp nguy hiểm, liền vỗ ngực bảo đảm nói: “Cô yên tâm, tôi sẽ cẩn thận làm việc. Bây giờ tôi đi Vệ thị Giang Tô trước, xác định Chu Hàn Vân thông báo mấy giờ kết thúc. Đúng rồi, cô giúp tôi lên tiếng chào hỏi với Anna, để chị ấy biết tôi không phải trốn việc là được. Tốt lắm, cứ quyết định như vậy. Có chuyện điện thoại liên lạc.”

Sau khi Đào Y cúp điện thoại, Molly lập tức đi tìm Anna báo cáo chuyện này với cô ấy.

Gỡ mở cửa phòng làm việc của Anna, Molly lại thấy bên trong có một người đẹp trai lạ mặt ngồi trên ghế sa lon hai chân chéo nguẩy cười nói với Anna.

Tâm tình của Anna hiển nhiên rất tốt, nhìn thấy Molly cười hỏi: “Các người trở lại? Thu hoạch như thế nào?”

Molly nghe Anna hỏi như vậy, biết cô không ngại người đẹp trai sẽ nghe đối thoại của bọn họ, liền nhất ngữ nhất thập nói chuyện Đào Y nói cho cô biết.

Vừa dứt lời, Anna còn không có phản ứng gì, người đẹp trai lại lập tức cau mày từ trên ghế salon nhảy lên, “Cô nói gì? Đào Y một mình đi theo tin tức này? Còn có thể liên quan đến chuyện quân đội?”

Molly không rõ cho nên địa gật đầu.

“Cái này ngu ngốc không có đầu óc.” Nói xong câu đó, anh vừa gọi điện thoại cho người khác, vừa vội vàng vàng chạy ra ngoài công ty.

Molly ngó trai đẹp xa lạ nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, nghe lời thì dường như rất quen thuộc với Đào Y, không nhịn được hỏi: “Người nọ là ai?”

Anna lắc đầu, thờ dãi: “Người theo đuổi Đào Y.”

Cô dùng mấy chữ đơn giản này khái quát trai đẹp, không giải thích nhiều về thân phận của anh. Sau đó nói Molly đi về làm việc trước, không cần lo chuyện như vậy, rồi đẩy Molly ra.

Anna nghĩ, đã có cơ hội anh hùng cứu mỹ nữ như vậy đặt ở trước mặt, lãng phí không khỏi đáng tiếc. Dù sao mặc dù Đào Y gặp nguy hiểm cũng sẽ không liên quan đến sinh mạng, thay vì cô xen vào việc của người khác, không bằng cho Hạ Nhĩ cơ hội làm anh hùng.

Đào Y cũng không xa lạ gì với Vệ thị JS, trước kia thực tập ở đài phát thanh thành phố N thỉnh thoảng còn giao thiệp với Vệ thị JS. Từ đài phát thanh thành phố N ra ngoài Vương Nghiên rất quen thân với Thẩm Dục và Lục Tiểu, liên đới cũng giới thiệu hai người bọn họ biết.

Hôn lễ của Thẩm Dục và Lục Tiểu cũng mời Vương Nghiên, chỉ là Vương Nghiên lẩn lộn mấy năm ở Vệ thị JS cộng thêm có người nâng đỡ thành nhà sản xuất, lúc hôn lễ của bọn họ bạn đồng bạn tây không có đi, chỉ tính chờ bọn Thẩm Dục trở lại thành phố N đãi mấy bàn tiệc rượu mời bạn bè bên này, cùng nhau đi chúc mừng.

Lần này Đào Y đi theo Chu Hàn Vân đến Vệ thị JS vốn là muốn tìm Vương Nghiên làm thủ thuật che mắt, nhưng không ngờ không khéo không thành sách, Vương Nghiên đúng lúc là nhà sản xuất tiết mục mà Chu Hàn Vân đến thông báo lần này. Sau khi Đào Y biết, lập tức quẹo ra Vệ thị JS, mua một bánh cake yêu thích của 85°C ở gần đây, xem như không có việc gì đến thăm bạn bè, vừa thỉnh thoảng nhỏ giọng nói chuyện phiếm với Vương Nghiên, vừa chờ Chu Hàn Vân kết thúc thông báo.

Đang lúc cô nói chuyện phiếm với Vương Nghiên, điện thoại di động vang lên. Đào Y vừa nhìn là Hạ Nhĩ gọi đến, dứt khoát lưu loát nhấn tắt, anh gọi lại, cô lại nhấn tắt. Vẫn chờ anh gọi bốn năm cuộc điện thoại làm phiền Đào Y, Đào Y trực tiếp lời số điện thoại của anh vào danh sách đen.

Thông báo nửa giờ liền thu xong, Đào Y nói mình còn phải trở về làm việc, tạm biệt Vương Nghiên, bắt động thanh sắc từ một con đường khác đến cửa

trước Vệ thị JS, gọi chiếc xe, lẳng lặng chờ bên cạnh lối ra ở bãi đậu xe.

Không bao lâu, một chiếc Porsche màu đỏ lái ra bãi đậu xe, mặc dù không giống xe bảo vệ trước kia, nhưng trực giác của Đào Y nói cho cô biết người lái xe là Chu Hàn Vân. Đừng hỏi tại sao Đào Y không dựa vào đầu óc mà dựa vào trực giác, từ nhỏ đến lớn, dựa hết vào trực giác giúp cô hoàn thành chuyện khắp nơi, cô theo bản năng tin tưởng trực giác căn bản là chuyện dễ hiểu.

Đi theo Porsche màu đỏ đến khách sạn lớn HL, Porsche lái vào bãi đậu xe dưới đất, Đào Y vốn muốn cho xe taxi lái vào, nhưng hiển nhiên, an ninh của bãi đậu xe không để cho xe taxi đi vào.

Đào Y cắn răng, trả tiền xuống xe, bước nhanh đến cửa quán rượu.

Đào Y từng ở Đại Nhất đến đại học D đưa tin cùng cha mẹ ở khách sạn HL, không tính là xa lạ với khách sạn này.

Lúc cô không nói lời nào thì khí chất cực tốt, có một loại khuôn cách tiểu thư khuê tú, lại ở qua nhiều lần khách sạn tương tự, muốn công khai lừa bịp an ninh đơn giản là dễ dàng.

Cô chắc chắn Chu Hàn Vân muốn dừng xe, tốc độ sẽ không nhanh hơn so với mình tiến vào từ cửa chính khách sạn, ngẩng đầu ưỡn ngực mắt nhìn thẳng đi đến bên cạnh thang máy, trực tiếp dè xuống nút đi xuống, trước khi tiến vào thang máy xuống bãi đậu xe tầng hai dưới đất. Sau đó, quét bãi đậu xe, tùy ý đi đến gần một chiếc xe đậu bên cạnh, sẽ chờ Chu Hàn Vân vào thang máy.

Cô đợi hai phút, không thấy có người đến, nhất thời hơi nóng nảy, trong lòng suy nghĩ chẳng lẽ Chu Hàn Vân đã ngồi thang máy lên rồi? Nhưng suy tính thời gian và phương diện tốc độ, cô lập tức hủy bỏ suy đoán của bản thân, cô rất rõ ràng, khách sạn HL chỉ có thang máy bên này đi thông xuống bãi đậu xe dưới đất, Chu Hàn Vân làm mình tỉnh đại chúng cũng không thể thông qua chỗ khác đi lên.

Không muốn ôm cây đợi thỏ, vừa nhìn chăm chú vào thang máy, Đào Y vừa tùy ý đi lại ở bãi đỗ xe. Không bao lâu, cô thấy chiếc Porsche màu đỏ, cùng với Chu Hàn Vân đeo mắt kính ý vào bên cạnh Porsche gọi điện thoại.

Đào Y khom lưng, còi giày cao gót xuống, mượn xe che chở rón rén chạy chậm qua, đến khi nghe rõ âm thanh cô ta nói chuyện cô mới ngừng lại, lấy bút ghi âm ra bắt đầu ghi âm.

Chu Hàn Vân dường như rất tức giận, cô dễ dàng về phía điện thoại nói: “Cái gì! Anh không đi được?! Điền Kiên Quyết, anh nói là em quan trọng hay là con gái anh quan trọng?”

“Cũng quan trọng?! Vậy không được! Anh phải cho em trình độ quan trọng cao thấp. Hừ, vậy còn không sai biệt lắm. Vậy anh rốt cuộc có đến hay không? Là anh nói anh sẽ nghỉ phép hai ngày, em mới để người đại diện nhận thông báo của Vệ thị JS, nếu không em mới không đến thành phố N.”

“Mặc kệ, quan anh có chuyện gì, anh phải đến. Đúng, buổi tối đến... A, anh... Anh... Ngô...”

Ách, Đào Y núp bên cạnh một chiếc xe nghe Chu Hàn Vân cãi nhau với đối phương, làm sao âm âm ỉ ỉ thành mập mờ “Úm”, sau đó là tiếng hôn miệng chặc chặc?

Cô vội vàng cất bút ghi âm xong, tò mò liếc về phía Chu Hàn Vân từ khe hở của xe và xe, chỉ thấy hai tay cô ta ôm cổ một người đàn ông, cùng người đàn ông kia hôn, mà tay người đàn ông kia giao du lên xuống trên người của cô.

Quá kinh bạo. Đào Y chờ chính là cái này.

Cô lập tức lấy máy chụp hình trong túi xách ra, chỉnh thành hình thức không có đèn flash và âm thanh chụp hình, len lén ba ba chụp nhiều tám hình.

Vốn tưởng rằng lần đầu tiên khi thành viên đội cầu từ theo dõi mình tinh sẽ vạn vô nhất thất, không nghĩ tới, khi Đào Y đang chuyên chú chụp hình, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Đào Y vội vàng lấy điện thoại di động ra cúp điện thoại, nhưng là...

“Người nào?” Là bạn trai thần bí của Chu Hàn Vân chột hết to.

Đào Y nghĩ thầm, xong đời.

Cô nghe được tiếng bước chân trầm ổn có lực đang đi đến chỗ cô, cô vội vàng giấu máy chụp hình ẩn dưới lớp xe bên trong thân xe, cũng bẽ gãy gãy cao gót của mình, lại dùng sức mà ngắt bắp đùi của mình, nước mắt lập tức chảy ra khỏi hốc mắt.

Đào Y rất nhanh bị bóng dáng của một người cao lớn khỏe mạnh bao phủ, cô cố gắng trấn định ngẩng đầu lên nhìn người đến —— ách, khoảng bốn năm mươi tuổi đi? Dáng dấp ngược lại cường nghị có hình, tây trang bao bọc vóc người nên cũng không sai, nhưng quá lớn tuổi, dường như có thể làm ba ba của Chu Hàn Vân —— đây là lần đầu tiên Đào Y nhìn thấy ngay mặt Điền Kiên Quyết bạn trai thần bí của Chu Hàn Vân thì trong đầu lập tức đánh giá.

Cô điềm điềm đáng yêu nhìn Điền Kiên Quyết, vừa xoa chân trần vừa nói: “Tôi... gót giày của tôi bị gãy, chân... Phù chân.”

Điền Kiên Quyết lấy ánh mắt bén nhọn xem kỹ cô, trong đôi mắt thâm thúy đều bắn ra vụn băng.

Nha đầu này không phải là vị hôn thê của Thẩm Thạc sao? Ông điều tra báo cáo cho thấy, cô là phóng viên giải trí, vào lúc này xuất hiện ở đây, sợ là không có đơn giản như vậy.

“Giao ra đây.” Điền Kiên Quyết nghiêm túc ra lệnh.

“A? Cái gì?” Đào Y giả ngốc giả ngu.

Điền Kiên Quyết cười nhạt: “Làm câu tử, tôi không tin cô không có thói quen mang máy chụp hình tùy thân.”

Tâm Đào Y hồi hộp, trên ót lập tức rơi xuống vài giọt mồ hôi lạnh. Cô không biết hẳn làm sao nhìn ra cô là phóng viên giải trí. Hoặc giả hẳn suy đoán, cô không thể lại lộ ra chân tướng gì, nếu không mấy canh giờ này coi như mất công toi.

“Tiên sinh, tôi không biết ngài đang nói gì.” Nhiều lời nhiều lỗi, Đào Y không giải thích tại sao cô phải ở đây, cũng chỉ là ứng đối lời của hắn mà thôi.

Điền Kiên Quyết ngồi xổm người xuống, không nhẹ không nặng vỗ vỗ gương mặt của Đào Y, cười đến tối tăm, “Đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt tôi, tôi biết cô là phóng viên giải trí.”

Đào Y hơn buồn bức, trên ót cô lại không viết hai chữ to “Phóng viên giải trí“, hẳn làm sao lại biết? (Trong bản gốc tiếng hoa chỉ có hai chữ thôi nhé “娱记”)

Cô vẫn làm bộ đáng vẻ như u mê không biết như cũ, nói: “Tiên sinh, tôi nghĩ ngài hiểu lầm, tôi còn không có công việc đây, hôm nay chờ bạn trai tôi ở đây.”

“Nga? Cô không phải đã có vị hôn phu sao? Hơn nữa, nếu tôi nhớ không lầm, bây giờ cậu ta đang ở trên sân huấn luyện, hôm nay không có nghỉ phép, làm sao có thể đến đây? Đào tiểu thư, không cần giả ngốc giả ngu, lấy máy chụp hình ra, quên mất chuyện cô nghe thấy được hôm nay, nếu không, tôi không dám cam đoan cô có thể hoàn hảo không tổn hao gì đi ra khỏi nơi này, lại không dám bảo đảm, Thẩm Thạc vị hôn phu của cô sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ở trong bộ đội.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Đào Y mở to hai mắt nhìn Điền Kiên Quyết, từ giữa những hàng chữ của hắn, cô đã hoàn toàn rõ ràng hẳn biết Thẩm Thạc, hơn nữa, nhìn đáng đáp còn là cấp trên của Thẩm Thạc. Cô không rõ quân hàm chức danh gì trong quân đội, nếu muốn bảo đảm Thẩm Thạc không sao, cô chỉ có thể để mình bận rộn toi công mấy tiếng.

Nhưng mà, người đàn ông này nói quá mức khó nghe lại quá kiêu ngạo, nếu không đưa hắn ra ánh sáng để hắn ném thử chút dận, dù sao hắn vẫn có thể bắt lợi với Thẩm Thạc.

Đào Y cười chối lợi, lấy điện thoại di động của mình đã dùng ra đưa cho Điền Kiên Quyết, “Hôm nay tôi ra ngoài vội vàng, đi cùng Chu tiểu thư đến đây, chỉ có thể lấy di động quay chụp.”

Vừa rồi để ngừa vạn nhất, sợ bị phát hiện sẽ khiến mình kiểm cũi ba năm thiếu một giờ, cô thật đúng là dùng điện thoại di động chụp mấy tấm hình. Nay trên điện thoại di động ngoài mấy tấm hình chụp hoa hoa thảo thảo ven đường, cũng chỉ có chụp Chu Hàn Vân và Điền Kiên Quyết thân mật hôm nay, hơn nữa, bên trong cũng có số điện thoại của Thẩm Thạc, có một hai tin nhắn cô gửi cho Thẩm Thạc. Nếu hắn hoài nghi, lật xem ghi chép cũng nên bỏ đi ý nghĩ.

Điền Kiên Quyết nhận lấy điện thoại di động, mở file lưu trữ hình ra, phát hiện hắn và Chu Hàn Vân thân mật, nét mặt già nua cứng ngắt lập tức không hề khách khí xóa bỏ, cuối cùng không có ý định lật xem những bộ phận khác của điện thoại di động, trực tiếp lấy thẻ nhớ trong điện thoại di động ra bẻ gãy, mạnh mẽ ném điện thoại di động vào trên cây cột, rồi thất linh bát lạc.

“Đưa ba lô của cô cho tôi!” Điền Kiên Quyết hung thần ác sát nhìn Đào Y, trong đôi mắt là tức giận sau khi thấy mấy tấm hình vừa rồi.

Đào Y theo bản năng nắm chặt túi xách, xê dịch túi ra sau lưng.

động tác nhỏ này càng chứng thật trong túi còn ghi lại bí mật khác của hắn và Chu Hàn Vân.

Hắn đỏ ngẫu mắt, chợt vung tát Đào Y, âm thanh chất chứa vang dội, chứa mười phần mười lực đạo. Đào Y không ngờ hắn sẽ động thủ đánh người, bất ngờ không kịp đề phòng, đầu bị bàn tay đánh cho cấp tốc đụng lên bên cạnh xe, chỉ nghe âm thanh “Phanh ——” nặng nề vang lên, đầu của cô kết kết thật thật đập trên tấm kim loại cứng rắn.

Trước mắt Đào Y trong nháy mắt kim quang lấp lánh, hơi say xe.

Cô chậm rãi nháy nháy mắt, muốn nhìn rõ sự vật trước mắt, trong đôi mắt lại lúc ẩn lúc hiện cảnh vật vòng quanh.

Cô nhìn mặt Điền Kiên Quyết vặn vẹo ngoan độc cười, cảm giác bả vai chột đau xót, dường như có thứ gì bị Điền Kiên Quyết túm đi, qua một hồi, trong lỗ tai của cô vang lên giọng nói của Chu Hàn Văn vừa gọi điện thoại:

“Cái gì! Anh không đi được?! Điền Kiên Quyết, anh nói là em quan trọng hay là con gái của anh quan trọng?”

“Đều quan trọng?! Vậy không được! Anh phải cho em mức độ quan trọng cao thấp. Hừ, vậy còn không sai biệt lắm. Vậy anh rốt cuộc có đến hay không? Là anh nói anh sẽ nghỉ phép hai ngày, em mới để người đại diện nhận thông báo Vệ thị JS, nếu không em mới không đến thành phố N.”

“Mặc kệ, quan anh có chuyện gì, anh phải đến. Đúng, buổi tối đến... A, anh... Anh... Ngô...”

Âm thanh im bật đình chỉ, trước mắt cô đã hết hôn mê.

Cô nhìn vẻ mặt tức giận của Điền Kiên Quyết cùng với Chu Hàn Văn đã đi đến ôm cánh tay dựa trên sườn xe giống như nữ thần khỏe miệng lại nở nụ cười châm chọc, khỏe miệng kéo kéo, đau đến cô lập tức hít khí lạnh, “Tê —— “

Giọng nói lạnh lạnh của Điền Kiên Quyết đúng lúc này vang lên, “Tôi cầm bút ghi âm đi, cô không có hình và bất kỳ ghi âm khác trên điện thoại di động coi như xong. Nếu, cô đưa quan hệ của tôi và Chu Hàn Văn ra ánh sáng, cô biết hậu quả không phải là cái tát đơn giản như vậy hôm nay.”

Hắn ném túi cho Đào Y, đứng lên, cùng Chu Hàn Văn đi đến bên cạnh Ferrari màu đỏ, sau đó chui vào trong xe, lái xe rời khỏi khách sạn HL.

Đào Y nhìn chiếc Ferrari màu đỏ hoàn toàn biến mất ở lối ra bãi đậu xe của khách sạn, thở phào nhẹ nhõm, lập tức dựa vào bên cạnh xe, ho khan hai tiếng khạc búng máu trong miệng ra.

Tên Điền Kiên Quyết đánh thật là nặng, không hổ là quân nhân được huấn luyện chuyên nghiệp, một tát này xuống, tin tưởng cô không chấn động não, cũng có thể có triệu chứng nhỏ.

Ừ, cô muốn đi bệnh viện nghiệm thương hay không, lưu lại chứng cứ hấn đánh người đầu? Sau này nếu hấn dám bắt lợi với Thẩm Thạc, cô có thể tố cáo hấn lên tòa án.

Đào Y cảm thấy biện pháp này có lẽ khả thi.

Vì phòng vạ nhất, cô tính nghỉ ngơi tại chỗ năm phút, xác định bọn Điền Kiên Quyết sẽ không đi mà quay lại lấy máy chụp hình ở đây.

Ngay lúc cô có ý niệm này, may mắn còn sống sót thì điện thoại di động vang lên.

Lục ra thì thấy là chủ quán Anna gọi đến, cô dè xuống nút trò chuyện, lên tinh thần nói: “Alo?”

Anna nhìn Hạ Nhĩ lo lắng chạy về công ty bên cạnh, “Cô ở đâu?”

“Bãi đậu xe tầng hầm của khách sạn HL.” Đào Y tận lực không khê động vết thương nửa bên mặt, nhưng vẫn là nhịn không được “Tê tê” hút khí lạnh.

Anna dùng loa ngoài, Hạ Nhĩ ở bên cạnh cũng có thể nghe được âm thanh trong điện thoại truyền ra. Anh vừa nghe Đào Y không tự chủ được kêu đau, nhất thời quên ân tiếng, vội vàng khẩn cấp hỏi: “Tiểu nhị, cô làm sao vậy?”

Đào Y sững sốt khi đột nhiên nghe được giọng nói của Hạ Nhĩ, dừng hai giây mới cất mạnh nói: “Tôi không sao.”

Sau đó, cô nói đơn giản với Anna một tiếng sau trở về công ty, rồi cúp điện thoại.

Đợi năm phút, xác định Điền Kiên Quyết sẽ không đi mà quay lại, cô mới cẩn thận lấy máy chụp hình dưới gầm xe ra, để ngừa vạ nhất, cô lại lấy thẻ SD ra bỏ vào túi nhỏ bí mật trong túi, lại thay thẻ SD khác vào trong máy chụp hình, lúc này mới bỏ máy chụp hình vào trong túi xách.

Đỡ xe đứng lên, cô nhìn giày cao gót tàn phế trong tay, thở dài, dứt khoát lưu loát bẻ gãy gót giày khác xuống.

Mang giày vào, cô từ từ đi đến lối ra bãi đậu xe.

Lối ra bãi đậu xe vốn là không để cho người đi đường ra ngoài, an ninh thấy Đào Y chột vật thì kinh ngạc, đi lên trước nói rõ với cô từ lối ra bãi đậu xe ra ngoài rất nguy hiểm, Đào Y cười cười, nói mình vừa rồi gặp cướp bóc, hiện tại chỉ muốn đi bệnh viện kiểm tra vết thương, để an ninh giúp dẫn cô đi ra ngoài.

Bác bảo vệ là người tốt, vốn định báo cảnh sát, lại bị Đào Y cười ngăn trở.

Đào Y đi theo bác bảo vệ ra khỏi bãi đậu xe, đi đến đường cái đang muốn thuê xe đi bệnh viện, một chiếc Mercedes-Benz màu xám bạc dừng trước mặt cô.

Cửa xe mở ra, Hạ Nhĩ vội vã bước xuống, thấy dáng vẻ Đào Y hơi chật vật, trán sưng đỏ và má trái in dấu bàn tay, sợ hết hồn, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao trước đó tôi gọi điện thoại cho cô mà cô không nhận?”

Thì ra điện thoại vừa rồi hại cô bị Điền Kiên Quyết phát hiện là anh gọi, Đào Y âm thầm liếc mắt. Trải qua trận coi như kinh tâm động phách, Đào Y đã kiệt sức, lười phải cự tuyệt Hạ Nhĩ, trực tiếp khoát tay ý bảo cô ngồi vào trong xe trước, để anh đưa cô đi bệnh viện, trên đường từ từ nói.

Hạ Nhĩ lập tức mở cửa chỗ kẻ tài xế ra, đỡ Đào Y đi vào. Anh lên xe, khởi động xe đến bệnh viện nhân dân gần đây, trong miệng lại không nhịn được hỏi vấn đề giống như vậy.

Đào Y vốn hơi mệt, không muốn nói, nhưng bị ánh mắt của Hạ Nhĩ lửa giận thiêu đốt nhìn đến không chịu nổi, dứt khoát lượm trọng điểm tùy tiện ứng phó đôi câu.

“Cô nói, bạn trai thần bí của Chu Hàn Vân là một quân nhân gọi Điền Kiên Quyết? Hắn còn đánh cô?” Hạ Nhĩ cắn răng nghiến lợi, “Đào tiểu nhị, sau này không cho cô hành động đơn độc, nếu lại xuất hiện những chuyện tương tự, tôi nhất định khai trừ cô, trói cô ở bên cạnh tôi cả đời không để cho cô ra làm việc.”

Tại sao anh khai trừ tôi? Còn trói tôi ở bên cạnh cả đời?

Đào Y khinh bỉ liếc Hạ Nhĩ, nhưng lại không mở miệng. Gương mặt đau rát, cô phải tiết kiệm khí lực, như thế này để bệnh viện nghiệm thương cho cô.

Đào Y để Hạ Nhĩ dùng máy chụp hình của mình rửa mấy tấm hình nổi bật gương mặt, để khi Điền Kiên Quyết làm khó Thẩm Thạc, cô có thể cầm lên án Điền Kiên Quyết. Bệnh viện đã kiểm tra đơn giản, để pháp y chứng minh vết thương, lúc này mới đến toilet bệnh viện rửa tay đơn giản chải chuốt tóc tán loạn lần nữa, đi theo Hạ Nhĩ trở về công ty.

“Cô trực tiếp về nhà nghỉ ngơi đi, đừng trở về công ty.” Hạ Nhĩ nhìn trán của cô còn máu ứ đọng, ấn bàn tay còn trên mặt không có tiêu, đề nghị.

Đào Y vốn muốn nói cô có hình của Điền Kiên Quyết và Chu Hàn Vân, muốn mang về công ty trước tiên, lên trang đầu ngày mai, nhưng lại nghĩ đến máu ứ đọng trên mặt mình bị mọi người thấy sẽ khiến cho oanh động nhỏ nhỏ, gật đầu, tính sau khi về đến nhà, ở nhà liên lạc Anna, lấy hình dự bị trong máy vì tính mình, lại gửi hình cho Anna.

Hạ Nhĩ vốn định giữ Đào Y trong nhà chăm sóc cô, Đào Y lại không để cho Hạ Nhĩ đưa cô lên lầu, “Tôi bắt quá là bị một cái tát, tay chân cũng không tàn phế, không cần người khác chăm sóc.”

“Tôi không phải người khác.” Hạ Nhĩ nghiêm túc nhìn cô, thường ngày mặt cười lưu manh không biết có không phải vì hôm nay Đào Y gặp phải nguy hiểm anh lại không kịp thời chạy đến mới biến mất hầu như không còn.

Đào Y thở dài, mặt cũng nghiêm túc nói với Hạ Nhĩ: “Hạ Nhĩ, tôi rất cảm ơn hôm nay anh đưa tôi đến bệnh viện, nhưng mà, giữa tôi và anh vĩnh viễn chỉ có thể là quan hệ bạn bè. Tôi...”

“Cô mệt mỏi, nghỉ ngơi đi. Đừng nói quá cự tuyệt, hôm nay tình huống như thế, tôi còn có thể chạy đến cứu cô, nhưng Thẩm Thạc hoàn toàn không có khả năng. Cô suy nghĩ thật kỹ đi.” Anh xoa người, lên xe, đi mất.

Đối với lời của Hạ Nhĩ, Đào Y không suy nghĩ nhiều, mặc dù một nửa kia của mình không có chức nghiệp đặc thù như Thẩm Thạc như vậy rồi xa bên cạnh mình, cũng không thấy có thể lúc mình gặp phải việc khó là có thể xuất hiện bên cạnh mình trước tiên.

Đào Y vừa về đến nhà thì mở Computer ra, sau đó gọi điện thoại cho Anna, nói với cô ấy hôm nay cô thật ra đã thu hình bạn trai của Chu Hàn Vân và cô ta vào tay. Anna lấy làm kinh hãi, để Đào Y truyền cho cô. Đào Y nhanh chóng sửa sang hình lại rồi truyền cho Anna.

Bạn trai Chu Hàn Vân là quân nhân, có tên có họ lại còn ở thành phố N, muốn tra được không phải là việc khó với giải trí GK. Chỉ là sau khi tin tức này phát ra không biết có thể đắc tội Điền Kiên Quyết và gia tộc của hắn hay không.

Chờ Hạ Nhĩ trở lại công ty, Anna lập tức đến phòng làm việc của Hạ Nhĩ, nói chuyện hình mà Đào Y chụp cho anh. Hạ Nhĩ lợi dụng quan hệ rất nhanh tra được Điền Kiên Quyết chỉ là dựa vào bản lĩnh của mình bỏ đến vị trí sư trưởng sư X của thành phố N, trong nhà ngoài có anh cả mở doanh nghiệp, ngược lại không có quan hệ rắc rối phức tạp gì.

Nếu như, Điền Kiên Quyết không có đánh Đào Y một tát này, Hạ Nhĩ có thể suy tính đề xuống tin tức này, mặc dù trong nhà Điền Kiên Quyết không có bối cảnh gì quá lớn, nhưng mà bán cho hắn nhân tình, sau này anh có nhiều cánh tay ở quân giới. Chỉ tiếc, Điền Kiên Quyết động Đào Y, thì không thể trách anh không khách khí.

“Trang đầu ngày mai.” Tin tưởng anh báo chí của ngày mai nhất định bán chạy.

Sau khi Đào Y gửi hình cho Anna lại đột nhiên sợ Điền Kiên Quyết sẽ bắt lợi với Thẩm Thạc, lập tức gửi tin nhắn cho Thẩm Thạc: Thẩm Thạc, trong bộ đội các anh có người tên Điền Kiên Quyết sao? Anh cẩn thận, ông ta có thể sẽ gây bất lợi cho anh.

Tin nhắn mới vừa gửi đi, điện thoại di động của cô đã vang lên, là Thẩm Thạc gọi đến.

Đào Y nghi ngờ nhận, “Hôm nay anh có về rồi rãnh?”

“Làm sao em biết Điền Kiên Quyết?” Giọng Thẩm Thạc hơi gấp gáp truyền đến, “Ông ta đi tìm em?”

Đào Y vừa nghe cũng biết Thẩm Thạc quả nhiên biết Điền Kiên Quyết, cũng không dỗi gắt anh, nhất ngữ nhất thập nói chuyện phát sinh hôm nay cho anh.

Thẩm Thạc nghe xong, chợt trở nên đặc biệt trầm mặc, đôi môi mím thật chặt, thâm u trong tròng mắt đen mực tung bay, ngón tay cầm điện thoại di động khớp xương trắng bệch.

Không biết chuyện gì xảy ra, Đào Y ở đầu điện thoại này cũng có thể cảm nhận được cả người anh tán ra tức giận băng lãnh, “Thẩm Thạc? Anh không sao chứ? Đừng nóng giận. Cái đó, em sai lầm rồi, lần sau em không bao giờ liều lĩnh nữa như vậy.” Cô nghĩ là cô chọc Thẩm Thạc tức giận, dứt khoát nói xin lỗi trước.

Thẩm Thạc ý thức được thời gian mình trầm mặc hơi dài, khiến Đào Y nóng nảy, nhưng cô chủ động nhận sai như vậy mới để bản thân nghĩ đến anh còn chưa phê bình cô chuyện này.

Vì vậy, anh ra vẻ nghiêm túc nói: “Nhận ra nhận sai ngược lại nhanh, còn dám có lần sau?”

“Không dám không dám” Đào Y le lưỡi.

Thẩm Thạc nghe được giọng nói cô nghịch ngợm, cũng chịu thôi, thật muốn bên cạnh cô ngay bây giờ, có thể kéo cô vào trong ngực của mình, “Đắp đá lên mặt và trán đi, nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày. Sau này hành động đơn độc nữa, anh sẽ hủy bỏ quyền tự chủ công việc của em, đợi Thẩm Dục và Lục Tiểu kết thúc trắng mặt trở lại thành phố N, trông coi em thật kỹ... Em đừng để ý chuyện Điền Kiên Quyết, anh tự có định đoạt.”

Cùng Đào Y lại ngáy nghiêng ngả mấy câu, Thẩm Thạc cúp điện thoại, sau đó lập tức gọi điện thoại cho anh cả Thẩm Dương của mình, “Alo? Anh cả, có chuyện... Em muốn xin anh giúp đỡ.”

Dám đánh người phụ nữ của anh, sẽ phải tính ngộ gánh vác hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Từ nhỏ đến lớn, chuyện gì Thẩm Thạc cũng tự mình gánh, cho đến bây giờ không đi tìm người nào trong nhà để giúp qua. Thẩm Chiêu vừa nghe Thẩm Thạc muốn xin anh giúp một tay, theo bản năng nhìn ra ngoài phòng, nhìn xem có phải mặt trời mọc lên từ phía tây hay không.

Sau khi xác định mặt trời hết thấy bình thường sau, Thẩm Chiêu mới nghiêm trang “Ừ” một tiếng hỏi: “Chuyện gì?”

“Em muốn biết em bị lệnh điều động đi quân khu ở thành phố X là ai đề nghị truyền đạt, còn có, Sư trưởng Điền Kiên Quyết quân khu X thành phố N ngoài cùng mình tỉnh Chu Hân Văn cầu kết ở ngoài, còn làm chuyện quân pháp không cho phép.” Thẩm Thạc bình tĩnh nói.

Thẩm Chiêu híp mắt.

Nếu Thẩm Thạc bị điều đi quân khu thành phố X? Chuyện này anh ngược lại không nghe nói.

Mắt của anh châu lại hơi chuyển, liền hiểu Điền Kiên Quyết này ngoài không biết đụng chạm gì với Thẩm Thạc mà muốn điều Thẩm Thạc đến loại địa phương chim không bay qua, tám phần còn có chuyện khác chọc giận đến Thẩm Thạc, hơn nữa trình độ còn không nhẹ, có lẽ là xúc phạm ranh giới cuối cùng của cậu ta. Nhưng mà, đây không phải là vấn đề anh quan tâm.

Anh quan tâm là, Thẩm Thạc rốt cục có tự giác làm em trai của anh.

Thẩm Chiêu không hỏi Thẩm Thạc cụ thể là vì chuyện gì, đáp ứng rõ ràng, “Nếu như Điền Kiên Quyết có không ít vấn đề, có muốn thuận tiện nộp lên ngành liên quan để xử lý hay không?” Gần đây anh hơi rối rãnh, vừa lúc có thể tìm ít chuyện làm.

“Làm phiền anh cả.” Thẩm Thạc nhàn nhạt nói cảm ơn.

Thẩm Chiêu suy nghĩ rồi nói: “Nếu cảm thấy làm phiền anh, thì nhanh chóng báo cáo tình huống tiến triển của em và Đào Y với ông cụ, tránh cho chị dâu em cả ngày bị ông cụ nhắc đến tình hình của các em.”

Vợ mình mình đau. Trong khoảng thời gian này vợ anh bận rộn chuyện công ty đến sút đầu bể trán, buổi tối còn bị ông cụ hỏi han, nội dung câu hỏi đều là vấn đề về vợ lão Tam khi nào sẽ xác định. Vợ anh nhiệt tình có kiên nhẫn, không cảm thấy phiền, anh ở bên cạnh nhìn cũng phiền não.

Thẩm Thạc: “... Ừ, biết.”

Xem ra, vấn đề tình cảm của anh và Đào Y đã hoàn toàn tăng lên vấn đề gia đình, báo cáo tình huống kết thúc cho ông cụ, có cần tìm thời gian đi theo Đào Y về nhà gặp cha mẹ vợ tương lai hay không đây?

***

Hôm sau chuyện Chu Hàn Vân làm rõ không có bạn trai trong hội chiêu đãi ký giả, trang đầu tờ báo《giải trí hôm nay》của GK sẽ dùng trang báo kếp sù phơi bày hình Chu Hàn Vân ôm hôn bạn trai thân bí Điền Kiên Quyết ở bãi đậu xe. Ảnh chụp rõ ràng độ cao đáng nhìn, dưới hình đưa tin thời gian địa điểm cận kề, thân phận Điền Kiên Quyết đơn giản hoá, chỉ nói là một quan lớn quân khu. Nhưng cho dù là đơn giản hoá giới thiệu thân phận, cũng khiến người ái mộ Chu Hàn Vân đại chúng xôn xao.

Một quan lớn quân khu vậy mà bao nuôi tiểu tam bên ngoài, hơn nữa tiểu tam này còn là minh tinh giải trí? Chế độ quân giới ở đâu? Đạo đức quân nhân tồn tại như thế nào? Tiền lương quan quân đã cao đến có thể để cho minh tinh bên cạnh sao?

Lấy quan quân bao nuôi tiểu tam cùng với nếp sống đạo đức quân nhân, tiền lương quân nhân làm chủ đề trọng tâm nhanh chóng mở ra thảo luận trên internet.

Tờ báo giải trí vốn không bị viện quân đội coi trọng, đề tài internet cũng sẽ không lập tức bị ngành tư pháp quân khu liên quan phát hiện, nhưng mà lần này Điền Kiên Quyết chết không từ tế vong Đào Y một tát, đưa đến Thẩm Thạc thậm chí lão đại Thẩm gia chú ý, phần báo cáo này trước tiên lấy phương thức cực kỳ tự nhiên mang lên bàn của lão Đại ngành tư pháp quân khu thành phố N.

“Hoang đường!” Hạ Quân cầm tờ báo lập tức quăng trên bàn, đề xuống nội tuyến đề cho bí thư đi vào, “Tờ báo này là ai đưa đến?”

Bí thư ngập ngừng nói: “Là Thẩm Thượng tướng ý bảo..

“Thẩm Chiêu? Người này làm sao...” Hạ Quân nghĩ lại, phát tay đề bí thư đi xuống, lập tức bấm điện thoại của Thẩm Chiêu, “Cậu người này lúc nào thì quan tâm chuyện nhà quân khu thành phố N của chúng tôi đây?”

Thẩm Chiêu cười nhạt, “Nghe nói gần đây anh rất rảnh rỗi, tìm ít chuyện cho anh làm.”

“Điền Kiên Quyết đắc tội cậu?” Hạ Quân là phát tiểu của Thẩm Chiêu, còn là bạn học từ vườn trẻ đến lớn, mặc dù hai người cùng vào quân đội, nhưng năm đó một học khoa học kỹ thuật quốc phòng, một học luật pháp, nên chức vị phát triển không giống nhau, sau lại Hạ Quân vì vợ của mình chạy đến thành phố N phát triển, nhưng vẫn có liên lạc với Thẩm Chiêu. Từ nhỏ hai người có thói quen xen lẫn vào chung chỗ, nói chuyện cũng không chú ý nhiều như vậy.

“Đắc tội lão Tam” Thẩm Thạc không chút để ý nói.

Dừng lại, Thẩm Chiêu nói: “A, đúng rồi, Điền Kiên Quyết này muốn điều lão Tam đến thành phố X, dường như là vì con gái bảo bối của mình. Nghe nói ông ta còn thu nhận hối lộ, cũng đầu tư vào doanh nghiệp của anh cả mình, về phần còn có hành vi trái pháp luật gì khác, cậu thuận tiện giúp nhanh chóng điều tra, theo lệ làm việc tốt.”

Dám tùy tiện điều Thẩm lão tam nhà tôi đi chỗ lạnh khủng khiếp, Điền Kiên Quyết này thật đúng là người giàu can đảm.

Hạ Quân nhìn mấy tấm ảnh chụp rõ ràng trên báo giải trí, lắc đầu, thở dài: “Phải, lần này Điền Kiên Quyết đá thiết bản, xui xẻo a Thạc là người quá mức khiêm tốn, Điền Kiên Quyết này không biết thủ hạ mình có người mạnh mẽ như vậy thôi, còn chuyên chọn loại chiến đấu cơ ẩn hình để oanh tạc.”

Thẩm Chiêu nhếch môi, không có bất kỳ đánh giá.

Người nhanh chóng biết trang đầu tờ báo giải trí còn có Chu Hàn Vân và Điền Kiên Quyết.

Chu Hàn Vân lâm vào sự kiện bao dưỡng, nếu bao dưỡng của cô là một loại nghề nghiệp nhân sĩ cũng thôi, lại là quân giới, công ty giải trí Sở Thuộc nhất thời cảm thấy lớn chuyện, liền lập tức đem tất cả thông báo, quay chụp phim ảnh, ghi âm ca hát, đại ngôn sản phẩm cùng hủy bỏ hoặc chuyển cho những nghệ sĩ khác.

Trong một đêm, Chu Hàn Vân từ một ngôi sao mới cất luân lạc tới người người kêu đánh hồ ly tinh, mà còn bị công ty giải trí Sở Thuộc giấu sạch.

Mà Điền Kiên Quyết biết quan hệ cùng Chu Hàn Vân bị đưa ra ánh sáng nhưng lại không phải do Chu Hàn Vân nói với ông, mà là con gái bảo bối của mình Điền Diễm.

Điền Diễm thấy báo chí liên quan tiết lộ ở trên web, lập tức cầm Laptop tìm Điền Kiên Quyết chứng thực, Điền Kiên Quyết nhìn báo chí sừng sốt, nét mặt gắt nua nhất thời giãn đến giống như nấu chín trứng tôm, đỏ rực.

Ông lập tức nghĩ đến Đào Y còn lưu có bản, cho nên không sợ chết còn là đem việc này ra ánh sáng.

Ông trấn an Điền Diễm xong, đang định tìm mấy người trừng phạt Đào Y, nhân tiện kêu Thẩm Thạc sử tên ngán chân, xe chuyên dụng của ngành tư pháp đã đến, “Điền sư trưởng, liên quan đến chuyện ngài có hành vi không đứng đắn với người khác cùng với thu nhận hối lộ, cùng chuyện tham gia kinh doanh mời ngài hiệp trợ điều tra.”

Hôm sau lúc Đào Y làm việc thì máu ứ đọng trên mặt vẫn chưa hoàn toàn tiêu hết, các đồng nghiệp cũng biết cô cố gắng cho tiêu để trang đầu hôm nay, người nhiệt tình nhìn thấy cô ngược lại cũng tới ủy lạo đôi câu, Molly càng tán thưởng cô hơn.

Mới vừa đi làm không đến hai ngày đã đào ra tin tức lớn như vậy, khiến cho lượng tiêu thụ 《giải trí hôm nay》tăng nhiều, Anna nói cấp cao công ty quyết định ngoài chi trả tiền thuốc thang bên ngoài cho cô, cuối tháng nhất định chia tiền thưởng cho cô làm phần thưởng. Nhưng mà, Anna đồng thời cũng hơi nghiêm nghị phê bình cô hành động mạo hiểm, nhắc nhở cô lần sau nhất định không thể hành động đơn độc nữa.

Bị người thứ ba như vậy quở trách, Đào Y trí nhớ kém cũng không thể nào quên mất dạy dỗ lần này. Huống chi, vừa mới làm việc đã xảy ra chuyện không lớn không nhỏ như vậy, cũng cho cô một bài học chân thật. Cô cũng rõ ràng, nếu như Điền Kiên Quyết xuống tay ngoan độc, hoặc là hấn xấu xa hơn, như vậy lần này cô không chỉ là bị một cái tát đơn giản như vậy.

Đào Y không biết gần đây mình có phải vận khí đặc biệt kém hay không, suýt nữa xem như ôn thần chuyên thuộc của cô Hạ Nhĩ lại hảo hảo bắt xuất hiện trên bàn cơm của cô và mấy đồng nghiệp.

Phóng viên giải trí là nghề nghiệp gì? Tục xưng Cầu tử bọn họ cũng không phải bị chụp mũ suông ngoại hiệu thiếu lễ độ lại khít khao đến mức tận cùng như vậy.

Đám người Molly cùng nhau ăn cơm với Đào Y vừa phát hiện Hạ Nhĩ suất ca tà khí liền lập tức vểnh tai cao độ cảnh giác, trên nguyên tắc tinh thần Cầu tử đem bóng đèn sáng lên đến tận cùng không bỏ quên không tha làm như không có chuyện gì xảy ra đang ăn cơm.

Hạ Nhĩ không thẹn cũng đã phớt lờ làm được, da mặt dày đến chỉ sợ tường thành thủy cũng phải ngượng ngùng vạn phần tránh lui hai bước, “Đào Y, đây là món cánh nướng Ái Nhĩ Lương mà cô thích ăn”, anh gấp một cánh gà từ mâm của mình đến trên đĩa của Đào Y, nụ cười dịu dàng cung chiêu, động tác tự nhiên săn sóc, giống như Đào Y ngồi đối diện anh là bạn gái của anh.

Đào Y nhìn cánh gà lại nhìn Hạ Nhĩ đối diện, nhàn nhạt nói: “Chúng ta đã nhiều năm không gặp, nói vậy anh còn không biết tôi đã không thích ăn loại khẩu vị cánh nướng này từ lâu rồi.”

Cô gấp cánh nướng Ái Nhĩ Lương trở về chỗ nguyên chủ nó lần nữa, vui đầu gấp cộng cái thìa non mềm đưa vào trong miệng.

Đáng chết, nhất định là có người bán đứng cô cho Hạ Nhĩ.

Không thích một người thì không thể cho người kia bất cứ hy vọng nào, đây là nguyên tắc cô nhất quán nắm chắc.

Đào Y nói một câu đơn giản lập tức uyển chuyển giải thích quan hệ hết sức thuần khiết của cô và Hạ Nhĩ cho các đồng nghiệp Bát Quái, cũng để các cô giới về bất tin tức ý thức được chuyện thực Hạ Nhĩ trước mắt dường như đang theo đuổi Đào Y. Nhưng mà, có mấy người quan tâm chân tướng rốt cuộc là gì? Lấy trí tưởng tượng phong phú của các cô và tài ăn nói của lưỡi hoa lan rực rỡ, tin tưởng rất nhanh về nhân viên mới tiến vào Đào Y làm sao có tình yêu mập mờ cùng người tên Hạ Nhĩ là thanh mai trúc mã or bạn trai cũ or cao phú đẹp trai vân vân sẽ truyền khắp trong công ty.

Đôi ăn chay rồi hả?

Hạ Nhĩ quét đĩa của Đào Y, bắt động thanh sắc suy nghĩ tình báo của Cốc Bình Xuyên cho anh có sự khác biệt hay không.

Anh lại cầm một miếng nhân hạt thông hạt bắp đưa đến bên miệng Đào Y, “Đây là món em thích.”

Đào Y tránh ra miếng của anh, “Hạ Nhĩ, tay của tôi không bị thương, rất khỏe mạnh.” Ánh mắt của cô trong suốt, thần sắc nghiêm túc, rất rõ ràng viết hai chữ “Cự tuyệt”.

Hạ Nhĩ cũng không cảm thấy lúng túng, cực kỳ tự nhiên thả miếng nhân hạt thông cây ngô vào trong miệng mình, từ từ nhai, tinh tế thưởng thức, ánh mắt đắm đuối đưa tình nhìn Đào Y, về mặt mập mờ không thể không khiến người bên cạnh suy nghĩ kỳ quái, suy nghĩ trong miệng anh nhai hạt ngô, trong lòng có đang YY mỹ nữ đối diện hay không.

Đào Y không ngốc, tất nhiên nhìn ra Hạ Nhĩ có ý làm dáng về này. Trong lòng cô mắng câu thô tục, nghĩ muốn nhét chén nhân hạt thông hạt bắp vào trong miệng anh, sau đó là cảnh tượng ném đôi đĩa sáng khoáy rời khỏi, trên mặt vẫn đang hoàng vui đầu ăn cơm, chỉ là tốc độ rõ ràng nhanh hơn lúc trước rất nhiều, giống như không ăn no sẽ có vi khuẩn (virus) chạy vào trong thức ăn của cô.

Hạ Nhĩ nhìn ra cô có ý định nhanh chóng rời khỏi phòng ăn, ngược lại không có cảm giác mình không được hoan nghênh, chỉ là thấy dáng vẻ cô nhét phình miệng vô cùng đáng yêu, khiến anh đặc biệt muốn đi lên nhéo lên hai má.

Tùy ý ăn ít thức ăn, Đào Y làm bộ dáng như chợt nhớ còn có chuyện khác phải làm, nói một tiếng với nhóm người Molly, coi Hạ Nhĩ như không khí, cầm khay đặt vào nơi thu đồ ăn về, rời khỏi phòng ăn trước tiên.

Hạ Nhĩ nhếch môi xấu xa cũng rất mê người, để đồ ăn trên bàn ăn, chân sau đuổi kịp Đào Y.

Đào Y biết Hạ Nhĩ đi sau lưng của cô, chỉ cau mày lại nhần nại không gào to rống lớn với anh.

Cô bước nhanh vào trong công viên nhỏ ngoài công ty, chỗ ít người thì ngừng lại, xoay người, mặt không biểu tình cũng rất nghiêm túc nói với Hạ Nhĩ: “Hạ Nhĩ, đừng lãng phí thời gian chơi trò mèo vờn chuột nữa. Tôi mặc kệ anh ôm tâm tình như thế nào với tôi, nhưng tôi muốn nói, tôi thích Thẩm Thạc, hơn nữa tôi đã đáp ứng cầu hôn của anh ấy.”

Nụ cười đùa giỡn của Hạ Nhĩ cứng đờ, lại tiếp tục duy trì điều mà anh cho là hoàn mỹ không khe hở, “Đào tiểu nhị, chúng ta quen biết đã nhiều năm như vậy, cô đừng diễn trò đùa giỡn lạt mềm buộc chặt với tôi nữa. Biện pháp này chơi một lần hai lần là tình thú, chơi nhiều hơn, người có kiên nhẫn nữa cũng sẽ ngấy.”

Lạt mềm buộc chặt?

Đào Y bất khả tư nghị nhìn Hạ Nhĩ, vào lúc này thật sự cảm thấy chướng ngại câu thông nghiêm trọng với anh. Bọn họ không giống như người một nước, cô nói A anh thế nào cũng phải phiên dịch thành Z, khác nhau trời vực, thật đúng là khiến người ta sinh chán ghét.

“Được rồi, nếu như anh cảm thấy tôi là lạt mềm buộc chặt, vậy thì lạt mềm buộc chặt đi, chỉ cần anh không lắc lư xung quanh tôi thì OK.” Đào Y vô cùng bất đắc dĩ, bội phục sát đất năng lực giải mã của anh.

“Cô đã thừa nhận mình là lạt mềm buộc chặt, kia... Chúc mừng cô Đào tiểu nhị, cô đã thành công bắt sống tôi, có thể chính thức lên cấp bạn gái của tôi.”

“Anh bị bệnh thần kinh.” Cô thật là không chịu nổi.

Đào Y phát hiện cô vì bận tâm mặt mũi của người khác như vậy nhịn tiếp thì làm sao không thể nội thương, thích là thích, không thích là không thích, thay vì chơi trò mập mờ, không bằng trực tiếp nói rõ dứt khoát. Được rồi, cô rõ ràng đã nói tình cảm của mình nói cho anh ta biết, anh ta còn “Dừng cảm tiến tới”, đừng trách cô xé rách mặt không nề mặt anh.” Hạ Nhĩ, anh có phải cảm giác sức quyến rũ của mình vô biên nên phụ nữ trên toàn thế giới đều thích anh hay không, nếu cự tuyệt anh chính là lạt mềm buộc chặt ra vẻ xấu hổ? Tôi cho anh biết, anh bị bệnh vô cùng nghiêm trọng, được đặt tên là vương tử bệnh. Vương tử bệnh là bệnh nan y, trị trễ sẽ không cần trị. Phiền toái anh ra cửa thuê xe trực tiếp đi bệnh viện tâm thần trình diện, ít xuất hiện ở đây chướng mắt. Đào Y tôi thề với trời, nếu từ nhỏ đến lớn bao gồm bây giờ tôi thích anh dù là từng giây từng phút, tôi ra cửa lập tức bị xe đụng chết.”

Đào Y cô không phải quả hồng mềm, trong nhà có tiền cũng không có nghĩa là tiểu thư khuê các, lúc cần thiết cô sẽ không hề quan tâm mà biến thành người đàn bà chanh chua nắng chửi.

Hạ Nhĩ bất khả tư nghị nhìn Đào Y, sững sờ không nói ra lời.

Đào Y nhìn vẻ mặt Hạ Nhĩ giật mình quá lạ, giống như đứng trước mặt anh cô không phải là Đào Y chính gốc, cô hừ hai tiếng, hung hăng trợn mắt nhìn anh, xoay người dọc theo đường nhỏ trở về phòng làm việc.

Buổi chiều tâm tình của Đào Y rất thoải mái, có thể nói rõ ràng hoàn toàn nguyên nhân với Hạ Nhĩ. Sau khi cô tan việc muốn đi dạo phố mua hai bộ y phục, mà không biết xảy ra chuyện gì trong lòng luôn cảm thấy hôm nay nên về nhà.

Có lúc giác quan thứ sáu của phụ nữ rất mạnh rất chuẩn, Đào Y thỉnh thoảng cũng tin tưởng chuyện này.

Vì vậy, cô tuân theo cảm giác này trở về nhà sớm.

Mà... Mới vừa mở khóa cửa, cô nhạy bén nhận ra được trong nhà vào người.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Cánh cửa đen có nhiều hơn một đôi giày da đàn ông, liếc mắt... Rất lớn là được. []. Khụ khụ.

Trong nháy mắt Đào Y thấy đôi giày thì hai mắt liền sáng lên, giống như trong ống đèn đột nhiên cháy lên khói lửa, rực rỡ sáng chói.

Cô vội vội vàng vàng bỏ rơi giày, chân trần vọt vào.

Trong phòng bếp truyền ra âm thanh xào rau xào xào, Đào Y đi theo âm thanh mấy bước nhảy vào phòng bếp. Khi thấy làm sao cũng không thể xuất hiện ở đây lúc này Thẩm Thạc vây quanh tạp dề Winnie the Pooh đáng yêu lại không mất vẻ đẹp trai đang cầm muối, ánh mắt Đào Y không biết xảy ra chuyện gì lập tức mắc sương mù.

Thẩm Thạc nghe được âm thanh quay đầu lại, nhìn thấy khóe mắt treo hai bong bóng sắp sửa nhỏ giọt xuống, khóe miệng Đào Y còn treo nụ cười vừa kinh hãi vừa vui vẻ, nụ cười trên mặt mặt than rất ít xuất hiện từ từ niễ lên ý cười ấm áp hoà hợp, “Trở lại.”

Anh đầu vào đẩy lật xào hai lần, lưu loát nhắc nồi, đóng chốt van gas, làm liền một mạch mấy động tác, tự nhiên lưu loát, không hề dài dòng dây dưa, cũng chưa từng nhìn thấy nửa phần rối loạn, giống như anh chỉ huy chiến đấu trong diễn tập ở quân sự, bày mưu nghĩ kế.

Đào Y nhìn anh không chút hoang mang xào xong món ăn, nhìn anh xoay người tiêu sái, vững bước mạnh mẽ đi đến chỗ cô.

Từng bước từng bước, không vội không gấp, lại khiến tim của cô đập từ từ gia tốc, đạt đến trình độ cô không thể khống chế.

Khom lưng, khê hôn...

Thẩm Thạc vốn định khê hôn, xem vết thương trên mặt Đào Y, rồi lập tức ăn cơm, anh sợ Đào Y làm việc cả ngày vừa mệt vừa đói. Nhưng ai biết, nụ hôn chuồn chuồn lướt nước này vừa rồi khỏi hai cánh môi đỏ mọng, cái miệng nhỏ nhắn kia lập tức đuổi theo mình.

Quy tắc thịt đến miệng không hề ăn? Huống chi còn là mình chủ động đưa tới cửa, chủ nhân của thịt này lại là cô nàng mình tâm tâm niệm niệm?

Thẩm Thạc suy nghĩ quyết đoán đưa ra phán quyết, lập tức ngậm chặt môi của cô, nhẹ gặm chậm mát.

Một tay siết chặt đầu của nàng, một tay khác thuận thế nắm vòng eo mảnh khảnh của cô, luồn xoay người, nhẹ nhàng để cô trên mặt tường sứ trắng bóng loáng ở phòng bếp.

Mặt tường lạnh lẽo sau lưng và người đàn ông nóng bỏng phía trước tạo thành tỷ lệ tươi sáng, Đào Y giãy giụa nhiều lần trong lúc ý thức còn thanh tỉnh và đắm chìm, chìm chìm nổi nổi, cô muốn giữ vững ý thức nắm giữ quyền chủ động, nhưng vẫn không chống cự nổi Thẩm Thạc dịu dàng lưu luyến, đợi đến khi cô thanh tỉnh lần nữa, đã giang chân ngồi trên bắp đùi của anh, tách hai chân mình ra, mặt đối mặt với anh, mà anh ngồi trên ghế sa lon, khoe miệng hơi nhếch lên, là độ cung ẩm áp đến gần chết người.

Chỉ là, cô còn chưa kịp cảm thụ nhiều phần ẩm áp này, bên dưới cô chợt chui vào một vật cứng rắn, tâm bỗng nhiên run lên, dòng điện quen thuộc rồi lại xa lạ nhanh chóng lan tràn từ bắp đùi ra tứ chi bách hợp.

Truyện được đăng tải duy nhất tại d%^*dan%#l\$#@quyd

Cô hơi ngẩng đầu lên, tiếng kinh hô không đợi lao ra miệng, môi đã bị anh chặn lại, đầu lưỡi bị câu lên, âm thanh vết nước đọng trong miệng, cùng âm thanh ba ba vang lên dưới người...

Bắt đầu chiến đấu nhanh chóng, kéo dài thời gian, lấy chiến bại của bạn trẻ Đào Tiểu Y để kết thúc.

Đào Y xấu hổ vùi đầu vào dưới nệm, hung hăng nghiêng rằng —— bại hoại, thật là đại bại hoại. Cô quá dễ dàng bị cái sau vượt cái trước rồi. Lần sau, đúng, lần sau cô nhất định phải chủ đạo toàn bộ.

Ăn uống no đủ Thẩm Tham mưu trưởng hâm lại bàn thức ăn đầy đủ sắc hương vị bùng lên bàn ăn, nhìn người bạn nhỏ vênh mông chôn đầu vui trên ghế sa lon làm đã điều, trên mặt căng tràn đầy vẻ cung chịu vui vẻ, “Đi xông lên chiến đấu tắm, ăn cơm”

“Không ăn được hay không.” Cả người bần rùn làm sao ăn cơm? Đi hai bước lão đảo lắc lư cũng mất mặt.

Thẩm Tham mưu trưởng quan sát đáng vẻ mềm nhũn của cô, trong lòng nhất thời hiểu rõ. Anh thích tính trẻ con của cô đến trong tâm khảm, vào phòng bếp giặt sạch khăn tay, trở về bên cạnh ghế sa lon, dễ dàng bế tiểu thư đã điều lên.

“A ——” Đào Y sợ hết hồn, theo bản năng vòng chặc cổ của Thẩm Thạc, ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt anh tràn đầy ranh mãnh vui vẻ thì thẹn quá thành giận, “A ô” cắn lên cánh tay của anh.

“Ngô ——” cứng quá! Cánh tay người này là làm gì, cứng rắn giống như tảng đá.

Đào Y buông ra miệng, nháy mắt nhìn bắp thịt cánh tay trên tay Thẩm Thạc tỉ mỉ nghiên cứu.

Bị Đào Y giống như mèo con nho nhỏ cắn, hơi ngứa, tồ tồ, trong lòng Thẩm Thạc nhất thời tâm viên ý mã. Muốn ăn một bữa nữa, rồi lại sợ Đào Y mềm nhũn không chịu nổi gánh nặng mệt mỏi gục xuống, chỉ đành phải cố nén quật khỏi **, nghiêm trang ôm cô vào dưới vòi hoa sen phòng tắm, thuần thực lột sạch sẽ quần áo còn dư lại của cô, nhanh chóng lại dịu dàng chiến đấu tắm cho cô.

Cả quá trình, Đào Y cũng đang hoảng loạn ngoan ngoãn khéo léo ngượng ngừng tất cả mặc cho Thẩm Thạc làm, chỉ sợ mình không cẩn thận lại chọc cho người nào đó nổi thú tính, nuốt ăn cô vào bụng lại lần qua lần lại lần nữa.

Chỉ tiếc, Thẩm Tham mưu trưởng định lực phi phạm, mặc dù mười hai vạn phần muốn ăn mỹ vị mê người trước mắt lần nữa, nhưng vẫn làm như không thấy bé Đào Y vào phòng tắm rồi bế đến trên bàn ăn.

Thời gian rất lâu sau, một ngày kia bạn trẻ Đào Y đột nhiên nghĩ đến chuyện khi đó, khí thế hung hăng đi thư phòng tìm Thẩm Tham mưu trưởng lý luận, hỏi anh có phải ngại sức quyến rũ của cô không đủ hay không, không đủ để anh ngẩng đầu hai lần.

Thẩm Tham mưu trưởng ngẩng đầu từ trò chơi mô phỏng quân diễn trong máy vi tính lên liếc mắt nhìn Đào Y thật sâu, lại xem như không có chuyện gì xảy ra quay tầm mắt lại trong máy vi tính.

Bạn trẻ Đào Y bị xử lý lạnh nhất thời xù lông, lập tức nhảy đến sau lưng của Thẩm Tham mưu trưởng, vừa liếm vừa gặm vành tai nhạy cảm của anh, muốn khơi mào ** của anh, sau khi trừng phạt sẽ chuồn mất, để cho anh dục hòa **.

Chỉ là, mất tỉnh táo, Đào Tiểu Y chỉ muốn chứng minh sức quyến rũ của mình vô biên không hề phát hiện người họ Thẩm nào đó hơi nhếch khóe miệng lên độ cung tính toán, sau khi đốt lửa bị Tham mưu trưởng thâm trầm nào đó dư thừa tính lực ăn một lần lại một lần, hoàn toàn thật sự chứng minh sức quyến rũ của cô trước người họ Thẩm nào đó.

Sau khi Đào Y bị ôm trở về cạnh bàn ăn lần nữa, đặt mông ngồi trên ghế, lười biếng co quắp trên mặt, ngay cả khí lực giờ tay lên cầm đôi đũa cũng không muốn dùng.

Thẩm Thạc biết nha đầu này muốn dùng ăn com, bất động thanh sắc ngồi bên cạnh cô, gấp một miếng thịt lên đưa đến bên miệng của cô, “Đến, nếm thử mùi vị ra sao.”

Đào Y nửa cup mí mắt hơi ngược lên, mở miệng nho nhỏ ra, nghe lời ngâm miếng thịt vào trong miệng, từ từ nhai đi nhai đi, nuốt xuống.

Thẩm Thạc lại gấp một đũa rau bỏ vào trong miệng của cô, sau đó là com, chờ thấy cô ăn xong, lại cắn một muống canh đưa đến môi của cô.

Đào Y tạt ba tạt ba miệng, nhìn bàn thịt kho tàu cá trích đằng xa nói: “Em muốn ăn cá.”

Thẩm Thạc nghe lời gấp lên một đũa thịt cá, tỉ mỉ cạo tất cả xương cá mới lại bỏ trong miệng hé mở của Đào Y.

Đào Y hưởng thụ thường thức tinh tế, liếc mắt nhìn mình lại bóc lột phần com của Thẩm Thạc, đáy lòng dâng lên cảm giác hạnh phúc nồng đậm ngừng cũng không ngừng được.

Lập đi lập lại như thế, một bữa com, hai người ăn một tiếng, Đào đại tiểu thư không hề động đầu ngón tay, lại ăn đến bụng tròn vo.

Đợi đến Thẩm Thạc dọn dẹp chén đũa xuống rửa sạch xong, lại cất đĩa dưa hấu đặt trước mặt Đào đại tiểu thư, Đào Y mới nhớ đến hỏi Thẩm Thạc làm sao từ bộ đội trở về.

Thẩm Thạc đã quan sát dấu sưng đỏ trên mặt Đào Y hơi giảm, anh đứng dậy lấy ra một lọ thuốc mỡ từ trong phòng, cầm bông băng dính, nói: “Anh xin nửa ngày, bốn giờ sáng mai phải đi.” Nghiêng người, nhẹ nhàng thoa thuốc đỏ lên mặt của cô.

Cảm giác mát mẻ từ từ lan tràn ở trên mặt, Đào Y sùng sốt, lòng chua xót thêm cảm giác ngọt ngào ấm áp tạo ra mâu thuẫn như vậy.

Cô lập tức dưng vào trong ngực của anh, ôm hông của anh thật chặt, mặt vui thật sâu vào lồng ngực của anh, cọ cọ, cảm thụ hơi thở đàn ông sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh, “Thẩm Thạc, em thích anh.”

Lần nữa nghe được Đào Y tỏ tình, nháy mắt tim của Thẩm Thạc run lên, ấm áp cười càng ôm chặt tiểu nha đầu vào trong ngực hơn. Truyện được đăng tải duy nhất tại [d%^*dan%#l\\$#@quyd](#)

Tiểu nha đầu này, rốt cuộc là lúc nào thì tiến công vào trong lòng của anh? Hẳn là khiến anh làm sao nhớ thương, khiến anh phá lệ xin anh cả giúp một tay giải quyết Điền Kiên Quyết, lại liều lĩnh xin nghỉ trở lại nhìn cô.

“Anh cũng thích em.” Thẩm Thạc nhẹ nhàng nói.

Hai người ôm nhau ở trên ghế sa lon xem ti vi như vậy, trên TV chiếu bộ phim nhiều tập đang lưu hành lúc này, chỉ là người quan sát cũng chưa có xem qua, cứ tùy ý mở đài, tùy ý xem, thể hội ấm áp cùng hạnh phúc dựa vào lẫn nhau.

Nhìn nhìn nhìn, Thẩm Thạc đột nhiên nói: “Y Y, tìm thời gian anh đến nhà em gặp ba mẹ của em, quyết định hôn sự tiếp xuống.” Là câu khẳng định, cũng là hỏi ý kiến củ Đào Y.

Đào Y nhất thời không có phản ứng kịp, nghiêng đầu nhìn Thẩm Thạc, chỉ thấy thâm thúy trong mắt anh thật sự không gì so sánh nổi. Chờ cô nghe rõ Thẩm Thạc nói là thời điểm gì, sau khi sững sờ ngẩn ngui, cô mỉm cười gật đầu nói: “Được.”

Trước đó ba không đồng ý cô gả cho quân nhân, là vì không có nhìn thấy Thẩm Thạc, nếu gặp được, nói không chừng lập tức gật đầu đáp ứng.

Đêm hôm đó, Đào Y tựa sát với Thẩm Thạc mà ngủ.

Đào Y gối lên cánh tay của Thẩm Thạc, hai người mặt đối mặt, cùng nghe thấy hơi thở.

Lúc bắt đầu, Đào Y không nở nhắm mắt lại, mở to mắt nhìn Thẩm Thạc gần trong gang tấc, lấy ngón tay một lần một lần miêu tả mặt mũi của anh, làm hại Thẩm Thạc kém xiu không nhìn được nuốt ăn cô vào bụng lần nữa.

Chẳng qua là, Thẩm Thạc sợ tiểu nha đầu không chịu nổi, cứ thế nhịn chuyện lớn mà người thường không thể nhịn.

Rạng sáng bốn giờ, trong đầu giống như có đồng hồ báo thức, Thẩm Thạc rón rén bò dậy, không muốn kinh động Đào Y, tính tự mình lặng lẽ rời đi.

Chẳng qua, anh mới bò xuống giường, Đào Y luôn luôn ngủ giống như heo lại thức dậy một cách tự nhiên.

“Phải đi sao?” Đào Y rõ ràng mang theo giọng buồn ngủ rầu rĩ từ trên giường xông vào lỗ tai của Thẩm Thạc.

Thẩm Thạc giật mình, xoay người lại cúi đầu rơi xuống nụ hôn êm ái trên trán Đào Y, “Ngoan, ngủ đi.”

Đào Y biu môi, ủy ủy khuất khuất nói: “Lần sau, khi nào chúng ta mới có thể gặp mặt?”

Tim Thẩm Thạc căng thẳng, đau lòng nhìn người bạn nhỏ Đào Y nửa ngủ nửa tỉnh, không biết trả lời làm sao với cô.

“Thôi, “Đào Y mạnh mẽ kéo mình từ trên gối đầu hương mềm lên, “Dù sao lúc nhớ anh, em sẽ đi bộ đội của các người để gặp anh. Dù sao cũng không cách xa.” Chờ cô nói cha cô mua cho cô chiếc xe, có thể thường đi bộ đội.

Thẩm Thạc đau lòng lại cúi đầu hôn môi Đào Y, nói: “Ừ, được.”

Anh không ngăn cản Đào Y đứng lên tiễn anh, biết nha đầu này có lúc rất quật cường, nếu không để cô đưa, còn không biết cô sẽ đùa bỡn tính khí đùa trẻ gì.

Trời vẫn còn mờ mờ ảo ảo, từ trước đến nay Đào Y ngủ nướng lần đầu tiên dậy sớm như vậy.

Cô đưa Thẩm Thạc lên xe, cô hoàn toàn thanh tỉnh quay ngược xuống thấp, sau khi hôn Thẩm Thạc thật sâu, rất bá đạo uy hiếp nói: “Đừng trêu hoa ghẹo nguyệt ở trong bộ đội, nếu không, em nhất định thu thập anh thật tốt.”

“Tuân lệnh.” Thẩm Thạc khó được nói giỡn, kính quân lễ.

Đào Y hừ hừ, bày tỏ căn bản hài lòng, thoải mái phát tay, đuổi Thẩm Thạc đi nhanh.

Nhìn tiểu nha đầu cô làm dáng vẻ không thèm để ý, Thẩm Thạc hơi cười cười, ngồi lên xe, từ trong kính chiếu hậu lại nhìn cô, rồi mới khởi động xe rời khỏi.

Tính tế mà nói, quân khu thành phố N cách chỗ Đào Y không tính là xa, chỉ là lại gần khoảng cách không thường gặp mặt, đối với người yêu mà nói cũng so với cách xa nhau thiên sơn vạn thủy.

Mà đây không tính là đường đi đến vẫn gồ ghề như cũ, khó khăn trùng điệp.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Mặt Thẩm Thạc không thay đổi cúp điện thoại, nhẹ nhàng thờ dài.

Điền Kiên Quyết vài tội bị phạt, bị khai trừ đảng tịch, còn chịu mấy năm lao ngục. Vì thôi phóng một mình tinh, đắc tội người không nên đắc tội, làm cho mình thân bại danh liệt cuối đời khó giữ được, thật đúng là không phải thua thiệt bình thường.

Khóe miệng Thẩm Thạc hơi nhếch lên, để điện thoại xuống, đi đến phòng họp.

Điền Kiên Quyết bị tạm thời cách chức điều tra, thượng cấp dường như nhận định ông có tội, nhanh chóng bổ nhiệm một người sư trưởng khác đến đây. Sư trưởng mới nhậm không là ai khác, đúng lúc là Triệu Viễn - Đại đội trưởng liên đội mà năm đó Thẩm Thạc được sắp xếp khi làm tân binh nhập ngũ.

Người Triệu Viễn này là tiểu diện hồ điển hình, cả ngày hi hi ha ha cùng thuộc hạ và binh lính, ở sân huấn luyện và trên chiến trường lại có thể vừa cười hi hi nói đùa với bạn, vừa đem xương của bạn phá hủy gần lại.

Hơn nữa, anh không có việc gì làm lão yêu gây chuyện, không chịu ngồi yên. Không đúng, là không nhìn nổi người khác nhàn rỗi. Đây không, mới vừa nhậm chức không bao lâu, đã nói muốn làm diễn tập quân sự, tất cả sư đoàn phân khối theo đoàn để tiến hành, giống như thi đấu thăng cấp, hai đoàn đối kháng chiến thắng đoàn kia sẽ nghỉ ngơi lấy lại sức một tháng sau lại tác chiến với một đoàn chiến thắng khác. Tổng quyết chiến định ở cuối năm, đánh xong vừa lúc có thể trở về nhà lễ mừng năm mới.

Chỉ thị loạn thất bát tao của anh vừa đưa ra, lại lấy được bọn lính nhất trí trầm trồ khen ngợi.

Trước đây, cả ngày huấn luyện tới tới lui lui cứ thiếu hụt biến hóa như vậy, khô khan nhàm chán, thông lệ luận võ cũng chỉ có mấy loại, cũng không nhiều. Mệnh lệnh của quân diễn thăng cấp vừa đưa xuống, tất cả mọi người xoa tay tính làm lớn. Huống chi sau quân diễn sẽ luận công ban thưởng, nên thăng cấp bậc nên ủy nhiệm chức vị tự nhiên thuận lý thành chương.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Thẩm Thạc hơi kéo—— này Triệu Đại đội trưởng, a, không đúng, là Triệu Sư trưởng, cả đầu óc đều là đồ chơi ly kỳ cổ quái lại khiến người bội phục.

Thắm Thạc bên kia vội vàng chuẩn bị quân diễn, Đào Y lại nhận được điều nhiệm, trở thành tân nhậm trợ lý Tổng giám đốc.

Điều lệnh truyền xuống không giải thích được, Đào Y không hiểu hỏi đồng nghiệp HR của công ty, HR nói là cô biểu hiện đột xuất, đúng lúc trợ lý Tổng giám đốc nghỉ sinh, chức vị để trống, Tổng giám đốc liền bổ nhiệm cô làm trợ lý đại diện.

Làm một Cầu Thủ mới đặc biệt đừng nghĩ làm Cầu Thủ đi công tác, đối với loại này khiến rất nhiều người đỏ mặt, Đào Y cảm thấy rất uất ức. Nhưng uất ức thuộc về uất ức, nếu muốn tiếp tục ở lại công ty này, cô phải tiếp nhận an bài của tổ chức, hơn nữa, dù sao chỉ làm trợ lý bốn tháng.

Đào Y xách không nhiều đồ gì đó đi đến vị trí trợ lý đối diện bên ngoài phòng làm việc của Tổng giám đốc, để đồ xuống còn chưa dọn dẹp gọn gàng, đã thấy được một người cô không muốn nhìn thấy.

Hạ Nhĩ thật cao ngiêng đầu vênh khoe môi, dùng giọng cực kỳ nhẹ nhàng nói: “Sau này... Hợp tác vui vẻ.”

Hợp tác vui vẻ?

Đào Y không hiểu nhìn Hạ Nhĩ, Hạ Nhĩ chỉ là cười cười, bộ dạng tiểu nhân đắc chí đi vào phòng làm việc Tổng giám đốc.

Đào Y cho là công việc của Hạ Nhĩ cũng là phục vụ Tổng giám đốc, nên không xem lời của anh là quan trọng. Cô thu thập xong đồ ở bên ngoài, bận rộn hiểu rõ công việc của trợ lý cho đến trưa, đến buổi trưa mới thể được nghỉ. Sau đó, vào lúc này, nội tuyến Tổng giám đốc vang lên, “Trợ lý Đào, phiền cô đi vào một chút.”

Giọng nói này...

Đào Y hơi nghi ngờ, có dự cảm không tốt, nhưng cô chỉ là mặt nhăn cau mày, thu nghi ngờ lại, đứng dậy gõ mở cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, “Tổng giám đốc, ngài...” hai chữ “Tìm tôi” chưa khắc ra, cô đã thấy Hạ Nhĩ sau bàn làm việc dù đang bận vẫn ung dung nhìn cô.

Thì ra là Tổng giám đốc là Hạ Nhĩ.

Nhìn anh có dáng vẻ tiểu nhân đắc chí, Đào Y nhất thời hiểu nguyên do điều nhiệm lần này có tương lai gần với cô.

Anh thật đúng là chưa từ bỏ ý định, muốn lấy công mưu tư, cột cô vào bên trong phạm vi tầm mắt của anh để tiếp tục cố tình gây sự?

Nếu đặt chiều này trên người những cô gái nhỏ khác đoán chừng trăm thử chính xác, nhưng Đào Y cô không để mình bị đẩy vòng vòng.

“Thật xin lỗi, Hạ tổng, từ hôm nay trở đi tôi không phải là trợ lý Đào. Tôi từ chức.” Đào Y nhìn Hạ Nhĩ giống như thị uy, chỉ thấy nụ cười đắc ý trên mặt anh khiến người chán ghét bỗng nhiên cứng ngắt, hả lòng hả dạ.

“Cô...” Hạ Nhĩ hô từ trên ghế xoay đứng lên, hai tay chống trên mặt bàn nước sơn đen, hung hăng trừng mắt cô, “Tôi không phê chuẩn.”

Đào Y buông tay nhún vai, “Không sao cả, dù sao nộp đơn từ chức trước một tháng, tôi tự động giải trừ hợp đồng với công ty.”

Đào Y vừa thốt ra lời kia, thì tiêu sái xoay người mở cửa đi.

Hạ Nhĩ nhanh chóng nhảy ra từ sau bàn làm việc, mấy bước đã đến sau lưng của Đào Y, chỉ tiếc Đào Y đã ra khỏi phòng làm việc, Hạ Nhĩ không thể vay cô ở bên trong, dễ dàng để anh làm chút chuyện nào đó.

Anh giựt mạnh cánh tay của Đào Y vào trong ngực, Đào Y không chú ý không đứng vững, theo sức lực của anh ngã vào trong ngực của anh.

Ốt hung hăng đập vào trên ngực cứng rắn, Đào Y rên lên đau đớn, đứng vững bước chân, giãy giụa mấy cái không vùng ra.

“Buông ra.” Đào Y lạnh lùng nói.

“Không buông.” Hạ Nhĩ ôm lấy Đào Y thật chặt, trên mặt luôn luôn bắt cần đòi chưa từng thật sự nghiêm túc, “Y Y, anh thích em, thật sự. Cho nên, ở lại bên cạnh anh, được không?”

Lúc còn rất nhỏ, từ lần đầu tiên bắt đầu nhìn thấy tiểu nha đầu luôn có tinh thần sáng láng sức sống bắn ra xung quanh, anh đã đặt cô ở trong lòng, vì dẫn đến chú ý của cô, anh không ngừng khi dễ cô, để cô có thể chuyển lực chú ý từ trên người những bạn nhỏ khác đến bên anh. Sau đó, anh thành công. Vì mỗi lần khiến cô thành nhón nhác, cô luôn luôn trừng mắt thật to hung hăng căm tức nhìn anh, một đôi mắt xinh đẹp đen bóng, đều chứa đầy anh, không có người khác.

Anh ra khỏi nước trước, nhờ cậy bạn tốt Cốc Bình Xuyên coi chừng cô, không để cho bất kỳ sinh vật nam không có quan hệ huyết thống đến gần cô. Anh cũng nghĩ cô thích mình, sẽ đợi mình trở về nước tỏ tình với cô.

Nhưng không nghĩ...

Không nghĩ ngờ từ đầu đến cuối vẫn là anh tự mình đa tình, cũng dùng sai phương thức biểu đạt thích rồi, chẳng những không khiến cô thích mình, ngược lại đẩy cô cách càng ngày càng xa.

Ngày đó cô nghiêm túc nói đối lập nhau, cuối cùng anh mới rõ ràng điều này, cũng từ đó bản thân bắt đầu tỉnh lại, suy nghĩ muốn bày tỏ toàn bộ yêu thích của mình cho cô, cũng chịu cô, yêu cô.

Mà điều kiện tiên quyết để làm điều này là để cô bên cạnh mình, để cô nhìn thấy.

Cho nên, anh nghĩ đến để cô làm trợ lý của anh.

“Buông ra.” Đào Y lại lạnh lùng mở miệng, âm điệu càng lạnh nhạt hơn lúc này.

Cô đã nói với anh rất rõ ràng, cô thích Thẩm Thạc, không thể nào thích một người khác nữa. Huống chi đối với yêu thích của anh, cô không mấy may cảm giác được, chỉ cảm thấy đó là loại tâm lý biến thái tìm kiếm cái lạ.

Hạ Nhĩ càng siết chặt Đào Y hơn, đầu cũng vùi vào vai của cô, lỗ mũi nhọt nhọt hít mùi thơm trên tóc cô, “Không buông.”

Đào Y cắn răng, chột giơ chân lên, hung hăng dùng gót giày cao gót ba tấc đạp anh.

“Ừ...” Hạ Nhĩ rên lên, đau đến cúi người xuống.

Đào Y rãnh rồi, Hạ Nhĩ giống như cá trạch không biết mất chui ra ôm ấp, nhanh chóng tiến vào thang máy, nhấn xuống nút xuống lầu một.

Hạ Nhĩ vừa phát hiện Đào Y chạy trốn, đứng dậy muốn đuổi theo, chỉ là anh mới vừa đi, mu bàn chân đau ray rứt. Động tác chậm một nhịp, tro mắt nhìn thang máy chở Đào Y đóng cửa lại.

Đào Y trực tiếp vọt ra khỏi thang máy, ngay cả túi tùy thân cũng không kịp cầm. Ở trong đó có điện thoại di động của cô và chìa khóa của nhà trọ, còn có những đồ quan trọng khác. Lần này đúng lúc, cô muốn về nhà cũng là chuyện phiền toái.

Đào Y quay đầu lại nhìn nút tầng cao nhất trên thang máy mà nghiêng răng, cô thật muốn biến thân người sói để cắn chết Hạ Nhĩ gieo họa này.

Đào Y uất ức đi ra công ty, mùi quán lẩu ở bên ngoài, mệt mỏi cô sẽ tùy ý ngồi ở chỗ coi như sạch sẽ để nghỉ chân.

Buổi trưa chưa ăn cơm, trên người một đồng tiền cũng không mang, vuốt bụng đói đến kêu thảm thì, Đào Y cảm giác mình thật đúng là nghèo túng. Lại nghĩ đến người khiến cô xui xẻo như vậy, Đào Y nói lầm nhảm lại đem mười tám tổ tông Hạ Nhĩ ân cần thăm hỏi một lần.

Nhớ kỹ nhớ kỹ, trong đầu Đào Y đột nhiên nảy ra một hành trình, nhất thời, trước mắt cô sáng lên, vội vã đến công ty.

Hoàn hảo cô nhớ cũng không tệ, vì biểu hiện mình có khả năng, cô đã đảm nhiệm sơ lược hành trình ba ngày nay của Tổng giám đốc. Xế chiều hôm nay, Hạ Nhĩ sẽ triệu tập hội nghị cấp cao của công ty, thời gian định là ba giờ đến ba giờ rưỡi, trong khoảng thời gian này anh không ở phòng làm việc.

Đào Y len lén trở lại công ty đến tầng chót, một đường chạy đến bàn làm việc mới của mình quả nhiên không thấy Hạ Nhĩ.

Cô mở hộc tủ dưới bàn làm việc ra, cầm túi của mình, lại thuận tay lấy đi con gấu Winnie the Pooh của mình treo ở trên bàn, rồi phui mông đi.

Hoàn hảo đi làm không bao lâu, cô không để bao nhiêu đồ ở công ty, nếu không đi ra ngoài như vậy, khẳng định khiến người chú ý.

Đào Y đeo túi xách hơi dặc chí, không hề vì mình vừa từ chức công việc không bao lâu mà cảm thấy như đưa đám.

Từ công ty trở lại nhà trọ, Đào Y muốn gọi điện thoại nói cho Thẩm Thạc cô từ chức, muốn đi bộ đội gặp anh.

Ngón tay vừa định ấn lên mấy chữ “Thạc mặt than” này, cô mới nhớ tối hôm qua Thẩm Thạc vừa nói với cô bọn họ muốn tiến hành quân diễn, gần đây sẽ rất bận rộn, điện thoại di động có lúc sẽ không mở máy.

Đào Y sợ quấy rầy đến anh, bỏ đi ý niệm gọi điện thoại cho anh, ngược lại gửi tin nhắn để anh chú ý cơ thể.

Nhất thời không cần làm việc, Đào Y cảm thấy hơi vô ích vắng vẻ.

Dù sao công việc phóng viên giải trí này cũng là cô thích. Vì một Hạ Nhĩ, cô qua năm cửa ải chém sáu tướng thật vất vả lấy được công việc mới không bao lâu cứ mất như vậy, khó tránh khỏi trong lòng sẽ không thoải mái.

Nhưng Đào Y rất thích xem, cô nhớ lại cuộc sống Cầu Từ mở cửa không thuận, vui tươi hơn hờ gọi điện thoại cho Lục Tiểu.

Lục Tiểu cô nương này đã trắng mặt trở lại nhiều ngày, vì công việc ở radio, là tiết mục buổi tối, ban ngày nghỉ ngơi, chèo thời gian nghỉ ngơi với Đào Y, nên chưa từng gặp mặt.

Lúc này Đào Y có thời gian, đúng lúc có thể gọi điện thoại tán gẫu với Lục Tiểu đôi câu, thuận tiện xem có thể cùng nhau ăn một bữa cơm hay không.

Điện thoại kết nối, vị Lục Tiểu này hiện thì đang đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn. Đào Y hàn huyên đôi câu với cô, lập tức đề nghị đến nhà cô xin cơm. Lục Tiểu tự nhiên hơn hờ đồng ý.

Tân phòng của Lục Tiểu và Thẩm Dục kết hôn cách nơi ở cũ của Đào Y một khoảng cách, nhưng không tính là xa, Đào Y thuê xe đi tốn hơn hai mươi phút.

Lúc đến nhà Lục Tiểu, Lục Tiểu mới từ siêu thị trở lại không bao lâu, đang bề bộn chọn món ăn rửa cá, Đào Y hăng hái bưng bưng vội vàng giúp, Lục Tiểu sợ phòng bếp mới nhà bọn họ sẽ từ mặt trắng biến thành đen mặt, đối với Đào Y xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Đào Y không thể làm gì khác hơn là xách ghế ngồi ở trong phòng bếp rồi rảnh nói chuyện phiếm với Lục Tiểu.

“Cậu nói cậu từ chức?” Lục Tiểu kinh ngạc nhìn Đào Y, hơi dừng động tác chọn món ăn trong tay rồi lại tiếp tục.

Đào Y gặt đầu, ném một viên gạo vào trong miệng mới ba lạp ba lạp nói nguyên nhân hậu quả cho Lục Tiểu một lần.

Lục Tiểu nghe cô giải thích Hạ Nhĩ ghê tởm, cũng bèn nhảy bắt được chuyện cô nói có người thích, không khỏi hỏi nhiều hơn, “Cậu có bạn trai?”

“Ách... Ừ.” Đào Y ngượng ngùng ho khan, không biết làm sao nói với Lục Tiểu bạn trai của cô cũng là vị hôn phu chính là chú ba của chồng Lục Tiểu.

Lục Tiểu thấy Đào Y nói chuyện ấp a ấp úng, buồn bực nói: “Quả Đào?”

Đào Y để xâu gạo xuống, ngồi đằng hoàng xong, giống như dáng vẻ người bạn nhỏ làm sai chuyện, “Tiểu Tiểu, nếu... Mình là nói nếu, mình thành trưởng bối của cậu, cậu có thể mất hứng hay không?”

Lục Tiểu là người chân thành, nhưng không có nghĩa là cô dần. Chỉ nghe những lời này của Đào Y, liên hệ chuyện của Đào Y phát sinh sau hôn lễ của cô, lại nghĩ đến Thẩm Dục chồng cô mặc danh bất quải về mối tình đầu của chú ba Thẩm Thạc, cô đoán được chút, “Cậu có phải muốn nói cho mình hay không, cậu và chú ba Thẩm Thạc tốt hơn rồi?”

“Khụ khụ... khụ...” Đứa trẻ chết dầm này, tại sao có thể nói chuyện trực tiếp như vậy?

Lục Tiểu nhìn phản ứng của Đào Y, đã biết mình đã đoán đúng.

Nói thật, cô cũng không phản đối Đào Y trở thành thiêm ba của mình. Chỉ cần là người chị em tốt thích, cho dù là thế hệ ông nội của cô, chỉ cần hai bên cảm thấy thích hợp, cô cứ vui vẻ chân thành nhất chúc phúc cho thành công.

Chỉ là... “Chú ba thích cậu sao?” Lục Tiểu quay người lại, vừa xử lý cá trên bàn bếp, vừa tùy ý hỏi.

“Tất nhiên.” Đào Y nói xong lời này, vừa khần trương hề hề nói, “Tiểu Tiểu, cậu còn chưa nói cậu khen hay không tán thành mình ở cùng chú ba cậu.”

Lục Tiểu quay đầu lại cười, vớt cho Đào Y đôi mắt xinh đẹp ranh mãnh, “Mình làm sao dám có ý kiến với thiêm ba tương lai của mình?”

“Tiểu Tiểu!” Đào Y chu mỏ, thẹn quá thành giận giậm đi trên đất gãi ngứa Lục Tiểu.

Lục Tiểu vừa tránh, vừa giễu cợt Đào Y mấy câu, hai người làm âm ỉ một lúc lâu, mới ngừng lại.

Sau khi thấy cười đùa, nói đến Thẩm Thạc, Đào Y trong trắng lộ hồng hiển nhiên lộ ra vẻ mặt co gái nhỏ thẹn thùng, Lục Tiểu hơi cười, nghĩ thầm hoặc giả chú ba đã đi ra khỏi cái bóng kia.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Thẩm Thạc mở hội nghị cả ngày rồi trở lại tức xá mở điện thoại di động ra thì nhảy ra một tin nhắn —— đến từ “Đào Tiểu Y”.

Anh nhếch khóe môi, trong con người một môi nghiêm túc lập tức bị nhu hòa ôn mềm thay thế.

—— quân diễn sắp đến, chuẩn bị đánh ngã địch nhân đồng thời đừng quên bảo dưỡng hảo thân thể. Thân thể chính là tiền vốn “Cách mạng”.

Thẩm Thạc nhìn phía trên hai chữ cách mạng thêm dấu ngoặc kép, bên khóe môi không khỏi tà tà khơi lên.

Tiểu nha đầu này lại học được đùa giỡn anh.

Xem ra, hai ngày nghỉ khi quân diễn kết thúc anh phải hảo hảo khiến cô thể hiểu được anh rốt cuộc có bao nhiêu tiền vốn.

Lần trận đầu quân diễn này, Đoàn 534 bọn Thẩm Thạc chống lại Đoàn 515, đó là lấy danh hiệu pháo binh cùng bộ binh. Lần này Tổng chỉ huy đoàn 515 là đoàn trưởng La Thanh của bọn họ, là đội trưởng của đội bọn họ năm đó huấn luyện một tân binh Thẩm Thạc. Thẩm Thạc cùng La Thanh vừa là thầy

vừa là bạn, lúc quân diễn tranh tài lại thị từ đối đầu. Nói thật ra, trận đầu chống lại bọn họ, Thẩm Thạc nhao nhao muốn thử.

“Lần này chỉ huy giao cho cậu, tôi đi bung hang ổ của La Thanh.” Hải Trường Minh xắn tay áo lên, giống như anh lập tức bắt lại bộ chỉ huy đoàn 515.

Thẩm Thạc khẽ cười, lại nói: “Lần này hai ta thay đổi, tôi đi tiền tuyến.”

Đánh cờ chưa chắc là đứng ở vị trí ngang hàng, ở tiền tuyến tiếp nhận mệnh lệnh, bản thân lấy tình hình chiến đấu thực tế này trực tiếp phân tích tài liệu cho ra báo cáo phân quỹ cho tổng chỉ huy từ đó lấy được điều lệnh tốt hơn, dĩ nhiên sau đó trong thời gian nhanh nhất đứng trước mặt La Thanh khiến anh ta thất kinh, Thẩm Thạc nghĩ như vậy sẽ càng tốt hơn.

Hợp tác với Thẩm Thạc nhiều năm như vậy, Hải Trường Minh ít nhiều có thể đoán ra ý tưởng của Thẩm Thạc, nhưng vẫn là lo lắng Thẩm Thạc muốn tự tay bắt được La Thanh là vì một nguyên nhân khác. Anh vỗ vỗ bả vai của Thẩm Thạc quan tâm nói: “Tiểu tử cậu không phải còn không bỏ được Cổ Cầm đi?”

Thẩm Thạc ngó ngẩn, trong lòng đột nhiên dâng lên bi thương nồng nặc, muốn phát tiết rồi lại tình tường biết anh không thể, vì vậy không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ áp chế thương cảm nồng nặc xuống, giọng nói nhàn nhạt nói: “Không liên quan đến Cổ Cầm.”

“Vậy thì tốt.” Hải Trường Minh biết rõ trong lúc vô tình anh nhắc đến chỗ đau của Thẩm Thạc, không biết làm sao vỗ bả vai của Thẩm Thạc lời lẽ tầm thường an ủi, “Không liên quan là tốt rồi, không liên quan là tốt rồi. Chuyện năm đó không trách cậu, đừng già ôm đồm trên người mình. Bây giờ ở cùng với nha đầu Đào Y, thì quét sạch Cổ Cầm ra khỏi lòng. Xóa sạch không hết, thì đặt ở chỗ sâu nhất, đừng để tiểu nha đầu phát hiện. Phụ nữ, ăn dấm chua thật là nguy.”

Thẩm Thạc không lên tiếng, ánh mắt xuyên qua sân huấn luyện đầu hướng bầu trời phương xa. Nơi đó, là nơi Cổ Cầm thuộc về, cũng là nơi anh chôn sâu ảm đạm.

Nếu như năm đó anh...

A, không có nếu như.

***

Đào Y gửi thư từ chức đến hộp thư của công ty HR, đồng nghiệp HR gọi điện thoại cho cô, đơn giản là khuyên cô đừng từ chức.

Đào Y nói cô không cách nào đảm nhiệm chức trợ lý Tổng giám đốc, sợ làm hỏng việc, cũng không muốn để công ty lãng phí tiền và thời gian vô ích, không thể làm gì khác hơn là tự mình rạn xào tự mình cá mực.

Đồng nghiệp HR nghe lý do chính thức từ chức của Đào Y, suy nghĩ rồi nói: “Nếu không, tôi hỏi cấp trên, có thể để cô trở lại bộ phận ký giả khôi phục chức vụ ban đầu hay không. Cô nói, như vậy có được hay không?” Thật ra thì, mục đích của cô là lưu Đào Y lại, an bài cụ thể cô đến cương vị công tác nào, cấp trên nói là tùy tiện.

Đào Y vốn muốn nói không tốt, vì cô sợ Hạ Nhĩ lợi dụng chức vị, sẽ đi quấy rối cô, có thể tưởng tượng đến mình không làm việc bây giờ rồi rảnh nhàn chán, thì gặt đầu đồng ý. Tự nhiên, điều kiện tiên quyết là không thể tùy ý đổi cương vị công việc cho cô, nhất là có liên quan đến Tổng giám đốc.

Đồng nghiệp HR cúp điện thoại sau lại gọi lại, nói cấp trên đồng ý.

Vì vậy, Đào Y lại vinh quang biến trở về ký giả Cầu Từ, chỉ là cô làm trợ lý Tổng giám đốc ngăn ngừa khiến các đồng nghiệp suy nghĩ kỳ quái, không biết cô là phía trên có người, hay là đặc tội cấp trên, cho nên tình hữu nghị văn phòng không quá hài hòa vừa mới khởi sắc lại loại bỏ Đào Y ra bên ngoài.

Đào Y cũng không để ý. Vốn là vậy, nếu trong phòng làm việc có thể kết giao một hai người bạn, đó là may mắn, kết không đến cùng là điều bình thường. Dù sao giữa đồng nghiệp dính dáng đến vấn đề chức vụ kim tiền và lợi ích, người phòng ta đến ta phòng người cũng là thói thường của con người.

Cứ như vậy Đào Y lại lên máy ngày, vì đoạn thời gian này Thẩm Thạc quân diễn, điện thoại di động vẫn vào trạng thái tắt máy, cô không có đi quấy rầy anh.

Đến ngày thứ ba quân diễn, cũng chính là ngày Thẩm Thạc nói với Đào Y sẽ kết thúc, Đào Y đột nhiên nhận được điện thoại của vợ Hải Trường Minh.

“Alo? Chị dâu?” Đào Y nghi ngờ Giang Hàm làm sao đột nhiên gọi điện thoại cho mình, mà cùng lúc đó, từ đáy lòng đột nhiên nảy sinh dự cảm bất tường.

“Đào Y, Thẩm Thạc bị thương, đang ở bệnh viện quân khu.” Giọng Giang Hàm xuyên thấu qua làn sóng điện chính xác truyền vào trong tai Đào Y.

Đào Y để điện thoại xuống, lập tức xin nghỉ với chủ quản, dĩ nhiên sau đó trong thời gian nhanh nhất đứng trước mặt La Thanh khiến anh ta thất kinh, Thẩm Thạc nghĩ như vậy sẽ càng tốt hơn.

Đến bệnh viện, Đào Y lại gọi điện thoại cho Giang Hàm hỏi rõ vị trí phòng bệnh, rồi vội vã chạy tới.

Bên ngoài phòng bệnh 302 rất nhiều quân nhân oai hùng đứng, đặc biệt làm người khác chú ý.

Bọn họ phong trần mệt mỏi, trên mặt lau vết sáng, đều là gương mặt trang nghiêm

Đào Y biết bọn họ mới từ trên chiến trường quân diễn xuống, nhìn lướt qua, xuyên qua đám người muốn đi vào phòng bệnh302.

“Vị tiểu thư này xin chờ chút.” Đào Y còn chưa tiến vào phòng bệnh, đã bị một giọng nữ trong trẻo lạnh nhạt gọi lại.

Đào Y quay đầu lại nhìn người phía sau —— mi mục thanh nhã, cực kỳ xinh đẹp. Nếu không phải cô mặc quần áo hiện đại, lại mặc áo khoác trắng, Đào Y cho rằng cô là mỹ nhân cổ điển từ trong tranh vẽ tiếp xuống.

“Cô kêu tôi?” Đào Y xác định cô không nhận ra vị mỹ nữ bác sĩ này.

Mỹ nữ bác sĩ lạnh nhạt nhìn cô, nói: “Nơi này ngoài tôi và cô là phụ nữ.”

Được rồi, mỹ nữ bác sĩ rất có khuôn cách.

Nhìn cô xuất hiện ở đây, phải là bác sĩ của Thẩm Thạc đi.

Mặc dù Đào Y vội vã đi xem Thẩm Thạc, nhưng nếu bác sĩ có bận rộn, vì lý do vết thương của Thẩm Thạc, cô vẫn phải tuân theo chỉ thị của bác sĩ mới đúng.

Mỹ nữ bác sĩ thấy Đào Y không nói lời nào, chờ lời nói tiếp theo của cô, cô mới lên tiếng: “Thời gian thăm Thẩm Thạc đã qua, cô và những người lính kia cùng nhau rời khỏi đi.”

“Nhưng mà tôi vừa mới đến, còn chưa thấy anh.” Đào Y kinh ngạc.

Mỹ nữ bác sĩ bất vì sở động, “Tôi nói rồi thời gian thăm bệnh đã qua.”

Đào Y dựa vào đạo lý để bảo vệ quyền lợi, “Bác sĩ, cho tôi gặp anh ấy đi, tôi sẽ không ồn ào quấy rầy anh ấy nghỉ ngơi. Hơn nữa, tôi tin tưởng, anh ấy thấy tôi sẽ rất cao hứng. Cô biết, đây giúp người bệnh tâm tình vui vẻ, vết thương sẽ nhanh tốt hơn rất nhiều, đúng không?”

Mỹ nữ bác sĩ liếc cô, lấy một loại ánh mắt quan sát, “Cô là gì của anh ấy?”

Đào Y Y vẫn duy trì nụ cười lấy lòng vừa rồi, “Tôi là vị hôn thê của anh ấy.”

“Vị hôn thê?!” Ánh mắt của mỹ nữ bác sĩ trong nháy mắt nheo lại, con ngươi vốn là lãnh mạc càng phát ra lạnh lùng, phủ thêm một tầng băng sương, còn vèo vèo bắn băng tiến ra ngoài, đâm cả người Đào Y không thoái mái.

Đào Y vô cùng hoang mang với vị mỹ nữ bác sĩ này, có cảm giác cô là vị hôn thê của Thẩm Thạc là tội ác. Nếu như cảm giác của cô không có không nhạy, vị bác sĩ này có địch ý với cô, hơn nữa tình địch còn không phải là giữa loại địch ý gì đó, mà là tương tự về chí ý căm phẫn tội phạm giết hại người nhà.

Đào Y chợt sợ run cả người, có cảm giác không rét mà run.

“Tôi không biết Thẩm Thạc có vị hôn thê lúc nào.” Cô ta hừ lạnh, vừa nghiêng đầu đi vào phòng bệnh.

Vị mỹ nữ bác sĩ này khẩu khí giống như Thẩm Thạc là vật sở hữu của cô ta khiến Đào Y nghe không thoải mái.

Nếu mỹ nữ bác sĩ đi vào không có nghiêm lệnh cô không thể đi vào, Đào Y liền đi theo vào.

Thẩm Thạc an tĩnh nằm trên giường bệnh, một chân bó thạch cao treo ngược ở đầu giường, anh cau mày, đang ngủ không an ổn lắm.

Chợt, khuôn mặt tuấn mỹ của anh thống khổ vặn vẹo, trong miệng lầm bầm nhớ tới: “Tiểu Cầm, tiểu Cầm... Không muốn... Không muốn...”

Đào Y bỗng nhiên dừng bước ở chỗ ấy, không biết tại sao chỉ là từ trong miệng anh nghe được cái tên xa lạ, trong lòng của cô dâng lên chua xót khó nói nên lời. TRuyện được đăng tải duy nhất tại dd#%/lê!#\$42quy#2don

“Tiểu Cầm là bạn gái của Thẩm Thạc, cũng là em gái của tôi.” Mỹ nữ bác sĩ cũng là Cố Sát đột nhiên nói, “Tiểu Cầm ở chung chỗ với Thẩm Thạc từ trung học cơ sở, tình cảm vẫn rất tốt, cho đến... Chuyện kia cô không biết cũng được. Cho nên, làm như tôi biết cô nói mình là vị hôn thê của Thẩm Thạc, tôi chỉ xem cô đang nói giỡn. Với sự hiểu biết của tôi về Thẩm Thạc, cậu ta yêu em gái tôi vô cùng sâu nặng, không thể nào ở chung chỗ với người phụ nữ khác.”

Trong lòng Đào Y chua xót theo lời của mỹ nữ bác sĩ càng khơi lên lan tràn nồng đậm, cô nhìn Thẩm Thạc vẫn lẳng lặng ngủ trên giường như cũ, không biết nên phản ứng gì, chỉ có thể thần thờ đứng ở đó, nhìn khuôn mặt đẹp trai đến ngẩn người.

“Cô có thể đi ra ngoài. Nếu như có điều chất vấn với lời nói vừa rồi của tôi, cô có thể đi hỏi Hải Trường Minh, hoặc là hỏi bất kỳ một người nhà họ Thẩm cũng có thể. Cố gia chúng tôi và Thẩm gia là thế giao, chỉ cần người quen biết sẽ biết tiểu Cầm và Thẩm Thạc là trời đất tạo nên một đôi.”

Trời đất tạo nên một đôi..

Trong đầu Đào Y lượn vòng những lời này, vẫn đứng ngơ ngác bất động tại chỗ như cũ. Không biết qua bao lâu, lâu đến Cố Sát sắp mất đi tính nhẫn nại, Đào Y chợt bình tĩnh hỏi: “Thẩm Thạc vui về sao?”

“Cái gì?” Cố Sát không hiểu cô gái nhỏ mới nhìn qua rất nhu nhược làm sao sẽ đột nhiên toát ra một câu mở đầu như vậy không đáp lời phía sau.

“Bây giờ, Thẩm Thạc nhắc tới tên tiểu Cầm... Vẫn vui về sao?” Đào Y không ngại phiền hỏi lại một lần, “Nếu như, Thẩm Thạc cảm thấy hạnh phúc khi ở cùng chỗ với tiểu Cầm hơn với tôi, tôi tự nguyện rút lui ra.”

Không thể không nói, lúc vừa rồi nghe Thẩm Thạc đang ngủ kêu tên cô gái khác, trong lòng cô thật sự rất khó chịu, mới vừa biết Thẩm Thạc có bạn gái, xác thực nói hẳn là bạn gái trước, cô cũng không thoải mái, nhưng, có mấy người chưa từng có đi? Nhất là đàn ông ưu tú giống như Thẩm Thạc vậy đến ba mươi tuổi lại có mấy người chưa từng có?

Cô không phải là không để ý, chỉ là xoắn xuýt quá khứ của người yêu quá nhiều, sẽ chỉ làm mình mệt chết đi, cũng khiến hai bên mệt chết đi.

Nếu như, tiểu Cầm còn là hiện tại tương lai của Thẩm Thạc, cô tuyệt đối sẽ chủ động thoái vị hai bên. Nhưng cô tin tưởng Thẩm Thạc, tin tưởng anh sẽ không chân đạp hai thuyền, mà là sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi một cô gái.

Mà trước mắt, cô xác định cô chính là toàn tâm toàn ý của anh.

Cố Sát không ngờ tiểu nha đầu này nhìn qua tinh tế gầy teo dịu dàng yếu yếu, đầu lại không đàn như vậy, người cũng không dễ dàng đối phó như thế.

Nhưng mà, người khó đối phó nữa cô cũng sẽ khiến người kia cách Thẩm Thạc xa xa. Thẩm Thạc là của Tiểu Cầm, vĩnh viễn cũng chỉ có thể là của Tiểu Cầm. Đây là Thẩm Thạc thiếu Tiểu Cầm, từ trước thiếu, hiện tại thiếu, sau này cũng vẫn thiếu, cho đến khi cậu ta bước vào phần mộ.

“Dĩ nhiên.” Cố Sát khó được nở nụ cười, chỉ là dáng vẻ này ngoài cười trong không cười so với dáng vẻ lạnh như băng của cô ta càng thêm đáng sợ, “Nếu bọn họ ở chung chỗ không vui, cũng sẽ không bắt đầu hẹn hò từ nhỏ như vậy. Cho nên, cô có thể đi, sau này đừng không biết xấu hổ làm tiểu tam giữa hai người họ.”

Tiểu tam sao?

Con người Đào Y tối sầm, một lát sau lại kiên định nói: “Tôi sẽ chờ Thẩm Thạc tỉnh lại tự mình kêu tôi đi. Nếu như, anh ấy nói cho tôi biết ở trong lòng của anh ấy tiểu Cầm quan trọng hơn, mà tôi chỉ là người thứ ba thượng vị tạm thời, như vậy không cần cô chỉ trích, cũng không cần Thẩm Thạc nhiều lời kêu tôi đi, tôi sẽ chủ động rời khỏi.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quá Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Biết Thẩm Thạc có thể từng có quá khứ, mà anh vẫn khắc cốt铭心 tâm quá khứ này, mặc dù Đào Y giống cô gái tùy tiện lạc quan thì vẫn không tránh được trong lòng có vướng mắc.

Có mấy người không hy vọng nửa kia của mình chưa từng có quá khứ, từ đầu đến cuối chỉ thuộc về mình, mình là duy nhất tuyệt đối trong lòng anh ta?

Đào Y chỉ là cô gái hai mươi hai tuổi ra đời không sâu, mặc dù người từng theo đuổi cô không ít, cô thiếu hụt kinh nghiệm thực chiến chân chính nên phương diện tình cảm vẫn là tay mới. Tay mới, không khỏi hơi không tự tin với tình cảm, có chút lo được lo mất.

Mặc dù tin tưởng Thẩm Thạc sẽ không lừa gạt cô, trong lòng Đào Y vẫn hơi ề ảm chát chát.

Đào Y nói xong mấy câu kia với Cố Sát, vì không quấy rầy Thẩm Thạc nghỉ ngơi, vẫn là đợi bên ngoài phòng bệnh.

Lúc đi ra ngoài thì phần lớn những quân nhân kia đã rời khỏi, chỉ còn lại hai người đàn ông mặc quân trang anh tuấn đứng ở đó, nhưng không có trao đổi. Một người trong đó là Hải Trường Minh, Đoàn trưởng đoàn 532.

Hải Trường Minh vừa dặn dò công việc thuộc hạ không thấy Đào Y đã đến, lập tức đi đến chỗ cô, “Thấy a Thạc sao?”

Đào Y gật đầu, thần sắc trên mặt là bình tĩnh đè nén chưa xót.

Hải Trường Minh chỉ khi xem như cô lo lắng thương thế của Thẩm Thạc, không nghĩ những phương diện khác. Anh thay đổi hình dáng không có yên lòng thường ngày, nghiêm chỉnh an ủi: “Em yên tâm, a Thạc chỉ là cứu người bị một cây cột đập gãy chân, tịnh dưỡng một tháng, hơn nữa bệnh viện quân khu trang bị chữa trị cao cấp, nhất định khôi phục thành hình dáng sanh long hoạt hổ lúc trước.”

Đào Y vừa vốn không quá lo lắng vết thương của Thẩm Thạc, lúc này nghe Hải Trường Minh nói, trong lòng ngược lại sợ hơn. Hơn nữa, người đàn ông này nói làm sao như vậy, cái gì “Bất quá chỉ là lúc cứu người bị một cây cột đập gãy chân”? Anh không có việc gì bị cây cột đập gãy chân thử xem? Lời nói này thật sự đáng đánh đòn.

Đào Y liếc ngang Hải Trường Minh, lười phản ứng lại anh.

Hải Trường Minh bị Đào Y liếc ngang có hơi không hiểu, thầm nghĩ chẳng lẽ cô gái nhỏ này vô cùng lo lắng thương thế của Thẩm Thạc, chuyển loại lo lắng này sang khinh bỉ anh sẽ không an ủi người? Đây cũng không tốt, có tổn hại uy nghiêm Đoàn trưởng của anh, cũng tổn hại hình tượng anh cả của anh trong mắt em dâu tương lai.

“Thật, em để 120 trái tim, a Thạc nhất định không thành vấn đề. Em không tin, như thế này chờ cậu ấy tỉnh lại, anh so hai chiều với cậu ấy, bảo đảm có thể đón lấy gần mười cái của anh.”

Đào Y cau mày, muốn nhả nhẹn không được, nhưng vẫn tận lực bình thản nói: “Đoàn trưởng Hải đồng chí, nếu ngài khoa tay múa chân hai cái với Thẩm Thạc nữa, em tin tưởng bệnh viện sẽ cảm ơn anh vì lợi ích của bọn họ góp một viên gạch.”

“Ách, có ý gì?” Hải Trường Minh mùi thốc hòa thượng không hiểu.

Lúc này Đào Y thật khinh bỉ anh, “Chính là Thẩm Thạc sẽ kéo dài thời gian nằm viện, đã hiểu?”

“...” Khi làm phóng viên giải trí nói chuyện văn nghệ cong cong queo queo như vậy sao? Nói thẳng anh và Thẩm Thạc khoa tay múa chân sẽ tăng thêm thương tổn cho Thẩm Thạc là tốt rồi? Thật may là nha đầu này nhìn trúng Thẩm Thạc lòng dạ hiểm độc, nếu đổi thành anh đơn thuần ngây thơ thiếu niên vô tri như vậy... Ách, là chú ngu ngốc, kết giao không được hai ngày anh không phải bị quần hôn mê?

Hải Trường Minh lãnh giáo Đào Y quanh co lòng vòng lợi hại, tính toán không có việc gì tận lực cách nha đầu này xa chút. Còn có, chờ sau khi cô và Thẩm Thạc kết liền cành, anh có thể phải nói một tiếng với vợ mình, cách vợ chồng phúc hắc xa chút nữa, tránh cho bọn họ rồi rãnh không có chuyện gì làm bị bọn họ nhớ thương.

Đào Y nói chuyện với Hải Trường Minh, sau đó Cố Sát cũng đi ra.

Cô liếc Đào Y tán gẫu Hải Trường Minh, đi thẳng đến một người lính khác.

“Chuyện ngày hôm nay, anh không cần thiết lưu tâm,” Cố Sát nhàn nhạt nói, “Đây là Thẩm Thạc thiếu tiểu Cầm, cũng là thiếu cả nhà chúng ta. Coi như hôm nay anh ta trả nợ tốt.”

Quân nhân này không là người khác, chính là Đoàn trưởng La Thanh đoàn 515.

La Thanh bắt đầu dĩ thử dài, lời nói thăm thía nói: “Tiểu Sát, cũng qua bảy tám năm, em làm sao còn vui sâu vào trong ngõ cụt.”

Cố Sát lạnh lùng nhìn La Thanh, không vui nói: “Nếu như am gái ruột của anh bị người luân gian sau đó tự sát, anh có thể canh cánh trong lòng cả đời hay không?”

La Thanh bị ghen, ngậm miệng lại.

Anh biết Cố Cầm bị kịch vẫn là một cây gai trong lòng Cố Sát, thời gian càng dài, đâm vào càng sâu, đâm vào càng sâu, thì càng khó rút ra. Ra. Đến. Nhưng mà, mặc dù cây gai này đến tận xương tủy, anh cũng phải nghĩ biện pháp giúp cô rút ra. Ra. Đến. Nếu không, gai sẽ thối nát, sẽ cả đời luôn luôn đau nhói lòng của cô.

Cố Sát vốn muốn đến đây nhìn Đào Y, nhưng vì bệnh viện quá bận rộn, cô chỉ đứng ở đó mà lập tức bị y tá gọi đi.

Sau khi Cố Sát rời đi, La Thanh đi đến trước mặt Đào Y và Hải Trường Minh, hứu nghị nói với Đào Y: “Xin chào, tôi là La Thanh, là chồng của vị bác sĩ Cố Sát vừa rồi. Còn có, lần này Thẩm Thạc bị thương có liên quan đến tôi.”

Trận đầu quân diễn lấy đoàn 532 thắng hiểm kết thúc, lúc Thẩm Thạc tìm được trung tâm chỉ huy đoàn 515 bắt giữ La Thanh, và vật lộn La Thanh đang chạy trốn, đến một khu nhà xưởng bỏ hoang, quá trình đánh nhau với anh đột nhiên phát hiện cây cột sau lưng La Thanh ngã xuống, theo bản năng đứng ngã La Thanh, cứu La Thanh, chân của mình lại bị đặt dưới cây cột.

Đào Y quan sát La Thanh, cũng lễ phép cười trả lời, “Tôi tên là Đào Y, vị hôn thê của Thẩm Thạc.”

Cô vẫn giới thiệu như thế, không phải là thị uy, cũng không phải là cường điệu quan hệ mình và Thẩm Thạc trước mặt chồng Cố Sát, chỉ là nói thật, chân thật phân định nhân vật của bản thân.

“Tôi đoán là cô.” La Thanh ôn hòa cười nói.

La Thanh ôn hòa vui vẻ khiến địch ý khi Đào Y vừa nghe anh nói là chồng Cố Sát giảm đi không ít, chỉ là, cô nghe anh nói như thế, hơi kinh ngạc. Dù sao đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, mà với cá tính của Thẩm Thạc, không thể nào trước mặt người khác tán gẫu tùy ý nhắc tới mình.

La Thanh nhìn Hải Trường Minh, tiếp tục giải thích: “Trường Minh từng đề cập với tôi một lần.”

Đề cập đến? Nhắc đến cô là nói... Cô là vị hôn thê của Thẩm Thạc, hay là gì khác? Tỳ như người thứ ba uy hiếp hạnh phúc của Cố Cẩm và Thẩm Thạc?

Đào Y theo bản năng nhìn Hải Trường Minh, còn đối phương chỉ ngượng ngùng ha hả cười hai tiếng, nói sang chuyện khác: “Đào Y chạy đến đây không dễ dàng đâu? Dù sao thời gian thăm bệnh là nửa tiếng sau, nếu không ba chúng ta đi ra ngoài tìm chỗ ăn cơm tối trước đi?”

Không thấy Thẩm Thạc tỉnh lại, hơn nữa vừa mới biết chuyện tình lập lờ nước đôi như vậy, nói thật ra, lúc này Đào Y vốn ăn không vô bất kỳ vật gì.

“Không được, tôi vẫn chưa đói, cảm ơn.” Đào Y hơi mệt mỏi, “Tôi muốn ngồi chờ ở bên ngoài một lát.”

Hải Trường Minh sờ sờ lỗ mũi, không thể làm gì khác hơn là kêu La Thanh đi ra ngoài lấp đầy bụng.

Đào Y ngồi trên ghế hành lang ngoài khu phòng bệnh bệnh viện, chung quanh là người thân bạn bè của bệnh nhân khác giống như cô chờ ở đây, tốp năm tốp ba tiếng trò chuyện hỗn tạp chói tai, rõ ràng hơi ảm ỉ, Đào Y lại cảm thấy những thanh âm này giống như thuốc an thần.

Lần đầu tiên bị người nói thành tiểu tam, từ trước đến nay khinh bỉ nhất Tiểu Tam nên Đào Y cực kỳ khó có thể tiếp nhận, nếu không phải cô coi như tỉnh táo cũng tương đối lý trí, cô có lẽ sẽ kéo Thẩm Thạc lên để hỏi cho đến tột cùng ngay tại chỗ.

Mũi Tiểu Tam này vô cùng nặng nề, cô đảm đương không nổi.

Cô tin tưởng Thẩm Thạc có cảm tình với cô, nhưng tình cảm này rốt cuộc có bao nhiêu, cô lại không có đầu mối nào, cũng không có tự tin. Dù sao cũng là cô thích anh trước, là cô quyến anh, đây dựa phiền anh, anh mới quay đầu lại nói thích cô. Hơn nữa, cũng chỉ là thích cô mà thôi.

Anh nói muốn kết hôn với cô, lý do anh là quân nhân, không có bao nhiêu thời gian nói yêu thương với người nghề nghiệp khác, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng. Lúc ấy mặc dù cô tức giận nhưng không có ngăn nghĩ, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là anh bị người nhà của anh bức hôn, chỉ muốn tìm người ứng phó với bọn họ, mà cô đúng lúc phát sinh chuyện Ô Long với anh nên bị người nhà của anh thấy, anh khẩn cấp lấy cô ra là thích hơn hết rồi.

Chỉ là, tại sao anh không tìm Cố Cẩm đây? Theo cách nói của Cố Sắt, hai người bọn họ cũng rất yêu nhau mới đúng.

Nghĩ đến Thẩm Thạc yêu nhau với người phụ nữ khác, tâm Đào Y như bị người dùng Tú hoa châm chích tế tế mật mật, đau đến thấu xương, muốn kêu, rồi lại giống như ăn hoàng liên kêu cũng kêu không ra được.

Nửa tiếng, một giây như một năm.

Khi đến giờ có thể thăm bệnh nhân, Đào Y hơi chần chờ, không biết chuyện gì xảy ra rốt cuộc xoay người đi ra ngoài bệnh viện.

Cô không phải trốn tránh, chỉ là khát nước đi mua chai nước uống mà thôi.

Đào Y nghĩ như thế.

Chẳng qua là, vì sao tốc độ đi bộ sánh ngang chạy chậm, mà tốc độ đường về của cô có thể so với ốc sên?

Đào Y lẻ mề trở lại phòng bệnh 302, vừa muốn đẩy cửa đi vào, nghe giọng nữ mát mẻ lạnh nhạt trong phòng bệnh nói: “Thẩm Thạc, nếu tôi cho anh biết tiểu Cẩm không chết, bây giờ cho anh cưới nó, anh có bằng lòng hay không?”

Là Cố Sắt?

Đào Y ngăn người, tiến tới vì câu hỏi mà khẩn trương.

“Cô ấy thật... Còn sống?” Thẩm Thạc hơi kinh ngạc, trong giọng nói mang theo bi thương mừng rỡ cùng sợ thất vọng không thể tin.

“Đúng, em ấy còn sống.” Cố Sắt trả lời mang theo đề nén bi thương và tức giận lạnh nhạt, “Như vậy, anh nguyện ý cưới tiểu Cẩm sao?”

Trong phòng bệnh chợt lâm vào tĩnh mịch làm người ta khủng hoảng.

Đào Y đứng bên ngoài, tâm dần lên cổ họng, muốn xoay người nhanh chóng rời khỏi nơi này, bước chân lại giống như bị đinh thép đóng trụ, vô luận như thế nào đều không kéo ra.

Không biết qua bao lâu, Đào Y nghe Thẩm Thạc nghiêm túc trịnh trọng nhưng hơi xin lỗi nói: “Tôi không thể cưới cô ấy.”

Đào Y sững sốt, tiếp theo cả người giống như gắn khí cầu buông lỏng xuống.

“Hừ, là ngại em ấy bẩn sao?” Giọng nói Cố Sắt trở nên băng hàn thấu xương.

“Không phải,” Thẩm Thạc nói, “Chẳng qua là tôi đã có vị hôn thê, tôi phải phụ trách với cô ấy.”

“Còn Tiểu Cẩm đây?” Giọng Cố Sắt đã bén nhọn, “Nếu không phải năm đó anh không kịp thời chạy đến, em ấy cũng không đến nỗi biến thành như vậy.”

Anh biết không? Bây giờ em ấy... Bây giờ em ấy...”

Thẩm Thạc âm sắc càng trầm thấp khàn khàn, “Thật xin lỗi. Tôi không thể cưới Tiểu Cầm, chỉ có thể chăm sóc cô ấy. Dù cho cả đời.”

“Muốn hưởng tề nhân chi phúc?” Cố Sát hừ lạnh, “Nếu như anh nói vị hôn thê biết anh đã từng làm hại một cô gái bị người luân gian, anh nghĩ cô ta sẽ nghĩ như thế nào? Hơn nữa, người kia đã từng là thanh mai trúc mã của anh.”

Thẩm Thạc trầm mặc, trong phòng bệnh lại lâm vào tĩnh lặng hít thở không thông.

Đào Y biết lúc này mình không thích hợp đi vào, cũng biết không nên nghe lén, chẳng qua là cô không thể thấy người trong lòng cô bị ủy khuất.

Vì vậy, cô đẩy cửa ra, không lễ phép chen miệng nói: “Tôi sẽ cùng anh ấy chăm sóc Cố Cầm cả đời.”

Chồng tương lai của cô phạm sai lầm, cô nguyện ý cùng anh gánh vác, chồng tương lai của cô thiếu nợ, cô và anh cùng hoàn trả.

“Y Y?” Thẩm Thạc thấy Đào Y hơi kinh ngạc, nhưng chỉ là trong chốc lát, anh đoán ra chắc là vợ chồng Hải Trường Minh thông báo cô đến. Hơn nữa, từ khi cô xuất hiện, cùng với lời cô mới nói, Thẩm Thạc đã hiểu Đào Y hoặc nhiều hoặc ít biết chuyện của anh và Cố Cầm, hơn nữa tạm thời không tức giận.

Áp lực và gánh nặng trong lòng anh vừa rồi giống như vì lý giải của cô mà lập tức giảm bớt không ít, tâm tình chưa từng có một khắc bình thản giống như bây giờ như vậy.

“A? Cô và Thẩm Thạc cùng chăm sóc Tiểu Cầm? A!” Cố Sát không ngờ cô gái nhỏ này có tâm kế như vậy, cô nghe nói thế chẳng những không cãi lộn giải trừ hôn ước với Thẩm Thạc ngược lại muốn đồng tâm hiệp lực với anh ta.

Này thật đúng là tiết mục nhất xuất cảm sát hòa mình chìm cả tình thâm.

Nếu như nhân vật bi thương không phải em gái ruột của mình, chắc chắn cô sẽ vỗ tay trầm trồ khen ngợi bọn họ. dd#%!é!#\$42quy#2don

“Tốt lắm.” Cố Sát nói tiếp, “Nếu Đào tiểu thư nguyện ý, như vậy một thời gian ngắn hoan nghênh cùng Thẩm Thạc đến nhà tôi gặp Tiểu Cầm.”

Có rất ít cô gái trẻ tuổi như thế nguyện ý cả đời chăm sóc người yêu mối tình đầu của chồng mình, cô không tin Đào Y thật sự có thể rộng lượng đến loại trình độ này.

Cố Sát dù sao cũng là bác sĩ, mượn lý do kiểm tra phòng để nói chuyện riêng tư với Thẩm Thạc như vậy đã là cực hạn “Lười biếng”, thuận tiện hạ lời mời Hồng Môn yến sau đó giận dữ rời khỏi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Thẩm Thạc và Đào Y, hai người nhất thời nhìn nhau không nói gì, mỗi người đều có tâm sự, cũng đều không biết làm sao phá bỏ trầm mặc.

Hồi lâu, vẫn là Thẩm Thạc mở lời đầu tiên, “Cố Cầm là của anh... Ừ, nói thế nào đây, thanh mai trúc mã. Thẩm gia chúng ta và Cố gia là thế giao, ông nội của anh qua đời và ông nội Cố là chiến hữu trận doanh trên chiến trường, mà ba anh và bác trai Cố cũng là chiến hữu trận doanh. Từ nhỏ Cố Cầm đã thân thiết với anh, mọi người cho là hai chúng ta có ý tứ với nhau, tính để cho chúng ta kết thành duyên tần tần. Anh chỉ xem Cố Cầm là em gái, lúc ấy tình cảm không thông suốt, cũng không biết cô ấy đáp lại tâm ý của anh. Vì trốn tránh đính hôn, anh đã tự mình tham gia quân ngũ.”

Thẩm Thạc khó được nói một hơi nhiều lời như vậy, giọng nói vẫn bình tĩnh, giống như là ở tự thuật một chuyện xưa xa xôi, dd#%!é!#\$42quy#2don chẳng qua là Đào Y có thể nghe được, ở trong đó có thâm trầm khổ sở và tự trách.

Tiếp đó, Thẩm Thạc tiếp tục giải thích, anh nhập ngũ một năm kia 22 tuổi, mà Cố Cầm 20 tuổi. Mới vừa vào cái gì lúc ấy anh cũng gạt người trong nhà, mặc dù không lừa gạt được bao lâu, dù sao nhà họ Thẩm cũng là xuất thân quân nhân.

Người nhà họ Thẩm lại sợ Cố Cầm thương tâm, không có nói cho cô ấy biết Thẩm Thạc vì đào hôn chạy trốn đến bộ đội. Cho đến một năm sau, Cố Cầm kích thích anh hai của Thẩm Thạc hỏi thăm được anh đi đâu, chỉ một mình vác hành lý chạy đến bộ đội tìm anh.

Anh nhìn thấy Cố Cầm, mặc dù vẫn không hiểu chuyện tình cảm, nhưng cũng từ người khác cười đùa trên ghẹo cảm giác được có lẽ Cố Cầm không đơn giản chỉ xem tình cảm với anh là anh cả như vậy, vì vậy đến chỗ đất trống nói rõ với Cố Cầm anh chỉ xem cô ấy là em gái, không có tình yêu nam nữ, cũng không muốn kết hôn với cô ấy.

Khi đó Thẩm Thạc không biết những lời anh nói không muốn kết hôn với Cố Cầm này hung hăng đã kích Cố Cầm, đưa đến Cố Cầm sau này, anh sẽ không một mình huấn luyện trong bộ đội.

Buổi tối hôm đó, anh nhận được điện thoại của Cố Cầm gọi đến. Khi đó, điện thoại di động của bọn họ cũng bị trường lớp cầm, bình thường không thể tùy ý sử dụng. Chẳng qua là ngày đó, vừa vặn là thời gian một tháng một lần có thể dùng công cụ truyền tin để trò chuyện với người nhà, mỗi người chỉ có nửa tiếng, anh mới vừa mở máy không đến hai phút, điện thoại đã gọi vào.

Giọng nói của Cố Cầm rõ ràng mang theo men say, cô nói cô ở quầy rượu XX thành phố N, nếu anh không chạy đến, cô sẽ đi cùng người đàn ông khác, để cho anh hối hận cả đời.

Lúc đầu Thẩm Thạc còn tưởng rằng cô đang nói đùa, đang muốn nói với cô mấy câu liền cúp điện thoại, lại nghe được giọng nói thúc giục của người đàn ông xa lạ trong điện thoại. Anh nhất thời có dự cảm xấu, lập tức dặn dò cô nán lại tại chỗ, ngàn vạn lần đừng tùy ý rời khỏi với người khác, bỏ chạy đi đến trường lớp xin nghỉ.

Xin nghỉ không phải là một chuyện dễ dàng, hơn nữa với một tân binh mới nhập ngũ một năm. Trường lớp không phê chuẩn ngày nghỉ quyền lợi trọn vẹn, anh vốn là nên chạy đi tìm Đại đội trưởng, chỉ là thời gian cấp bách, anh lên tiếng chào hỏi lớp trưởng La Thanh, nói cho dù trở lại xử lý anh, anh cũng phải đi nội thành thành phố N.

Chỉ là, anh vội vội vàng vàng chạy đến đó, Cố Cẩm đã không ở quầy rượu. Anh hỏi phục vụ có từng thấy một cô gái dáng dấp rất thanh lệ, ăn mặc đáng về học sinh. Thật may là trong quán rượu có rất ít người ăn mặc học sinh, phục vụ khắc sâu ấn tượng với Cố Cẩm, nói cho anh biết Cố Cẩm bị bốn người đàn ông trẻ tuổi dẫn đi. Lúc ấy, anh còn tưởng rằng Cố Cẩm là đi cùng bọn họ, không có ngăn cản.

Thẩm Thạc hỏi rõ phương hướng, chỉ là chỉ có một đầu mỗi phương hướng, anh làm sao có thể tìm được một người không có hành tung ở thành phố N lớn như thế? Thẩm Thạc tìm suốt đêm, vẫn không tìm được Cố Cẩm.

Bất đắc dĩ, anh gọi điện thoại báo cảnh sát, cũng gọi điện thoại nói rõ tình huống đại khái với bộ đội, mình ở lại thành phố N = tiếp tục tìm người.

Sáng ngày thứ ba, Cố Sát đột nhiên đến thành phố N, lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Thạc đã hung hăng quăng cho anh một bạt tay. Sau đó giọng nói run rẩy nói, Cố Cẩm bị người từ quầy rượu mang đi sau, luân gian rồi.

Cả đời Cố Cẩm đã bị phá hủy, cũng là vì duyên cớ của anh.

Cố Sát là đến đưa Cố Cẩm về nhà.

Lúc tìm được Cố Cẩm, cô đang quần áo xốc xếch thần trí mơ hồ vui trên giường lớn khách sạn, cô ấy bị cưỡng bạo lộ một ngày hai đêm, đáng về hoạt bát thanh lệ xưa nay đã xốc xếch tiêu tụy không hình dung nổi.

Thẩm Thạc rất hối hận, lại vô năng vô lực.

Cùng Cố Sát đưa Cố Cẩm về nhà họ Cố thành phố B, hai anh trai của Cố Cẩm biết chuyện này tức giận trên đầu của Thẩm Thạc, hung hăng đánh anh một trận, đánh anh sưng mặt sưng mũi trầy da sứt thịt. Người nhà họ Thẩm thấy Thẩm Thạc bị đánh thành như vậy, hai anh lớn của Thẩm Thạc nổi giận thiếu chút nữa đánh nhau với hai anh em nhà họ Cố, chỉ là sau khi nghe chân tướng sự việc, chỉ đành nuốt khẩu khí vào trong bụng.

Sau khi Cố Cẩm về đến nhà bị đưa vào bệnh viện, không qua hai ngày, đã truyền ra tin tức cô ấy tự sát.

Nhà họ Cố nói với bên ngoài, Cố Cẩm vì bệnh chết bất đắc kỳ tử, Thẩm Thạc lại biết cô ấy là tự sát thân vong.

Từ đó, anh đeo trên lưng mình một gánh nặng, ôm tất cả chuyện Cố Cẩm bị làm nhục và tự sát trên người mình.

Tất cả chuyện xưa không phải một mình Thẩm Thạc nói cho cô biết, Thẩm Thạc chỉ là đơn giản nói chuyện Cố Cẩm tự sát, không nói chuyện cô ấy bị luân phiên. Đây là về sau Giang Hàm và chị dâu Thẩm Thạc nói cho nàng biết từng chút, chấp vá hợp lại, lòi ra chân tướng sự tình.

Ngày đó chỉ biết Cố Cẩm vì Thẩm Thạc không muốn kết hôn với cô ấy mà tự sát trong lòng Đào Y ngũ vị tạp Trần, không phát biểu bất cứ quan điểm nào, chỉ là, cô hiểu ở cùng chỗ với Thẩm Thạc dường như lại tăng thêm một tầng trở ngại.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Thẩm Thạc giải thích sơ lược ngọn nguồn chuyện của mình và Cố Cẩm cho Đào Y, thấy Đào Y chỉ là lẳng lặng nghe, cũng không có phản ứng gì đặc biệt, anh ngược lại hơi thấp thỏm.

Theo anh hiểu biết về tính tình của tiểu nha đầu Đào Y, từ trước đến nay cô có cái gì thì nói cái đó, rất ít giấu lời ở trong lòng. Vào lúc này buồn bực không lên tiếng giống như thực nữ, khiến trong lòng anh sợ hãi.

"Y Y, em có phải rất để ý chuyện này hay không?" Thẩm Thạc thật cẩn thận hỏi han, "Anh biết, dù là cô gái nào biết vị hôn phu của mình hại chết một người cũng sẽ sinh ra nghi vấn với nhân phẩm của anh ta."

Đào Y gật đầu lại lắc đầu, "Em có hơi để ý, nhưng em để ý chính là đã từng có một cô gái như vậy kề cận anh, gần như tham dự tất cả sinh hoạt của anh, mà khi đó em lại không biết anh. Còn có, em không nghĩ là anh phải chịu trách nhiệm với bi kịch của Cố Cẩm. Chuyện năm đó, sai lầm của anh là không sớm nói rõ ràng với cô ấy, còn có lúc cô ấy đến bộ đội tìm anh thì anh nên giữ cô ấy lại trước rồi thông báo người nhà của cô ấy, không nên để mình cô ấy rời đi, nhưng chuyện này không đủ để anh hoàn toàn chịu trách nhiệm việc cô ấy tự sát."

Thẩm Thạc không ngờ Đào Y sẽ nói những lời này, trong bụng hơi cảm khái.

Lời của Đào Y đã nói thì anh hai và Hải Trường Minh cũng từng nói với anh, anh cũng hiểu chuyện phát sinh trên người Cố Cẩm không phải là mình có thể khống chế, chỉ là anh không có cách nào không suy nghĩ "Nếu". Giống như Đào Y nói vậy, nếu năm đó anh suy nghĩ an toàn của Cố Cẩm, trước giữ cô ấy lại thông báo nhà họ Cố đi đón cô, như vậy, cô cũng sẽ không...

Thẩm Thạc thở dài, "Dù sao anh cũng là kíp nổ."

Tay Đào Y nhỏ mảnh trắng nõn đặt trên tay màu đồng bị phơi nắng của Thẩm Thạc, an ủi: "Tất cả đều đã qua, người dù sao cũng phải nhìn về phía trước. Huống chi, Cố Cẩm còn sống, chúng ta còn có cơ hội bồi thường cho cô ấy."

"Chúng ta" từ này khiến trong lòng Thẩm Thạc ấm áp vui vẻ, anh không khỏi cảm ngược lại tay của Đào Y, bao bọc nó trong bàn tay to của mình.

Thẩm Thạc cảm thấy qua nhiều năm như vậy chuyện anh làm nhất đúng là thích tiểu nha đầu Đào Y này. Vốn nghĩ là cô tuổi còn nhỏ, không từng trải nhiều, vốn tùy hứng làm ầm ĩ, nghe chuyện từng phát sinh trên người của mình như vậy sẽ quay đầu bước đi. Nhưng cô lại thấu hiểu bao dung và ủng hộ anh như thế.

Thẩm Thạc nghĩ, anh rất may mắn. Truyện được đăng duy nhất tại [die^nda#@nlquy!@3don](#).

"Cô lỗ lổ ——" một phòng âm áp hòa hợp đột nhiên bị âm thanh bất ngờ phá vỡ.

Thẩm Thạc sững sốt, ngược lại nhìn Đào Tiểu Y lúng túng ôm bụng.

Khóe miệng anh kéo ra đường cung mờ, "Chưa ăn cơm?"

Đào Y gật đầu, ngẩng đầu nhìn anh nháy nháy mắt, ủy khuất hề hề nói: "Còn không phải là lo lắng vết thương của anh..."

Thu hồi dáng vẻ xinh đẹp, Thẩm Thạc rất cao hứng.

Anh sờ sờ đầu của cô, gọi một cuộc điện thoại, dặn dò mấy câu, một phút sau có một tiểu binh xách một hộp gỗ đựng thức ăn gõ cửa tiến vào.

Người lính này là Hải Trường Minh cố ý lưu lại chăm sóc cho Thẩm Thạc, Thẩm Thạc vốn không có ý định làm phiền cậu ta, chỉ là lúc này sợ một mình Đào Y đi ăn cơm nhầm chán, mà anh cũng đứng dịp buổi tối không thể ăn gì, liền phái cậu ta đi thi hành nhiệm vụ cá nhân.

Đào Y thấy tiểu binh, chủ động nhận lấy hộp đựng thức ăn, cũng nói cảm ơn.

Tiểu binh là một tân binh, còn rất ngượng ngùng, lập tức khoát khoát tay, gãi đầu nói: "Chị dâu, không, không cần khách khí. Hắc hắc." Sau đó chào Thẩm Thạc, lấy được chỉ thị, xoay người đi ra ngoài.

Đào Y xếp bàn trên giường bệnh đứng lên, lấy thức ăn từ trong hộp đựng thức ăn ra để lên, vừa mỉm cười nói: "Các anh làm lính thật sự có ý tứ, thấy ai cũng kêu chị dâu."

Thẩm Thạc cười cười nói: "Tất cả mọi người đều thói quen như vậy."

Dừng lại, anh thử dò xét nói: "Đều nói người làm lính cực khổ, thật ra thì vợ của người làm lính khổ hơn. Gánh vác tiếng "Chị dâu" đã có thể hơn nhiều người phụ nữ bình thường... Đào Y, em chuẩn bị tốt khi làm quân tâu sao?"

Tay Đào Y xếp chén đĩa hơi chậm lại, lại tiếp tục động tác lúc đầu, "Anh sẽ không định ăn em sạch sành sanh rồi tính quy nợ đi? Nói cho anh biết, bây giờ chỉ có em không cần anh, nếu anh dám không cần em nữa, em nhất định đánh giết đến bộ đội các anh, đuổi đến nhà họ Thẩm các anh, huyên náo anh cả đời làm lính hòa thượng."

Đào Y vừa nâng cao giường, Thẩm Thạc liền gần trộm hương, "Vô cùng tình nguyện."

"Anh..." Đào Y đỏ mặt, nghiêng đầu trốn mắt nhìn anh, giống như yêu kiều lại giận dữ.

"Làm sao? Anh hôn vợ quân tâu tương lai của mình, em không vui?" Thẩm Thạc khó được lưu manh nói, sau đó đắc ý hất cằm lên, chỉ chỉ thức ăn đối diện nói, "Tối, vợ nhanh dứt anh, anh sắp chết đói."

Làm nũng?

Đào Y trốn to hai mắt nhìn Thẩm Thạc vẻ mặt vẫn mặt than như cũ, miệng lại phun ra lời kinh người, giống như thấy người ngoài hành tinh, [die@\\$#ndll!#\\$quy@#Rdone423](#) sợ đến mức suýt úp cả bàn món ăn lên đầu anh rồi hỏi anh có phải xuyên qua từ chỗ nào đến hay không.

Thẩm Thạc giống như cũng ý thức được mình cố ý bán manh bán hơi quá, then thùng xoay đầu sang bên kia "Khụ khụ" hai tiếng, "Cái đó... Y Y, chúng ta ăn cơm đi."

"Phốc!" Lúc này Đào Y mới hoàn toàn phản ứng kịp, "Oa ha ha ha, Thẩm Thạc, anh vậy mà xấu hổ."

Đào Y được voi đòi tiền sờ sờ đầu của Thẩm Thạc, "Tiểu Thạc Thạc, ngoan ha, di lập tức đút con ăn com com... Ngô..."

Đào Y vừa đút chữ "Com", nửa há miệng liền bị Thẩm Thạc ăn vào trong miệng.

Nụ hôn này mới đầu chỉ là vì khiến Đào Y ngậm miệng, sau vào miệng, Thẩm Thạc nếm đến ngọt lành hạnh phúc tâm cảm thụ vui vẻ muốn ngừng mà không được, nụ hôn từ từ sâu hơn, cho đến..."Cô lỗ lỗ —— "

Miệng Thẩm Thạc vẫn đặt trên môi Đào Y như cũ: "..."

Đào Y đỏ mặt: "..."

Đào Y lập tức tránh khỏi Thẩm Thạc, sửa sang lại váy liền áo, ho nhẹ, "A, thật đối."

Thẩm Thạc nhếch khóe miệng.

Vì một chân của Thẩm Thạc vẫn ở trạng thái bị thống bị treo ngược, mặc dù nệm được nâng cao, anh vẫn không với đến cái bàn, chỉ có thể để Đào Y đút anh ăn com. Hơn nữa, Thẩm Thạc chỉ có thể nghiêng nửa mông trên nệm, tư thế rất là bất nhã.

Đào Y vừa đút com, vừa trộm vui vẻ, "Anh biết đáng ngồi của anh giống như gì sao?"

"Cái gì?" Thẩm Thạc đầy hăng hái hỏi.

Đào Y đút cho anh một miếng thịt, "Sân phụ mới vừa sanh em bé xong." Nói xong, cô lập tức nhảy cách thật xa, nhìn anh cười hắc hắc.

Thẩm Thạc bị ghen, bất quá, "A? Chẳng lẽ em có kinh nghiệm?"

"Lúc chị họ của em sanh em bé xong chính là như vậy, thuận sinh đều như vậy." Đào Y chắc lưỡi, lại nghĩ đến gì đó nói, "Nói, sanh con rất đau rất đau, tương lai hai ta nhận nuôi một đứa, một mặt có thể giảm bớt một đứa bé không có nhà, một mặt có thể vì quốc gia kế hoạch hoá gia đình cống hiến một phần lực lượng. Anh nói, có được hay không?"

Thẩm Thạc không cảm thấy kỳ quái với tốc độ chuyển đề tài của cô, cũng không cảm thấy vấn đề này có gì không đúng. Anh nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Có đạo lý."

Đào Y còn nhỏ, sợ đau không muốn sanh con là bình thường, đoán chừng lớn hơn nữa là tốt. Anh không tranh cãi với cô, trước theo cô, đến lúc đó anh cũng không tin cô mang thai thật là có thể xuống tay giết chết hài tử của bọn họ.

Đào Y vừa nghe Thẩm Thạc tán thành cô có quan điểm truyền thống trái ngược, lập tức cao hứng đi đến trước mặt anh lại đút cho anh một miếng thịt ăn, "Đúng, đúng không? Em cũng biết ý nghĩ của em có đạo lý." Cô hơi đắc ý vênh vao.

Thẩm Thạc nhìn cô vui vẻ, sớm không nghiêm túc giống khi nghe được chuyện Cổ Cầm, liền cười cười khen cô có tư tưởng, lúc này trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ăn com tối xong đã là tám giờ tối, Đào Y để giường của Thẩm Thạc nằm ngang, mình ngồi trên ghế ở mép giường tán gẫu câu có câu không với Thẩm Thạc. Hàn huyền đến công việc của mình, cô có ý lướt qua chuyện Hạ Nhĩ là tổng giám đốc của công ty bọn họ, nói phét công tích vĩ đại của mình. Khi nói đến quan trọng nhất của "Kiếp sống" công việc của mình lúc —— ừ, thật ra thì kiếp sống công việc của cô bây giờ ngăn ngừa làm người ta xem thể là đủ rồi —— không thể không nhắc đến chuyện bạn trai của Hàn Vân.

Đào Y sợ nói: "Em vốn đang lo lắng sau khi phát bản tin ra ngoài, bạn trai của Hàn Vân sẽ tìm anh trừng trị."

Sau đó, cô lại đắc ý khinh bỉ nói: "Ai biết hần lại là chỉ mềm chân tôm, sau khi chuyện tình bộc lộ Hàn Vân bị chinh rất thảm, hần lại không có hành động gì cứu giúp. Cái đó... Bất quá, nếu em biết Hàn Vân sẽ vì chuyện này bị tuyệt tòng, em sẽ không đưa tài liệu tin tức đóng góp ra, trước kia làng giải trí bùng lên bạn trai của người nào hoặc bạn gái của người nào là ai ai, mọi người đều nhân cơ hội tuyên truyền mà thôi, người nào từng nghĩ Hàn Vân vì làm việc nhỏ như vậy cắt đứt cuộc sống giải trí đây? Thẩm Thạc, anh nói, em có phải làm sai hay không?"

Giọng nói cuối cùng của Đào Y đã là sám hối cùng bất an. Cô là vì mình phá hủy mơ ước của một cô gái mà xoắn xuýt hối hận.

Thẩm Thạc sờ sờ đầu của cô trấn an nói: "Em không nên tự trách. Đây là chính cô ta gieo gió gặt bão. Mặc dù em không báo cáo chuyện này, một ngày nào đó cũng sẽ có phóng viên khác đưa chuyện này ra ánh sáng. Còn có, Điền Kiên Quyết đã bị khai trừ quân tịch, cho nên, em cũng không cần phải lo lắng hần sẽ trả thù em"

"Anh làm?" Đào Y theo bản năng cho là kết quả của Điền Kiên Quyết là Thẩm Thạc giúp cô trả thù hậu quả của mấy cái tát kia.

Thẩm Thạc nhàn nhạt nói: "Anh không có bản lĩnh ăn không nói có lớn như vậy."

Đào Y nghe trả lời ngắn gọn này, ngọt ngào, cảm thán.

Ngọt là mình bị người đánh mấy bàn tay, vị hôn phu nhìn ở trong mắt ghi trong lòng, lập tức khiến cô thở ra. Loại tâm tình công chúa được bảo vệ là cô

gái đều ước muốn có được, cô lại may mắn có.

Thán lại là Điền Kiên Quyết phải phạm sai lầm, vốn là không ai sẽ đi tra, hẳn khiếm tốn chút sẽ bình an đến già, nhưng lỗi lớn nhất chính là đã khố thiết bản Thẩm Thạc này. Nghĩ như vậy, Thẩm Thạc có bản lãnh vận ngã Điền Kiên Quyết, ngày đó cô khản trương nhắc nhở anh cẩn thận người tên Điền Kiên Quyết không phải là có chút nhỏ nói thành to sao? Cũng đúng, nhà họ Thẩm ở quân giới dù sao có mấy phần phân lượng, ngày đó thật là cô trông gà hoá cuốc.

"Đừng suy nghĩ, thời gian không còn sớm, nên ngủ."

Đào Y nhìn đồng hồ đeo tay, mới phát hiện đã mười giờ rưỡi.

Nhưng mà... Làm sao ngủ?

Mặc dù là phòng bệnh một người, nhưng trong phòng cũng chỉ có một cái giường. Ngược lại còn có hai cái ghế sa lon một người.

Đào Y gật đầu, mở hai ghế sa lon một người ra phần tương đối, ở giữa giữ lại một chỗ trống. Cô ngồi trên một ghế sa lon ngửa ra sau, hai chân khoác lên một ghế sa lon khác.

OK! Một cái giường đơn giản dị thoải mái hoàn thành.

Đào Y dương dương đắc ý nghiêng người nhìn Thẩm Thạc, chờ anh khích lệ mình.

Trên mặt Thẩm Thạc lại không có dấu hiệu gì tán thưởng.

Đào Y kỳ quái, "Anh làm sao không biểu dương khen ngợi em?"

Con người Thẩm Thạc chuyển vòng vo, "Em đến đây anh liền..."

Đào Y mờ mịt đi qua, tính chờ đợi Trung tá tiên sinh khen ngợi, còn chưa đứng lại, liền "A" một tiếng, bị cánh tay của Trung tá tiên sinh mạnh mẽ có lực kéo vào trong ngực.

Đào Y bị kinh sợ buồng tim còn đập bạch bạch, cô miễn cưỡng ngẩng đầu lên từ trong ngực Thẩm Thạc, nhũ mày nói: "Anh làm sao thô bạo như vậy?"

Này xem như thô bạo? Anh còn muốn đến lúc thô bạo hơn. Chỉ là... Ài, có lòng không đủ lực.

Thẩm Thạc dùng càm cọ cọ trán của Đào Y, giọng khàn khàn mang theo dịu dàng không gì so sánh nổi nhàn nhạt chảy ra: "Y Y, đến trên giường, đến ngủ trong ngực anh?"

Rõ ràng ngay cả chuyện thân mật nhất cũng đã làm, Đào Y lại đỏ mặt.

"Ừ? Làm sao vậy?" Mặc dù đang hỏi ý kiến của Đào Y, tay của Thẩm Thạc lại siết cô chặt chẽ, cũng tính lấy bị cự tuyệt sẽ đến sức mạnh.

Đào Y xấu hổ đứng lên, "Nhưng giường quá nhỏ."

"Em đáng đáp nhỏ, ở trong ngực anh, giường này khẳng định cứng." Thẩm Thạc dụ dỗ, "Huống chi, anh đã rất lâu không gặp em."

Đáng đáp nhỏ?

Tư tưởng của Đào Y lại lạc trước nửa câu trước, sau đó cô u buồn. Anh đây là ngại ngực của cô không lớn? Nhưng mà...

"Em là B, B, anh lưu manh vạn năm, anh hiểu không, hiểu không anh?" Đào Y không phục đâm ngực của anh, đâm đâm liên đâm lên chấm hồng nhỏ của anh, "Anh mới nhỏ."

Hắc? Cái gì B? B... B... Ách...

Thẩm Thạc suy nghĩ kỹ mới hiểu rõ đột nhiên trở nên luống cuống tiểu nha đầu Đào Y làm sao đột nhiên nói ra câu nói như vậy =.

Sau đó, anh bên dưới rộn rạo rồi.

Đôi mắt Thẩm Thạc tự nhiên đen khó lường, giọng khàn khàn càng phát ra thâm trầm, "Tiểu nha đầu, hấp dẫn anh nữa, anh không ngại dùng động tác độ khó cao ăn em ở đây."

Đào Y lại đột nhiên mặt không đỏ khí không thở hổn hển, "Thật?" Ánh mắt lóe sáng lóe sáng, "Nếu không, anh thử đi?"

"Khụ khụ... Khụ..." Thẩm Thạc mưu trường kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Tin Thảm Thạc bị thương nhanh chóng truyền đến nhà họ Thảm, cậu cả nhà họ Thảm và cậu hai Thảm Lệ lập tức gọi điện thoại tới an ủi, ông cụ Thảm gõ sàn nhà bùm bùm mấy tiếng, nâng đầu cả Triệu Quân Dao cho là ông đang tức giận, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện về mặt ông cụ lại là hả hê, nhướn mày vui sướng.

Ông lập tức bảo Triệu Quân Dao mua hai vé máy bay, để cô theo mình tới thành phố N thăm thẳng nhóc thối luôn thích khoe mẽ kia.

Mặc dù ông cụ Thảm đã từ chức nhưng vẫn có chút lực ảnh hưởng vì từng là thủ trưởng. Vì sợ kinh động quá nhiều người, ông cụ Thảm cực kỳ khiêm tốn chọn khoang phổ thông, buồn bức không lên tiếng, chẳng báo cho ai đã đến bệnh viện quân đội ở thành phố N.

Lúc ông cụ Thảm xông vào phòng bệnh 302, Đào Y đang cầm Ipad chơi trò chơi, Thảm Thạc đang đọc sách.

Về mặt hưng phấn mon đoi của ông cụ lập tức biến thành ủ rũ.

Lúc đầu, ông cho là sẽ thấy được cảnh đứt com ấm áp giữa Đào Y và thẳng ba nhà mình, như vậy mới có thể nhìn thấy hi vọng thẳng ba sống một mình cả vạn năm nhà mình thoát kiếp độc thân, cho nên ông mới cố ý chọn giờ com mà đến. Ai ngờ..... Ai. Đều do thẳng ba bị thương không đứng chỗ, nếu bị thương ở cánh tay thì tốt rồi. Tốt nhất phải là cánh tay phải.

Chỉ là ông cụ Thảm lập tức lại vui mừng lên. Chẳng phải ít nhất vẫn thấy Đào Y ở đây sao? Vậy đã đủ để chứng minh tình báo của cô dâu cả có thể tin được.

Ông cụ Thảm cảm thấy mình nên tỏ vẻ từ ái giống như lần đầu gặp mặt trước mặt con dâu thứ ba tương lai, lập tức híp híp mắt, ánh mắt vốn thông minh lạnh lợi biến thành híp mắt lim dim, cong môi thành một đường cong không lớn không nhỏ, phối hợp với bộ râu dê, cả khuôn mặt nhìn qua rất giống Khổng Đức Cơ KFC.

Ông ho khè hai tiếng để chứng minh sự tồn tại của mình, khiến Đào Y và Thảm Thạc cùng ngẩng đầu lên nhìn sang, về mặt Thảm Thạc không đổi, còn Đào Y thì ngạc nhiên, lập tức đứng dậy đón chào. Ông hài lòng khoát tay một cái nói: "Ngồi đi ngồi đi, ông với Quân Dao tới thành phố N công tác, tiện đường ghé qua xem thẳng con bất hiếu này đã bị cột dè bẹp chưa."

Triệu Quân Dao: "....." Có chuyện bố chồng đi công tác với con dâu sao? Ông cụ lo lắng vết thương của con trai thì cứ lo, cũng đã tới thành phố N rồi, còn mất hết mặt mũi.

Đương nhiên Thảm Thạc biết cái tính sĩ diện của lão ba nhà mình, cũng không chọc phá, chỉ vào ghế sofa nói: "Mọi người đi đường xa chắc cũng mệt rồi, nhưng chỉ có thể chấp nhận ngồi trên ghế sofa một chút thôi."

"Hừ, thẳng nhóc thối tha, gặp ông đây mà còn bày ra bộ dáng như người chết đó hả." Ông cụ Thảm dưng râu tròn mắt, lại chột nhó tới còn có cả con dâu ba tương lai ở đây, sợ dọa chạy con dâu ba tương lai, ông vội vàng cười híp mắt nói: "Y Y, tiểu Thạc nhà bác không bắt nạt con chứ?"

Đào Y thấy ông cụ Thảm còn nhớ rõ mình thì vừa mừng vừa lo. "Không có, không có, anh ấy rất tốt với con."

Thảm Thạc: "....." Không đánh đã khai rồi.

Ông cụ Thảm vui mừng nhướn mày, con bé Y Y nói vậy chẳng phải đã chứng minh quan hệ hai người không ít sao?

"Y Y à....." Ông cụ Thảm kéo Đào Y ngồi xuống sofa, ý bảo con dâu lớn ngồi tạm vào ghế. Con dâu lớn cũng không để ý bị ông cụ Thảm "lạnh nhạt", cực kỳ vui mừng chạy ngồi xuống ghế xem kịch vui.

"Tiểu Thạc nhà bác như cái hũ nút (im lìm không nói năng nhiều), ở với nó có bị ngột ngạt không?" Ông cụ Thảm thử dò xét, neho mắt lại cẩn thận quan sát về mặt của Đào Y, quyết tâm không buông tha bất kỳ dấu vết tình cảm nào của cô với thẳng ba nhà mình.

Đào Y không biết Thảm Thạc còn chưa nói chuyện của họ cho ông cụ Thảm, cho là anh đã nói rồi, vì vậy cười hi hi nói: "Cũng có ngột ngạt một chút, nhưng mà cháu đã quen rồi, ha ha."

Ngột ngạt, là khó chịu ngột ngạt.

"Ha ha, vậy thì tốt, vậy thì tốt." Ông cụ Thảm vuốt vuốt râu, đảo đảo mắt. "Y Y này, chờ vết thương của Thảm Thạc lành lại, cho nó tới thăm ba mẹ con, cha mẹ hai bên nên nhanh chóng gặp mặt rồi còn quyết định ngày cưới, con thấy có được không?"

Thảm Thạc: "....."

Sao tác phong mạnh mẽ của lão ba anh vẫn không đổi chút nào vậy? Lúc trước anh không thông báo chính là vì sợ ba nhúng tay vào. Hóa ra giờ lại tốt, ba đã đoán được quan hệ giữa anh với Y Y, rồi sẽ nhanh chóng đăng chuyện kết hôn lên báo. Chỉ là cũng tốt, anh cũng muốn nhanh nhanh hoàn toàn có Y Y, tránh cho Y Y bị người khác nhớ thương.

Mặt của Đào Y bùm một cái đỏ bừng lên.

Ba chồng tương lai của cô nói chuyện thật đúng là đi thẳng vào vấn đề!

Cô còn đang không biết mình nên cẩn thận một chút, để Thẩm Thạc nói hay là dứt khoát để lộ tính cách của mình, sáng khoái đồng ý thì cửa phòng bệnh lại mở ra, giọng nói trong veo mà lạnh lùng mang theo kính sợ vang lên: "Bác Thẩm, chị dâu cả Thẩm, mọi người tới rồi sao?"

Mọi người nhìn ra ngoài cửa, thấy người nói chuyện là Cố Sắt, về mặt mỗi người lại khác nhau.

Thẩm Thạc là mặt không chút thay đổi.

Đỏ ửng trên mặt Đào Y biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại lạnh nhạt.

Triệu Quân Dao mỉm cười, chỉ là không biết nụ cười này có mấy phần thật mấy phần giả.

Trên mặt ông cụ Thẩm đầy vui mừng, thực ra trong lòng lại len lén oán thầm Cố Sắt này chạy đến phá hư nhân duyên của thằng ba nhà mình làm gì, nhưng vẫn cười ha hả nói: "Tiểu Sắt làm việc ở đây à? Ha ha." Từ chuyện xảy ra vào tám năm trước, hai nhà bọn họ mặc dù vẫn qua lại như cũ nhưng quan hệ không còn thân mật như trước.

Cố Sắt hơi giật khóe môi, nở nụ cười coi như là ôn hòa. "Đúng vậy ạ..... Lâu rồi không gặp bác, bác vẫn giống trước đây, không thay đổi một chút nào cả."

"Làm gì có chuyện không thay đổi, già rồi. Ha ha." Ông cụ Thẩm vuốt râu, bộ dáng cực kỳ hiền lành cực kỳ vô hại, "Nghe nói năm nay tiểu Sắt kết hôn rồi hả? Ai, lúc trước thân thể ông già này không tốt, không thể tham dự đám cưới của con, con không trách bác chứ?"

Không đợi Cố Sắt trả lời, ông cụ Thẩm vừa cười nói: "Bác thật hâm mộ ông già Cố kia, đưa con gái nhỏ nhất cũng đi lấy chồng rồi. Đáng giận là tiểu Thạc nhà bác đã ba mươi rồi mà vẫn độc thân, nhưng cũng may ông trời có mắt, cuối cùng cũng có một cô bé không ngại nó lớn tuổi. Ông già này đang mong năm nay bọn nó có thể thành hôn, sang năm bỏ sung cho bác thêm đứa cháu trai để chơi đùa."

Nụ cười hời hợt của Cố Sắt lập tức cứng lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bàn tay cầm bệnh án vì dùng sức mà các khớp xương trở nên trắng bệch.

Hai cô y tá sau lưng Cố Sắt khó hiểu nhìn cô ta cứng người, nhưng thời gian kiểm tra phòng của bọn họ sắp hết, bệnh nhân còn phải ăn cơm, một cô bọ gan nhắc nhở Cố Sắt: "Bác sĩ Cố ——"

Cố Sắt hồi hồn, mặt tự nhiên cười cười, "Mong ước của bác Thẩm đương nhiên sẽ thành sự thật."

Sau đó, cô ta đi tới trước giường bệnh của Thẩm Thạc, kiểm tra cái chân của anh rồi ghi lại vào sổ bệnh án, lại dặn dò y tá mấy câu, chào ông cụ Thẩm xong thì rời đi.

Cô ta vừa mới rời đi, ông cụ Thẩm lập tức suy nghĩ có nên để bệnh viện đổi bác sĩ khác cho Thẩm Thạc hay không.

Ông cụ Thẩm là một người nghĩ đến cái gì nếu làm được là làm luôn. Ông nhắc lại chuyện bị Cố Sắt xuất hiện cắt ngang khi nãy, sau khi nghe Đào Y trả lời chắc chắn thì vui tươi hơn hờ, để mặc Triệu Quân Dao kéo tới khách sạn gần đó nghỉ ngơi. Mà vừa tới khách sạn không lâu, ông cụ Thẩm lập tức gọi điện thoại cho viện trưởng của bệnh viện quân đội, yêu cầu đổi bác sĩ trưởng khác có thâm niên cao hơn tay nghề cao hơn cho Thẩm Thạc.

Viện trưởng của bệnh viện là bạn tốt nhiều năm của ông cụ Thẩm, thấy ông cụ Thẩm nói thế thì mới biết hóa ra Thẩm Thạc bị thương phải vào bệnh viện, vì vậy ông lập tức đồng ý thay thầy thuốc giỏi nhất, chỉ tới chiều bác sĩ mới đã đến.

Cố Sắt được thông báo không cần chăm sóc Thẩm Thạc nữa thì có chút kinh ngạc, lập tức nghĩ là do Đào Y tố cáo với ông cụ Thẩm mới có chuyện này. Vì vậy, cô ta thừa dịp chạng vạng sau khi tan việc đi tới phòng bệnh của Thẩm Thạc, lợi dụng khi Thẩm Thạc ngủ gọi Đào Y ra.

"Là cô giờ trò phải không?" Cố Sắt cười lạnh nói.

Đào Y mờ mịt không hiểu. "Cái gì?"

Cố Sắt tiếp tục cười lạnh, "Đừng giả bộ vô tội, cô bảo với bác Thẩm là tôi nói chuyện Cố Cẩm cho cô biết đúng không? Cho nên, bác ấy sợ tôi quấy rầy chuyện tốt của cô và Thẩm Thạc nên mới kêu viện trưởng cho tôi ngừng chữa bệnh cho Thẩm Thạc, đổi thành người khác."

Đào Y khẽ mỉm cười, "Đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều làm ra chuyện giống cô. Tôi không rảnh như vậy. Hơn nữa với tôi, cô là bác sĩ chữa bệnh cho Thẩm Thạc hay không phải cũng chẳng có gì khác nhau."

"Hả?" Cố Sắt hừ lạnh một tiếng, "Ý cô là, tôi là bác sĩ chữa bệnh cho Thẩm Thạc hay không phải cũng sẽ không tạo thành uy hiếp đúng không?"

Đào Y không nói gì, chỉ nhìn đồng hồ tay một cái, có chút không kiên nhẫn.

"Nếu như, tôi cho cô biết, thật ra thì người trong lòng Thẩm Thạc vẫn là tôi, cô còn phớt lờ được như vậy nữa không?" Cố Sát châm chọc nói ra lời này, ý tứ khiêu khích vô cùng rõ ràng.

Đào Y rất bất đắc dĩ, "Bác sĩ Cố à, tôi thật không hiểu, nếu như Thẩm Thạc thích cô, tại sao anh ấy còn thể cầu hôn tôi? Còn nữa, anh ấy thích cô, cô có thích anh ấy không? Nếu như cô thích anh ấy, tại sao lại gả cho người khác? Sao lại để anh ấy lấy em gái cô?"

Cố Sát không ngờ cô gái nhỏ này nhanh mồm nhanh miệng như thế, không dễ dàng lùi bước như vậy. Mà lời của Đào Y..... Không thể không nói, nó khiến cô ta có chút hít thở không thông.

Cố Sát cười lạnh một tiếng, "Đào tiểu thư, cô rất lợi hại. Cô cố chấp với Thẩm Thạc cũng khiến tôi cảm động, nhưng cô có nghĩ tới không, nếu như chân của anh ta tàn phế, cô sẽ làm gì? Ở cạnh một phế nhân cả đời này sao?"

"Cô có ý gì?" Trái tim của Đào Y đập sót nửa nhịp, cực kỳ nghiêm túc nhìn chằm chằm Cố Sát.

Cố Sát thấy Đào Y sợ sệt, không biết làm sao thì cảm giác có chút cảm giác thành tựu. "Nếu tôi đánh giá không sai về vết thương của Thẩm Thạc, chỉ sợ anh ta vĩnh viễn không thể khôi phục lại được như trước kia."

Đào Y không thể tin nhìn Cố Sát, lắc đầu một cái, không nói nhiều lập tức xoay người vội vã trở lại phòng bệnh.

Cô phải đi hỏi bác sĩ trưởng mới của Thẩm Thạc mới được.

Cô không tin Cố Sát, không tin.

Cố Sát nhìn Đào Y càng lúc càng xa, trong lòng không có chút vui sướng nào, ngược lại còn vô cùng lo lắng.

Cô ta chậm rãi vuốt ve mặt dây chuyền bạc hình ngôi sao giấu trong áo đang đeo ở cổ, trong mắt là đau đớn và chua xót góp thành sóng ngầm cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Đào Y nói nghi vấn của mình với y sĩ trưởng mới - bác sĩ Vương, bác sĩ Vương xem qua ghi chép bệnh tình và kết quả kiểm tra tổng hợp của Thẩm Thạc, sau khi suy tính mới nói: "Chân của Tham mưu trưởng Thẩm..... Xương đã nát vụn, khả năng chữa được rất nhỏ, mặc dù có thể chữa trị cũng chỉ có thể vận động đơn giản, hơn nữa, mất cá chân của cậu ấy bị tổn thương rất nặng, tương lai có thể sẽ bị què."

Bị què?!

(1612: Minh giải thích một chút. Què (tính từ): Do bị thương tật, tay chân không cử động được bình thường. Què này không phải kiểu gãy chân/ gãy tay bị liệt luôn nhé.)

Trong nháy mắt đầu Đào Y trống rỗng, chỉ có hai chữ "bị què" lặp lại trong đầu cô một lần lại một lần.

Không biết qua bao lâu, Đào Y mới nghe được bác sĩ Vương đang gọi tên mình. "Cô Đào, cô không sao chứ? Tôi gọi cô mấy lần rồi."

Đào Y miễn cưỡng cười cười, "Không có việc gì. Cái đó, Thẩm Thạc có biết chuyện này không?"

Một người vốn quen làm mưa làm gió, quát mắng trên sân huấn luyện, đơn giản là sau một cuộc diễn tập cứu người lại bị mất cơ hội luyện tập trở lại, Đào Y không dám tưởng tượng sau khi Thẩm Thạc biết sẽ có suy nghĩ hành động gì.

Bác sĩ Vương gật đầu một cái, "Vừa rồi tôi đã cho cậu ấy biết, hình như Tham mưu trưởng Thẩm cảm nhận được chân mình bị thương rất nặng, vừa mới ép tôi nói ra rồi."

Thẩm Thạc đã biết?

Đào Y kinh hãi, theo trực giác muốn chạy về xem anh có sao không, nhưng cô còn phải hỏi rõ ràng chi tiết một chút, nếu không sau khi trở về không làm nên chuyện gì, cô cũng không biết phải an ủi Thẩm Thạc như thế nào.

"Bác sĩ Vương..." Đào Y ngượng ngùng hỏi, "Tôi biết lời tôi muốn nói có thể bất kính với ngài, nhưng....."

"Không sao." Bác sĩ Vương là người hiền lành, có lẽ cũng đoán ra Đào Y muốn nói gì tiếp. "Có phải cô muốn hỏi có ai chữa được chân của Thẩm Thạc không chứ gì?"

Đào Y có chút xấu hổ gật đầu.

Thầy thuốc Vương cười nhả nhặn. "Theo tôi được biết thì ở thành phố S có một phòng khám chỉnh hình, có lẽ hai người có thể đi thử một lần, bác sĩ mở phòng khám Hải Quy, trong nhà còn có các bài thuốc điều trị các bệnh tật khác nhau của khoa chỉnh hình mà ông cha truyền lại. Chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?"

"Bác sĩ Quân này chỉ khám bệnh vào một buổi sáng thứ ba, năm, sáu mỗi tuần, mà nhất định phải đăng ký trước bảy giờ sáng, dù chỉ quá một phút cậu ta cũng sẽ không để ý nữa. Làm phẫu thuật cho người ta cũng toàn dựa vào tâm tình."

Khụ..... Từ xưa tới nay, thần y luôn có tính khí cổ quái như vậy, Đào Y có thể hiểu được. Thật ra thì với cô mà nói, chỉ cần có thể chữa khỏi chân của Thẩm Thạc, bác sĩ khó nhằn hơn nữa cô cũng sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.

Đào Y cười cười, hỏi: "Cám ơn bác sĩ Vương, vậy tôn tính đại danh của bác sĩ Quân này là gì thế?"

Bác sĩ Vương nói: "Quân Thiếu Tắc."

Tên của bác sĩ Quân này sao mà nghe quen tai thế? Đào Y oán thầm.

Vội vã chạy về phòng bệnh 302, bao nhiêu lời an ủi mà Đào Y chuẩn bị dọc theo đường đi đều bị nuốt ngược vào bụng khi cô nhìn thấy Thẩm Thạc nằm nghiêng trên giường bệnh, yên lặng cầm bản Quản lý học tập đọc chăm chú.

Về mặt anh vẫn yên tĩnh như cũ, ngoài bộ mặt than trước sau như một thì không thấy còn vẻ gì khác, anh tương đối yên tĩnh, giống như hoàn toàn không biết gì về việc chân mình bị thương không thể phục hồi như cũ.

Nhưng dù là như vậy, hình như Đào Y có thể xuyên thấu qua vẻ bình tĩnh ấy để nhìn thấy khổ sở đang cuộn trào mãnh liệt, chỉ là nếu anh không nói, cô cũng sẽ không tùy ý nhắc tới chuyện đau lòng này, chỉ có thể làm hết sức để cho anh thật vui vẻ.

Đào Y cố gắng che giấu tâm sự, nở nụ cười tươi, có vẻ vui mừng đi đến bên cạnh Thẩm Thạc. "Ngủ trưa ngon không?"

Thẩm Thạc thấy nụ cười rạng rỡ của Đào Y cũng tự nhiên cong môi. "Không tệ. Em đi đâu vậy? Anh tìm lại tìm em rất lâu, gọi điện thoại cho em mới phát hiện em không mang điện thoại đi động."

Đào Y không muốn để cho một Cố Sát không liên quan gì phá hủy bầu không khí ấm áp giữa bọn họ, giấu giếm nói: "Buổi trưa ăn nhiều quá, em ra ngoài đi bộ một lát."

Thẩm Thạc cười cười, cũng không hỏi tiếp.

Đào Y sợ mình nói nhiều sẽ không nhận được mà nhắc tới cái chân bị thương của anh, dứt khoát cầm Ipad dùng wifi của bệnh viện lướt web.

Cô gõ gõ, vừa vặn thấy bạn cùng phòng hồi đại học - Lục Tiểu, Diệp Lạc và Lâm Lâm đều đang online, đột nhiên, chỉ là thấy avatar của những người này mà Đào Y đã có kích động muốn khóc.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô kìm nén rất nhiều, cũng không có ai để bày tỏ, lúc này nhìn thấy ba người lập tức muốn tố khổ.

Cô lập tức vào nhóm chỉ có bốn người họ, gõ một hàng chữ: "Các chị em, quả đào cái nắm mốc ta tới đây."

Diệp Lạc Tri Thu: "Đã xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Lâm Lâm Sơn Thủy: "Nói đi."

Nhất Tiểu Trí Chi: "Thật ra thì mình có biết một chút, nhưng mà vẫn nên để Đào Từ tự mình nói thôi."

Vì vậy, Đào Y cố gắng nói ngắn gọn kể sơ sơ lại chuyện Thẩm Thạc bị thương và chuyện của Cố Sát Cố Cẩm một lần, còn cả việc Cố Sát đã nói với cô buổi trưa.

Diệp Lạc Tri Thu: "Chủ ba nhà mấy người trâu chọc hoa đào à, Đào Từ cậu là quả đào, đúng là chuyên môn dùng để ngăn cản hoa đào."

Nhất Tiểu Trí Chi: "Đào Từ, mình ủng hộ tất cả quyết định của cậu."

Lâm Lâm Sơn Thủy: "Chờ có thời gian mình sẽ đi gặp Cố Sát kia, xem xem rốt cuộc cô ta chơi trò gian trá gì."

Đào Từ Mẫn Viên: "Vẫn là mấy chị em tốt nhất."

Nhất Tiểu Trí Chi: "Cái chân bị thương của chú ba thế nào rồi? Nghe Thẩm Dục nói hình như rất nghiêm trọng."

Đào Từ Mãn Viên: "Y sĩ trưởng nói, khả năng sau này phục hồi như cũ rất nhỏ, mình rất lo.... Chi là..... Thành phố S có một phòng khám bệnh khoa chỉnh hình, hình như bác sĩ ở đó có thể giúp anh ấy có mức độ khôi phục cao nhất."

Diệp Lạc Tri Thu: "Bác sĩ khoa chỉnh hình? Đúng rồi, không phải bây giờ Lâm Lâm đang học khoa chỉnh hình chuyên nghiệp sao?"

Lâm Lâm Sơn Thủy: "Đừng rồi! Nhưng đừng nói cái này, mình hận chết mất! Quân Thiếu Tắc kia! Nếu không phải tại anh ta, mình cũng không cần chuyển tới trường chuyên nghiệp."

Nhất Tiểu Trí Chi, Diệp Lạc Tri Thu không hẹn mà cùng nói: "Hình như Lâm Lâm vừa gặp phải bác sĩ Quân này là đã không giống như Lâm Lâm rồi. Ha ha."

Đào Y nhìn cái tên trong khung trò chuyện thì sững sờ ——"Quân Thiếu Tắc"?!

Đúng rồi, Quân Thiếu Tắc là chồng chưa cưới của Lâm Lâm!

Không trách được cô lại cảm thấy quen tai.

Đào Từ Mãn Viên: "Lâm Lâm, bác sĩ khoa chỉnh hình mà mình nói chính là Quân Thiếu Tắc. Nếu được thì cậu giúp mình hỏi anh ta xem có thể giúp Thẩm Thạc trị liệu hay không. Nghe nói tính tình anh ta rất cổ quái."

Lâm Lâm Sơn Thủy: "....."

Diệp Lạc Tri Thu, Nhất Tiểu Trí Chi trăm miệng một lời nói: "Lâm Lâm, giúp Đào Từ/ chú ba đi mà."

Lâm Lâm Sơn Thủy: "Mình với anh ta đặc biệt không hợp nhau. Ai, nhưng để mình thử xem."

Lâm Lâm là một người không dễ dàng hứa hẹn, một khi đã hứa thì nhất định sẽ dùng mọi cách để làm. Đào Từ thấy Lâm Lâm nói câu để thử xem là đã cảm thấy có hy vọng rồi.

***

Quả nhiên, buổi tối hôm đó Đào Y nhận được tin nhắn của Lâm Lâm: Tất cả OK.

Sáng hôm sau, y sĩ trưởng thông báo cho bọn họ biết trưa hôm nay bác sĩ Quân Thiếu Tắc sẽ tới bệnh viện quân đội của thành phố N, đích thân tới tham dự toàn bộ quá trình trị liệu của Thẩm Thạc.

Đối với tin tức này, lúc bác sĩ Vương chuyển lời cho bọn họ vẫn còn vẻ kinh ngạc như cũ, dù sao bác sĩ Quân Thiếu Tắc này có danh tiếng rất lớn. Một nguồn tin đáng tin cậy cho biết các cán bộ tỉnh và các doanh nhân giàu có đã trả một số tiền lớn để mời cậu ta đến khám bệnh tại nhà mà đều không lay động được cậu ta. Hỏi đến nguyên nhân, bác sĩ Quân kia chỉ lạnh nhạt ném một câu: "Nhìn không vừa mắt" hoặc là "Không rảnh", sau đó phát ổng tay bảo người ta mời đi chỗ khác.

Đào Y nghe bác sĩ Vương nói những chuyện này, lén lút gọi điện thoại hỏi Lâm Lâm, Lâm Lâm khinh thường hừ một tiếng nói: "Tên tiểu diện hồ này luôn thích tỏ vẻ lạnh lùng trước mặt người khác." Sau đó... Không có sau đó.

Mà lúc người nhà họ Thẩm biết có một chuyên gia khoa chỉnh hình họ Quân đặc biệt từ thành phố S tới thì mới biết cái chân bị thương của Thẩm Thạc nghiêm trọng đến mức nào. Ông cụ nhà họ Thẩm có mặt ở phòng bệnh ngay lập tức, gõ cây gậy xuống đất ba phát, hằm hừ nói: "Xem ra tôi phải tính lại chuyện năm đó với lão già họ Cố kia."

Đúng vậy, vì cứu con rể nhà bọn họ, thằng con trai ông thương yêu nhất sắp hỏng mất một chân rồi, sao nhà bọn họ còn không biết xấu hổ nhắc tới chuyện Cố Cẩm? Và lại chuyện Cố Cẩm lần đó hoàn toàn không liên quan tới thằng con nhà mình, cùng lắm thì là cái mặt của thằng ba nhà ông rước lấy hoa đào, trong lúc vô tình đã câu mất linh hồn nhỏ bé của con gái nhà bọn họ.

Con cả nhà họ Thẩm Thẩm Trứ Hòa và con thứ hai nhà họ Thẩm Thẩm Lệ nhận điện thoại từ đầu cả Triệu Quân Dao xong, hai người và vợ Thẩm Lệ lập tức đáp chuyến bay nhanh nhất tới, xem xét thằng ba không để người khác bớt lo này, mà nhỏ hơn như Thẩm Dục, Thẩm Sơ cũng vứt bỏ công việc, mang theo người nhà hoặc một người độc thân chạy tới.

Lúc này một phòng bệnh đơn vốn rất rộng rãi đã bị người của nhà họ Thẩm chen chúc tới quá tải, mọi người an ủi Thẩm Thạc xong thì đồng loạt nhìn sang Đào Y, nhất thời Đào Y có cảm giác như là con khi bị soi xét, áp lực rất lớn.

Bác sĩ Quân Thiếu Tắc đi vào phòng bệnh 302 thấy một nhóm người hoặc đứng hoặc ngồi ở trong phòng bệnh thì nhíu cặp lông mày xinh đẹp lại, môi mím thật chặt, không khách khí nói: "Một đám các người đứng lý ở đây là muốn phát tán vi khuẩn lây lan sang miệng vết thương của bệnh nhân sao?"

Phòng bệnh vốn náo nhiệt lập tức rơi vào yên lặng.

Người nhà họ Thắm nghiêng đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy một người đàn ông khôi ngô mặc áo khoác trắng lịch sự nho nhã nhưng bị đờ mắt đang nhìn bọn họ.

Người nhà họ Thắm không phải sĩ quan cao cấp trong quân đội, nhân viên quan trọng của chính phủ thì cũng là tổng giám đốc công ty, tình anh trong kinh doanh, bị một bác sĩ trẻ tuổi trách móc thì hoặc là ngượng ngùng hoặc là lúng túng sờ mũi một cái, sờ sờ tóc, nhìn nhau ra hiệu gì đó.

Chỉ trong chốc lát, người nhà họ Thắm gần như chạy hết khỏi phòng bệnh, chỉ còn lại ông cụ Thắm và Đào Y, còn có Lục Tiểu đi theo Thắm Dục tới đây thăm Thắm Thạc.

Quân Thiệu Tắc chỉ vào Đào Y và Lục Tiểu, nói với cô bé mặc áo choàng trắng bên cạnh mình: "Đi ôn chuyện với hai cô ấy." Giọng nói giống như nắng ấm tháng ba có thể gieo rắc ánh mặt trời, vô cùng nhu hòa, hình như còn có chút cố ý lấy lòng, tạo thành sự đối lập to lớn với giọng điệu lạnh ngắt vừa rồi.

Cô gái kia chính là Lâm Lâm, lạnh nhạt liếc cậu ta một cái, hạ thấp giọng, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được nói: "Không phải anh cho tôi đi cùng là để học hỏi sao? Tôi đi ra ngoài ôn chuyện rồi thì còn học hỏi kiểu gì? Hơn nữa Đào Tử vô cùng lo lắng cho chú ba Thắm, để cậu ấy ở đây thì hơn."

Quân Thiệu Tắc không để ý người khác, thân mật cúi sát bên tai Lâm Lâm, "Em không sợ Đào Y thấy vết thương của Thắm Thạc sẽ ngắt xiu hử?"

Lâm Lâm như bị điện giật, lập tức lui về phía sau hai bước, mắt tự nhiên hừ hai tiếng, ưu nhã đi tới trước mặt Đào Y và Lục Tiểu, cong môi, "Tiểu Tiểu, Đào Tử, ở đây ngọt ngào, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút nào."

Đi nhiên Đào Y muốn ở lại trông coi Thắm Thạc. "Nhưng....."

Lâm Lâm kéo tay cô, vừa cười vừa nhỏ giọng ghé vào lỗ tai nói: "Cậu ở đây cũng không giúp được gì, không làm được còn khiến Thắm Thạc kiêu dè, không nói hết vấn đề bệnh tình với Quân Thiệu Tắc được. Hơn nữa đúng lúc chúng ta có thể nhận cơ hội này đi gặp Cố Sát gì đó."

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Lâm Lâm cởi áo khoác trắng, kéo Đào Y không tính là tình nguyện và Lục Tiểu bị ông xã Thắm Dục dặn dò sau một tiếng nhất định phải về khách sạn tìm được chỗ của Cố Sát —— phòng mạch.

Hôm nay Cố Sát muốn trấn giữ phòng khám bệnh bình thường cho người ta xem bệnh, quá nhiều người cảm sốt chờ gọi tên ở bên ngoài. Khu vực chờ vốn nên ồn ào coi như yên tĩnh, Lâm Lâm tùy tiện hỏi một bệnh nhân đã biết lý do —— hôm nay trong mấy bác sĩ khám bệnh có bác sĩ Cố không thích ồn ào. Nếu như ồn ào, cô ấy sẽ phát giận, một khi phát giận sẽ bắt người ta làm thêm giờ, thậm chí còn có thể thêm các loại thuốc không liên quan. Để cô ấy khám bệnh cho người khác bình thường một chút, cô y tá không thể làm gì khác hơn là ở cạnh khổ cực duy trì trật tự.

Sau khi Lâm Lâm biết thì nhếch môi đỏ mọng xinh đẹp, trong mắt lóe lên ánh sáng xanh.

Lục Tiểu vừa ngồi đằng hoàng bên cạnh muốn làm nèn, thấy vậy nhất thời cảm thấy rợn cả tóc gáy.

"Đào Y!" Đột nhiên Lâm Lâm kinh ngạc lớn tiếng hô một câu, "Sao cậu muốn kết hôn nhanh như vậy? Còn gả cho trung tá đẹp trai đó sao?"

Lục Tiểu và Đào Y cũng bị dọa sợ hết hồn, chẳng hiểu mô tê gì nhìn Lâm Lâm, Lâm Lâm lại cau mày, con mắt hồ ly đảo qua đảo lại, làm như không có chuyện gì xảy ra.

"Vị tiểu thư này, xin cô đừng lớn tiếng ồn ào như vậy, bác sĩ đang khám bệnh cho mọi người đấy." Một y tá vội tới đây ngăn Lâm Lâm khác thường không chú ý hình tượng.

Lâm Lâm lại cực kỳ kinh ngạc, xin lỗi mà vẫn đề cao giọng như cũ: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi nghe thấy tin bạn tốt muốn kết hôn, mừng thay cô ấy mà nhất thời luống cuống rồi."

Nhất thời luống cuống? Vậy bây giờ cô còn lớn tiếng như vậy làm gì?

Y tá nhỏ rất buồn bực, lại chỉ có thể cười cười, nhỏ giọng nhắc Lâm Lâm lần nữa.

Lâm Lâm cũng ngượng ngùng cười cười, ngừng kéo dài hành động vô ích.

Đào Y và Lục Tiểu vốn là như rơi vào trong sương mù, đang định hỏi sao đột nhiên Lâm Lâm phun ra hai câu kỳ quái như vậy thì một người bước ra khỏi phòng mạch —— Cổ Sát.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của cô ta như tuyết liên trên núi băng, chỉ hơi nhìn thoáng qua khu đợi khám bệnh đã phát hiện ba người Đào Y.

Cô ta lạnh lùng nhìn chằm chằm Đào Y, răng nanh hung hăng bấm vào môi, có chút cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi ở đây.

Nhưng cô ta cũng chỉ nhìn Đào Y như vậy một lát rồi lại vì công việc xoay người đi vào.

Chỉ là thời gian khám bệnh sau đó cô ta có trút tâm tình không được tốt lắm của mình xuống người khám bệnh hay không thì mấy người Lâm Lâm cũng không thể biết được.

Lúc này Đào Y và Lục Tiểu mới hiểu rõ tại sao Lâm Lâm làm như vậy.

Lâm Lâm này, bình thường xảo quyết giống như hồ ly, nhưng khi chị em bạn bè gặp khó khăn sẽ nhe răng nhếch miệng nhào lên, thậm chí không tiếc phá hủy hình tượng khéo léo xinh đẹp quyền rũ mà mình luôn nguy trang từ trước tới giờ. Hơn nữa đấu đá với con tiểu diện hồ họ Quân kia hai năm liền, tính tình cô ấy cũng càng ngày càng phát triển theo hướng khiếm tốn hóa.

Lâm Lâm nhỏ giọng nói: "Thật ra vóc dáng không tệ, nhưng rõ ràng Đào Tử còn tốt hơn. Đúng không Tiểu Tiểu?"

Lục Tiểu gật đầu tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý.

"Hơn nữa lại là một người phụ nữ đã kết hôn, cho dù có xinh đẹp thế nào, tin tưởng là với nhân phẩm của chú ba Thẩm cũng sẽ không tiêm nhiễm. Cho nên..." Lâm Lâm ý vị sâu xa nói với Đào Y nói: "Mặc kệ trước kia chú ba Thẩm thích chị hay em, đó cũng đều là quá khứ rồi. Đào Tử, cậu chỉ cần nhớ kỹ cậu là hiện tại của anh ấy, cũng sẽ trở thành tương lai của anh ấy, thậm chí tiến lên làm tương lai vĩnh viễn của anh ấy mới là toàn thắng."

Không phải là Đào Y không nghĩ tới những thứ này, cũng không phải là không tin mình và Thẩm Thạc, chẳng qua cho dù là cô gái rộng lượng thì khi gặp "quá khứ" của người mình yêu, trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút trở ngại. Cô kể khổ với bạn tốt chẳng qua chỉ là để mấy cô ấy nói ra quan điểm tương đồng với mình, để cho mình cảm thấy yên tâm thoải mái mà thôi.

"Chỉ là..." Khóe miệng Lâm Lâm không dâng hoàng cong lên, "Người phụ nữ có chồng này..... Cực kỳ không biết thân biết phận. Nếu không biết thân biết phận, chúng ta sẽ để cho cô ta nếm thử một chút hậu quả của việc không biết thân biết phận."

Hậu quả của việc không biết thân biết phận..... Là cái gì?

Đào Y và Lục Tiểu sẽ biết nhanh thôi.

Từ trước đến giờ Đào Y không cho rằng mình là một người tốt, không tới trình độ có thù tất báo, cũng không cho phép người khác bắt nạt mình và người thân bè bạn. Nhưng mà thù đoạn chỉ có một chút, không đủ độc.

Trước khi gặp phải Lâm Lâm, chỉ có cô ra mặt vì người khác, vẫn luôn cho mình là chị cả. Sau khi quen Lâm Lâm, Đào Y mới có cảm giác thì ra mình vẫn chỉ là em gái nhỏ đi dắt lừa thuê.

Không sai, mặc dù Đào Y không muốn oán thâm bạn tốt, nhưng cô không thể không thừa nhận quả thực Lâm Lâm không phải thứ tốt lành.

Lâm Lâm đã hỏi Đào Y, biết được mấy ngày nay La Thanh được Thẩm Thạc cứu cứu cách một ngày lại tới bệnh viện thăm Thẩm Thạc, đương nhiên còn có thể đi ngó ngó cô vợ mới cưới Cổ Sát của mình. Mà hôm nay vừa đúng là ngày La Thanh sẽ đến.

La Thanh là một quân nhân, rất có quan niệm thời gian. Mỗi lần tới phòng bệnh của Thẩm Thạc xem bệnh đều căn thời gian chính xác tới mức khiến thời gian cũng tự ti mặc cảm.

Lúc trước Đào Y thấy La Thanh thường tới phòng bệnh, còn đến vào lúc mặt trời đỏ bóng giống hệt nhau, không khỏi nhàm chán nhìn thời gian, sau đó phát hiện một quy luật như vậy.

Mà Lâm Lâm cũng chọn giờ đó, nghĩ La Thanh sắp đến phòng bệnh 302 rồi, lôi kéo Đào Y và Lục Tiểu tới hành lang mà La Thanh cần phải đi qua, đoán chắc thời gian, dùng giọng nói không lớn không nhỏ nhưng người đi qua bên ngoài vừa vặn có thể nghe rõ, nói: "Đào Y, bác sĩ Cổ Cố Sát nói cho cậu biết từ nhỏ đến lớn cô ấy vẫn thích Thẩm Thạc ư? Hơn nữa, trước kia Thẩm Thạc cũng thích cô ấy á? Đừng lo lắng, Thẩm Thạc muốn kết hôn với cậu, chắc chắn sẽ không ăn hồi đầu thảo (cỏ quay đầu). Lại nói, không phải Cổ Sát kia kết hôn rồi sao? Tại sao lại nói mấy lời ấy với cậu? Không phải là tình cũ chưa dứt, muốn cho cậu ghen rồi rời khỏi Thẩm Thạc, khiến Thẩm Thạc độc thân cả đời, chờ cô ta kết thúc cuộc hôn nhân bây giờ sẽ cháy lại tình cũ với Thẩm Thạc chứ?"

Đào Y đang muốn nói gì, một tay Lâm Lâm bịt miệng cô, nghe tiếng bước chân mới vừa khựng lại một lát vang lên lần nữa, và lại dần dần đi xa hơn, Lâm Lâm mới thả Đào Y, xuyên qua khe cửa nhìn người đàn ông đáng thương mặc quân trang kia một cái.

Sau đó, cô ấy lắc đầu thờ dài một cái, "Người đàn ông này làm vật hy sinh thật giỏi."

"Lâm Lâm!" Đào Y và Lục Tiểu mới vừa phản ứng kịp Lâm Lâm làm chuyện gì, không khỏi trằm miệng một lời mà tỏ vẻ kinh ngạc.

Lâm Lâm nhún vai, "Mình đâu có bịa chuyện bừa bãi. Mình cũng chỉ là dựa vào lời nói và hành động của cô ta để đưa ra phỏng đoán hợp lý, sau đó sắp xếp từ ngữ mà thôi. Các cậu yên tâm, mình dùng kinh nghiệm nhìn đàn ông từ phía sau nhiều năm qua, La Thanh này nhất định là người đàn ông tốt, anh ta sẽ không dễ dàng làm gì Cổ Sát. Chỉ là, biết những việc này, e là tạm thời Cổ Sát sẽ không xuất hiện trước mặt cậu và Thẩm Thạc đâu."

"Nhưng mà..." Đào Y biết on Lâm Lâm đã giải quyết phiền toái giúp mình, nhưng chuyện này khó tránh khỏi có chút không không thực tế. "Cậu làm vậy không phải sẽ khiến La Thanh hiểu lầm Thẩm Thạc sao?"

Lục Tiểu ở một bên gật đầu phụ họa.

Lâm Lâm khoác tay lên vai Đào Y, nghiêm túc nhìn cô nói: "Để mình phân tích cho cậu, cậu đừng có mà không thích nghe. Đàn ông í, rất ít người có thể hoàn toàn thẳng thắn với phụ nữ của mình. Cổ Sát dám quang minh chính đại nói những lời đó với cậu như vậy, rõ ràng chứng tỏ cô ta thật sự là người con gái trước kia Thẩm Thạc thích tới tám phần. Chỉ là, thật ra cậu cũng không cần lo lắng, dù sao cô ta cũng là quá khứ rồi. Đừng rồi rấm sao Thẩm Thạc không nói cho cậu, bởi vì cậu không hỏi, anh ấy càng không cần thiết rảnh rỗi gây chuyện. Nhưng mà, mình biết rõ lấy tính khí của cậu tất nhiên nuốt không trôi giọng điệu này, cho nên, mình tự chủ trương trả thù Thẩm Thạc một phen thay cậu trước. Nếu như cậu oán trách mình, mình không ngại bị cậu mắng cho một trận đánh một trận. Ừ, đến đây nào, hiện tại mau mau trút hết oán khí bắt chó đi cày của cậu với mình ra thôi."

Lâm Lâm đá lông nheo, đôi mắt đào hoa câu hồn phong tình vạn chủng chờ Đào Y nổi giận.

Đào Y: "....." Làm sao cô có thể phát giận với loại giọng điệu này chứ...

Lục Tiểu: "....." Lâm Lâm vẫn mạnh mẽ trước sau như một này.

Sau này Diệp Lạc biết chuyện thì sùng bái nói: "Xá trưởng không hổ là xá trưởng." (Xá: phòng ốc; nhà trọ => Xá trưởng: người đứng đầu trong phòng ký túc xá.)

Đào Y thở dài: "Cậu phân tích đúng, cũng làm không sai. Mình là đương cục giả mê (người trong cuộc thường u mê) rồi."

Lâm Lâm thờ phào nhẹ nhõm.

Mặc dù cô tự chủ trương bắt chó đi cày một phen, nhưng thật là sợ bạn tốt oán giận mình.

***

Khi La Thanh tới phòng bệnh của Thẩm Thạc thì đám người Quân Thiệu Tắc đã rời đi.

Anh ta nhìn Thẩm Thạc đang an tĩnh nhìn ngoài cửa sổ tới gần người, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Anh ta biết Cổ Sát đã từng rất thích một người đàn ông, chỉ là không biết thì ra người này lại là bạn của mình - Thẩm Thạc.

La Thanh nheo mắt một cái, nghĩ đến bây giờ vợ mình vậy mà còn có thể mê luyến bạn mình, trong lòng của anh ta không được thoải mái.

Thẩm Thạc cảm thấy có người đang nhìn mình chăm chú, chậm rãi xoay đầu lại, thấy người tới là La Thanh thì anh không kinh ngạc chút nào, cười cười, nói: "Làm gì mà lại tới nữa rồi hả? Huấn luyện không mệt mỏi sao?"

La Thanh cười ôn hòa nói: "Cũng đã quen rồi. Hơn nữa, nếu không phải có cậu, hiện tại người nằm đây nên là tôi mới đúng, làm sao tôi lại vì mấy chuyện nhỏ như huấn luyện mệt mỏi mà không tới."

"Còn nói những thứ này." Thẩm Thạc héch mòi.

"Đúng rồi, sao không thấy vợ chưa cưới của cậu?" La Thanh rót chén nước đưa cho Thẩm Thạc, làm như tùy ý hỏi.

"Bạn của cô ấy tới, đi ra ngoài ôn chuyện rồi." Thẩm Thạc nghĩ đến Đào Y, vẻ mặt mắt tự nhiên toát ra một chút vẻ mềm mại.

La Thanh cực giỏi nhìn sắc mặt của người khác, thấy trên mặt Thẩm Thạc xuất hiện vẻ mặt này cũng biết anh nghiêm túc với Đào Y, nhưng mà anh ta vẫn không yên lòng đây nè.

"Khi nào cậu với cô Đào kết hôn?" Đột nhiên La Thanh phun ra một câu như vậy.

"Từ lúc nào cậu cũng bắt quai quan tâm tới chuyện kết hôn của tôi vậy?" Thẩm Thạc trêu chọc nói.

Sau đó anh thu lại nụ cười, "Ngược lại thật ra tôi rất muốn có cô ấy một cách hợp pháp ngay bây giờ, nhưng điều kiện phản cứng không cho phép, chỉ có thể đợi đến lúc hồi phục hẳn rồi nhận giấy chứng nhận sau."

Hơn nữa, anh sợ cái chân của mình sẽ thật sự tàn phế. Nếu như vậy, anh còn có thể ích kỷ mà giữ chặt người tốt đẹp như Đào Y ở bên cạnh chăm sóc kẻ tàn phế như mình cả đời sao?

"Thật xin lỗi, nếu không phải là tôi....."

"La Thanh, từ khi nào cậu cũng đông dài như vậy rồi."

La Thanh cười cười, không tiếp tục cái đề tài này.

***

Không bao lâu sau khi Lâm Lâm thay Đào Y chọc Cổ Sắt một phen đã bị một cuộc điện thoại của Quân Thiệu Tắc gọi đi.

Chỉ chốc lát sau, Thẩm Dục ở trong khách sạn không đợi nổi, lại chạy đến bệnh viện đón Lục Tiểu đi.

Đào Y trở lại phòng bệnh 302, lúc thấy Thẩm Thạc thì muốn hỏi quan hệ giữa anh và Cổ Sắt nhưng lại cảm thấy có chút đột ngột, đành giấu ở trong lòng, cô lại có chút không thoải mái, suy nghĩ tới suy nghĩ lui, cô vẫn có ý định hỏi thẳng ra.

Vốn là rất nhiều mâu thuẫn đều bắt đầu từ hiểu lầm và suy đoán. Muốn không có hiểu lầm thì hãy hỏi thẳng ra.

Đào Y đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Thẩm Thạc, lúc chúng ta mới quen, anh dẫn em đi ngắm sao. Khi đó anh nói, ngắm sao trên sườn núi là điều mà người trong lòng anh thích, người kia có phải là..... Cổ Sắt không?"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Đào Y vừa nói xong, phòng bệnh rơi vào trạng thái im lặng khiến người ta phiền muộn.

Thẩm Thạc lẳng lặng nghiêm túc nhìn Đào Y, tìm kiếm câu chữ thích hợp nhất.

Qua một lúc lâu, anh mới đáp: "Cứ coi là vậy cũng được."

Trong lòng Đào Y hơi hồi hộp một chút, mùi vị ế ẩm chất chất từ cổ họng lan tràn đến khoang miệng, có chút khổ sở.

Thẩm Thạc biết đáp án của mình sẽ làm Đào Y khổ sở, nhưng lại không muốn nói dối, "Lúc ấy anh và Cổ Sắt, Cổ Cầm rất thân thiết, vốn là anh cũng chỉ coi bọn họ như em gái. Lúc nghỉ hè năm lớp mười hai, đột nhiên Cổ Sắt thổ lộ với anh, khi đó tính cách của cô ấy rất tốt, dịu dàng uyển chuyển hàm súc, không lạnh lùng như băng giống bây giờ, anh cũng có chút..... Ừ, có cảm tình với cô ấy, bèn đồng ý. Lúc ấy, anh cho là mình rất thích cô ấy, cùng cô ấy ngắm sao xem phim gì đó, cho dù là làm cái gì cũng không khác trước khi trở thành người yêu. Nhưng sau khi ở cùng em anh mới phát hiện khi đó nếu nói là thích thì cũng chỉ là tình anh em như cũ, bởi vì lúc ở cùng với em, mỗi lần anh đều hi vọng thời gian trôi qua chậm một chút chậm một chút."

Đào Y không quá để ý câu nói cuối cùng giống thật mà là giả kia của Thẩm Thạc, cô chỉ cho là anh đang an ủi cô mà thôi. Cô có thể cảm nhận được hiện tại người trong lòng Thẩm Thạc là mình, cũng không muốn rối rắm quá nhiều về quá khứ của anh, thế nhưng mấy ngày nay mỗi lần nhìn thấy Cổ Sắt, trong lòng cô không thoải mái, luôn nghĩ tới khứ của Thẩm Thạc là thế nào, cô không tham dự nhưng Cổ Sắt Cổ Cầm lại tham dự, cô..... Không thể trở lại quá khứ thì muốn tìm hiểu thêm một chút. Nhưng càng hiểu nhiều, cô lại càng khó chịu.

Thật đúng là tự làm khổ mình mà.

Nhưng mà nghĩ lại, nếu như lúc ấy Thẩm Thạc thích Cổ Sắt, vậy tại sao nhà họ Cổ và nhà họ Thẩm lại để cho anh đính hôn với Cổ Cầm?

Đào Y nghĩ đến điểm này, cứ tự nhiên mà hỏi ra.

Thẩm Thạc lắc đầu một cái, "Anh cũng không rõ ràng lắm, chẳng qua là cảm thấy hình như bác Cổ thương Cổ Cầm hơn."

Cho nên, muốn dành người đàn ông tốt nhất cho đứa con gái mình thương yêu nhất hả?

"Vậy có phải anh từ chối Cổ Cầm là vì lúc ấy đang qua lại với Cổ Sắt không?" Lúc Đào Y hỏi ra những lời này, trên mặt là vẻ cực kỳ ảm đạm.

Thẩm Thạc nhìn thấy có chút không đành lòng, cũng rất đau lòng, bèn vầy vầy cô. "Em qua đây, anh sẽ nói cho em biết."

Đào Y do dự một chút, vẫn đi tới bên giường Thẩm Thạc.

Thẩm Thạc cầm tay Đào Y tay, nắm thật chặt trong lòng bàn tay, điều chỉnh sức lực nắm giữ rất tốt, sẽ không khiến cô đau, "Cũng có nguyên nhân này. Lúc ấy anh nghĩ rằng đính hôn với Cổ Cầm rồi thì quan hệ giữa Cổ Sắt và Cổ Cầm sẽ có chút lúng túng. Mặc dù Cổ Cầm không biết, nhưng mà sợ là trong lòng Cổ Sắt không thoải mái."

"Anh làm thế chỉ vì nghĩ vậy sao? Không phải là nghĩ mình thích ai à?" Đào Y có chút kinh ngạc.

Thẩm Thạc gật đầu một cái, khoe môi giật giật, lại nhin xuống.

Đột nhiên anh cảm thấy năm đó mình có chút cặn bã, không để ý nhiều tới tình cảm, ừ, thật ra thì lúc ấy với ở cùng ai anh đều không sao cả. Anh thích Cố Sắt, không sai, nhưng khi đó anh cũng không hiểu cái gì là tình yêu, chỉ cảm thấy lúc ấy ở chung một chỗ với Cố Sắt dịu dàng cũng không có gì thay đổi, vậy thì rất tốt.

Dĩ nhiên, nếu như có thể ngờ tới hiện tại của tám năm sau rằng anh sẽ không thể tự kiềm chế yêu một cô gái tính quái như vậy, nhất định khi đó anh sẽ từ chối Cố Sắt.

Đào Y không hề phát hiện vẻ mặt của Thẩm Thạc trước mặt, đầu óc còn đang rối rắm một chuyện, "Cố Cẩm thật sự không biết quan hệ giữa anh và Cố Sắt sao?"

Thẩm Thạc gật đầu một cái, đang muốn mở miệng nói rõ, rồi lại giống như nhớ tới cái gì, chân mày khẽ nhíu lên. Anh trầm tư một hồi, có chút không xác định mà nói: "Lúc Cố Cẩm tới quân đội tìm anh hình như đã hỏi có phải anh đang qua lại với Cố Sắt hay không, lúc ấy anh không biết nên nói gì nên không đáp."

Nếu như Thẩm Thạc không nhớ lầm, như vậy hiển nhiên khi đó Cố Cẩm đã biết quan hệ của Cố Sắt và Thẩm Thạc. Hai ngày nay chị dâu cả nhà họ Thẩm và chị Hải cũng từng nói với cô một chút chuyện xích mích năm đó, kết hợp lời hai người bọn họ và lời Thẩm Thạc đã nói, trong đầu cô có vài thứ gì đó trở nên rõ ràng, hình như..... Hình như cô cảm giác chuyện ngoài ý muốn của Cố Cẩm năm đó dính dáng tới Cố Sắt nhiều hơn.

"Thẩm Thạc, em có một suy đoán....." Đào Y nhíu chặt chân mày, "Năm đó anh đi lính lâu như vậy Cố Cẩm mới đi tìm anh, hơn nữa cô ấy có hỏi quan hệ giữa anh và Cố Sắt, như vậy không phải có thể nói là sau khi Cố Sắt nói cho Cố Cẩm chuyện giữa hai người, Cố Cẩm mới không nhịn được đi tìm anh sao?"

Thẩm Thạc nhìn thẳng về phía Đào Y, suy tư chốc lát, vô thức nhíu mày đưa mắt nhìn sang chỗ khác. Anh im lặng thật lâu, cố gắng nghĩ tới một chút chi tiết lúc Cố Cẩm tới tìm mình năm đó, nhưng suy nghĩ thật lâu cũng không có đầu mối gì, dù sao thời gian đã lâu, những cái nhớ được đều là do khắc sâu vào ấn tượng hơn một chút.

Không biết đã qua bao lâu, Thẩm Thạc chậm rãi lắc đầu một cái, "Anh cũng không rõ ràng lắm. Chỉ là, lời em nói không phải không có lý."

"Cho nên," Đào Y nắm tay Thẩm Thạc, bóp hai cái không nặng không nhẹ, "Thật ra thì lỗi không phải tại anh. Anh không cần thiết gánh chịu hậu quả mà người khác làm sai."

Thì ra là..... Cô nói những lời này là vì để cho anh thoát khỏi gông xiềng.

Trong lòng Thẩm Thạc nháy mắt giống bị ánh mặt trời lấp đầy, ấm áp vui vẻ.

Anh nhẹ nhàng kéo Đào Y vào trong ngực, kìm lòng không được khẽ hôn một cái lên trán cô, tựa đầu mình lên vai cô, hít một hơi thật sâu hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái ấm áp trên người Đào Y, trong lòng đầy thỏa mãn hạnh phúc.

Thẩm Thạc nghĩ, đời này tìm được một cô dâu hiểu được suy nghĩ của anh như vậy, đáng giá.

***

Cố Sắt cố ý đổi ca với người khác để ở lại làm ca đêm, không ngờ sẽ thấy hình ảnh khiến cô ta đau lòng lẫn tức giận như vậy.

Con nhóc khó đối phó kia vậy mà lại chen chúc với Thẩm Thạc trên giường bệnh, hai người rúc vào với nhau.

Đầu ngón tay của Cố Sắt hơi run rẩy, hung hăng bấm vào trong lòng bàn tay, ngay cả móng tay chọc rách da cũng không cảm thấy đau đớn.

Cô ta thật muốn lập tức xông vào xách con nhóc kia lên, cho nó mấy cái bạt tai, mạnh mẽ đuổi nó đi, nhưng mà lại sợ chọc tới Thẩm Thạc, khiến anh ghét mình.

Cố Sắt cứ đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn bọn họ, trong đầu nghĩ xem có biện pháp gì có thể làm cho Đào Y biết khó mà lui. Nhưng chưa nghĩ được biện pháp, điện thoại di động đã rung lên.

Cố Sắt thấy người gọi tới là La Thanh, vội vàng đi ra ngoài phòng bệnh nghe điện thoại.

Cô ta vừa mới đi ra khỏi cửa, Thẩm Thạc mở to mắt, trong bóng đêm lóe lên sáng chói có vẻ đăm chiêu.

"Đang ở đâu?" Giọng nói của La Thanh xuyên thấu qua điện thoại truyền tới có chút lạnh nhạt.

Cố Sắt lại nhìn phòng bệnh 302 một cái, dựa vào vách tường nói: "Trực ở bệnh viện."

"Ồ vẫn phòng sao?"

"Ừ."

"Vây..... Chú ý nghỉ ngơi."

"Vâng."

Cắt điện thoại, Cố Sắt lại nhìn vào phòng bệnh 302, nhìn một lát, cô ta nghiêng đầu đi về phía phòng làm việc.

Đầu hành lang, La Thanh giờ lên một hộp tiramisu Cố Sắt thích ăn, khuôn mặt lạnh lùng nhìn bóng lưng người phụ nữ mảnh mai mà lạnh lùng kiêu ngạo đang "ở văn phòng", đợi đến khi bóng lưng kia biến mất ở khúc quanh, anh ta tiện tay đặt tiramisu lên trên bệ cửa sổ, không hề chân chừ xoay người rời đi.

***

Quân Thiếu Tắc muốn đích thân làm giải phẫu cho Thẩm Thạc, trước khi giải phẫu cầm một tờ giấy xác nhận thân nhân cho ông cụ Thẩm ký.

Trên giấy viết tỷ lệ giải phẫu thành công chỉ có 40%, hơn nữa tương lai có hoàn toàn khôi phục hay không cũng phải dựa vào khả năng hồi phục của cơ thể Thẩm Thạc và nghị lực của chính anh.

Ông cụ Thẩm vung bút ký luôn, chỉ là Quân Thiếu Tắc từng âm thầm nói với ông, cho dù chân Thẩm Thạc khỏi hẳn cũng không có khả năng tiếp tục làm huấn luyện cường độ mạnh. Khôi phục xong, mấy hoạt động bình thường như đánh bóng rổ hay chạy bộ cũng có thể, thậm chí thỉnh thoảng làm một cái hoạt động có độ khó cao cũng không thành vấn đề, nhưng vượt qua thể năng của những người bình thường như cái huấn luyện bộ đội kia thì hoàn toàn không có hy vọng.

Sau khi nghe nói như thế, ông cụ Thẩm bắt đầu suy nghĩ làm công tác tư tưởng thế nào cho Thẩm Thạc, hỏi anh có muốn chuyển chức trong quân đội hay không, hoặc là dứt khoát xuất ngũ chuyển nghề.

Đương nhiên, những lời này cũng phải đợi sau khi anh hoàn toàn hồi phục mới nhắc lại, bây giờ mà nói ra, ông cụ Thẩm sợ sẽ ảnh hưởng tới cuộc phẫu thuật và tính tích cực phục hồi của anh.

Trước khi giải phẫu, Đào Y buồn rười rượi chạy đến bên cạnh Lâm Lâm, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Lâm Lâm, giải phẫu có thể thành công sao?"

Lâm Lâm nói: "Tới giờ, Quân Thiếu Tắc chưa từng thất bại."

Đào Y nhét trái tim vẫn lơ lửng vào trong bụng.

Thấy sau khi Đào Y trở lại phòng bệnh, vẻ mặt vốn là lo lắng trở nên nhẹ nhõm rất nhiều, mặc dù cô không nói cho anh biết mình đã đi nơi nào, Thẩm Thạc cũng đoán được đại khái, trong lòng không khỏi xót Đào Y mấy ngày nay lo lắng hải hùng cho anh, "Y Y, em đi về nghỉ mấy ngày đi chứ? Không phải còn phải làm việc sao? Bên cạnh anh có không ít người, không có chuyện gì đâu."

Đào Y bấu môi làm bộ như không hài lòng, "Thế nào, ghét bỏ em phục vụ không được thoải mái hả?"

Thẩm Thạc dùng một tay kéo Đào Y đến bên cạnh mình, nhẹ nhàng néo néo thịt trên má cô. "Thoải mái, cực kỳ thoải mái."

"Như vậy không được." Đào Y tùy ý cầm tay anh lên vuốt vuốt, "Hơn nữa, em đã nghỉ việc, trở về cũng không có việc làm, còn không bằng đợi ở chỗ này với anh."

Ngày hôm qua công ty thúc giục cô trở về làm việc, cô đã cố gắng xin công ty xin được nghỉ dài hạn, ban đầu công ty đã đồng ý, nhưng một lát sau Anna gọi điện thoại tới nói, cô phải trở về làm việc, công ty không phê duyệt. Mặc dù Anna không nói rõ, Đào Y cũng biết ngoài Charles ra thì không có người thứ hai không cho nghỉ.

Đào Y muốn gả cho Thẩm Thạc, tương lai cũng không tiện làm paparazzi, lúc này anh xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu cô vì công việc không thể ở cạnh anh sẽ tiếc nuối và tự trách cả đời. Hơn nữa, làm cùng công ty với Charles, về sau Charles muốn làm chuyện xấu còn có thể lợi dụng chức quyền làm gì đó với cô. Nghĩ tới những thứ này, cô bèn quyết định nghỉ việc.

Đương nhiên Anna không đồng ý cho cô nghỉ việc, HR cũng lơ mờ tiết lộ rằng nếu bây giờ cô nghỉ việc ở công ty, hồ sơ vẫn sẽ bị giữ lại, cô không dễ dàng tìm được công việc khác.

Muốn dùng cách này uy hiếp cô ở lại công ty? Đào Y xì mũi coi thường.

Dù sao trong thời gian ngắn cô sẽ không đi tìm việc, hơn nữa tới lúc cô muốn tìm việc tự nhiên sẽ có cách để rút hồ sơ.

Cứ như vậy, Đào Y dứt khoát kiên quyết từ chức.

Thẩm Thạc không ngờ Đào Y sẽ vì chăm sóc mình mà bỏ việc, nhất thời trong lòng ngũ vị tạp trần, vừa đau vừa thương cô, nghĩ cả đời sẽ đối tốt với cô, lại sợ ngộ nhờ chân của mình tàn phế thì liệu có xứng ở cùng một chỗ với cô hay không. Nhưng nếu chỉ vì cái chân này mà rời khỏi cô, anh lại cực kỳ không muốn.

Thẩm Thạc trái lo phải nghĩ, đột nhiên cảm thấy buồn cười với mấy cái do dự của mình.

Chẳng bao lâu sau, người trước giờ vẫn quyết đoán như anh cũng có lúc lưỡng lự không chắc như vậy hả?

Nếu sợ chân bị thương làm trễ nải Đào Y, lại muốn ở cùng một chỗ với cô cả đời, vậy chẳng phải cố gắng khôi phục cái chân là được rồi sao? Hơn nữa dựa vào thuật chữa bệnh của Quân Thiệu Tắc, nhất định cái nguy hiểm giải phẫu 60% kia cũng có thể tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Cuộc phẫu thuật của Thẩm Thạc rất thành công, Đào Y chờ ở bên ngoài phòng giải phẫu thật lâu, lúc nhìn thấy anh bị đẩy từ trong phòng giải phẫu ra thì không nhìn được rơi nước mắt.

Người nhà họ Thẩm mặc kệ có chuyện gì cũng không về, đợi đến khi giải phẫu kết thúc, nghe nói giải phẫu thành công mới yên tâm, vội vội vàng vàng đặt về máy bay đường ai nấy đi.

Lục Tiểu và Lâm Lâm cũng ở bên ngoài cùng với Đào Y, lúc thấy Đào Y trước giờ vẫn luôn kiên cường không nhìn được rơi lệ, Lục Tiểu mềm lòng lập tức khóc theo, Lâm Lâm đánh vội vàng trái ôm đầu Đào Y vỗ vỗ an ủi, phải ôm Lục Tiểu ý bảo cô ấy chớ gây thêm phiền phức.

Thẩm Dục thấy vợ mình khóc, vội tiến tới kéo Lục Tiểu vào trong ngực của mình, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Lâm đang trách cứ vợ mình một cái, ôm vợ đứng ở một bên dỗ dành cực kỳ ngoan ngoãn không khóc.

Mà Quân Thiệu Tắc phát hiện vị hôn thê bảo bối của mình bị một người ngoài bắt nạt, lạnh nhạt liếc Thẩm Dục to gan một cái, thầm nghĩ tốt nhất cậu ta đừng ngã đứt tay gãy chân, tương lai cũng đừng có bị thoát vị đĩa đệm gì đó, đau thần kinh tọa gì đó tới cầu xin anh, nếu không.....

Đào Y nhìn bộ dạng cháu trai tương lai của mình ôn tồn an ủi khuê mật với Quân Thiệu Tắc yêu thương cưng chiều Lâm Lâm, chợt nhớ tới giọng điệu ấm áp mềm mại của Thẩm Thạc với mình, không khỏi kiên cường ngưng nước mắt, đi theo đây giường bệnh của Thẩm Thạc về phòng bệnh.

Thẩm Thạc ngủ một buổi chiều, khi tỉnh lại thì thấy Đào Y mở mắt thật to, không hề chớp mắt nhìn mặt anh, trong vẻ mặt mệt mỏi còn xen lẫn vui mừng.

Nhìn thấy anh tỉnh lại, Đào Y lập tức nhào tới, ấn lên môi anh một nụ hôn nghe “chụt” một cái, "Phản thưởng vì anh mau tỉnh." Giọng của cô khàn khàn, lại mang theo vẻ nhẹ nhõm.

Thì ra nhanh tỉnh lại cũng sẽ có phần thưởng cơ đấy.

Thật đúng là không tệ.

Khuôn mặt hơi tái nhợt của Thẩm Thạc đầy ấm áp, mặc dù cơ thể còn có chút suy yếu nhưng miệng vẫn đòi hỏi phúc lợi sau khi lành bệnh, "Vậy nếu như tương lai anh phục hồi như cũ, có phải em có thể lập tức gả cho anh, sau đó anh làm gì với em cũng được phải không?"

Câu nói sau cùng kia được anh nói rất chậm, âm cuối rất nhẹ, lại cực kỳ mập mờ.

Đào Y nghe, hai tai lập tức đỏ rực.

Cô phì nhổ* Thẩm Thạc một cái, phồng má tức giận, "Đi đứng còn chưa có lưu loát đã muốn giờ trò lưu manh." (*Nguyên văn là phun (呸): thán từ biểu thị trách móc, mắng chửi, phì nhổ.)

Thẩm Thạc chu mỏ, "Không thể nghiệm thân, chẳng lẽ cũng không thể nghiệm miệng sao? Phát xít!" (Nghiện: trong trường hợp này là chỉ sự quan tâm mạnh mẽ.)

"Xem ra tinh thần của A Thạc không tệ nha." Một tiếng hô lớn đột ngột cắt đứt mập mờ trong phòng.

Đào Y thấy có người ngoài tới chơi, không biết người ta có nghe được màn liếc mắt đưa tình của hai người vừa rồi hay không, trong lòng thấy không tốt cho lắm. Cô quay đầu lại nhìn người mới tới, chợt thu lại làm nũng đáng yêu, đoán đoán chính chính đứng lên, "Anh Hải, chị Hải, đoàn trưởng La."

Giang Hàm và La Thanh đặt trái cây và thuốc bổ mang tới lên bàn, Giang Hàm lập tức kéo Đào Y đi ra ngoài nói chuyện, để lại ba ông tướng ở trong phòng bệnh.

Hải Trường Minh đứng đứng ngồi vào ghế sofa, bắt chéo chân, "Diễm phúc của thằng nhóc cậu không cạn đâu. Chân bị thương mà còn có cô nàng xinh đẹp ngày đêm bên cạnh."

La Thanh ngồi vào một cái ghế sofa khác, chỉ cười không nói.

Thẩm Thạc cười mà như không nhìn Hải Trường Minh, "Nếu không anh cũng thử một chút? Bảo đảm trừ chị dâu, có không ít cô gái cũng sẽ gấp gáp tới đây hỏi han ân cần."

Hải Trường Minh bị chẹn họng không nói thêm được gì, mặc dù còn chưa tới mùa đông nhưng đã cảm thấy sau lưng âm u lạnh lẽo, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

La Thanh ở bên cạnh cười cười, bị Hải Trường Minh trừng mắt một cái, cũng không thêm đề ý.

Anh ta trầm ngâm một lát, nói: "Tôi muốn chuyển tới quân khu ở thành phố B."

Thẩm Thạc còn chưa lên tiếng, Hải Trường Minh đã ngắt lời, "Sao lại đột ngột như vậy?"

Tuy nói La Thanh không lớn lên từ nhỏ với Thẩm Thạc và Hải Trường Minh nhưng bởi vì có Thẩm Thạc, quan hệ giữa Hải Trường Minh với La Thanh cũng không tệ. Lúc trước một chút tin tức cũng không có, La Thanh lại nói anh ta muốn chuyển quân khu, quả thực là làm cho người ta rất kinh ngạc.

Thẩm Thạc cũng bày vẻ mặt vô cùng khó hiểu mà nhìn La Thanh, "Không phải ở đây rất tốt sao? Hơn nữa, cậu còn từng nói muốn cắm rễ ở thành phố N này."

La Thanh cup mắt che giấu bất đắc dĩ và chua xót bên trong, lúc ngừng lên đã trở lại ôn hòa, "Có chút chuyện riêng."

Nếu đã là chuyện riêng, Thẩm Thạc và Hải Trường Minh cũng không tiếp tục hỏi kỹ nữa.

Ba người lại ngồi tán gẫu thêm một lát, La Thanh đứng dậy chào tạm biệt, nói là ở trong đoàn còn có việc bận.

Sau khi La Thanh đi, Hải Trường Minh mới nói: "Mấy ngày nay hình như La Thanh có tâm sự, mặc dù người hiền lành giống như cười nhưng vẫn cảm giác có chỗ nào không đúng."

Thẩm Thạc trầm ngâm trong chốc lát, "Không phải là bởi vì đoàn bọn họ thua trong trận đầu tiên ở quân đội chứ?"

"La Thanh không phải loại người canh cánh trong lòng như vậy." Hải Trường Minh thở dài, "Ài, dù thế nào đi nữa cậu ta cũng có chút giống cậu, y như cái hũ nút, có chuyện gì cũng để buồn bực ở trong lòng không chịu nói ra."

Thẩm Thạc bật cười.

Một lát sau, Hải Trường Minh lại tùy tiện nói sang chuyện khác, "Này, cậu phải tốt lên nhanh nhanh một chút. Tôi đoán đám người kia đều đang chờ cậu trở về chỉ huy trận quyết chiến lớn cuối cùng đấy."

Trận quyết chiến lớn cuối cùng sao?

Thẩm Thạc thất thần mất một lát, sau đó khẽ mỉm cười, "Vậy thì tốt, vậy mấy người phải chống đỡ được. Đừng có để tôi không có ở đó, giữa chừng bị đoàn nào đó đánh bại."

"Cậu cứ yên tâm." Hải Trường Minh có lòng tin mười phần, "Tạm thời phía trên cho một cố vấn là bộ đội đặc chủng tới, nhất định chúng ta có thể đánh thắng một đường cuối..... A....." Hải Trường Minh nói xong mới phát hiện ra mình mới nói lời khốn kiếp gì, "Cái đó, A Thạc, ý của tôi là....."

"Tôi hiểu." Thẩm Thạc mặt không đổi sắc cười nói, "Như vậy là tốt nhất, tôi còn sợ mình bị thương sẽ làm chậm trễ các anh em trong đoàn."

Hải Trường Minh cười ngây ngô ha ha mấy tiếng, biết mình dẫm trúng hố mìn rồi, sau đó nói vài chuyện nhỏ không dính dáng tới việc quan trọng, nhìn thời gian không còn nhiều bèn rời đi.

Lúc Đào từ bên ngoài lúc trở về thì thấy Thẩm Thạc nằm ở đó nhìn trần nhà tới mất hồn.

Rõ ràng vẻ mặt Thẩm Thạc không hề thay đổi nhưng không hiểu sao Đào Y lại thấy được vẻ cô đơn, giống như một anh hùng người người cần đột nhiên không còn ai cần nữa, có chút cô độc bị thương.

Đào Y chậm rãi đi tới bên giường, ngồi trên ghế, đặt tay lên mu bàn tay của anh, bàn tay nhỏ ấm áp cầm bàn tay hơi lạnh của anh, "Sao vậy?"

Thẩm Thạc hồi hồn, khẽ động đập môi, "Đang nghĩ khi nào mới có thể ở cùng em một cách hợp pháp."

Đào Y: "....." Người này thật đúng là dù thế nào cũng không quên đùa giỡn cô.

"Y Y." Đột nhiên Thẩm Thạc nghiêm túc nhìn cô nói, "Nếu như chân của anh không thể trở lại chiến trường nữa, em có ghét bỏ anh hay không?"

Đào Y không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời: "Em thích chính là bản thân Thẩm Thạc, không phải quân hàm."

Khi đó, ánh mặt trời chiếu nghiêng vào phòng bệnh, có một tia sáng rọi sát qua trán Đào Y, chiếu lên lông tơ nhỏ xíu trên trán cô, nhìn qua cực kỳ đáng yêu, khiến Thẩm Thạc không nhịn được vươn tay sờ sờ.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, trong mắt là nồng nàn, ấm áp, yêu say đắm, còn có một chút ý gì đó mà Đào Y xem không hiểu.

Ông cụ Thẩm và dâu cả nhà họ Thẩm cũng ở đây tới ngày thứ hai sau khi Thẩm Thạc giải phẫu thì rời khỏi thành phố N.

Trước khi đi, ông cụ Thẩm kín đáo đưa cho Đào Y một cái vòng tay phỉ thúy, nói là vợ thẳng cả và vợ thẳng hai mỗi người cũng có một cái, mặc dù không phải là giống nhau như đúc nhưng lại đều là các đời của nhà họ Thẩm truyền lại, còn nói với cô: thích thì đeo ở cổ tay, không thích thì cất vào tủ để sau này truyền cho con dâu của cô.

Đào Y rất quẫn. Thẩm nghĩ, không trách được Lục Tiểu cũng có một cái vòng tay cổ như vậy, thì ra là do mẹ chồng Lục Tiểu truyền lại.

Vết thương của Thẩm Thạc từ từ khép lại, Đào Y vẫn luôn bên cạnh anh, hết lòng chăm sóc.

Nhưng ngay khi giải phẫu của Thẩm Thạc mới hết đầy một tuần, Đào Y nhận được điện thoại của anh họ Cốc Bình Xuyên: "Y Y, ngày mai là sinh nhật của bà nội anh bà ngoại em, đừng có quên."

Lúc này Đào Y mới nhớ tới quả thật đã tới sinh nhật của bà ngoại rồi, mãi chăm sóc Thẩm Thạc quá mà quên hết những chuyện khác ra sau đầu. Cô cảm thấy thật có lỗi với bà ngoại, vội vàng gặt đầu đồng ý.

Cốc Bình Xuyên lại hỏi: "Em và Charles có chuyện gì à?"

"Anh, anh còn dám hỏi!" Đào Y vừa nghe Cốc Bình Xuyên nhắc tới Charles thì nổi bão. "Có phải em thích cái gì anh cũng nói cho anh ấy biết không hả?"

Đào Y là con gái một, từ nhỏ đã lẫn lộn ở chung với người anh họ này, tình cảm giữa hai người tốt vô cùng.

Cốc Bình Xuyên ở đầu điện thoại bên kia sờ lỗ mũi một cái, "Vậy em có ý gì với Charles không hả?"

"Một tí cũng không có." Đào Y nói như đinh chém sắt.

"Nói như vậy, em thật sự thích tên lính đó rồi hả?" Cốc Bình Xuyên có nghe mẹ mình nói qua, sau này lại nghe Charles nhắc tới một chút.

Đào Y gặt đầu, lại nghĩ tới Cốc Bình Xuyên không thấy được, dùng lời nói khẳng định một lần: "Không sai. Đời này em nhất định phải ở cùng anh ấy."

"Không phải là ba em không đồng ý sao?" Đây là do mẹ anh, cũng chính là di Đào Y nói nhỏ cho anh biết.

Đào Y chợt cảm thấy nhức đầu.

Từ nhỏ đến lớn, với ba thì cô muốn gì được đó, cho tới bây giờ ông chưa từng cứng đầu cứng cổ gạt bỏ lựa chọn của cô như vậy. Lần trước cô nhắc tới nghề của Thẩm Thạc, phản ứng của ba thật đúng là nằm ngoài dự liệu của cô.

Đào Y suy nghĩ một chút, nói: "Ba em sẽ đồng ý."

Mặc kệ như thế nào, quần áo phải tự mình thử mua mới vừa người, đàn ông do chính mình chọn mới hợp ý. Chồng là người sẽ ở bên mình cả đời, mình thích mới là vương đạo.

Đề điện thoại xuống, Đào Y tìm cơ hội nói với Thẩm Thạc là ngày mai phải trở về thành phố H một chuyến. Thẩm Thạc vừa nghe nói là sinh nhật của bà ngoại Đào Y thì lập tức nhờ người ta giúp chuẩn bị quà tặng, đề Đào Y mang cả qua đó.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Edit: từ Liên Hoa 1612

Bà ngoại Đào Y có hai đứa con gái, con gái lớn gả cho một luật sư nhỏ, luật sư này rất có tài văn chương, án nào cũng thắng, có chút danh tiếng trong ngành, tiền thuê nhận được sau mỗi vụ án ngày càng cao, sau đó tự mình mở một văn phòng luật sư, làm việc buổi xuôi gió, điều kiện gia đình cũng càng ngày càng tốt. Nhà này chính là nhà di Đào Y. Mà mẹ Đào Y thì không cần phải nói, gả cho ba cô là kẻ "Nhà giàu mới nổi", cuộc sống trôi qua cũng hưng phấn suốt sẽ.

Nửa đời trước của Đào Y. Bà ngoại chỉ sinh hai người con gái, bị nhà chồng trọng nam khinh nữ ghét bỏ nên ly hôn với chồng, tự mình nuôi lớn hai con. Sau khi hai con gái có gia đình riêng, hai con rể cũng cực kỳ hiếu kính trường bối, đừng nói tới lễ mừng ăn tết, cho dù là bình thường thì chỉ cần rảnh rỗi là đưa đồ ăn ngon và quần áo đẹp sang cho bà cụ, thỉnh thoảng còn qua nhà bà ở một thời gian ngắn. Nếu không phải là bà cụ kiên trì không ở chung với con, hai cô con gái đã tranh cướp giành giật để mẹ tới nhà mình ở.

Đây này, sinh nhật của bà ngoại, con cái hai nhà dẫn theo người nhà chạy tới. Tự nhiên, mỗi nhà kéo một xe đồ ăn nhậu nhẹt, còn có quà tặng đưa qua.

Bà lão lớn tuổi, đời sống vật chất đầy đủ dồi dào, cái gì cũng không thiếu, nhưng bà chỉ muốn trước khi nhắm mắt xuôi tay có thể ôm đứa cháu ngoại béo mập.

Này không, Đào Y vừa mới bước vào cửa nhà đã nghe thấy Bà ngoại cầu nhàu với anh họ Cốc Bình Xuyên: "Tiểu Xuyên à, tuổi con cũng không nhỏ, có vừa ý cô bé nào chưa?"

Tính tình Cốc Bình Xuyên rất thoải mái, cho tới bây giờ vẫn cực kỳ kiên nhẫn trả lời câu hỏi của bà: "Bà ngoại, chờ khi con có người vừa ý sẽ kết hôn ngay lập tức, sau đó nhanh chóng sinh cho bà một đứa cháu mập mạp."

"Ừ, chỉ khéo dở bà thôi." Bà ngoại cười mắng một câu, "Lần nào cũng nói câu này, còn chưa thấy cậu dẫn cô nào tới đây thật đâu."

Cốc Bình Xuyên lại dở đôi câu, bà ngoại mới tha cho anh.

Lúc này, Đào Y cũng đi tới, bà ngoại vừa nhìn thấy cô, lập tức kéo cô tới, "Y Y, con chạy đi đâu, không nhớ tới bà ngoại."

"Nào có, con nhớ bà nhớ muốn chết." Đào Y hi hi ha ha ngồi bên cạnh bà ngoại, "A, đây là quà con mua cho bà, bà xem có thích không?"

Bà ngoại chỉ ngắm một cái liền kêu la: "Bà đã già, không cần con mang cho bà cái gì, chỉ cầu con tìm được người có thể gửi gắm cả đời nhanh một chút là bà yên tâm rồi."

Cốc Bình Xuyên thấy Đào Y cũng trúng đạn như mình, an vị ở một bên vui vẻ nhìn.

Đào Y cầm lấy một phần quà tặng khác bên cạnh, "Bà ngoại, con tìm được rồi. Bà nhìn nè, đây chính là quà tặng anh ấy nhờ con mang đến cho bà."

Bà ngoại vừa nghe thì hai mắt tỏa sáng, "Con nói là..... Con tìm được thằng nhóc hợp ý rồi? Sao không dẫn theo tới đây góp vui?"

Đào Y khẽ cười cười: "Lần này anh ấy có chuyện không qua được, nói rằng nhất định lần sau sẽ tới sinh nhật bà."

"Ai nói anh không đến?" Giọng nói từ tính đầy ý cười đột nhiên xông ra, "Bà ngoại sinh nhật vui vẻ."

"Là Charles à. Biết ngay thằng nhóc Y Y nói là con." Từ nhỏ Charles đã ở chung với Cốc Bình Xuyên, đương nhiên bà ngoại sẽ biết.

Đào Y thấy Charles thoải mái đi vào, lại cắt ngang câu chuyện, biết Bà ngoại hiểu lầm bạn trai của cô là Charles rồi. Cô nghĩ nếu như không giải thích ngay, về sau sẽ càng thêm hỗn loạn, vì vậy lập tức nói: "Bà ngoại, bà hiểu lầm rồi. Người mà con nói muốn kết hôn không phải Charles, là người khác."

Bà ngoại sững sờ, bàn tay đang định nhận lấy quà tặng của Charles dừng lại giữa không trung, mà bàn tay đưa quà của Charles cũng lúng túng cứng lại ở đó.

Lúc này ba Đào và ba Cốc đánh cờ bên cạnh đều dừng lại nhìn chuyện bên này, mẹ Đào và mẹ Cốc tự mình xuống bếp, đang trong phòng bếp cũng thờ ơ ra ngoài.

Đào Y cảm nhận được bây giờ ánh mắt của mọi người trong nhà đều tập trung trên người mình, cô hít một hơi thật sâu, ở đây lòng tự khuyến khích mình, sau đó cực kỳ nghiêm túc nói với Bà ngoại: "Bà ngoại, người con muốn sống cùng cả đời là một quân nhân, anh ấy tên là Thẩm Thạc."

"Rầm——"

Tiếng cò vảy rơi xuống mặt bàn thanh thủy lập tức vang lên trong phòng khách yên tĩnh, tất cả mọi người sợ đến giật mình.

"Ba không đồng ý!" Ba Đào lập tức đứng lên, hàm hừ tức giận, "Ba không cho phép con ở chung một chỗ với kẻ làm lính. Trước đây ba đã nói qua, con đừng nghĩ ba sẽ bỏ qua."

Đào Y bị tiếng roi của quân cờ vảy dọa sợ đến nhịp tim rối loạn bùm bùm, vừa nghe ba nói như thế, trong lòng cô vốn chắc chắn không sao chợt thấy nặng nề.

Mẹ Đào lập tức chạy ra từ phòng bếp, "Ông, ông như vậy sẽ dọa Y Y."

"Chúng ta quả thật đã chiều hư nó rồi." Ba Đào phiền loạn gãi gãi đầu, sau đó quay về phía Charles nói: "Thằng nhóc cậu phải thêm chút sức, khiến Y Y hoàn toàn cắt đứt với tên lính kia."

Charles có được sự ủng hộ của ba Đào, nhất thời như có thêm sức mạnh, nhưng anh ta còn chưa đáp lại, Đào Y đã trầm mặt nói: "Ba, đời này trừ Thẩm

Thạc, con sẽ không gả cho ai hết."

"Con bé này.... Tức chết tôi rồi!" Ba Đào bị Đào Y chọc cho tức giận thờ hồng hộc, "Quân nhân thì có gì tốt, hàng năm không ở nhà, xảy ra chuyện gì thì ngay cả người để bàn bạc con cũng không có. Chẳng lẽ con muốn còn trẻ đã làm quả phụ sao?"

Đào Y rướn cổ kiên định nói: "Con có thể theo quân."

"Theo quân?!" Ba Đào cau mày chống nạnh, "Con nghĩ theo quân là đưa bé đi chơi với ông nội à? Ba nuôi con trong lọ mật như vậy, chính là vì để cho con đi chịu khổ trong viện người nhà bộ đội hay sao?"

Đào Y biết ba cô không muốn để cô chịu khổ, nhưng mà như nhân ẩm thủy, lãnh oán tự tri (con người uống nước thì tự biết ấm lạnh). Huống chi cô thích Thẩm Thạc bởi vì anh là quân nhân, không biết chút gì về quân nhân những cũng nguyện ý chịu khổ.

"Ba, con biết ba là vì tốt cho con." Đào Y bình tĩnh lại, ý vị sâu xa nói, "Chỉ là, con tin tưởng mặc dù con theo quân, Thẩm Thạc cũng sẽ không để con phải chịu khổ. Ba, xin ba tin tưởng ánh mắt của con, cũng xin ba gả anh ấy đi rồi kết luận lại. Giống như năm đó ba chỉ có hai bàn tay trắng cũng muốn cho mẹ và con cuộc sống tốt nhất, nhất định Thẩm Thạc sẽ cho con cuộc sống tốt nhất."

Ba Đào lập tức yên tĩnh lại, nhìn con gái tự ông một tay thương yêu nuôi lớn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Không muốn để cho con chịu khổ, lại muốn để cô gả cho người mình thích, chỉ là người trong lòng cô thật sự có thể cho cô cuộc sống tốt nhất sao?

Có lẽ ông quá mức vô đoán. Năm đó lúc ông cưới mẹ Đào Y cũng là một kẻ nghèo hai bàn tay trắng, nếu không phải mẹ vợ tin tưởng ánh mắt của con gái mình, ông đã không thể có gia đình hạnh phúc của mình như bây giờ. Có lẽ ông nên gặp Thẩm Thạc một lần rồi nghĩ xem nên quyết định thế nào.

Ba Đào còn chưa có lên tiếng, bà ngoại đã nói: "Định Bang, người sống cả đời cùng Y Y nhất định phải là người con bé yêu mới có thể hạnh phúc." Nếu Y Y không có ý tứ kia với Charles, như vậy bà cũng không cưỡng cầu nữa.

Bà ngoại nhìn Charles một cái, thấy vẻ mặt anh đầy chán nản, kéo Charles qua, thở dài, nói: "Nghe bà ngoại nói một câu, dưa hấu xanh không ngọt, nhất định phải tìm người mình thích sống qua ngày, cuộc sống này mới có sinh sôi có vị."

Charles nhìn khuôn mặt già nua của bà ngoại, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Lúc trước anh ta rất tức giận, chỉ là hiện tại..... Có lẽ nên suy nghĩ lại một chút mới được.

***

Đào Y cho bà ngoại trôi qua sinh nhật không tính là rất vui vẻ, cũng không không coi là vui vẻ. Mặc dù ba cô vẫn không đồng ý để cô gả cho một quân nhân nhưng ít ra cũng đồng ý gặp Thẩm Thạc rồi. Cô rất có lòng tin với Thẩm Thạc, tin tưởng nhất định anh sẽ làm cho ba cô đồng ý.

Đào Y vốn là nói với Thẩm Thạc sẽ ở nhà hai ngày sau sinh nhật của bà ngoại, nhưng cô chỉ ở nhà một buổi tối, không yên lòng về Thẩm Thạc, ngày hôm sau đã quay trở về bệnh viện quân đội ở thành phố N.

Vốn cho là đến phòng bệnh sẽ thấy Thẩm Thạc an tĩnh nằm ở trên giường bệnh, nhìn thấy cô trở lại sẽ lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhưng cô vừa tới cửa phòng bệnh đã nghe thấy bên trong có tiếng cãi vã.

"Thẩm Thạc, em là vì anh mới đến bệnh viện quân đội thành phố N, chẳng lẽ anh không biết sao?" Là giọng của Cố Sát, "Tại sao rõ ràng là anh yêu em, nhiều năm như vậy lại mặc kệ không để ý em? Nếu như không phải vì anh không có câu trả lời, em đã không gả cho La Thanh."

Đào Y chân động, sững sờ đứng ở cửa, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, trong lòng có chút buồn bực, giống bị một khối đá lớn chặn ngang.

Giọng Thẩm Thạc cực kỳ bình thản, "Cố Sát, có một số việc là không thể cưỡng cầu. Đã không có tình cảm thì dù miễn cưỡng cũng không có kết quả gì. Bây giờ em đã kết hôn với La Thanh, sống với cậu ta cho tốt."

"Thẩm Thạc!" Tông giọng của Cố Sát lại cao thêm một bậc, "Làm sao anh có thể máu lạnh như vậy! Em thích anh hai mươi bốn năm, tại sao anh nói một câu không thể cưỡng cầu là có thể gạt bỏ hết? Chẳng lẽ anh thật sự thích Đào Y kia sao? Rõ ràng thời gian cô ta quen anh không dài bằng em, em không tin anh thật sự thích cô ta, em không tin."

Trái tim Đào Y không tự chủ được thót lên tới cổ họng.

Thẩm Thạc kiên định nói: "Anh không thích cô ấy." Trái tim Đào Y thoáng chốc rơi xuống đáy cốc, chua xót mãnh liệt dâng lên. "Anh yêu cô ấy, rất rất yêu."

Đào Y giật mình. Hình như đây là lần đầu tiên Thẩm Thạc nói với người khác là yêu cô, cũng có lẽ là cô không biết, nhưng lần này là Thẩm Thạc nói với Cố Sát, không biết được chuyện gì xảy ra, lại để cho cô cực kỳ chân động, cũng hoàn toàn đề tảng đá trong lòng cô xuống.

"Em không tin, em không tin." Trong giọng của Cố Sát có chút cảm giác đốc cận cả đáy, "Năm đó anh nói yêu thích em, vì em mà từ chối cả đám cưới với tiểu Cẩm, em không tin hiện tại anh không có một chút cảm giác nào với em."

"Thật xin lỗi. Sau khi quen Y Y, anh mới biết năm đó anh chỉ coi em như em gái mà thôi."

"A! Em gái? Tại sao? Hai mươi bốn năm này anh thật sự không có bất kỳ cảm giác nào khác sao?"

"Xin lỗi, từ lúc em ba tuổi đến nhà họ Cố, anh chỉ coi em như em gái."

"Anh..... Không thích em..... Có phải bởi vì em không phải con gái ruột của nhà họ Cố mà chỉ là con gái nuôi không?"

"Không phải."

"Chính là như vậy! Tất cả mọi người đều biết lúc tôi được nhà họ Cố nhận nuôi vẫn chưa có Cố Cẩm, rõ ràng là đứa con gái duy nhất của nhà họ Cố, nhưng năm thứ hai khi Cố Cẩm sinh ra, các người đều không thêm để mắt đến tôi. Cố Cẩm là thiên kim chân chính của nhà họ Cố, là hòn ngọc quý trên tay ba, đám các người đều chỉ thích nó. Thắm Thạc, anh nói cho tôi biết, năm đó anh đồng ý làm bạn trai tôi có phải cũng là vì bảo vệ Cố Cẩm hay không? Anh không nói với nó chúng ta ở cùng một chỗ, có phải sợ nó đau lòng đứng không?"

"Cố Sát, em nghĩ nhiều quá rồi."

"Ha, tôi nghĩ nhiều rồi? A! Anh không nói cho nó biết, tôi lại càng muốn nói cho nó biết. Anh không ngờ được chứ gì? Cố Cẩm đi tìm anh thật ra là bởi vì tôi nói cho nó biết anh thích tôi. Sau khi anh kết hôn, tất cả mọi người sợ nó đau lòng nên mới nói là anh đi học, đợi nó thi lên đại học, sau khi tốt nghiệp đại học thì mới đính hôn, mà tôi cố tình muốn phá vỡ giấc mộng của nó."

"....."

"Thứ mà tôi không có, nó cũng đừng mong lấy được."

"..... Cố Sát, chuyện đã qua lâu như vậy, bây giờ em đã kết hôn với La Thanh. La Thanh là người đàn ông rất có trách nhiệm, đừng nghĩ chuyện khác, cứ sống với cậu ta cho tốt."

"Nhưng tôi không yêu anh ta, người tôi yêu chính là anh."

"..... Xin lỗi."

Đào Y thờ dãi, vừa định đẩy cửa đi vào cắt đứt bọn họ, bên cạnh lại có một cánh tay với làn da màu cổ đồng vươn tới, cô sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn lại theo bản năng, "La Thanh?!"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quá Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Cô Đào, có rảnh không? Tôi muốn nhờ một chút." Về mặt La Thanh tràn đầy mệt mỏi.

Vốn cho là anh ta muốn đẩy cửa đi vào, không ngờ anh ta chỉ là muốn ngăn cô đi vào trong phòng bệnh. Đào Y không biết La Thanh nghĩ gì, nhưng nhìn bộ dạng anh ta cũng biết là không có ác ý.

Cô rất yên tâm về Thắm Thạc, bây giờ đã biết anh và Cố Sát không có quan hệ mập mờ mà là Cố Sát đốt lửa một đầu, bèn theo La Thanh đi ra ngoài.

Bọn họ vào một quán nước bên ngoài bệnh viện, mặc dù hiện tại không phải giữa hè nhưng người bên trong không ít tí nào.

La Thanh cầm bình trà xanh, Đào Y mua ly trà sữa nóng, hai người ngồi ở chỗ gần cửa sổ, đều nhìn người xe đi tới đi lui bên ngoài, không nói tiếng nào.

Một lát sau, La Thanh thân nhiên mở miệng: "Cô Đào, tôi xin lỗi cô vì Cố Sát quá tùy hứng."

Đào Y ngó ngàng, đang nghĩ xem La Thanh đến là vì cái gì, không khỏi kinh ngạc về mức độ rộng lượng của anh ta.

La Thanh nhìn ra suy nghĩ của Đào Y, cười tự giễu: "Có phải giật mình tại sao tôi biết rõ Cố Sát không thích tôi, tôi còn uất ức bao dung cô ấy như thế không?"

Đào Y không nói gì.

La Thanh tiếp tục giải thích: "Nếu như, cô yêu một người vô cùng sâu đậm thì ngay cả khuyết điểm lẫn cố chấp của cô ấy cũng yêu được. Cố Sát thích

Thẩm Thạc nhiều năm như vậy, chứng tỏ cô ấy là người rất chung tình, về mặt tình cảm, tôi rất giống Cố Sắt, cực kỳ cố chấp. Cho nên, tôi muốn nếu tôi thích chiếm hữu cô ấy thì sẽ không đồng ý ở cùng người phụ nữ khác, như vậy chẳng bằng cố gắng làm cho cô ấy yêu tôi."

Đào Y cầm ly trà sữa, cup mắt lắng nghe.

La Thanh nhìn bên ngoài cửa sổ, trong ánh mắt có đau đớn thật sâu. "Biết Cố Sắt không thích mà tôi còn kết hôn với cô ấy, coi như là mình tôi cố chấp thôi. Cô yên tâm, tôi sẽ khiến Cố Sắt cách Thẩm Thạc thật xa, không ngăn cản hai người phát triển."

Đào Y không biết nên nói cái gì, ngay cả cười cũng không cười nổi.

Cho đến khi hai người tách ra, Đào Y vẫn không nói lời nào, chỉ là cuối cùng còn chào tạm biệt La Thanh.

Nhìn bóng lưng cao lớn mang theo xơ xác lờ mờ từ từ hòa vào dòng người của anh ta, Đào Y có chút thương hại.

Cô nghĩ có lẽ người đàn ông này yêu thầm Cố Sắt rồi, nếu không tại sao nghe thấy vợ mình tỏ tình với người khác còn không vọt vào ngăn lại, nổi giận với cô ta chứ?

Ở trước mặt Cố Sắt, hẳn là anh ta vẫn giả vờ như không biết cô ấy thích Thẩm Thạc. Như vậy là để lại đường sống cho cô ấy, cũng tương đương giữ lại cơ hội để ra sức giành lấy trái tim cô ấy cho mình, thế nhưng cơ hội đó thật sự sẽ tồn tại sao? Cố Sắt cố chấp như thế, yêu Thẩm Thạc nhiều năm vậy, thậm chí còn vì Thẩm Thạc mà phá hủy em gái cùng mình lớn lên từ nhỏ. Mặc dù cô em gái này không có quan hệ huyết thống với cô ta nhưng phá hủy một người có phần quá ác độc rồi.

Đào Y chưa từng nghĩ mình sẽ vì yêu một người mà phá hủy một người khác, có lẽ cô không đủ cố chấp, vừa gặp phải khó khăn đã nghĩ toàn thân rút lui như thế nào.

Trở lại phòng bệnh, Đào Y do dự đứng ở cửa, cẩn thận lắng nghe thấy không có tiếng gì truyền ra từ bên trong mới đẩy cửa, thấy Thẩm Thạc lẳng lặng nằm ngủ trên giường bệnh.

Một tia sáng mặt trời buổi chiều xuyên thấu qua khe hở tấm màn, vừa vặn đậu lại trên môi anh, tạo thành một lớp hào quang xinh đẹp yên bình.

Đào Y thả nhẹ bước chân đi tới, cẩn thận từng li từng tí ngồi trên ghế cạnh mép giường, lặng lẽ nhìn đôi lông mày rậm của anh, đôi mắt đào hoa nhắm lại của anh, cái mũi vênh cao của anh, đôi môi hơi tái có độ dày vừa phải của anh.

Đào Y nhẹ nhàng cúi người, đặt một nụ hôn như chuẩn chuẩn lướt nước lên môi anh, vừa định lùi lại, sau gáy đã bị một bàn tay dày rộng ấm áp đè lại, chỉ có đôi môi kia như có ý thức của riêng mình, mãnh liệt chuyển động.

Nụ hôn này kéo dài thật lâu, mang theo nhớ nhung khó phân biệt được cùng với nhất định phải dây dưa cả đời.

Rõ ràng hai người chỉ tách ra hơn một ngày, lúc Thẩm Thạc buông Đào Y ra lại lẩm bẩm: "Anh nhớ em lắm."

Không thể không nói, bốn chữ rất bình thường lại làm cho Đào Y cực kỳ rung động, trực giác của cô cho là Thẩm Thạc bị bệnh, vội vàng đặt tay lên trán anh kiểm tra nhiệt độ.

"Sao vậy?" Thẩm Thạc không rõ nguyên nhân.

Nhiệt độ dưới tay hoàn toàn bình thường, Đào Y thở phào nhẹ nhõm, "Không phát sốt, ừ, không phát sốt nghĩa là vết thương không bị nhiễm trùng."

Lúc này, cái đầu luôn luôn thông minh tuyệt đỉnh của tham mưu trưởng Thẩm lại biến thành bột nhào, "Anh không có phát sốt, vết thương khôi phục rất tốt, qua hơn nửa tháng nữa là có thể làm phục hồi chức năng rồi."

Đào Y cười khúc khích đứng lên, áp cả cơ thể lên người Thẩm Thạc, "Em này, lại nghe được vị trung tá luôn luôn giữ miệng kín như bưng bắt đầu nói lời ngon tiếng ngọt, chắc anh bị sốt đến hồng đầu rồi."

Thẩm Thạc: "..... Ra là em đang cười nhạo anh. Vậy sau này anh không bao giờ nói nữa."

Cái kiểu trẻ con của anh mọt tới nỗi Đào Y muốn bùng nổ rồi, Đào Y hung hăng hôn lên mặt anh một cái, cười khanh khách nhảy ra.

Cố Sắt thích Thẩm Thạc là chuyện của Cố Sắt, người Thẩm Thạc thích là Đào Y cô, thế là đủ rồi.

Cố Sắt sẽ biến mất mau thôi.

Nghe nói, cô ta chuyển đi, là người nhà của cô ta giúp xử lý thủ tục nghỉ việc.

Đào Y không biết có phải là La Thanh mang Cố Sắt đi hay không, cũng không quan tâm những chuyện này, cô chỉ quan tâm tình trạng khôi phục của chân Thẩm Thạc như thế nào thôi.

Rất nhanh đã tới ngày Thẩm Thạc làm phục hồi chức năng.

Bác sĩ mổ chính của Thẩm Thạc là Quân Thiếu Tắc bởi vì chuyện phòng khám và chuyện trường học ở thành phố S đã vội trở về, để có thể ở gần giúp anh điều trị, khiến anh phục hồi như cũ nhanh hơn tốt hơn, Quân Thiếu Tắc muốn mời Thẩm Thạc tới phòng khám bệnh của thành phố S tiến hành phục hồi chức năng.

Không thể không nói, phòng khám bệnh tư nhân của Quân Thiếu Tắc lớn tới nỗi khiến Thẩm Thạc và Đào Y rất kinh ngạc, một phòng khám bệnh thậm chí có sáu tầng, diện tích mấy ngàn mét vuông. Hơn nữa thiết bị trị liệu của phòng khám này tương đối đầy đủ, phòng bệnh cũng không phải thoải mái bình thường. Dĩ nhiên tiền chữa bệnh và tiền nằm bệnh viện không hề rẻ. Tuy nhiên xem xét quan hệ giữa vợ chưa cưới Lâm Lâm của Quân Thiếu Tắc với Đào Y, Thẩm Thạc chỉ bị tính giá vốn nhưng vẫn không hề rẻ chút nào. Chỉ là, cũng may, Thẩm Thạc không thiếu tiền.

Đào Y nhìn nhân viên hộ lý chuyên nghiệp bắt đầu làm xoa bóp cho Thẩm Thạc, nhưng là một người phụ nữ, nhất là người phụ nữ yêu chồng chưa cưới của mình, Đào Y thật sự không thể chịu được việc ngay dưới mí mắt mình mà hộ lý lại thêm thương chồng chưa cưới của mình.

Cô đành phải khiêm tốn xin Lâm Lâm chỉ bảo.

Lâm Lâm nhờ Quân Thiếu Tắc mời một di hộ lý trung niên dạy Đào Y cách chăm sóc, Đào Y là người thông minh, học xong rất nhanh.

Chỉ là, khi Đào Y một mình xoa bóp chân cho Thẩm Thạc, thường thường quay đi quay lại đã đổi thành Thẩm Thạc "xoa bóp" cho cô.

Đối với chuyện này, Đào Y cực kỳ xấu hổ, lại không thể ngăn cản hành động nồng nhiệt của Thẩm Thạc.

Cũng may, mỗi lần Thẩm Thạc đều chỉ lướt qua rồi dừng, không có lau súng cướp cò thật.

Chân Thẩm Thạc bị thương rất nặng, người bình thường sợ rằng cần nhiều thời gian hơn mới có thể giải ngũ, nền tảng của Thẩm Thạc thkhá tốt, anh chỉ dùng thời gian hơn hai tháng đã hoàn toàn xuất viện.

Chỉ là, mặc dù Thẩm Thạc có thể chạy có thể nhảy, nhìn qua không khác người thường tí nào nhưng Quân Thiếu Tắc lại dặn dò anh không được trở lại sân huấn luyện nữa.

Lúc Quân Thiếu Tắc nói những lời này, Đào Y ở ngay bên cạnh, cô lo lắng nhìn về phía Thẩm Thạc, Thẩm Thạc lại khẽ mỉm cười, vẻ mặt bình tĩnh.

Thẩm Thạc nắm tay Đào Y, an ủi: "Yên tâm, anh sẽ không để bà xã đại nhân của anh dối bụng."

Lúc này Đào Y hoàn toàn không có ý định đùa giỡn với anh, cau mày lại hỏi: "Nhưng anh là quân nhân, không lên sân huấn luyện, sẽ không có vấn đề sao?"

Thẩm Thạc cười khẽ, nói: "Không làm quân nhân là không có vấn đề nữa, không phải sao?" Trên khuôn mặt tươi cười của anh có vẻ cô đơn nhàn nhạt.

Đào Y cứng lại, im lặng.

"Đưa ngọc." Thẩm Thạc nhìn ra Đào Y là viên ngọc mà cảm thấy khổ sở, tiến hành an ủi đúng lúc, "Thật ra thì có làm quân nhân hay không anh đều không sao cả..... Hơn nữa, anh không làm quân nhân, cửa của bác trai lại dễ qua hơn đấy."

Đào Y giật mình, cô chưa nói với Thẩm Thạc việc ba cô không đồng ý chuyện kết hôn của cô và anh, làm sao anh biết?

Hơn nữa, nếu như Thẩm Thạc không có hứng thú lớn như vậy với việc tham gia quân ngũ, tại sao trước kia còn nhỏ như vậy đã có vẻ mặt sáng láng khiêng mô hình súng, hơn nữa bộ dạng còn rất tự hào?

Đương nhiên Thẩm Thạc sẽ không nói cho Đào Y chuyện lúc anh mới bắt đầu làm phục hồi chức năng, anh họ Cốc Bình Xuyên của cô đã gọi điện thoại mặt báo cho anh rồi. Dĩ nhiên mặt báo chỉ là tiện thể, thật ra thì chủ yếu là Cốc Bình Xuyên muốn xác định tình cảm của anh đối với Đào Y có kiên định như Đào Y hay không.

Thẩm Thạc cung chiêu hôn lên má Đào Y một cái, nghĩ thầm, cô nhóc này lớn lên dưới sự bảo vệ của người thân, nhất định sau này anh sẽ không thể để cô phải chịu khổ vì anh.

Nhưng hình như có một việc anh phải giải quyết trước khi chính thức cầu hôn Đào Y.

Ngồi trên ô tô tới sân bay, Thẩm Thạc hỏi ý Đào Y, "Anh về nhà..... muốn thăm Cố Cẩm trước. Em có muốn đi cùng anh không?"

Đào Y giật mình, nghĩ đến cô gái đáng thương đó, nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Thẩm Thạc cầm tay Đào Y, thật lâu không có buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quả Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Thẩm Thạc giấu người nhà họ Thẩm, lén đi tới nơi ở của nhà họ Cố.

Khi đó gần tới lễ mừng năm mới, thành phố B lạnh tới kinh dị, không khí lạnh và khô ráo lướt qua mặt đau như bị dao băng cắt.

Lúc Thẩm Thạc và Đào Y đến nhà họ Cố, ba của Cố Cẩm là Cố Vinh Chính đang ở nhà chơi chim, thấy Thẩm Thạc dẫn theo một cô gái xinh đẹp tới chơi thì có chút kinh hãi, có lẽ dựa vào lời đồn ở nên biết cô gái này là ai. Cố Vinh Chính không trực tiếp đuổi bọn họ đi, bởi vì tuy trong lòng có chút vướng mắc vì chuyện năm đó nhưng cũng đã phai nhạt rất nhiều.

Thẩm Thạc tỏ rõ mục đích đến đây, Cố Vinh Chính lập tức biết rằng có ai đó nói với anh chuyện Cố Cẩm còn sống. Ông cũng không giận, chỉ bình tĩnh hỏi han: "Cậu thăm tiểu Cẩm..... Còn có ý gì sao?"

Đào Y nghe vậy rất không thoải mái, lại chỉ có thể nhẫn nhịn không nói lời nào.

Thẩm Thạc nói mà không có biểu cảm gì: "Bác Cố, cháu biết chuyện của tiểu Cẩm không tránh khỏi liên quan tới cháu, nhưng cháu liên quan chuyện đó tới mức nào, nhiều năm như vậy cháu nghĩ bác cũng biết."

Nói tới chỗ này, sắc mặt Cố Vinh Chính không dễ nhìn.

"Cháu tới thăm tiểu Cẩm cũng không có ý gì với em ấy, nhưng cũng không có chỗ xấu. Hôm nay cháu tới thật ra thì chỉ là muốn xác nhận em ấy có còn sống thật không, bây giờ cháu yên tâm rồi. Nếu như bác không muốn để cháu tiếp xúc với tiểu Cẩm, vậy cháu xin phép." Câu chữ trong lời của Thẩm Thạc đầy chính nghĩa, không hề giống thánh nhân bị ép buộc nhận hết tất cả tội lỗi vì có người bị cưỡng bức về mình năm đó.

Trong khoảng thời gian này cùng Đào Y phân tích một chút chuyện năm đó, Cố Sát cũng nói một chút về chuyện quá khứ, cẩn thận tính toán ra, anh đây một bàn tay không thể vỗ vang*. Có cảm giác áy náy như cũ hoàn toàn là vì năm đó ở thành phố B chưa thẳng thắn nói rõ mọi chuyện với Cố Cẩm mà tới quân đội mới nói, khiến cho Cố Cẩm gặp nguy hiểm rơi vào hố bom như vậy. Điều này anh không tránh được trách nhiệm. (*Ý chỉ sự tranh chấp, mâu thuẫn không thể gây ra một mình, giống như hai bàn tay vỗ vào nhau mới tạo được tiếng vang.)

Cố Vinh Chính suy nghĩ một lát, suy nghĩ một chút mấy chuyện Cố Cẩm làm mỗi ngày, đoán rằng có lẽ Thẩm Thạc nhìn thấy Cố Cẩm thật sự sẽ có trợ giúp gì đó với con bé. Cho dù không có giúp ích thì cũng không có hại quá lớn. Mà nếu như không để Thẩm Thạc gặp Cố Cẩm, như vậy Cố Cẩm vẫn sẽ tiếp tục như vậy, vĩnh viễn cũng sẽ không có chuyển biến tốt. Thay vì như vậy, không bằng để cho Thẩm Thạc gặp con bé một lần.

Lúc Thẩm Thạc và Đào Y nhìn thấy Cố Cẩm, cô ấy đang đưa lưng về phía bọn họ vẽ tranh.

Sống lưng mảnh khảnh, mặc váy phong phanh, di Lư chăm sóc cô ấy đang phủ thêm áo lông cho cô ấy lại nhanh chóng bị cô ấy cởi ra.

Di Lư bất đắc dĩ, vẫn lặp đi lặp lại việc phủ thêm áo cho cô ấy như cũ, lại lần lượt bị cô ấy cởi ra ném trên mặt đất.

Lúc thấy Thẩm Thạc, rõ ràng di Di Lư giật mình, nghiêng đầu nhìn bức tranh trong tay Cố Cẩm, lúc quay lại nhìn Thẩm Thạc, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Thẩm Thạc và Đào Y đi vào trong phòng vẽ tranh của Cố Cẩm, đi tới bên cạnh cô ấy rõ ràng nhìn thấy chân dung sống động trên bức tranh kia không ai khác chính là Thẩm Thạc.

Thẩm Thạc với Đào Y ngẩn ra, hai người đều vô thức nhìn về phía đối phương, căng thẳng vươn tay nhanh chóng nắm tay nhau, là động viên, cũng là an ủi.

Về một lúc lâu, Cố Cẩm mới vẽ xong bức tranh, cô ấy nhìn Thẩm Thạc trong tranh cười hi hi ha ha không ngừng, tiếng cười vừa thờn ngây vừa ngượng ngùng, hoàn toàn là kiểu thái (biểu hiện đáng yêu) chỉ có con gái đang yêu mới có.

Chỉ là ngay sau đó, cô ấy chợt ôm lấy tấm kẹp vẽ, hung hăng hôn lên môi Thẩm Thạc trong hình, hôn một lúc.

Sau khi thấy, trong lòng Đào Y cực kỳ không thoải mái, nếu không phải biết tinh thần Cố Cẩm không bình thường, sợ rằng cô sẽ trực tiếp xông tới giật bức tranh ra.

Thẩm Thạc liếc Đào Y một cái, phát hiện cô không có cảm xúc gì khác thì yên tâm không ít.

Anh đi tới, dịu dàng nói với Cố Cẩm còn đang điên cuồng hôn mình trong tranh: "Tiểu Cẩm, anh là A Thạc, anh tới thăm em đây."

Cố Cẩm giống như không nghe thấy, vẫn không ngừng hôn.

Thẩm Thạc lặp lại mấy lần, Cố Cẩm mới phát hiện hình như có người nói chuyện với mình, cười hi hi xoay người lại, khuôn mặt tiểu tụy với đôi môi đen sì, đã sớm không nhìn ra nhan sắc ban đầu.

Thẩm Thạc cau mày lại, "Tiểu Cẩm, anh là A Thạc, em....."

Lời còn chưa nói hết, Cổ Cầm đã quát to "Aha" một tiếng nhào tới, một phát ôm chầm lấy Thẩm Thạc, tìm môi anh muốn hôn xuống.

Hình như Đào Y đã sớm đoán được tình huống như thế, cũng có lẽ vốn là có một loại nhạy cảm đặc biệt với người đàn ông của mình, ngay khi Cổ Cầm ôm lấy Thẩm Thạc, Đào Y lập tức nhấc túi xách bên người lên chắn trước mặt Thẩm Thạc.

Cổ Cầm ôm Thẩm Thạc, cứ như vậy găm trên cái túi da kia, cô ấy cũng hoàn toàn không nhận thấy được, hôn chụt chụt không ngừng.

Mặc dù Cổ Cầm vẫn đáng thương như cũ nhưng Đào Y lại cảm thấy rất ghê tởm, cố gắng bóc cái tay của Cổ Cầm trên cổ Thẩm Thạc xuống, không biết tại sao sức bám của Cổ Cầm cực khỏe, Đào Y sống chết cũng không kéo xuống được.

Di Lư thấy vậy thì vội vàng hô to cho Cổ Cầm nghe: "Cổ Sát tới, Cổ Sát tới."

Nói liên tục rất nhiều lần, Cổ Cầm mới đột nhiên dừng lại, trợn to hai mắt nghiêng đầu nhìn ra cửa, sau đó buông Thẩm Thạc ra, để chân trần chạy ra ngoài.

Thẩm Thạc và Đào Y còn chưa phản ứng kịp, ngoài cửa cách đó không xa đã truyền đến tiếng ồn ào của hai người phụ nữ, tiếng thét bén nhọn, mặc dù khoảng cách cũng khá xa nhưng người nghe được vẫn cảm thấy cần phải cẩn thận.

Di Lư không ngờ lời mình nói để tách Cổ Cầm không ôm lấy Thẩm Thạc lại thành sự thật, vội vàng chạy ra xem tình hình.

Thẩm Thạc cùng Đào Y cũng đi ra ngoài, chỉ thấy Cổ Cầm đang kéo tóc xé áo của một người phụ nữ, thỉnh thoảng còn oa một tiếng cắn tay người kia, hình là căm thù người phụ nữ đó đến tận xương tủy.

Rất nhiều rất nhiều tóc rơi xuống mặt đất, trên đầu người phụ nữ kia lộ ra từng mảng da bị xé kéo tới chảy máu, Đào Y sợ hết hồn, theo bản năng muốn đi lên tách họ ra lại bị Thẩm Thạc ngăn lại, "Em đứng yên đây, đừng có tiến lên trước." Ánh mắt của anh cực kỳ bình tĩnh, tuy chỉ tiếp xúc ánh mắt ngắn ngủi, Đào Y lại thấy được ý bảo vệ của anh dành cho cô.

Thẩm Thạc chạy lên trước, vừa cố gắng tách hai người bọn họ, vừa lớn tiếng quát dừng lại: "Tiểu Cầm, dừng tay."

Người phụ nữ đang ở thế yếu nghe được tiếng Thẩm Thạc thì sững sờ, lập tức òa khóc: "A Thạc, cứu em, cứu em với."

Là giọng của Cổ Sát.

Di Lư đi xuống kêu hai vệ sĩ lên, một người trong đó tiến lên phía trước trợ giúp Thẩm Thạc giữ chặt Cổ Cầm, một người khác cầm ống kim bắt đúng thời cơ lập tức chích vào người Cổ Cầm, tiêm thuốc trong ống kim vào.

Cổ Cầm từ từ ngưng giãy giụa, chậm rãi nhắm mắt lại, cơ thể mềm nhũn muốn ngã xuống.

Thẩm Thạc đỡ được Cổ Cầm, thấy khóe mắt cô trượt xuống một giọt nước mắt trong suốt, nhanh chóng lăn xuống thái dương, biến mất vào mái tóc.

"A Thạc, suýt chút nữa nó đã giết em, anh... anh còn đỡ nó!" Cổ Sát vừa đứng vững đã tức giận hét lên, tóc tai toán loạn, quần áo nhăn nhúm, cộng thêm khuôn mặt dữ tợn, Thẩm Thạc liếc cô ta một cái, cũng không đành lòng nhìn lại, dời tầm mắt sang chỗ khác.

"Di Lư, phiền đi đưa tiểu Cầm về phòng ngủ trước đã." Thẩm Thạc nói với Di Lư.

"A Thạc....."

"Tiểu Sát!" Cổ Sát đang muốn quán lấy Thẩm Thạc, La Thanh liền vội vã chạy tới gọi cô ta lại, "Em phải nhớ, em đã là vợ của La Thanh tôi."

"Nhưng tôi không yêu anh." Cổ Sát mở to đôi mắt đỏ ngầu, hai vết móng tay hồng hồng trên mặt cào dầy đáng sợ.

La Thanh thờ hờn hờn, đôi môi run rẩy, trên mặt vốn tràn đầy dịu dàng bị thay bằng đau đớn chua xót, "Vậy em muốn làm cái gì? Ly hôn, sau đó gả cho Thẩm Thạc? Nhưng Thẩm Thạc không cần em, cậu ta sẽ kết hôn với cô Đào."

"Anh nói láo!" Cổ Sát lớn tiếng cắt đứt lời anh ta, "Tôi sẽ không để anh ấy cưới người phụ nữ khác, tuyệt đối sẽ không. Khó khăn lắm tôi mới loại bỏ được Cổ Cầm, làm sao có thể để cho anh ấy cưới người phụ nữ khác?!"

Bốp!

Tiếng tát tay vang dội thoáng chốc khiến hành lang chìm vào tĩnh lặng.

Cổ Sát khó tin nghiêng đầu nhìn sang, lúc thấy rõ Cổ Vinh Chính thì run một cái, há miệng, đôi môi run rẩy nói: "Ba, ba....."

"Quả nhiên là mày hại tiểu Cầm thành như vậy..." Cổ Vinh Chính đau lòng nói, "Nhà họ Cổ này đối xử với mày không tệ. Tao cho mày mạng sống, cho mày vinh hoa phú quý, nhưng mày đã làm gì để báo đáp tao? Mày hại đứa con gái tao thương nhất, hại em gái ruột của mày người không ra người quý không ra quý chỉ có thể sống ở chỗ này, mày hại cả đời con bé. Những kẻ làm nhục tiểu Cầm năm đó cũng là mày bỏ tiền thuê đúng không? Năm đó sau khi điều tra được, tao còn không tin mày là đứa có lòng dạ rắn rết như vậy, nhưng bây giờ....."

Tất cả những người có mặt ở đây đều ngây người, mỗi một người đều kinh ngạc nhìn người phụ nữ áo mũ xộc xệch này, La Thanh càng không thể tin được nhìn cô ta, vẫn còn không tin chuyện mình nghe được, "Tiểu Sát, nói cho anh biết, đây không phải là thật."

Cố Sát cũng không để ý La Thanh, chỉ nhìn chằm chằm Cố Vinh Chính, "Con gái ông yêu thương nhất? A! Đúng, Cố Cẩm là con gái ruột của ông, tôi không phải. Cái gì mà em gái ruột, ông đừng có nói bậy bạ. Từ sau khi sinh nó, thứ gì tốt nhất ông cũng cho nó, mà tôi chỉ có thể chọn những cái còn lại. Ngay cả đối tượng kết hôn tốt nhất ông cũng dành cho Cố Cẩm. Rõ ràng ông nhận ra tôi cũng thích Thẩm Thạc, nhưng ông chỉ nghĩ cho con gái ruột của ông, hoàn toàn không trông nom không để ý tới tôi."

"Con cũng là con gái ruột của ba, sao ba có thể chỉ cho tiểu Cẩm những đồ tốt nhất?" Cố Vinh Chính đau lòng nói.

"Ông nói cái gì?" Cố Sát kinh ngạc nhìn ông.

Cố Vinh Chính lặp lại: "Con là con gái lớn của ba, sao ba có thể bắt công quá như thế."

Thì ra Cố Sát thực sự là con gái cả của Cố Vinh Chính, là do người vợ đã sinh Cố Cẩm và hai người anh trai kia sinh ra. Chẳng qua là năm đó Cố Sát được nửa tuổi thì bà Cố và một người giúp việc tới cửa hàng mua đồ, khi bà Cố đi thử quần áo trong phòng thử đồ thì người giúp việc bị bốn người đàn ông đẩy ngã, trực tiếp bắt Cố Sát đi. Thật nhiều năm sau, bà Cố nhìn thấy Cố Sát ở cô nhi viện, có lẽ là bởi vì trực giác của người mẹ, lập tức nhận ra cô ta.

Cố Sát nghe đến mấy câu này thì tròn tròn mắt, nước mắt phá tan hốc mắt chảy ra ròng ròng, "Nhưng nếu là như vậy, tại sao ông còn để Thẩm Thạc cho Cố Cẩm?"

Cố Vinh Chính thở dài, nói: "Con còn nhớ không, tám năm trước ba đã hỏi con có người trong lòng hay không, lúc đó con nói là không có. Con nói con phải gả cho người thích mình, như vậy mới hạnh phúc. Mà tiểu Cẩm lại nói rõ cho ba biết nó thích Thẩm Thạc, cho nên ba mới muốn gả tiểu Cẩm cho Thẩm Thạc, mà gả con cho La Thanh yêu con."

Cố Sát: "..... Nhưng con không yêu La Thanh, ở với anh ta, con vẫn không hạnh phúc như cũ."

Đuôi mắt La Thanh khẽ giật giật, nhắm mắt lại chịu đựng đau nhức nói: "Vây, chúng ta..... Ly hôn, anh để em tự do."

"Thật sao?" Cố Sát vui vẻ hỏi, sau đó cô ta lại nhìn Thẩm Thạc, hỏi: "A Thạc, anh nghe thấy chưa, rất nhanh em sẽ độc thân, em..... Em có thể gả cho anh rồi."

Thẩm Thạc khẽ cau mày lại, lạnh nhạt nói: "Cố Sát, người tôi muốn cưới là Đào Y."

Cố Sát giật mình, ngược lại cười rộ lên: "Anh không cần đùa em nữa, anh... có phải anh để ý tám năm trước em tát anh một cái sau đó không để ý tới chuyện của anh nữa hay không? Đó là vì em muốn che giấu tai mắt người khác, không ngờ anh lại hiểu lầm nhiều năm như vậy, còn không để ý đến em nữa. Thật ra thì em rất thích rất thích anh."

Cô ta vừa nói vừa đến gần Thẩm Thạc.

Thẩm Thạc nhìn động tác của cô ta, mi càng nhắm chặt hơn, "Thật xin lỗi."

Đột nhiên Cố Sát cười lớn, cô ta chợt rút ra thứ gì đó bên eo, đâm về phía Đào Y bên cạnh Thẩm Thạc, Đào Y còn chưa kịp phản ứng, cổ tay Cố Sát đã bị Thẩm Thạc hàng năm huấn luyện ở bộ đội đang trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu bắt được, mạnh mẽ chế trụ Cố Sát.

Bàn tay cầm cổ tay Cố Sát của Thẩm Thạc hơi dùng lực một chút, dao trong tay Cố Sát liền rơi xuống đất, kèm theo tiếng "Leng keng" của kim loại rơi xuống đất, trừ La Thanh tới bên cạnh Đào Y chậm một bước, tất cả mọi người đều vừa mới phản ứng được.

"Chú Cố, nếu không đưa Cố Sát tới bệnh viện làm trị liệu đặc biệt, cháu tin không lâu sau cô ấy sẽ tỉnh lại trong tù." Giọng nói của Thẩm Thạc lạnh lẽo thấu xương, rất ít khi anh tức giận như vậy, nhưng lần này lại hận không thể bẻ gãy cổ tay của bạn gái mới tình đầu ngày xưa.

Cố Vinh Chính biết hành động vừa rồi của Cố Sát đã tạo thành tội phạm, vì để cho cô ta bình an vô sự, ông đảm bảo với Thẩm Thạc nhất định sẽ cho bác sĩ kiểm tra kỹ trạng thái tinh thần của cô ta.

Cuối cùng, trong tiếng kêu gào thê lương của Cố Sát, Thẩm Thạc và Đào Y rời khỏi nhà tổ họ Cố —— nơi giam giữ Cố Cẩm, trong tương lai cũng có thể trở thành chỗ ở của Cố Sát.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quá Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: (hồi cuối)

Đào Y đến nhà họ Thắm được hoan nghênh cực kỳ nhiệt liệt, tới bây giờ ông cụ vẫn chưa từng khép miệng lại.

Nhiệt tình của người nhà họ Thắm khiến Đào Y vốn bức mình vì chuyện ở nhà họ Cố cảm thấy trong lòng ấm áp, không vui gì đó cũng biến mất hầu như không còn.

Vui vẻ đợi ở nhà họ Thắm mấy ngày, Đào Y liền bị một cuộc điện thoại của ba Đào ra lệnh cưỡng chế về nhà.

Đào Y rất đau thương, lúc cúp điện thoại nụ cười trên mặt đã bị buồn bức nhỏ nhoi thay thế. Cô vốn là muốn ở cùng Thắm Thạc tới hai mươi bảy tháng chạp, nhưng bây giờ cách lễ mừng năm mới còn một nửa tuần nữa, bị gọi về nhà như vậy cô sẽ nhớ Thắm Thạc nhiều lắm.

Nam nữ đang yêu cuồng nhiệt thì không gặp một ngày như cách ba năm, trước kia Đào Y chỉ thấy trong ti vi tiểu thuyết, cô còn không hiểu vì sao những nam nam nữ nữ kia lại nhâm chán như vậy, anh anh em em nhớ tới nhớ lui, lúc ấy thậm chí cô còn đồng đặc tuyên bố khi mình yêu nhất định sẽ không như thế vân vân mây mây. Vào lúc này tự mình trải nghiệm mới biết cái gọi là cách ba thu là chỉ tình yêu nồng đậm không thể tách rời.

Thắm Thạc nhìn vẻ mặt Đào Y từ lúc nghe điện thoại đã đoán được nội dung sơ lược của cuộc điện thoại ấy, thấy Đào Y buồn bức không vui, anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn một cái lên trán cô, "Em về nhà trước, năm sau anh sẽ đến nhà em đề nghị kết thông gia với ba mẹ em."

Đào Y bám dính trong lòng anh, hơi ngẩng đầu lên, "Thật không?"

Thắm Thạc nhẹ nhàng hôn một lên trán cô, "Còn thật hơn cả nắm kim châm." Quán lấy Đào Y đã lâu, Thắm Thạc càng biết nói đùa.

Đào Y phồng má, vẫn buồn buồn không vui như cũ, đầu nhỏ cọ tới cọ lui trước ngực Thắm Thạc, Thắm Thạc bị cô cọ một lúc, khoái chí, nhẫn nhịn, dùng giọng nói khê khản đục đục nói: "Còn cọ tiếp, tối nay em đừng mong ngủ được."

Con người đen lúng liếng của Đào Y đảo lòng vòng, mang theo ý cười nhẹ nhàng, cô cố làm ra vẻ ngu ngốc hỏi: "Không ngủ..... Làm gì à?"

Con người Thắm Thạc sẫm lại —— đen như mực, trong nháy mắt cúi đầu chiếm lấy đôi môi đỏ mọng đang khê chu của cô, trần trọc mút mát. Quần áo của Đào Y nhanh chóng bị lột truân thực không còn một mảnh.

Quả nhiên, cả đêm không ngủ.....

***

Thắm Thạc vội vàng đi ra mắt cha mẹ vợ tương lai, ông cụ Thắm về ngoài thật thà sống chết muốn đi theo, Thắm Thạc không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là dắt díu gia đình đi, có cả chị dâu liên quan tới chuyện tốt này và anh cả bắt đắc dĩ tới thành phố H.

Mùng bốn tháng giêng, thành phố H ấm áp hơn thành phố B rất nhiều, nơi nơi tràn ngập sắc xuân, vô cùng vui vẻ.

Khi Thắm Thạc ấn vang chuông cửa của nhà họ Đào thì mẹ Đào và dì Đào Y đang nấu ăn trong phòng bếp, ba Đào và chú Đào Y đang chơi cờ tướng, Đào Y với Cốc Bình Xuyên thì ở cạnh vừa giả vờ chơi cờ, vừa lén lút bàn xem phải làm thế nào thì ba cô mới đồng ý chuyện cưới xin của cô với Thắm Thạc.

Chuông cửa vừa vang lên, Đào Y giống như ngồi lên tấm đệm bị cấm châm, lập tức nhảy lên, nhấc chân muốn đi mở cửa.

"E hèm!" Ba Đào chợt ho khan để cho khiến cô đang vội vàng lập tức dừng bước.

Đào Y quay đầu lại cười đùa tí tưng xin phép: "Ba, khách tới rồi, con đi mở cửa nhé?"

Ba Đào cau cau mày, giả bộ trang nghiêm "Ừ" một tiếng, nói: "Chú ý đến hình tượng."

Đào Y mặt mày hớn hờ làm nghi lễ của tiểu thư khuê các thời cổ đại, "Y Y đã biết thừa phụ thân đại nhân." Làm cho mọi người không nhận được bật cười, Đào Y cười he he, trong nháy mắt lại giống như thỏ, nhảy lên chạy về phía cửa.

Cửa vừa mở ra, khuôn mặt tuần tú anh khí bức người của Thắm Thạc lập tức ánh vào mắt Đào Y, xa cách nhiều ngày, suýt chút nữa Đào Y không nhận được muốn nhảy trên người anh thu phí tương tư, thật may là cô tỉnh mắt, thấy sau lưng Thắm Thạc có một khuôn mặt già nua đang dán lên cửa kính chiếc xe Land Rover đỗ cách đó không xa.

Đào Y run rẩy một lúc, cảm thấy hơi xấu hổ vì vừa rồi mình kích động quá —— thật là may, thật là may, thật may là cô còn có chút tự chủ, còn không là mất hết hình tượng trước mặt ông cụ Thắm rồi.

Lại nói, sao ông cụ Thắm cũng tới? Thắm Thạc không nói với cô chuyện này mà?

Đào Y nghi ngờ nhìn Thắm Thạc một cái, Thắm Thạc lập tức nghe huyền ca mà hiểu nhĩ ý, "Ba anh nằng nặc, ừm, còn có anh cả với chị dâu của anh cũng đã tới."

Rõ ràng là lần đầu tiên anh gặp ba vợ tương lai, muốn thuyết phục ông gả Đào Y cho mình, vậy mà người nhà của anh lại nhất định phải tới tham gia náo

nhiet. Không biết ba vợ tương lai có nghĩ là anh nhu nhược, sợ mình không giải quyết được nên muốn người nhà tới đây trấn thủ cho mình hay không.

Đào Y vừa nghe, trong lòng lập tức suy đoán ngọn nguồn.

Ông cụ ra tay, cô không tin ba lại thật sự sẽ làm Thẩm Thạc khó xử.

Quả nhiên, lúc đoàn người Thẩm Thạc kéo vào nhà, ba Đào vốn đang sử diện nghe được chú Đào Y ở đối diện ho khan một tiếng, lập tức cảm thấy có cái gì không đúng, vội vàng lê mắt liếc trộm, vừa nhìn một cái, bài bản vốn có của ông lập tức biến mất không còn bóng dáng, vội vàng đứng lên tới đi tới bên cạnh ông cụ Thẩm cho Đào Y giới thiệu.

Đào Y giới thiệu cực kỳ ngắn gọn, "Đây là ba của Thẩm Thạc, b..... bác Thẩm (thật ra thì, cô vốn nên là gọi ông Thẩm T T), đây là anh cả và chị dâu của Thẩm Thạc, đại tâu (về sau cô chính là thím ba của Lục Tiểu rồi, khóc!)"

Trước kia Đào Y chỉ nói với người nhà mình việc Thẩm Thạc là một quân nhân, không hề nói tới gia đình của anh, cho nên đám người ba Đào hoàn toàn không biết trình độ lợi hại của đám người ông cụ Thẩm, nhưng dựa vào ánh mắt của kẻ lẫn lộn mờ mịt trên thương trường nhiều năm như vậy, chỉ cần liếc mắt một cái ông đã cảm nhận được khí độ bất phàm của những người mới tới này. Khí độ bất phàm chó chết, ba Đào chưa từng nghĩ sẽ dùng chuyện cưới hỏi của con gái làm lợi thế góp một viên gạch cho sự nghiệp của mình, cũng sẽ không nịnh bợ quyền quý đó. Cho nên, khách khí mời người nhà họ Thẩm ngồi xuống, thân thiện lại bình tĩnh mời bọn họ uống trà, biểu hiện của ba Đào có thể nói là biết tròn biết méo, để lại cho ông cụ Thẩm và anh cả ấn tượng đầu tiên rất tốt.

Dù sao gia đình quân nhân cũng hành động rất mạnh mẽ quyết đoán.

Chào hỏi xong, ông cụ Thẩm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói rõ mục đích đến đây: "Ba Y Y, lần này chúng tôi mạo muội đến đây là để cầu hôn cho thằng ba vô dụng Thẩm Thạc nhà tôi."

Mặc dù ba Đào đã sớm biết hôm nay Thẩm Thạc đến thăm, cũng rõ ràng mục đích của anh khi tới đây, vốn là vì hạnh phúc tương lai của con gái, làm một người cha nhị thập tứ hiếu* yêu thương con gái suốt hai mươi hai năm, ông định dọa lui thẳng nhóc thối đi làm quân nhân này, nhưng cả nhà người ta đều tới, hơn nữa rõ ràng ba Thẩm Thạc còn lớn hơn những người cùng lứa với ông, ông muốn tỏ vẻ hung thần ác sát thật sự có chút khó khăn, cho nên, ông chỉ có thể biểu đạt thật thật ngắn gọn, "Con gái tài sơ học thiên (tài hèn học ít), không dám với cao." (*Thập nhị tứ hiếu: 24 người con có hiếu. Ở đây dùng với ý ba Đào yêu thương Đào Y hết mực.)

"Phi!"

"Khụ!"

Đào Y và Cốc Bình Xuyên đang vui đầu uống nước ở bên cạnh nghe được ba Đào nói vậy, phun hết ra.

Nghiền ngấm từng chữ một..... Bọn họ có thể không cần nén cười đến nội thương không?

Thẩm Thạc ở gần rút cái khăn giấy đưa cho Đào Y, bộ dạng không thể làm gì lại cung chiêu.

Ba Đào liếc xéo con gái đang cản trở mình, âm thầm cắn răng, lúng túng cười cười với ông cụ Thẩm: "Ngại quá ngại quá. Bình thường Y Y rất lễ phép."

"Ha ha..." Ông cụ Thẩm cười sang sảng, "Tôi rất thích tính cách hoạt bát của Y Y, vừa vặn xứng đôi với thằng ba cọc gỗ nhà này."

Ba Đào ngu người, cái đầu thương nhân nhanh chóng vận chuyển —— Y Y không lễ phép trong trường hợp nghiêm túc như vậy mà ba Thẩm Thạc cũng không ghét bỏ con bé, nói không chừng Y Y gả cho Thẩm Thạc sẽ không bị bên nhà chồng bắt nạt.... Không được, Thẩm Thạc là quân nhân, Y Y đi theo cậu ta sẽ phải sống như góa phụ, càng thiệt thòi.

"Con bé Y Y này bị chúng tôi chiều hư rồi, tính cách ngang trái, ở với đứa con trai của ông sẽ không chu đáo được." Ba Đào lại cười ha ha.

Đào Y buồn bực, có người ba nào bôi đen con gái trước mặt người khác thế không?

Ông cụ Thẩm đã sớm nghe ra ý của ba Đào rồi, nhưng ông ấy không hiểu thằng ba Thẩm Thạc nhà ông giống chó hình người*, đâu có gì không hài lòng? Lúc trước ông cũng điều tra lai lịch nhà họ Đào, biết nhà bọn họ là thương nhân trong sạch, mà ba Đào cung chiêu con gái có tiếng, ông thật không hiểu vì có gì mà ba Đào chèn ép đối tượng vừa ý của con gái như thế.

Con người của Thẩm Thạc hơi co lại, tròn mắt đen đảo lòng vòng, không đợi ông cụ Thẩm mở miệng đã hớp thời lên tiếng: "Quả thật Y Y rất ưu tú, kẻ bị buộc xuất ngũ không việc làm giống như cháu hoàn toàn không xứng với Y Y."

Đào Y ngẩn ra, kinh ngạc mà sợ hãi nhìn về phía Thẩm Thạc, cô sợ Thẩm Thạc lại đột nhiên biết khó mà lui không cần cô nữa, nhưng nghĩ lại cô lại nuốt trái tim vào trong bụng —— cô tin Thẩm Thạc chắc chắn muốn có.

Ba Đào vừa nghe Thẩm Thạc nói vậy, lập tức lấy ra tin tức ông chú ý từ bên trong —— Thằng nhóc Thẩm Thạc này xuất ngũ? Không việc làm gì đó ông hoàn toàn không quan tâm, cùng lắm thì tới thành phố H, ông từ từ chỉ dạy là được.

Khụ, nhân tố duy nhất ngăn cản hai đứa nhỏ lấy nhau đã biến mất, trận đấu này ông chưa đánh đã tự thua rồi hả?

Tự thua thì tự thua, ông thấy được Y Y rất thích Thẩm Thạc này, vì hạnh phúc của con gái, mặt mũi gì đó đều là mây trời.

Ông cụ Thẩm nghe Thẩm Thạc nói như thế, đầu óc mờ mịt lẫn lộn trong quân đội nửa đời lập tức hiểu được lý do ba Đào không vừa ý Thẩm Thạc —— sợ con gái đi theo quân nhân sẽ chịu thiệt thòi. Tuy giác ngộ tư tưởng của ba Đào hơi thấp một chút, nhưng cũng bình thường thôi, ông có thể hiểu.

Vì vậy, ông cụ Thẩm thờ dài, băng quơ nói: "Lần trước A Thạc cứu một đồng đội trong bộ đội đã bị thương, không thể không xuất ngũ. Vốn là nó có thể chuyển nghề làm trong chính phủ, nhưng nó muốn sau khi Y Y gả qua có thể đầy đủ sung túc một chút nên đã quyết định xuống biển buôn bán rồi."

"Vậy thì rất tốt." Ba Đào vỗ tay, "Tôi đang lo Y Y không thích tiếp nhận công ty của tôi, vừa vặn có thể để cho Thẩm Thạc tới đây giúp một tay."

Ồ, vậy là đồng ý rồi hả?

Đào Y tròn tròn mắt, Thẩm Thạc tròn tròn mắt, tất cả mọi người ở đó cũng tròn tròn mắt.

Người nhà họ Thẩm cũng không ngờ tính tình ba Đào lại sáng khoái như thế, mặc kệ hiềm khích lúc trước. Mà người bên nhà họ Đào này lại vì ba Đào mà cảm thấy hơi thẹn thùng —— thật đúng là sẽ thuận cộc leo lên, tìm lối thoát, cái bậc thang xiêu vẹo như vậy mà ngài cũng thật sự chấp nhận đi xuống.

Nhưng mà ở chỗ đó, Thẩm Thạc thật đúng là không muốn làm.

"Thưa bác." Thẩm Thạc không thể không đánh vỡ suy nghĩ tốt đẹp muốn về hưu sớm một chút của ba Đào, "Thật ra thì cháu đã đăng ký một công ty phần mềm ở thành phố B, mấy ngày nữa sẽ chính thức kinh doanh."

Ba Đào: "....." Thì ra là ông ảo tưởng hả?

"Không sao, ha ha..." Ba Đào cười nói, "Bác sẽ đầu tư vào công ty các cháu, sau đó cháu giúp bác kinh doanh cả tập đoàn lẫn công ty là được rồi còn gì. Tốt lắm tốt lắm, cứ quyết định như vậy. Chút nữa bác sẽ bàn bạc kỹ với ông Thẩm đây một chút, xem xem khi nào cho mấy đứa làm chuyện này."

Ông cụ Thẩm đương nhiên là mừng đến giống hệt Khổng Đức Cơ.

Sau buổi cơm trưa, Đào Y và Thẩm Thạc bị mọi người đá ra khỏi cửa, nói là để Đào Y dẫn Thẩm Thạc đi dạo quanh thành phố H một chút.

Vừa ra khỏi cửa, Đào Y liền thờ dài, liếc Thẩm Thạc, "Có phải ba em rất mất thể diện không?"

Vốn là tự cao tự đại ngăn cản hai người qua lại, kết quả cuối cùng lại gấp gáp như chỉ sợ không ai thêm lấy cô, gờ nhip đồng ý.

Thẩm Thạc khẽ mỉm cười, "Ba em rất thương em."

Chẳng phải vậy sao? Vốn chính là sợ Đào Y gả cho quân nhân, theo quân phải chịu khổ, hôm nay Thẩm Thạc anh không phải quân nhân nữa, bản khoản này đã biến mất, mặc dù anh vô dụng nhưng chỉ cần tứ chi khỏe mạnh, ba Đào cũng bằng lòng cho con gái mình lấy người nó thương. Đây không phải thương yêu thì là cái gì?

Đào Y suy nghĩ một chút, cũng cười.

Đó là ba cô.....

_____ Hoàn _____

Bạn đang đọc truyện *Trốn Quá Đào Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.